Cel mai bun roman francez
al anului 2016 pe lista revistei *Lire*
Prix Interallié 2016

POLIROM

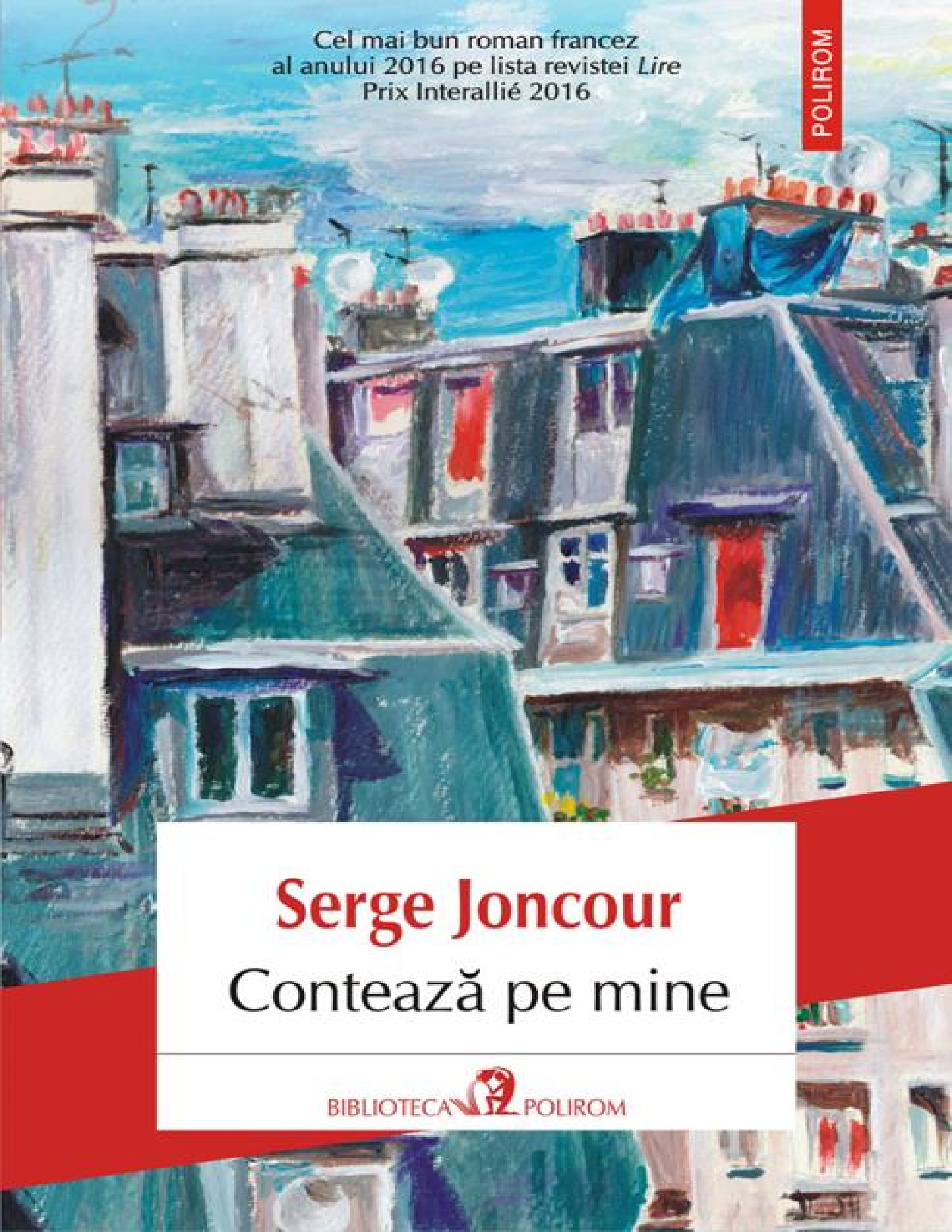

Serge Joncour

Contează pe mine

BIBLIOTECA POLIROM

Serge Joncour

Contează pe mine

roman

Traducere din limba franceză
de Mădălin Roşioru

POLIROM
2017

Serge Joncour, *Repose-toi sur moi*
Copyright © Editions Flammarion, Paris, 2016
All rights reserved
© 2017 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română
www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53
ISBN ePub: 978-973-46-7130-4
ISBN PDF: 978-973-46-7131-1
ISBN print: 978-973-46-6874-8
Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © Tativa/Depositphotos.com
Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!
Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

SERGE JONCOUR, unul dintre cei mai apreciaţi scriitori francezi ai generaţiei sale, s-a născut la Paris, în 1961. Şi-a dorit încă din copilărie să devină scriitor, făcîndu-şi debutul literar în 1998, cu romanul *Vu*, distins un an mai tîrziu cu Prix Jean-Freustié. I-au urmat, printre altele, *U.V.* (2003), care a obţinut Prix France Télévisions şi a fost ecranizat, *L'idole* (2004), adaptat de asemenea pentru marele ecran în 2012, *Que la paix soit avec vous* (2006), *L'Amour sans le faire* (2012), *L'Écrivain national* (2014), pentru care i s-a decernat Prix des Deux Magots, şi mai multe volume de povestiri. Cărţile sale au fost traduse deja în peste douăzeci de limbi.

I

Înainte să sune la uşă, Ludovic trage întotdeauna aer adânc în piept, cât să-şi accelereze pulsul, ca să facă faţă eventualei izbucniri nervoase ori vreunei întâmpinări glaciale. Apoi îşi postează gabaritul şi aşteaptă ţeapăn, cu pieptul umflat, să se deschidă uşa. Dar când vede bătrânica ivindu-se pe treptele căsuţei dărăpănate, înţelege că de data aceasta va fi pus la cu totul alt soi de încercare; nu cumva să se milostivească.

În salon, Ludovic alege fotoliul mare aflat de cealaltă parte a mesei joase, bătrânei îi ia o veşnicie să se-aşeze, el îşi spune că trage dinadins de timp, desigur, de nu cumva chiar o doare spatele, o dor picioarele, pe cât se vede o dor toate cele. Profită de răstimp să-şi scoată documentele din mapa pe care a adus-o, un simplu dosar de carton pe care-l umflă cu ditamai teancul de foi albe ca să facă impresie, dar deja bătrâna se ridică, merge cu mare caznă spre hol şi-i spune că-şi caută ochelarii, atât că nu mai ştie pe unde i-a pus.

După trei minute, încă nu s-a-ntors. Timp mort, crâncen. Ca de multe ori în astfel de pauze, Ludovic nu se simte în largul lui, e peste măsură de stânjenit, îi e groază de momentele de linişte, preferă să se lege totul, să meargă totul repede, chit că se ridică tonul şi discuţia se înfierbântă. Într-o vizită i se mai întâmplă să se înrăutăţească situaţia, să se ajungă la ţipete, ba chiar ca băiatul să scoată de-a dreptul cuţitul, ca săptămâna trecută, pe când astăzi e tocmai pe dos. Nu se dă el pe faţă, dar nu-i mândru, mai ales că bătrâna îi aminteşte de maică-sa, au mai mult sau mai puţin aceeaşi vârstă, se deplasează la fel de greu. Descoperind-o mai devreme pe treptele de la intrare, când a venit să-i deschidă, s-a simţit tulburat. În astfel de cazuri se bizuie pe statura lui impunătoare, un metru nouăzeci şi cinci şi o sută două kile, doar încleştându-şi fălcile poate să facă impresie, totuşi ce vrea el nu-i să provoace frica, doar să-şi spună lumea că el nu-i tipul care se emoţionează, care se lasă

înduioşat, în general îi izbuteşte de minune. Totuşi e jenant uneori, e jenant să înţeleagă totul despre ceilalţi, să simtă totul imediat, pentru că doar intrând, doar lăsându-se condus de-a lungul aleii cimentate, urmând-o pe coridorul căsuţei ei din Sevran, a ghicit totul despre bătrâna care înaintează căznit, bănuind că ea şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii aici, el a dat de urma tuturor simptomelor tabieturilor prea vechi, cuşca lăsată pustie de cel puţin un deceniu, grădina de care nu se mai ocupă nimeni, încălţările soţului la picioarele bufetului, soţul care se pare că nu-i acasă, doarme sau e la spital, încă nu ştie care-i viaţa acestei bătrânici, a acestei datornice de treabă, şi chiar dacă nu arată rău căsuţa, totul miroase a nenoroc şi-a soartă ofilită.

După damfurile de bucătărie care plutesc prin toate camerele, a recunoscut din capul locului prăjelile nesfârşite în unt, fripturile decongelate în tigaia cu prea multă grăsime, varza de Bruxelles care a adăstat prea mult în afara frigiderului, o mireasmă de şcoală veche, şi aparatul de radio cu baterii de pe mobilă, şi papucii de casă aliniaţi. Dar cel mai tare se simte miasma uşor râncedă a prăjelilor de ieri, o regăseşte deseori când intră aşa, pe nepusă masă, prin casele oamenilor, este duhoarea celor care mănâncă prost, cu grăsime, şi care poate mai trag şi la măsea. Ca de fiecare dată, este izbit de o impresie de ansamblu, urmare a cumplitei lipse de delicateţe a picatului pe capul unor necunoscuţi fără să-şi anunţe vizita. Când vede hârtia cu antet pe care el i-o întinde pe deasupra porţii, cu un logo albastru-alb-roşu care dă bine, îl şi pofteşte, politicoasă, să intre, fără nici o împotrivire. În mod evident femeia nu va căuta să se codească, ceea ce ar fi jalnic. Mai ales pentru el. Mereu e penibil când eşti nevoit să gestionezi o situaţie în care ceilalţi joacă din prima cartea relei credinţe, în care necinstea şi lipsa de scrupule înrăutăţesc totul. Dar el intuieşte acele situaţii. În rarele ocazii în care gesturile nu s-au mai lăsat ajunse din urmă de cuvinte şi s-au luat la harţă, a fost vorba despre tineri nu foarte echilibraţi, cel mai adesea cupluri

cu ţâncii băgaţi la mijloc care încep să pişe ochii, care electrizează totul.

Bătrâna se întoarce cu ochelarii, îl întreabă dacă nu vrea ceva de băut, dacă preferă o bere sau un porto, dar el o refuză categoric, s-ar afla în pericolul s-o cârmească spre o vizită de curtoazie, iar tonul discuţiei să treacă înspre compasiune. Adevăratul risc, când te ocupi aşa de recuperarea datoriilor, e tocmai să te laşi tulburat, să te înmoi, de aici până la iertare nu-i decât un pas. Aruncând o privire pe informaţiile pe care le are în dosar, îşi dă seama că bătrâna nu-i chiar aşa în vârstă, şaptezeci şi şase de ani, după data naşterii de pe extrase, dar poate nu mai e în toate minţile sau se preface, pentru că îi toarnă deja un pahar de porto, turnându-şi şi ei unul, amândouă pline-ochi, două păhărele pe care le aşază cu delicateţe pe masa joasă. Ludovic îl dă la o parte cu ostentaţie pe-al lui şi, cu un gest larg, profită de moment ca să ocupe cât mai mult spaţiu cu putinţă, înşirând toate documentele pe care le-a adus. În faţa tuturor acelor hârtii cu antet, femeia se ridică, Ludovic îşi dă seama imediat că ceva în ea o ia razna. Revăzând copiile tuturor înştiinţărilor de plată pe care le-a primit deja, îi vine greu să încaseze lovitura, dar realitatea e acolo, afurisita de datorie e chiar acolo, în faţa ei, gata s-o prindă din urmă.

— Ştiţi, doamnă Salama, cu cât tărăgănează mai mult chestiile astea, cu atât e mai rău. Spun asta pentru binele dumneavoastră, doamnă Salama. Vă reamintesc, dacă am venit e ca să rezolvăm lucrurile, sunt aici ca totul să revină la normal, înţelegeţi, treaba mea e tocmai să evităm înrăutăţirea situaţiei. Înţelegeţi?...

Pentru fiecare întâlnire, el se înarmează cu un dosar din carton cu numele respectivului scris deasupra, la vedere, un simplu dosar, dar fără servietă, ca să fie clară exclusivitatea demersului său, însemnând că se deplasează special pentru ea, numai ca s-o vadă pe ea, femeia al cărei nume de familie e scris cu markerul negru pe dosarul roşu, cam ca un dosar medical, unul foarte stufos, pe care-l burduşeşte în proporţie de nouăzeci la sută cu hârtii care n-au nici o treabă, iar asta

impresionează. De doi ani de când face meseria asta, Ludovic e sigur de un lucru, că dosarul cel gros impresionează mai abitir ca suta lui de kile.

— O, ştiţi, eu n-am reuşit niciodată să pricep ceva din toate hârtiile astea, recomandatele şi toate astea…

— Tocmai asta e, doamnă Salama, ar trebui să luaţi loc, să vă explic eu totul.

O simte pe doamnă mai degrabă neliniştită şi atunci schimbă tonul, umanizând cazul.

— Nu vă faceţi griji, i se întâmplă oricui să aibă mici restanţe de plată. Vă spun eu, în zilele noastre chiar asta e regula, cumpărăm un lucru pe datorie, acum avem lucrul, dar după aceea uităm că trebuie să-l şi plătim, aşa vrea sistemul…

— Era pentru nepoata mea, înţelegeţi, nu era pentru noi.

— Verigheta era pentru nepoata dumneavoastră?

— Da, pentru nunta ei.

— Înţeleg, dar, dacă citesc corect, ea s-a căsătorit acum doi ani, iar verigheta încă nu-i plătită, doi ani înseamnă mult, nu vi se pare? În plus nu a existat decât o rată după avans, şi nici aceea completă, aşa e?

— Între timp a divorţat. Sărmana fetiţă, e o scumpă, n-a avut parte de noroc în viaţă, dar vă rog să mă credeţi că e o minunăţie de fată.

— Sunt sigur de asta, doamnă Salama, dar vă rog să mă-nţelegeţi, n-am venit să vorbim despre nepoata dumneavoastră, noi cu verigheta avem treabă…

— A lăsat-o singură cu doi copii, de pe o zi pe alta…

— Înţeleg, dar, din câte văd eu în dosar, soţul nepoatei dumneavoastră, în ceea ce-l priveşte, nu are de-a face cu asta în nici un fel, nici măcar nu-i apare numele. Doamnă Salama, dumneavoastră aţi cumpărat verigheta, nu-i aşa? Voiaţi să-i plătiţi dumneavoastră avansul, nu?

— O, nu mai ştiu, soţul meu completase toate documentele, el completează mereu hârtiile de genul acesta.

— Înţeleg. Şi unde este domnul Salama?

— La spital.

Iată că se confirmă mica neliniște dureroasă pe care o vedea venind înainte să pună acea întrebare cât se poate de simplă, iată că trebuie să arate de îndată că-şi menţine poziţia, că nu se lasă înduioşat.

— Înţeleg, dar pe primul cec era semnătura dumneavoastră, nu?

— E un carnet de cecuri comun, şi-apoi eu nu mai ştiu, îmi vorbiţi de chestia asta de-acum trei ani, iar eu vă spun: Au divorţat între timp.

— Nu, de acum doi ani. Altminteri, unde e acum verigheta?

Făcându-se că se uită prin acte, Ludovic îşi închipuie deja toată tărăşenia, recuperarea verighetei de la nepoată, care probabil a vândut-o deja, şi cei doi ţânci care urlă, şi tânăra care-şi pierde capul sau intră în panică, sau o ia razna, şi dacă are un tip nou în viaţa ei, şi e băgat şi el la mijloc, să trebuiască să se ocupă şi de tip, să încerce să nu-şi piardă cumpătul, să păşească pe deasupra vulcanului… Atunci încearcă o cacealma mică.

— Doamnă Salama, v-aţi ajutat nepoata, ei bine, ştiţi ce-aveţi de făcut, o veţi ajuta până la capăt, altminteri pe ea o să cadă măgăreaţa, dacă nu faceţi nimic, va trebui să achite ea cei şapte sute de euro!

— O, dar nu vreau să aibă probleme… O, Doamne, tocmai mie trebuia să mi se-ntâmple, n-am deloc noroc în viaţă, ştiţi, n-am pic de noroc, nu-mi spuneţi că-i veţi face probleme…

— Eu, dacă sunt aici, sunt tocmai ca să nu fie probleme. Ascultaţi-mă cu atenţie, în povestea asta eu sunt un mediator, asta-i tot, îl reprezint pe bijutierul din Livry-Gargan de la care aţi cumpărat verigheta, e un meseriaş de treabă, doar că în ultimul timp are multe probleme din cauza celor care nu-l plătesc, aşa că el dă marfa pe datorie ca oamenii să aibă verigheta la timp, iar după aceea tot el are necazuri pentru că nu-i plătit, înţelegeţi? Trebuie să-şi recupereze banii, altfel trage oblonul la prăvălie, înţelegeţi?

— Bijutierii ăştia sunt toţi nişte hoţi…

— Nu şi acesta, doamnă Salama, nu şi acesta, credeţi-mă. Atunci, ca să nu batem pasul pe loc, vom face un lucruşor foarte simplu, vom face un scadenţar, pe douăzeci de luni dacă doriţi, şi, ca să fiţi liniştită, îmi veţi scrie douăzeci de cecuri de treizeci şi cinci de euro, pe care bijutierul le va depune lună de lună, aşa evităm procedurile, executorul judecătoresc şi toată trambalarea, vă promit că nu vor exista măsuri în justiţie, nici tribunal, nici probleme, nimic…

— Atât mi-ar mai lipsi, să mă târască în justiţie, la vârsta mea! Să încerce numai, poftim, n-o să-i pară rău!

— Nu vă faceţi griji, sunt aici tocmai ca să nu vă facă probleme, ca să discutăm ca oamenii de treabă, vedeţi doar. Uitaţi cum facem, o luăm încet, lună de lună, mă urmăriţi doamnă Salama, încetişor, ştiţi ce, aveţi încredere în mine, doamnă Salama, o să vedeţi, o să rezolvăm totul şi aşa, datorită dumneavoastră, toată lumea o să fie mulţumită, iar nepoata dumneavoastră n-o să aibă probleme. Buun… Haideţi, ciocnim?

— A, nu, aşa ceva nu vreau!

— Ce anume?

— Ca fetiţa să aibă probleme.

Când ea scoate un vechi carnet de cecuri ferfeniţit din sertarul comodei, el e cuprins deodată de îndoială, se roagă să nu-i facă figura cu cecurile fără acoperire, pentru că deja se vede revenind peste o săptămână, revenind, dar într-o cu totul altă dispoziţie, şi fiind nevoit să ridice tonul, să treacă în cu totul alt registru faţă de femeia de şaptezeci şi şase de ani, îşi încrucişează sincer degetele rugându-se să nu-l încurce şi să fie cinstită. Atunci ea dă paharul de porto de duşcă şi-şi mai toarnă unul, pe care îl dă peste cap la fel de iute, iar el se lasă din nou cuprins de îndoială. De la primul cec ea se plânge că nu izbuteşte, că stiloul scrie prost şi că nu-i suficientă lumină, apoi se ridică şi-i spune să le scrie el însuşi, să şi le completeze singur. Ea se hotărăşte să meargă pe mâna lui. Şi el la fel, într-un anume sens. E o chestiune de încredere reciprocă. Doar că, de-atâta timp, el are fler, adulmecă belelele, şi când vede pe cotorul carnetului că ultimul cec datează de acum trei ani, şi-şi

dă seama că ea poartă două perechi de şosete peste ciorapi, pentru că într-adevăr casa e neîncălzită, simte că povestea nu se va opri aici.

În jurul Aurorei e multă lume, poate chiar prea multă. O pană informatică paralizează toate casele de marcat. Fiecare îşi aşteaptă rândul cu coşul sau căruciorul plin, cu neputinţă să mai faci cale-ntoarsă, doar dacă ai pleca şi ai lăsa acolo totul, atâta că diseară ce-ai mai pune pe masă? Aurore aruncă o privire spre telefon, are semnal, dar n-o ajută la nimic. Casieriţele plutesc în acest timp mort neobişnuit, derutate de linişte. De când au tăcut casele, nu se mai aud bipurile care piuiau de peste tot, nici mişcarea benzii rulante, nici cel mai mic zgomot. Oamenii se uită unii la alţii, apatici. Managerul spune că totul va reveni la normal în trei sau patru minute, are un walkie-talkie într-o mână, iar în cealaltă o cutie, din care le oferă clienţilor ciocolată ca să le îndulcească aşteptarea. Aurore se întreabă dacă cele trei sau patru minute pierdute sunt iremediabile şi în ce fel i-ar putea devia cursul vieţii. Începe să transpire, încă nu se enervează, dar nu mai suportă să i se fure timpul, tot timpul de care va mai avea nevoie să-şi strângă cumpărăturile apoi să se întoarcă în frig şi să traverseze curtea, să străbată încă o dată curtea.

Incidentul seamănă întru totul cu viaţa ei din ultima vreme. Din septembrie zilele ei sunt făcute din aşa ceva, din timp care i se fură, din timp care nu-i aparţine. Cel pe care i-l iau toţi la birou şi minutele înghiţite de culoarele metroului, chiar şi pe copiii ei îi vede ca pe doi mici hoţomani egoişti, inclusiv pe Victor, fiul ei vitreg care nu stă la ei decât zece zile pe lună, fiul ei vitreg care face tot posibilul să nu iasă în evidenţă şi care e mereu nemulţumit, ba chiar mai rău, îi fură un timp pe care nici măcar nu i-l cere, doar fiind acolo, nefăcând nimic, nici patul şi nici temele, tolănindu-se cu *gamepad*-ul lui pe canapeaua albă pe care ea ar visa să se aşeze într-o seară, măcar într-o seară, să-şi azvârle lucrurile pe holul de la intrare

şi să se afunde în adâncurile pielii albe, iar totul să se facă şi fără ea.

Bipurile se aud din nou, viaţa îşi reia cursul. Când iese din Monoprix, afară e beznă. La nouăsprezece treizeci, pe 20 octombrie, ziua a pierdut deja partida. Pungile de cumpărături îi taie palmele. Pe frigul ăsta oamenii merg repede, de parcă le-ar fi frică. Pe măsură ce se afundă în labirintul străduţelor vede din ce în ce mai puţină lume, mai puţine maşini, magazine, curând nu mai aude decât zgomotul tocurilor ei pe trotuar. Uneori are impresia că întreaga ei fiinţă se rezumă la asta, la ciocănitul timpului care fuge, la ecoul mecanic al unui mers care se stinge în liniştea serii. Totuşi are tot ce-şi doreşte, responsabilităţi, un apartament frumos, o familie, atât că din septembrie totul o ia razna.

Formează codul de acces în clădire, împinge uşa cu vârful piciorului şi-şi regăseşte curtea interioară cufundată în întuneric. Până la urmă e singurul moment în care e şi ea singură, de aşa ceva are nevoie. Înainte să se oploşească acolo corbii, curtea era o pauză veritabilă, o gură de aer, o binefacere pe care o resimţea de fiecare dată, trebuie spus că de cum pătrunzi în portal şi mergi spre curte, oraşul de jur-împrejur se estompează, se şterge. Liniştea deplină, starea de pace e indusă de cei doi copaci imenşi care sunt ca un acoperiş pe deasupra acoperişurilor, astfel ia naştere o lume tainică, sălbatică, iarba creşte între pavelele dislocate, câteva tufişuri se adună în mijlocul curţii la baza copacilor, aici natura recâştigă teren, un pic prea vizibil.

În vechiul *hôtel particuler*, doar faţada dinspre stradă a fost renovată, cea a corpului de clădire în care locuieşte ea. În fundul curţii, clădirile sunt mai degrabă antice, cabluri electrice fug de-a lungul unor grinzi vechi de trei secole, acolo tencuiala datează de mai multe decenii, e ca o altă lume, o lume în care nu merge niciodată. Ea păşeşte prin această mireasmă de hăţiş, ca de la ţară, un sătuc pe care-l ghiceşte în penumbră, pentru că din septembrie nu mai aprinde lumina, de când cei doi corbi sunt acolo, ştie că dacă aprinde becurile cu temporizare ei îşi

vor slobozi croncănelile glaciale, mai rele ca o alarmă, ţipete nesfârşite urlate din înaltul copacilor, numai când se gândeşte la asta o trec fiorii pe şira spinării. Niciodată nu s-a simţit în largul ei cu păsările, îi e frică şi de porumbei când se apropie prea mult, de corbi ce să mai zică.

În ziua în care a împins acea uşă pentru prima dată, în urmă cu opt ani, venise să viziteze apartamentul cu Richard şi, de cum dăduse peste verdeaţa protejată de canicula lunii iulie, îi lăsase impresia unui colţişor de la ţară în plin Paris. Sub copacii mari aerul părea condiţionat, răcoros, iar ea ştiu de îndată că acolo aveau să-şi ducă viaţa, chiar înainte să vadă apartamentul ea ştiu că acolo aveau să locuiască, datorită curţii, un adevărat spaţiu-tampon faţă de restul lumii.

Aprinde becul chior din spaţiul unde sunt cutiile de scrisori, o cameră de la parter care foloseşte şi pentru depozitarea pubelelor. Bătrânul bec îşi răspândeşte lumina de chihlimbar. Aruncă reclamele la gunoi, păstrează facturile. La ieşire ridică privirea, frunzele se unduiesc în vânt, în seara asta nu-i găseşte, dar de nelinişte tot nu scapă.

Odată ajunsă pe scară, soluţia e să nu aprindă lumina nici acolo. Uneori se teme să nu dea peste ei pe palier, are impresia că-i vede la fiecare etaj. Își spune că într-o seară n-o să mai reuşească, va fi atât de anchilozată de frică încât n-o să se mai poată întoarce acasă. Richard îi spune de fiecare dată: „Aurore, nu sunt decât nişte păsări, în cel mai rău caz lor le este frică de tine“, dar ea ştie că nu-i adevărat, corbii cu pricina, chiar dacă sunt la mai puţin de un metru, nu se clintesc, dimpotrivă, te fixează cu privirea sau te provoacă. Cei doi corbi sunt aidoma tuturor fricilor care o încercuiesc în acest moment, a lucrurilor care o perturbă, a datoriilor care se acumulează, a asociatului ei care nu-i mai vorbeşte, din septembrie toate se întrec ca s-o scoată din minţi.

În oraş îţi petreci viaţa încercând să faci o impresie bună, pe durata unei zile dai peste mii şi mii de priviri, peste tot atâtea fiinţe pe care aproape le atingi, pe unele abia le remarci, pe altele nici măcar nu le vezi. Ce impresionează de îndată la Ludovic este statura. Masivitatea trupului lasă urme asupra caracterului, condiţionează felul în care se raportează la ceilalţi, obligându-l pe deasupra la o anumită prudenţă, ca în seara asta, în autobuzul ticsit, când simte că la cea mai mică dezechilibrare ar putea să lovească pe cineva, şi atunci se agaţă de bară, mai ales că şoferul este un nervos care-şi zguduie lumea. Chiar dedesubtul lui Ludovic, trei bătrâne aşezate par extrem de mici, la fel şi câţiva bărbaţi. Nu e sigur că femeile îl observă, în schimb bărbaţii îi aruncă priviri discrete, râvnesc să aibă aşa ceva, umeri laţi, în anonimatul mulţimilor, aşa ceva are valoare de avantaj abuziv.

O tânără urcă cu un cărucior de copii, oamenii se înghesuie, dar tot nu se face loc, o voce înregistrată roagă *călătorii să avanseze spre fundul autobuzului*, şoferul se ridică şi gesticulează în sprijinul cuvintelor, toţi se înghesuie, înăuntru atmosfera devine sufocantă, atunci Ludovic iese, se evacuează din autobuzul cuprins de nerăbdare. Are o problemă cu mulţimea, modalitatea urbană de a se aduna. Odată ajuns pe bulevard e la fel, oamenii se reped înainte cu capetele plecate. Umerii traşi, mersul în zigzag ca să evite ciocnirea, toată lumea o face fără să se gândească, pe când el se concentrează pentru aşa ceva. Probabil e nevoie să locuieşti la Paris de multă vreme ca să te strecori din instinct printr-o mulţime densă şi grăbită, să te topeşti în ea fără ca măcar să-i acorzi atenţie.

Înainte nu simţea impactul greutăţii sale avântate în mijlocul celorlalţi. Când mergea pe valea râului Célé, pe cărările stâncilor înalte sau în plin câmp, prezenţa lui nu avea aceeaşi

greutate, naturii i se rupe complet de gabaritul lui, în vreme ce aici e într-o eschivă permanentă.

Odată ajuns la Pont National face la stânga, ca să meargă de-a lungul cheiurilor. Aici priveliştea i se desfăşoară amplu în faţa ochilor, cu o desăvârşire neîngrădită. În oraş doar un fluviu poate deschide cerul într-o asemenea măsură, chiar dacă e noapte, aici cel puţin se vede cerul. Sena este singurul element domolit, singurul element feminin, în afara căruia tot ce vede în jurul lui este un oraş nervos, agresiv, un oraş gândit de bărbaţi, cu clădiri şi monumente construite de bărbaţi, cu scuaruri, cu maşini şi bulevarde proiectate de bărbaţi, cu străzi curăţate de bărbaţi, şi chiar şi acolo, în *skatepark*, pierzând vremea în frig, ca mai devreme în metroul de suprafaţă, şi acolo, numai bărbaţi… Mergând de-a lungul fluviului, îşi dă seama că tipii se uită la el. Îl privesc pentru că şi el îi priveşte. Genul acela de bravadă nu mai conteneşte. Deja a avut parte de o întâlnire tensionată la Ivry, timp de o oră s-a enervat cu un cuplu care miza pe cartea relei credinţe, un cuplu atât de căpos că fusese cât pe ce să-şi piardă controlul… Dar n-a făcut-o. De două ori a cedat într-un context asemănător, de două ori cei din faţa lui îl enervaseră atât de tare, că-şi ieşise din pepeni, dar n-o va mai face, ştie că n-o va mai face. Mai devreme sau mai târziu ne ajunge pe toţi înţelepciunea din urmă. În pofida acestui lucru, vizitele la domiciliu rămân un exerciţiu delicat. Să pici pe capul oamenilor aşa, fără să anunţi, şi din voleu, scurt, să le tragi peste ochi cu tăbliţa cu socoteli, asta înfierbântă întâlnirea. Nu se va fi enervat decât de două ori. Două izbucniri nervoase în doi ani, desigur că e puţin, „dar şi una singură poate fi prea mult“. Sunt cuvintele lui Coubressac, şeful lui, cel care la început nu era încântat ca Ludovic să facă vizite la domiciliu. Coubressac îl cunoaşte de mult, l-a văzut jucând în linia a treia în liga federală de rugby, ştie că în afara terenului era un mieluşel, dar nu şi în joc, era chiar prea dur pentru un optar, mai înclinat să izbească adversarul decât să caute zonele de trecere.

Când pari puternic trebuie să te şi hotărăşti să fii aşa. De patruzeci şi şase de ani e văzut ca un tip solid, cel pe care nimic nu-l atinge. Pe când, în realitate, se simte cu desăvârşire strivit de oraş. Dacă locuieşte la Paris este doar din simţul sacrificiului, fără de care încă ar fi pe valea râului Célé, în pofida terenurilor nerentabile şi a bârfelor de care nu mai putea scăpa, în pofida produselor care i-ar fi provocat moartea soţiei şi a procesului care nu se ţine, în ziua aceea încă ar mai fi trăit de pe urma agriculturii, probabil la modul atavic, dar mai ales din vocaţie. Atâta că, pe lângă amintirea fantomatică a Mathildei, mai e şi faptul că în ziua de azi nu pot trăi cinci oameni dintr-o exploatare agricolă de patruzeci de hectare, formată în principal din pajişti şi destul de ruptă de lume. E suficient că ei, sora şi părinţii lui, reuşesc să trăiască din asta, că se descurcă fără prea multe concesii. Până la urmă singura mândrie de-acolo îi vine, că s-a sacrificat pentru sora şi nepoţii lui, chiar dacă a fost nevoit să-şi lase cumnatul în loc, cel puţin e sigur că părinţii lui îşi vor sfârşi viaţa fără să-şi bată capul cu poveşti legate de împărţirea moştenirii.

Nu e niciodată uşor să pleci de pe pământurile tale, mai ales când eşti proprietar cu drepturi depline, dar, după moartea Mathildei şi după tot ce se spunea despre asta, nu mai putea rămâne acolo. De îndată ce i s-a oferit oportunitatea acestui job la Paris, a acceptat provocarea. Întâiul născut al familiei Coubressac căuta negociatori pentru regiunea pariziană, voia băieţi de încredere, fără cine ştie ce experienţă, dar pe care să se poată bizui. Coubressac, societatea de utilaje şi echipamente agricole, sponsoriza dintotdeauna cele câteva cluburi de rugby din regiune, printre care cele din Saint-Sauveur şi din Gourdon. Când Ludovic juca la juniori, apoi în liga federală, numele Coubressac era scris cu litere aurite pe panoul sponsorilor, la intrarea pe stadion. În urmă cu treizeci de ani, întâiul născut al familiei Coubressac se stabilise la Paris şi se lansase în imobiliare: n-a durat mult şi a început să se confrunte cu probleme cauzate de restanţieri, într-o asemenea măsură cât să presimtă că acestea vor deveni un filon bun pe vreme de criză.

Faptele i-au dat dreptate, astăzi datoriile din Franţa se ridică la şase sute de miliarde de euro pe an, într-o ţară în care cel mai important buget al statului provine din rambursarea datoriei; acesta este semnul lipsit de echivoc că datoria conduce lumea şi că principala miză este fie să ţi se plătească, fie să plăteşti datoria. După aceea Coubressac s-a asociat cu un jurist şi, începând cu anii 1990, s-au lansat în domeniul recuperărilor de mare anvergură. La început ei doi erau singurii negociatori, acum aveau peste patruzeci de angajaţi. Numai trei se deplasează la domiciliu, ceilalţi lucrează prin telefon. Recuperarea datoriilor este o activitate care cere tact şi putere de convingere. După două luni de formare juridică, Ludo a trecut pragul. Parisul era ceva mai radical, ca depărtare, decât Limoges sau Toulouse, iar şocul a fost dur. Chiar dacă slujba pare făcută pentru el, ştie că nu va rezista mult timp, după doi ani deja nu mai poate, e copleşit de nenorocul celorlalţi, al datornicilor de treabă care se lasă prinşi în capcana creditelor sau al acelor încurcă-lume care refuză să plătească, două demersuri contrare pentru acelaşi rezultat, într-o zi sau în alta trebuie să treci pe la casierie.

Dar el cel puţin preferă să-i vadă faţă-n faţă, aşa i se pare mai omeneşte, pentru că recuperarea datoriilor prin telefon stând opt ore pe zi într-un birou, înştiinţarea datornicilor, hărţuirea lor săptămâni întregi, repetând întruna aceleaşi formule pe un ton inflexibil, nu-i pentru el. De aceea a optat pentru deplasările la domiciliu, iar cea mai mare parte a timpului său se rezumă la aşa ceva, o căsuţă de la periferie, mai aproape sau mai departe de oraş, o căsuţă mai adesea decât un apartament, un nume sub o sonerie de interfon pe care, fără nici o tragere de inimă, apasă. Pe când recuperarea prin telefon o coteşte deseori înspre vânătoarea cu gonaci, un gen de hăituială neobosită care are drept scop să semene panica în datornic sunându-l tot timpul, atât seara târziu, cât şi dimineaţa devreme, dând telefoane întregului anturaj, familiei, ba chiar şi la locul de muncă, cât să fie toată lumea la curent că datorează

bani, să-i lipească eticheta „datornic“ pe frunte, să nu-l slăbească nici o clipă până cedează. E o treabă jegoasă.

Când se gândeşte la toate dosarele pe care le-a gestionat, Ludovic îşi dă seama că vizitele dau cele mai bune rezultate, cazurile sunt rezolvate mult mai eficient. Oricum n-ar fi fost vreodată în stare să-şi petreacă zilele la telefon, o dată pentru că nu-i place să sune, nici măcar pe apropiaţii lui nu-i sună, dar mai ales pentru că are prea multă nevoie să se mişte, să fie afară, să nu stea aşezat e pentru el un fel de-a fi.

Când a început acest job se aştepta la chestii dure, la situaţii tensionate cu semidelincvenţi, dar de cele mai multe ori are de-a face cu învinşi, cu oameni cu salarii mici sau cu şomeri de dată recentă care s-au lăsat înfrânţi de pofta de a consuma. Uneori dă şi peste bătrâni rămaşi în urmă cu vremurile, dintre care unii s-au lăsat duşi de nas ori au fost imprudenţi. Desigur, pe lângă aceştia mai sunt răuvoitorii, cei care îi dau ţeapă comerciantului cu bună ştiinţă, cei care nu plătesc chiria sau pe meseriaş, dar din păcate nu-s atât de mulţi, la limită ar fi mai simplu să se confrunte mereu cu încurcă-lume, cu afurisiţi, asta l-ar ajuta să fie motivat, cel puţin atunci nu s-ar lăsa pradă umorilor lui.

Nu e o meserie cu care să se laude, totuşi nici nu i se pare că e în solda marelui capital, nici nu simte nevoia să le ţină partea celor pe care îi înştiinţează, realitatea e mai puţin binară, în relaţia cu datornicii el nu reprezintă creditori puternici, ci mai degrabă meşteşugari, mici patroni de IMM[1], profesii liberale, de la bijutier la dentist, de la instalator la comerciantul de mobile, dar şi de la constructor la arhitect, tot felul de prestatori care lasă să se acumuleze restanţele debitorilor şi nu izbutesc să-şi gestioneze înştiinţările de plată, pentru că acesta a devenit o meserie în sine. Riscul e să intre în incapacitate de plată. Principala cauză de faliment în Franţa o reprezintă neplata datoriilor, zeci de mii de slujbe pierdute în fiecare an, iar o treime din aceste întârzieri de plată au legătură cu schimbări de adresă operate mai mult sau mai puţin cu bună ştiinţă,

atunci creditorii sunt cu desăvârşire lipsiţi de mijloace, cu excepţia cazurilor în care se lansează în proceduri juridice interminabile, ce costă mult şi al căror rezultat nu e garantat. Cât despre marile campanii, ele au propriul serviciu de recuperare, se prevalează de executori judecătoreşti, fără să aibă dreptul, dar o scrisoare recomandată cu antetul mai mult sau mai puţin regulamentar al unui cabinet de executor judecătoresc de obicei impresionează, dar nu rezolvă întotdeauna problema, nici pomeneală. De aceea Ludo refuză termenul de vânător de datorii, el se vede mai degrabă ca un reparator de nedreptăţi, cel puţin aşa îşi tot spune, pentru că simte mereu nevoia să se justifice. Cel mai bine este să nu vorbească niciodată despre slujba lui. Oricum nu obişnuieşte să se destăinuie nimănui.

De doi ani de când locuieşte la Paris nu şi-a făcut nici un prieten şi nici vreo relaţie, nu se vede aproape cu nimeni. În privinţa programului de lucru e pe cont propriu, merge de trei ori pe lună la birou pentru întrunirile de briefing, dar de pe o zi pe alta este propriul lui şef. În total nu vorbeşte decât cu oamenii pe care îi „vizitează“, clienţii lui, într-un anume sens tot socializare se cheamă. Singura lui teamă este să nu dea peste clasicul tablou de familie, părinţi cu copii, o mamă cu un bebeluş în braţe şi frăţiorii şi surorile care i se încurcă printre picioare, tatăl care păstrează distanţa. Situaţiile astea în care sunt scoşi la înaintare ţâncii, pe post de paravan, de genul „N-o să-mi faceţi una ca asta, da, am datorii, dar am patru copii de crescut, n-o să ne faceţi una ca asta…“, ca el să se simtă vinovat, îl rănesc de cele mai multe ori, pentru că se gândeşte la copiii pe care nu-i va avea niciodată cu Mathilde, şi-atunci, în loc să-l emoţioneze, îl înfurie la culme. Teama lui e că într-o zi va pleca val-vârtej, nu din cauza vreunei vorbe scăpate pe un ton mai ridicat ca o alta şi nici a vreunui gest urât, ci din cauza vreunei josnicii, vreunei tentative scârboase de înduioşare, dacă ar încerca să-l emoţioneze opunându-i tabloul familiei în întregul lui, la care el nu va avea niciodată dreptul. Oricum, de fiecare

dată când se proţăpeşte în faţa unei uşi, de fiecare dată când apasă pe butonul unei sonerii se aşteaptă să-i pice ceva, dar din experienţă a învăţat că trebuie să fie tot timpul extrem de vigilent, şi orice s-ar întâmpla, orice i s-ar spune sau opune ca argument, e ceva la care veghează mai presus de orice: să evite cea de-a treia izbucnire nervoasă.

1. În original PME, abreviere pentru *Petites et Moyennes Entreprises* (Întreprinderi Mici şi Mijlocii) (n.t.).

Înainte era o pereche de turturele pe crengile de sus, în zilele frumoase gângurelile lor dominau totul, se împleteau cu ciripiturile răzleţe, cu fluierăturile mierlelor, îţi făcea bine să le auzi. Atâta că, la întoarcerea din ultima vacanţă, Aurore găsise smocuri de pene gălbui risipite la baza copacilor şi, ridicându-şi ochii, dăduse peste cele două păsări de un negru intens, doi corbi enormi lucind ca metalul. Din ziua aceea s-a zis cu gângurelile, cu turturelele, le-au pus pe fugă „sau poate le-au halit“…

— Haide, Aurore, sunt doar nişte păsări!…

Când te destăinui unei prietene te aştepţi să fie de acord cu tine, să înţeleagă totul din frânturi, dar nu e cazul cu Andréa. Andréa locuieşte în India de trei ani. Sub pretext că linia ei de haine eşuase, şi-a schimbat viaţa, stabilindu-se în regiunea Madras, o viaţă aşa-zis autentică, mai apropiată de viaţa adevărată. Nu vine decât de două ori pe an la Paris, iar când se revăd Aurore o găseşte de fiecare dată un pic mai ţicnită, un pic mai iluminată, pe o cu totul altă lungime de undă.

— A trăi înseamnă a te apropia de ceea ce eşti, iar tu, Aurore, eşti orice, mai puţin o femeie de afaceri, e ceva mult prea violent, sunt în poziţia perfectă s-o ştiu, businessul înseamnă ori să-i haleşti pe ceilalţi, ori să fii halită…

Întorcându-se la birou, Aurore îşi spune că mai bine n-ar mai vorbi cu nimeni despre poveştile ei cu păsări, altminteri vor ajunge s-o creadă nebună. Totuşi chiar diseară va trebui să traverseze curtea, să deschidă ferestrele, gândindu-se cu scârbă c-o să-i găsească tot acolo, nu pleacă nici când bate din palme, nu-i normal să suporte aşa ceva. Căutând pe Internet, a citit că la Paris unele specii le înlocuiesc pe altele, că din cauza schimbărilor climatice păsările sunt din ce în ce mai mari, ne-am obişnuit deja cu pescăruşii şi cu goelanzii, acum e rândul corbilor, toţi au pus pe fugă vrăbiile şi rândunelele, ai crede că

natura nu se ocupă decât cu demonstrarea legii supravieţuirii celui mai puternic.

De pe un site de ştiinţe a mai aflat ceva: corbii se numără printre animalele cele mai inteligente, iar aptitudinile lor le-ar depăşi chiar pe cele ale primatelor, fiind capabile chiar să se folosească de şiretlicuri şi de înşelătorii. În Japonia observaţiile au arătat că ei pun nucile cele mai tari pe şosea şi aşteaptă să treacă o maşină peste ele ca să culeagă miezul dintre cojile sparte. Viclenia asta a înnebunit-o, poate din cauza nucilor zdrobite. Nu o dată a căutat pe forumuri metode de a-i pune pe fugă, însă tot ce a găsit au fost mărturiile unor contributori mai mult sau mai puţin fantasmagorice sau delirante, reluând felurite superstiţii care spun că păsările astea aduc ghinion, că nu e bine să-i ai pe lângă casă, credinţe coroborate cu o sumedenie de povestiri mitologice, păsările acelea s-ar afla pe pământ ca să-i trădeze pe oameni, de altfel cel dintâi animal slobozit de Noe la sfârşitul potopului a fost un corb, un corb trimis în recunoaştere, dar care nu s-a mai întors să spună că apele s-au retras, prea ocupat cum era să devoreze toate cadavrele pe care apele le scuipaseră la loc pe uscat.

În acel moment toate intră în rezonanţă, se leagă, toate îi vorbesc într-un mod bizar, din septembrie totul o nelinişteşte. Deja are cele două mari comenzi anulate de Galeriile Lafayette, apoi transportul din Asia despre care nu mai ştie nimic, o mie două sute de rochii, sacouri şi corsete care s-au evaporat. Trei belele adevărate care provoacă pierderi grele. Luna viitoare nu vor mai exista fonduri în trezorerie pentru plata salariilor, iar banca ei ameninţă că întrerupe finanţarea, ca oricare alta, băncile nu mai sunt interesante să împrumute, dimpotrivă, astăzi caută bani, au nevoie de fonduri ca să joace pe pieţele financiare, aşa că, acum, când îi solicită bancherului ei o refinanţare, are sentimentul că îi cere pomană. Dar cel mai rău lucru dintre toate e felul în care se poartă Fabian, tipul care rămâne ciudat de calm, uneori ea se întreabă dacă nu are cumva un interes ascuns în acea debandadă. Mai mult decât

asociatul ei, Fabian e un prieten dintotdeauna, s-au cunoscut la Esmod[1] şi pe vremea aceea se împrieteniseră suficient cât să încerce o aventură împreună, punând bazele unei firme. Şi e-adevărat că timp de opt ani totul a mers ca pe roate, cu el pe post de director comercial şi cu ea pe post de stilistă, opt ani de copilotaj în care au asigurat două colecţii pe an şi au înmulţit punctele de vânzare, binomul perfect. Dar în ultimul timp nu-şi mai dă seama ce vrea Fabian de fapt, nu-l mai recunoaşte, şi-a pus în cap să treacă la viteza superioară, vorbind de cantităţi mai mari şi de micşorarea costurilor de producţie, convins că pentru a rezista pe piaţă „trebuie să luăm proporţii, şi repede“. De când a fost de două ori la Hong Kong şi a cunoscut acolo nişte oameni, ea nu ştie exact pe cine, noul lui obiectiv este să se alipească de un grup mare şi să câştige pieţe de desfacere noi, să încerce să se dezvolte în alte ţări şi să profite de capitalul de imagine ca să-şi diversifice produsele. Ba chiar a vorbit de crearea de genţi, măcar să încerce să le facă, sau de un parfum. Cam ca Andréa, şi Fabian a devenit cu totul altul, şi el s-a schimbat foarte mult de-a lungul anilor.

Aurore cunoaşte bine industria modei, ştie de cât oportunism e nevoie ca să dai lovitura, că frumoasele intenţii cu care pornise la drum trebuie sacrificate când îţi asumi ambiţia să fii rentabil. În lumea modei nu-i de-ajuns să confecţionezi modele frumoase, trebuie să ştii şi cum să le vinzi, să te plasezi, să faci manevre ca să intri în cutare sau cutare cerc, să te dai bine pe lângă unul şi altul ca să ai parte de monopol şi de presă bună. Stiliştii nu reuşesc doar prin talentul lor, ci şi, în egală măsură, graţie portofoliului de relaţii şi abilităților sociale ale ataşatului lor de presă, în acea privinţă ea n-a fost niciodată naivă, „Cu cât le spui mai mult oamenilor că-i iubeşti, cu atât mai mult se vor preface că te iubesc şi ei“. Atâta că Fabian, în prezent, nu mai vrea să facă modă, ci bani. De la bun început ea trebuie să gestioneze şi angoasele celor şase angajaţi ai lor, care îşi dau seama că nu mai merge totul ca uns între ei şi că ea e din ce în ce mai neliniştită.

Iată de ce îi face bine să se întoarcă acasă, şi e aproape nerăbdătoare când se gândeşte la weekendurile următoare. Dar duminica trecută, pe seară, unul dintre corbi stătea pe jardiniera din apropierea ferestrei lor de la baie, la câţiva centimetri de ea, şi nu pleca când deschidea fereastra. Cuprinsă de panică ea a cedat, a urlat lovind în geam ca să scoată cât mai mult zgomot cu putinţă, dar corbul s-a dus şi s-a aşezat pe o creangă la mai puţin de un metru, uitându-se ţintă la ea, fără să se mai urnească de acolo. Richard bătea de cealaltă parte a uşii, întrebând-o dacă totul e bine. Da, totul e bine, fie şi numai pentru că din seara aceea ea a jurat că o să-i mătrăşească pe corbi, chit că va folosi sperietori sau orice altceva, nu vrea să-i mai vadă acolo, se agaţă de acest proiect, să le dea cu flit, să le facă formele de plecare, de parcă asta putea să rezolve totul şi să facă totul să revină la normal. Totuşi e cuprinsă de o îndoială, chiar dacă îi pune pe fugă, cum să se asigure că nu se vor întoarce, cum să se asigure că vor pleca de tot şi că nimic n-o să-i mai meargă prost, cum să se descotorosească de ei pentru totdeauna altfel decât ucigându-i?

1. Şcoală superioară de modă şi de afaceri, datând din 1841 (n.t.).

Până la urmă, la doamna Salama tot a fost nevoit să se întoarcă. Săptămâna trecută, văzând că-şi scoate vechiul carnet de cecuri ca vai de el, simţise că-l pocneşte în moalele capului, pentru că absolut toate cecurile pe care i le semnase şi pe care el le completase, unul câte unul, cu mâna lui, erau într-adevăr fără acoperire. În plus ea se lăudase degeaba, contul ei la Crédit mutuel era închis de doi ani. Iată de ce în seara aceea, ieşind de la ea, el e nimicit, scârbit că fusese nevoit să dea milităria jos din pod, să zbiere la bătrâna care se prefăcea că nu pricepe, dezgustat că o luase tare, cerându-i să caute pe fundul sertarelor de la comodă, ca să termine odată, pentru că era sigur că avea cash pe-acolo, şi bunica lui tot acolo îşi pitea bancnotele, sub folia de protecţie din capătul sertarelor. Iar mamaia Salama se folosea de acelaşi şiretlic. Acolo dedesubt ea avea chiar patru bancnote de cincizeci, doar că voia să şi le păstreze, avea nevoie de cash să meargă la spital, mersul cu autobuzul o storcea de vlagă, de trei ori pe săptămână îşi oferea un taxi, de la bun început Ludovic n-a mai îndrăznit să se atingă de bancnotele ei, acestea deveneau un fel de bilete de transport ca să-şi vadă bătrânelul, soţul care nu se va mai întoarce să-şi sfârșească viaţa aici, care nu va mai pune niciodată piciorul în dulcea lui căsuţă, niciodată, şi atunci, cât vor dura deplasările cu taxiul, ani întregi dacă se poate, mamaia Salama avea nevoie de bancnotele ei portocalii.

Confruntat cu aşa ceva, Ludovic s-a lăsat să se prăbuşească, cu toată greutatea, în fotoliul adânc din faţa măsuţei, a oftat trecându-şi palmele peste faţă, ca să se apropie chiar i-a mai cerut un porto, şi în disperare de cauză a inversat rolurile, a întors situaţia, implorând-o să-l ajute.

— Doamnă Henriette, trebuie să mă ajutaţi, vă implor, trebuie să mă ajutaţi pentru că vom avea probleme. Doamnă Henriette, spuneţi-mi că aveţi alt cont pe undeva, sunt sigur că

aveţi un carnet de economii sau un cont la Poştă, trebuie să aveţi, am sau nu dreptate, doamnă Henriette?

De aceea seara, ieşind de la ea, el are nevoie mai mult ca niciodată să meargă pe jos. Atunci, după zona cu case, el o apucă pe un bulevard lung de periferie, una dintre marile rute urbane care ajung toate, mai devreme sau mai târziu, la una dintre porţile Parisului. Se lasă depăşit de autobuzul pe care trebuia să-l ia, dar continuă să meargă pe jos, parcurge cartiere dezolante care nu strălucesc prin pofta de viaţă, clădiri fără magazine, uzine dezafectate, zone rezidenţiale disparate, dintr-odată se simte foarte departe de valea râului Célé, foarte departe de viaţa lui de dinainte, se întreabă cum de au loc toate astea în aceeaşi lume, se gândeşte la liniştea de acolo, la orele petrecute afară fără să dea peste cineva. Ca să isprăvească, ea scosese cecul asociat contului poştal, iar el o luase de la capăt, zece cecuri de şaptezeci de euro de această dată, hapul va fi mai greu de înghiţit, el le completase unul câte unul, iar ea le semnase, dar fără să mai spună nimic, de parcă dintr-odată tocmai pricepuse că ar fi mai simplu să procedeze aşa, că măcar se va aşterne tăcerea peste povestea cu pricina, că avea totuşi multe alte drame în viaţă, dar că trebuia s-o rezolve şi pe asta. Când el s-a ridicat să plece, ea nu s-a mai oferit de astă dată să-l însoţească până la uşă, a rămas aşezată şi mută în salonul ei, fără să-i arunce măcar o privire. Mai mult ca niciodată l-a dus cu gândul la mama lui. Se simțea murdar că o storsese aşa pe bătrânică, picătură cu picătură, de şapte sute de euro, grăbind pasul se beşteleşte în gând, îşi spune ce nu a spus nimănui niciodată, singurul avantaj al faptului că e cu un cap mai înalt ca toţi şi îi depăşeşte cu un chintal este că nu i se atrage niciodată atenţia, nici când o merită. Pericolul ar fi ca asta să devină ca un avantaj abuziv, să înceapă să-şi permită orice.

Mergând de-a lungul marilor artere rutiere, se fixează pe senzaţia ce-l copleşea înainte de meciuri. Când mergi cu crampoane pe culoarul vestiarelor, scoţi zgomote metalice, te simţi blindat, de neatins, pe deplin concentrat asupra ta. Dar degeaba, există mereu o privire care-l prinde din urmă, o

senzaţie de deznădejde exotică la o femeie în tunică africană, un tarabagiu care îi face o ofertă, o omenire atât de rătăcită în acele oraşe lipsite de contur, că un simplu zâmbet îl întristează sau îl răvăşeşte. Parisul e una dintre cele mai mici capitale ale lumii, organizată în cercuri care se adaugă unul după altul, aproape perfectă, dar de îndată ce se aglomerează cu toate periferiile care o cuprind devine infinită, un ocean de comune cât vezi cu ochii… Atunci, după o oră de mers pe jos, urcă într-unul din autobuzele care îl depăşeau de la început, înăuntru e gălăgie, se vorbeşte urât, e ceva violent în felul în care se chiăie aceşti puştani, o agresivitate nici măcar premeditată, o dorinţă explozivă pe care el însuşi o simţea la vârsta lor, doar că el avea locuri pentru amortizarea şocurilor, cărări pentru bicicletele de teren, drumuri pustii, văi cât vedeai cu ochii, cei din jur nu aveau de suferit de pe urma crizelor lor de adolescenţi. Pe când aici ne tot încurcăm unii pe alţii, iar şocurile se răsfrâng asupra celorlalţi. În picioare, în autobuz, îl deranjează gaşca de elevi care face ca toţi dracii, spaţiul îi presează, nimeni nu spune nimic, ar fi suficient să-i ia peste picior ca să-i dezamorseze, să-i facă din vorbe, dar astăzi n-are chef de aşa ceva, nici măcar să se ia în gură cu ei, ca ei s-o ia drept provocare şi să ridice tonul, totuşi ştie c-ar fi de-ajuns să-l prindă pe unul, să-l izoleze de grup, de pildă pe tâmpitul ăsta mic din faţa lui care se crede dansator la bară, se agaţă de ea şi îi loveşte cu picioarele pe ceilalţi, fără ca nimeni să aibă vreo reacţie, toţi îl calcă pe nervi…

— Termină!

Se uită la el de parcă ar fi nebun, ca la un bătrân tont care se crede cowboy, le simte ezitările, îl ţintuiesc cu privirea, nu-l slăbesc o clipă.

De acum el se agaţă de un obiectiv, să revină spre fluviu, pentru că e cu desăvârşire pierdut în metropola din care nu pricepe nimic, Sena este unicul lui reper, unicul petec de natură liberă, dar până şi ea sfârşeşte prin a lăsa în urmă Parisul.

Când mergi dintr-un oraş de suburbie într-altul în aceeaşi zi, schimbând metroul cu un RER, apoi autobuzul cu un tren, îţi dai seama că oraşul e cu adevărat nemărginit. Noisy vine după Paris, apoi Nogent după Villemomble, după Gagny. Cel mai simplu ar fi să treci de fiecare dată prin Paris, axa centrală, centrul întregului. Tot hoinărind aşa, pe seară e sătul de bulevarde şi de clădiri, de căsuţe şi de răspântii, aşa că simte nevoia să se întoarcă la Sena ca să revină în perimetrul lui, în punctul lui de sprijin. Prezenţa fluviului în apropiere de locuinţa lui îi dă sentimentul că nu-i cu desăvârşire deconectat de la ordinea lucrurilor. În oraş, fluviul este singurul element al naturii care se impune, care nu deviază, care decide în privinţa a orice. În oraş, fluviul: totul pleacă de la el şi totul se întoarce la el; ca un râu de ţară, este chiar originea locurilor de vieţuire. Şi-ar mai fi ceva: cartierul Arsenal este ca o lume aparte în plin Paris, o lume făcută din pietre vechi şi din străzi liniştite, fără cafenele sau magazine, seara este la fel de liniştit ca un târg de provincie, nu se simte prea dezrădăcinat în cartier, de parcă latura lui desuetă ar dezamorsa înfumurarea şic ce dă târcoale prin centrul Parisului. El a descoperit că şi la Paris te identifici cu un teritoriu anume, în general eşti legat de o stradă sau de o staţie de metrou, la Paris se spune că locuieşti în cutare sau cutare cartier, de parcă ai vorbi despre un sat. Clădirea veche în care stă este renovată pe latura dinspre stradă. Clădirile din fundul curţii sunt, dimpotrivă, o cu totul altă lume, cea a chiriilor după legea din 1948, a proprietarilor care gâfâie pe scări abrupte. La etajul al doilea stă o armeancă, locuieşte acolo de la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, deasupra stă o fată bătrână de şaptezeci şi opt de ani, care prin comparaţie pare chiar tinerică, şi o cucoană mărunţică şi cumsecade ce trăieşte cu două pisici. La etajul al doilea, mai stă şi o femeie atât de discretă, că nu ştii niciodată dacă e acasă, şi doi studenţi

într-un apartament studio, doi băieţi de douăzeci de ani care dau muzica tare. Din când în când Ludovic zbiară la ei ca să-i liniştească pe bătrâni, mai ales pe cei de la primul etaj, un cuplu mărunţel de nonagenari nu prea în formă, dar care se ţin bine, care rămân în viaţă ca să nu plece de-acasă.

Ce impresionează cel mai mult în acest cartier sunt locuinţele goale, ferestrele neluminate, o adevărată ciudăţenie într-un Paris în care spaţiul de locuit este insuficient. Astfel, în partea renovată a clădirii sunt patru apartamente mari, dintre care două se închiriază cu săptămâna, dar cum nu sunt dotate nici cu aer condiţionat, nici cu ascensor, nu au prea mult succes, deseori sunt goale. Din când în când mai vin nişte turişti pentru câteva zile, li se aud rotilele de la trolere când se instalează sau când pleacă, falşi vecini care dispar la fel de repede cum au sosit, apoi nu mai vine nimeni, săptămâni la rând. În aripa stângă apartamentele nici măcar nu sunt închiriate, nici unul nu e locuit, proprietarii lor stau cu ochii pe cursul metrului pătrat aşteptând să urce piaţa din nou, să crească din nou preţul. Avantajul: imobilul e liniştit. În rest Ludovic nu-şi bate prea mult capul, investiţiile în câţiva metri pătraţi ce valorează de zece ori preţul unui hectar de pământ fertil sunt chestii care-l depăşesc, ca multe alte lucruri din Paris.

Pe scara lui ferestrele se închid prost, treptele scârţâie. A făcut un minimum de lucrări care să-şi facă apartamentul locuibil, a desfundat ţevile centralei, a înlocuit cabina de duş, pentru că se găurise. Uneori câte un vecin de la scara C îi cere ajutorul, pentru că a văzut că se pricepe la meşterit, că are o cutie cu scule şi ştie să le folosească, aşa că nu o dată a făcut pe eroul, fixând o chiuvetă care se desprindea la unul, desfundând un sifon la altul, la bătrânica de-alături chiar a schimbat toate prizele, dar are oroare să se atingă de chestii electrice. De mai multe ori şi-a ajutat vecinii, știind că la Paris orice pană devine o dramă, o simplă chiuvetă înfundată, o inundaţie, o uşă care nu se mai deschide capătă aici de îndată o amploare gigantică ce te ruinează sistematic, pe când aşa ceva face parte din cursul normal al lucrurilor, lucrurile se mai strică, se mai repară, e de

la sine înţeles, într-o fermă e mereu ceva de reparat, de meşterit, de tocmit, la ţară chiar îşi petrecea timpul cu aşa ceva.

Pe micul lui apartament cu două camere plăteşte chirie şase sute de euro, i se pare exorbitant, deşi, de fapt, e pomană curată. Şeful lui i l-a găsit. Munca în domeniul recuperărilor de datorii permite multe aranjamente. Totuşi când este întrebat cu ce se ocupă, spune că este consilier juridic. Oricum nu e vorbăreţ din fire, mai ales că suferă de un profund complex de inferioritate faţă de parizieni. Îl fac să simtă că nu e de prin partea locului. Nici la periferie nu e mai bine, chiar dacă, după atâta timp, începe s-o cunoască, acolo sunt cu totul alte coduri, din care de asemenea nu pricepe nimic, doar că s-a prins repede că, atunci când este văzut venind, este deseori luat drept gabor, din cauza basche ților. De mai multe ori nişte slăbănogi cu pantaloni cu turul lăsat l-au provocat în glumă, doar pentru că erau cu gaşca, ceea ce a înţeles, de asemenea, din prima a fost că efectul de grup este devastator şi că în cartierele cu case, la fel ca în centrul oraşelor, cineva care nu e de prin partea locului e reperat imediat, mult mai repede ca la ţară. Nu şi-ar fi închipuit vreodată că în centrul unei metropole un intrus s-ar face remarcat la fel de repede ca într-un cătun rupt de lume, în ambele cazuri manifestându-se aceeaşi lipsă de încredere. Uneori când pune piciorul într-o staţie de RER sau pe un trotuar, ştie că iese în evidenţă la fel ca un necunoscut care se plimbă seara pe malurile râului Célé. E cât se poate de conştient de asta, oriunde-ai merge, eşti de altundeva, şi eşti mereu străin.

Când Aurore împinge uşa clădirii e nouă seara. Din cauza unei discuţii interminabile cu experta-contabilă a plecat târziu de la birou, e stoarsă de vlagă, gata să se cufunde în întunericul care se lăsase peste curtea ei, dar acolo e asaltată de toate acele lumini aprinse, lampadarul de deasupra porticului şi celălalt, din dreptul grilajului, şi chiar cel de la capăt, luminile cu temporizare nu s-au declanşat niciodată toate în acelaşi timp. Cele mai rele totuşi sunt croncănelile care se înteţesc pe măsură ce înaintează în galeria porticului, croncăneli dezlănţuite în această seară, parcă şi-au ieşit din minţi. „Când corbii se bat e semn de mari nenorociri“, preziceau romanii sau grecii, nu mai ştie, pentru că asta depăşeşte orice limită, sunt mai întărâtaţi ca oricând, înnebuniţi de tămbălăul care agită curtea. Împinge scurt poarta de la intrare, revoltată de hărmălaie, şi dă peste o scenă improbabilă, tufişurile de la rădăcina copacilor se mişcă în toate direcţiile, nişte dihănii se răscolesc înăuntru, ea aude gemete de lighioane înnebunite, ţipete sinistre, iedera întinsă de-a lungul trunchiurilor e răvăşită, ceea ce înzeceşte croncănelile corbilor, care nu mai contenesc… Atunci, fără să şovăie, ea se repede şi lovește zdravăn cu geanta în frunze, îşi înfruntă frica vrând să gonească jivinele turbate care se bat înăuntru, dar din mijlocul tufişurilor se înalţă un bărbat, pentru ea e ceva la fel de violent de parcă ar fi dat nas în nas cu un spărgător de locuinţe. Frunzele îi camuflează faţa, dar îl recunoaşte, e vecinul peste care nu-i face plăcere să dea, tipul condescendent care-o măsoară cu un zâmbet la fel de glacial precum corbii care se întărâtă, acolo sus.

— Ce naiba faceţi aici?

Dar în loc să-i răspundă pe acelaşi ton, Ludovic rămâne total nepăsător. Calmul este cea mai rea reacţie faţă de cineva care te agresează atât de dur. În copaci, corbii ţipă de mai mare dragul, întărâtaţi de prezenţele care îi deranjează, croncăne mai isteric

ca niciodată şi mai ascuţit. Ludovic îşi face loc cu umerii ca să se extragă din hăţişul crengilor, un tufiş des ca un gard viu, iese cu iederă şi rămurele agăţate de pulover, şi chiar înainte să păşească peste micul zid care încadrează mica junglă, ridică mâinile ca să-şi ţină la vedere prada, două pisici pe care le apucă de după gât, bietele animăluţe atârnă ca două rozătoare abia prinse în capcană, el le saltă tot mai sus şi înaintează către Aurore.

— Nu, dar nu e-n regulă să le ţineţi aşa! Le faceţi rău.

— Nu vă faceţi griji pentru ele.

Miorlăielile pisicilor, ţipetele corbilor şi tipul care-i calcă florile, e prea mult pentru ea să nu izbucnească…

— N-aveţi ce să căutaţi acolo, eu am plantat florile astea…

— Dar ce treabă am eu cu florile dumneavoastră, eu vreau doar să recuperez pisicile. Sunt ale domnişoarei Mercier, doamna mărunţică de la etajul al treilea, s-a îmbolnăvit de grijă că şi-a pierdut pisicile, dar zău că nu trebuie, aşa-s pisicile de felul lor, sperioase.

Fără să-l asculte, Aurore inspectează marginile tufelor să vadă dacă zambilele, firele de pătrunjel, de salvie şi de busuioc au rezistat, e atât de nervoasă pe vandalul ăsta că o apucă tremuratul. Ludovic se uită la ea, ţinând pisicile tot la capătul braţelor.

— Ar trebui să le plantaţi mai aerisit, nu trebuie răsădite atât de aproape de cimişir, le asfixiază rădăcinile, ştiţi, cimişirul e toxic…

— Ce ştiţi dumneavoastră?

— Ce vă pot spune este c-ar trebui toaletate, şi copacii la fel, crengile ating acoperişul, în caz de vânt puternic nu vă spun ce pagube…

— Sunteţi proprietar aici?

— Nu, dar mă pricep la copaci.

El i-a răspuns cu zâmbetul enervant al tipului care nu se lasă descumpănit, exasperant de sigur pe el. Cel mai revoltător lucru pentru Aurore sunt pisicile care i se răsucesc la capătul braţelor, căutând să-l zgârie, două biete animăluţe captive între carabele

acestei brute, şi-apoi croncănelile de sus care nu mai contenesc, croncăneli care o rănesc la fel de mult ca zâmbetul bărbatului, ai crede că e vreo legătură între ei. E prima oară când îl vede de aproape pe vecinul cu pricina, şi-şi dă seama de ce nu l-a salutat până acum.

Ludovic ridică privirea spre păsări şi spune pe un ton glumeţ:

— Tocmai îi enervaţi.

— Înainte nu erau corbi pe-aci.

— Înainte de ce?

— Înainte… S-ar spune că vă face plăcere să-i întărâtaţi.

— O, dar eu, ştiţi, sunt prietenul naturii. Dovada, spune el ţinând pisicile la vedere, tot ce miaună, urlă, croncăne, asta-i viaţa!

Aurore îşi adună pungile de pe jos, revoltată că îndură un asemenea supliciu în curtea ei, ţipetele, tipul, miorlăielile, o curte cu desăvârşire terorizantă în seara aceea.

— Ţineţi-le cum trebuie, le faceţi rău, v-am mai spus.

— Nu vă faceţi griji pentru ele, ştiu cum să iau pisicile…

— Ştiţi totul despre orice?

— Nu la fel de bine ca dumneavoastră, pe cât se pare.

Aurore se întoarce şi dă să se repeadă spre scara A, dar deja el o întreabă:

— Sunteţi sigură că sunt corbi? Eu aş spune mai degrabă că-s ciori. Dar dacă stau să mă gândesc, ciorile sunt mai rele, sunt carnivore şi atacă…

Aurore intră val-vârtej în scara iluminată şi aleargă peste cele şaizeci şi opt de trepte până la ea, şaizeci şi opt de trepte cu tot cu primele cinci de la intrarea în clădire, şaizeci şi opt de trepte pe care le urcă într-o stare de mânie cumplită, convinsă de data asta că nu mai e la adăpost de nimic, de data asta până şi-n curtea ei o ajunge din urmă violenţa, în singurul loc în care se simţea protejată până acum, îşi spune că până la urmă va comanda spray-ul lacrimogen pe care l-a văzut pe Internet, de data asta are nevoie de un obiect care să-i dea siguranţă, chit că va trebui să-i stropească pe corbi, ca pe tot ce o agresează, de

data aceasta e gata să-i şteargă de pe fața pământului pe toţi, să nu se mai apere, ci să atace.

Richard ajunsese acasă înaintea ei. De fiecare dată se mândrea, uşor enervant, cu asta. Aurore îşi lăsă genţile la picioarele barului, ca să se desprindă de nebunia care o copleşise chiar în curtea ei. Înainte să-şi scoată haina îşi trage sufletul pentru o clipă, cât să-şi încheie socotelile cu răbufnirea animalică de mai devreme. Gemenii se jucau cu Vâni. Seara, chiar dacă Richard ajungea primul, Vâni rămânea să aibă grijă de copii, aştepta să se întoarcă Aurore. Astăzi gemenii erau foarte agitaţi, Victor, fratele lor vitreg, era şi el acolo, un frate mai mare cam absent, tolănit pe canapea şi jucându-se pe tableta pe care micuţii încercau întruna să i-o şterpelească. Încă o dată Richard era în mijlocul unei conversaţii cu telefonul pus pe *hands-free*, aparent nimeni din casă nu auzise nimic din ce se petrecea afară. Din cauza cablului foarte subţire care i se pierdea prin păr, s-ar fi putut crede că Richard vorbea singur. Vorbea deseori la telefon, în engleză cea mai mare parte a timpului, mergând încolo şi-ncoace de parcă discuta cu un interlocutor care era şi el în cameră, dar pe care îl vedea numai el. Richard era prin urmare acolo, dar în acelaşi timp cu totul altundeva. Avea mereu telefonul la el, uneori uita să-şi scoată casca din ureche, ceea ce crea o confuzie enervantă, era într-adevăr prezent, dar foarte posibil într-o altă sferă, absorbit de o realitate cu mult mai importantă.

Fără să-şi întrerupă conversaţia, se apropie de Aurore, o pupă, apoi merse şi se ghemui pe covorul din salon, trebuia să discute cu un corespondent în Statele Unite, având în vedere ora era mai degrabă din America decât din Asia. Ca în multe alte dăţi dădea detalii despre cutare sau cutare proiect pe care îl plănuiau, jongla cu milioane de dolari, pe când ea nu reuşea să obţină o refinanțare de la banca ei. American de origine, Richard vorbea la telefon în engleză, oricum, şi-n franceză să fi vorbit, n-ar fi fost mai limpede, jargonul meseriei lui era

chineză pentru neiniţiaţi, conversaţiile lui erau cu desăvârşire cifrate, împănate cu întorsături enigmatice de *business angels*.

Vâni pusese un desen animat la televizor ca să le distragă cumva atenţia celor doi micuţi, ei râdeau, urmărind vag acţiunea, dar se tot duceau să-l sâcâie pe fratele lor mai mare care-i respingea de fiecare dată, toate acele zgomote alcătuiau o cacofonie furioasă, un amestec de limbi, de accente, de voci de copii, de adulţi şi de efecte sonore de desen animat, apartamentul avea totuşi şase camere, dar trebuia să fie toţi în aceeaşi cameră. Aurore nu-şi putea scoate din cap croncănelile dezlănţuite din curte, probabil că ele continuau de cealaltă parte a ferestrelor, chiar acolo. Cât şi-a scos haina a aruncat un ochi afară ca să verifice dacă luminile mai erau aprinse, şi nu mai erau, celălalt cretin pesemne se cărase cu pisicile lui cu tot. Ca să se asigure, a deschis o fereastră şi s-a aplecat peste pervaz, crengile copacilor erau la mai puţin de doi metri, agitate de vânt, mai să le atingă cu mâna. Frunzele nu căzuseră încă, toxicodendronii japonezi şi le păstrează până toamna târziu, iar frunzişul lor rămâne multă vreme des, trecând doar de la verde la galben. Cel puţin corbii nu mai ţipau, miorlăielile încetaseră, luminile erau stinse, liniştea revenise. Ţintind printre crengi, ea căută cu privirea ferestrele luminate, nu reperase niciodată unde locuia tipul cu pricina, era cu atât mai greu de aflat, cu cât copacii ascundeau ferestrele de sus, iar puţinele ferestre care se zăreau mai jos aveau storuri sau perdele, îi lăsau impresia unei lumi al cărei timp se oprise, sinistru. I se făcu frig şi se grăbi să le închidă la loc. Se temea să n-o observe cumva acel bărbat, aşa, prin întuneric, din apartamentul lui, aruncă o privire pe fereastră, dar nu văzu nimic, chiar nimic, în afară de crengile agitate de vânt şi de noaptea coagulată dincolo de ele, îşi spuse că tipul cu pricina trebuia să aibă o fereastră care dădea spre curte, dar care dintre ele? Richard veni în spatele ei.

— Sigur eşti bine?

— M-ai speriat, minţi ea.

Se pupără din vârful buzelor, tandru şi spontan, Richard totuşi îi zâmbea, cu zâmbetul frumos cu care ştia să cucerească

totul, apoi se întoarse în salon şi-şi recuperă interlocutorul de la celălalt capăt al liniei.

Vâni plecă imediat după ora douăzeci şi unu, supărată de întârziere, dar neîndrăznind s-o spună. Toţi cinci luară loc la masă. Richard era frumos, avea adesea fruntea încruntată, figura concentrată a celui care nu se desprinde niciodată cu adevărat de munca de la birou, din când în când cădea pe gânduri, chiar şi fără să telefoneze ţinea linia ocupată, era atât de avid de proiecte, avea mereu în minte o idee sau un telefon de dat, într-un anume sens era firesc, pentru că firma lui nu contenea să câştige teren afişa aroganţa liniştită a inginerilor americani care par făcuţi să reuşească în viaţă, frumoasa degajare anglo-saxonă pe care Aurore o admirase întotdeauna la el. În timp ce mânca le punea întrebări copiilor, îi asculta aruncând câte un ochi peste mesajele primite, ea invidia degajarea cu care trecea de la un subiect la altul, invidia mai ales calmul pe care îl afişa în orice împrejurare, Richard nu se enerva niciodată, era atât de calm, încât ea se întreba dacă nu cumva acela era adevăratul resort al succesului său, pur şi simplu că nu se enerva niciodată. Împlinise treizeci şi nouă de ani şi, de când era vicepreşedinte la Foundproject, îşi trăgea din poziţie un fel de strălucire destul de descumpănitoare, cu cât îşi asuma mai multe responsabilităţi, cu atât radia de un fel de dezinvoltură, care se vedea până şi-n naturaleţea gesturilor lui. Aurore era cea dintâi care se bucura de reuşita lui Richard, dar ştia că viaţa alături de un bărbat care nu încetează să avanseze, un bărbat atras mereu de cele mai înalte funcţii şi care visează să trăiască între Franţa şi Statele Unite, toate acestea îl vor determina s-o privească de sus într-o zi. Şi e-adevărat că deja de câteva luni ea simţea că Richard nu se mai grăbea la fel de tare să-i răspundă la telefon, s-o sune, uneori seara îi mărturisea că nici măcar nu observase SMS-ul pe care ea totuşi i-l trimisese la amiază, mesajul ei se rătăcise în fluxul de care el se declara copleşit, nu era decât un detaliu, dar te poţi simţi rănită când realizezi că fiinţa alături de care îţi duci viaţa nu-ţi mai bagă în seamă SMS-urile.

E semn bun când eşti asaltat de cereri, de mii de ori mai de dorit decât să ceri tu, Aurore era în poziţia perfectă s-o ştie. Firma pe care Richard o înfiinţase împreună cu partenerii lui tocmai fuzionase cu un grup american, se numărau printre liderii *hosting*-ului de *start-up* în Europa, bărbatul cu care îşi ducea viaţa de opt ani o fi fost acelaşi, dar e de mii de ori mai solicitat. Chiar şi aşa, el îşi juca până la capăt rolul de tată, cu atât mai mult cu cât primul lui fiu era acolo, în seara aceea aveau trei copii la masă, o adevărată familie, el dădea pe dinafară de o mândrie paternă cu atât mai intensă, cu cât devenea din ce în ce mai rară. Într-o lume în care fiecare tremură pentru viitorul lui, în care frica e din ce în ce mai puternică pe zi ce trece, Richard era miraculos, de un succes care contamina, primejdia era ca solicitările al căror obiect devenise să-l schimbe, săptămâna trecută fusese plecat două zile la o convenţie, săptămâna viitoare va fi trei zile la San Francisco. Fără să vorbească vreodată despre asta, Aurore avea intuiţia, solid ancorată, că Richard îi era fidel, un bărbat frumos totuşi, puternic, un bărbat cu un zâmbet senin şi în permanenţă vesel, un bărbat cu neputinţă de prins pe picior greşit.

În acea seară ea simţea nevoia să-i vorbească, să-l întrebe ce-ar face în locul ei, în privinţa comenzilor care se evaporă şi a întârzierilor de plată care se tot acumulează, dar mai ales ce-ar face dacă asociatul lui ar începe să nu-i mai vorbească… Atâta că, dacă şi-ar deschide sufletul şi i-ar dezvălui îndoielile sale, i-ar scoate pe toţi din minţi, toată mica ei familie, şi dintr-odată Richard n-ar mai avea decât acea imagine a ei, cea a unei femei cu probleme, a unei mame depăşite de situaţie. Nu avea voie să-i vorbească. El făcea parte dintre acei bărbați care au nevoie să fie înconjuraţi de oameni care reuşesc în viaţă, iar ea ştia că dacă trăda fie şi cea mai mică slăbiciune, dacă dădea greş, el n-ar mai privi-o la fel.

— Dar tu ştii care e diferenţa dintre un corb şi o cioară?

— Aurore, iar începi cu chestiile tale…

— Ştii sau nu ştii?

De atâta timp se închisese ca într-un rol. Tot jucând cartea băiatului blajin care se controlează, a tipului calm pe care te poţi bizui, el se simţea obligat să şi fie aşa. Dar e epuizant să treci drept un tip de treabă. Era conştient că bărbatul care se străduia să fie nu exista. Nicidecum în acel moment. Să locuiască la Paris îl dădea peste cap. De când stătea aici, dădea mereu o mână de-ajutor oricui îi ieşea în cale, aşa, fără să facă prea mare caz de asta. Timpul petrecut la Paris îl tensiona ca pe un arc, în asemenea măsură încât uneori când se întorcea seara acasă era pe punctul să piardă controlul, să împartă nişte palme pe bune. Slujba cam insipidă, lumea asta de care nu poţi scăpa nici o clipă, vehiculele şi pietonii într-o forfotă nesfârşită, certurile şi agitaţia neîntrerupte, toate îl tensionau ca pe un arc. De aceea îi făcea bine să iasă la aer.

Pe valea râului Célé se întorcea la fiecare cinci săptămâni, parcurgea distanţa asta de şase sute de kilometri şi-şi petrecea acolo două-trei zile, niciodată mai mult. Dacă se ducea acolo, era mai ales să-şi vadă mama. El cel puţin se ocupa de maică-sa. Ceilalţi nu aveau timp, sora, nepoţii şi cumnatul lui nu păreau să aibă timp, e-adevărat că lucrau şaptezeci şi două de ore pe săptămână, erau mereu sub presiunea băncilor, a variaţiilor de preţ pentru carnea de viţel, a prognozei meteo şi a teancurilor de hârţoage administrative cu termene depăşite, de la un an la altul era din ce în ce mai greu să ţii o fermă, nimeni nu mai avea timp să se ocupe de maică-sa. Cu atât mai mult cu cât în urmă cu abia doi ani ea le gătea, ea făcea totul prin casă. Întorşi acasă nu mai aveau decât să aştepte să fie serviţi, mâncarea şi paturile erau făcute, dar acum că ea nu mai era în stare, maică-sa devenise o povară pentru ei, una în plus, o piatră de moară. De aceea Ludo continua să meargă acolo cât mai des cu putinţă, ca să nu piardă contactul, o familie e ca o grădină, dacă nu mai calci prin ea începe să crească în neştire, moare de delăsare.

Cât despre felul în care se ocupau de fermă, el nu spunea nimic, îi lăsa să se împrumute la bancă pentru un tractor nou şi pentru un grajd construit după norme, el n-ar fi procedat aşa, dar ei îl încredinţau că nu aveau de ales. Când eşti exploatator exploatezi, nu mai cultivi. Văzându-i cum procedează, erau destule lucruri care-l deranjau, atâta că se abţinea să facă vreo remarcă, vreun reproş legat de ferma care ar fi trebuit să-i rămână lui. O familie este o ambarcaţiune fragilă, mai ales într-o fermă ruptă de lume, la cinci kilometri de primul sat, o fermă izolată în care generaţiile trăiau laolaltă, e nevoie de cineva care, să gestioneze şi să împartă sarcinile din umbră, care să păstreze o mică distanţă, fără de care ar face fiecare ce-l taie capul şi nici c-o mai scot la capăt. În pofida celor şase sute de kilometri, la Saint-Sauveur nu dormea decât două nopţi, niciodată mai mult, cât să nu fie o povară, o lua asupra lui, până acolo ajunsese. Acum, se culca mai târziu ca ei seara. De cum era toată lumea în pat, el rămânea singur şi ieşea să fumeze în curte, afară se auzea mereu aceeaşi partitură, huhurezul şi greierii, noaptea era fără lună, deci fără decor, dar mental îl vizualiza, pe o rază de douăzeci de kilometri cunoştea toate drumurile, toate colţişoarele, o senzaţie stranie totuşi, să stăpânească la milimetru toate împrejurimile, pe când la Paris abia dacă distingea apartamentele de vizavi, cel al frumoasei enervate, bruneta dificilă pe care o vedea fumând seara în curte, mergând în cerc, în jurul copacilor, cam cum făcea şi el acolo. Le miezul nopţii, ceilalţi se culcaseră de mult. Pe când locuia acolo, el se culca mai devreme, nu pierdea timpul în faţa televizorului şi nici cu orice altceva, înainte se culca cu o reală nerăbdare faţă de ziua de mâine, cu o reală poftă să treacă repede din nou de partea dimineţii. Nu mai făcea nimic ca ei.

De fiecare dată când se întorcea acasă o simţea pe maică-sa din ce în ce mai absentă, din ce în ce mai închisă în lumea ei, veşnic aşezată în salon ca un ceas neîntors. De fiecare dată o ducea să dea o tură, numai cu el mai accepta să se plimbe prin curte, şi chiar dincolo de ea. Maică-sa încă nu pricepuse cu adevărat că Ludovic nu mai era acolo, că nu mai locuia în Saint-

Sauveur. Când îl vedea că apare din nou în cadrul uşii, ridica privirea şi se uita la el de parcă doar ce plecase de dimineaţă, de parcă încă mai lucra acolo. Îl întreba cum îşi petrecuse dimineaţa, când de fapt nu-l mai văzuse de săptămâni întregi.

Îşi pierdea minţile, aşa se spunea pe-acolo, că-şi pierdea minţile, prezentul ei era o zi fără contururi în care rotiţele pendulei se învârteau în gol. Totuşi, mai exista în ea un ceas care continua să se învârtă, cel care ţinea de ritmul anotimpurilor şi al muncilor. S-ar fi putut crede că acea formă a timpului era adânc ancorată în ea, un soi de instinct inebranlabil care o făcea să ştie precis când trebuia semănat, când trebuiau aduse vitele, când să le mai dea fân şi când să se pregătească de furtună.

Când o scotea la plimbare, traversau podul, apoi mergeau amândoi de-a lungul râului, ea se agăţa de braţul lui, iar el o ducea aşa mai bine de o oră, nu repede, dar destul de departe, pe pământurile lor. Domeniul fermei ocupa toată valea, peste patruzeci şi cinci de hectare, o întreagă fâşie de pământ roditor care şerpuia de-a lungul râului Célé. De o parte şi de cealaltă, două formaţiuni stâncoase ridicau relieful la peste o sută de metri altitudine, doi contraforţi care încadrau valea strâmtă şi desenau un adevărat canion. Vara, versantul vestic le fura soarele cu două ore mai devreme decât celorlalţi. Dimineaţa, dimpotrivă, cum muntele de la est era mai scund şi mai întins, soarele urca drept pe axă, aici se făcea dimineaţă la aceeaşi oră ca oriunde altundeva, dar seara se lăsa mai devreme.

Obiectivul, la fiecare plimbare, era să răzbească până la fosta fabrică de dărăcit. Clădirea aceea veche încă se ţinea în picioare. Era imensă, lăsată de izbelişte de cincizeci de ani. Pe vremuri maică-sa o cumpărase doar pentru pământ, iar de cincizeci de ani îşi spuneau că vor face ceva cu acele clădiri, cândva depozitaseră acolo fân şi lemne. El şi Mathilde îşi juraseră că într-o zi vor deschide acolo o pensiune, turismul ecologic era ceva care mergea bine prin partea locului, un fel de pensiune rurală cu închiriere de canoe pentru plimbări pe râu. Nu puţini erau cei care voiau să se stabilească în regiune, să

facă turism ecologic, şi iniţial mulţi erau şi cei care îşi doreau să le cumpere fosta fabrică de dărăcit, doar că maică-sa nu voia. Ludovic îşi tot spunea că va realiza proiectul pe care-l avea cu Mathilde, chiar dacă pornise cu stângul şi ar fi avut de muncă pe rupte, există astfel de proiecte care-ţi rămân în cap şi te ajută să trăieşti mai departe.

Întorcându-se la fermă după o plimbare cu adevărat lungă, el o susţinea de-a dreptul pe maică-sa, aproape că o lua pe sus, ea era ca o păpuşă dezarticulată care atârnă cu toată greutatea. Cu subţioara proptită pe antebraţul fiului ei se agăţa, nimeni nu ştia ce-şi povestea în frazele ei mute. Poate de aceea îl făcuse pe fiul ei aşa de solid, ca să atârne de el ca o paiaţă.

La întoarcere, tot pironită de braţul fiului ei, Gisèle îşi încălţa, neîndemânatică, papucii de casă. În dimineaţa aceea, merseseră mai bine de-o oră, făcuseră turul fabricii de dărăcit, pe când de obicei, cu fiica sau cu ginerele ei abia dacă voia să facă doi-trei paşi prin curte. De doi ani îşi petrecea zilele în fotoliu privind pe fereastră, se uita afară ca la un televizor aprins. E ceva, totuşi, să-ţi petreci aşa zile întregi, evaporate în liniştea ei. Uneori începea să vorbească, spunea că o vacă scăpase, sau învia Dumnezeu mai ştie pe cine, pe moş Tauriac care era cel mai apropiat vecin pe o rază de trei kilometri sau pe factorul poştal cu motoretă, cel care avea mereu o țigară în vârful buzelor şi care nu mai venea de treizeci şi cinci de ani. După-amiaza în general îi aprindeau televizorul. I-l aprindeau când începeau ştirile de la ora treisprezece, o atrăgeau actualităţile de la ora treisprezece, era cam ca o ieşire la plimbare în afara cantonului, acolo unde exotismul e făcut din aceleaşi flori ca aici, dar cu alte acoperişuri, alte peisaje. Atâta că, la sfârşitul jurnalului de ştiri, se tot răsucea, iar privirea i se pierdea din nou spre adevărata fereastră. Trebuie spus că în sala cea mare erau nu mai puţin de şase ferestre, de acolo se vedea tot domeniul, mai puţin spre sud pentru că acolo privirea se proptea în zidul bucătăriei şi al şemineului, se vedeau câmpurile cultivate la vest, grădina de legume la est, se zărea puţin şi din malul râului, se vedeau şi stâncile înalte dacă

ridicai capul. Prin urmare, numai spre sud, spre grajd, nu putea vedea, dar după zgomote ghicea totul. Vaci nu mai aveau decât vreo cincisprezece, seara se întorceau singure, ascultătoare, de parcă ar fi fost dresate, de parcă Ludovic ar fi fost în continuare acolo, iar ele l-ar fi ascultat, pe când se făcuseră doi ani de când lăsase în urmă toate astea, doi ani de când îşi lăsase locul cu amărăciunea celor care părăsesc meleagurile părinteşti. Pe maică-sa nu-i era uşor s-o vadă tăcând, dar când începea să vorbească, era şi mai sfâşietor.

— Noroc că eşti tu aici, pentru că soră-ta şi cu Gilles, degeaba au ei curaj, fără tine nu s-ar descurca.

— Mamă, dar ce tot spui… E tata, le e de mare ajutor, nu?

— Noroc că eşti tu aici.

Acolo se bloca Ludo de fiecare dată, fără să-şi dea seama vreodată dacă ar trebui s-o trateze pe maică-sa ca pe un ţânc, de parcă ar fi o copilă care nu mai înţelege absolut nimic, să-i spună pentru a suta oară că nu mai locuieşte aici, că sora şi cumnatul lui nu se descurcau aşa de rău, să-i mai zică şi că ăl bătrân, cu toate că avea optzeci şi doi de ani, se scula cu noaptea-n cap şi se ocupa de viţei şi de legume, şi conduce în continuare tractorul ca nimeni altul. Văzând-o că bate câmpii, nu ştia ce atitudine să adopte, oare trebuia s-o chinuie, să-i spună că avea să plece iar a doua zi, că locuia la Paris, să-i repete că oricum aici nu mai avea din ce să le asigure tuturor un trai decent, că veniturile scădeau pe măsură ce trecea timpul, că se isprăvise vremea fermelor de modă veche în care făceai de toate, dar cum s-o faci să înţeleagă că acele scheme, care mergeau de mii de ani, astăzi nu mai mergeau? Ea n-o putea înţelege.

Dar cel mai rău îi făcea maică-sa când îl întreba despre Mathilde, şi „De ce n-o mai vedem pe Mathilde?“, „Mathilde e supărată pe noi?“, cea pe care nu se mai putea conta, care de trei ani odihnea în cimitir.

Blocată în cina aceea interminabilă, Aurore nu mai ieşea la liman, avea sentimentul că e prinsă în capcană în mijlocul tuturor acelor bărbaţi care vorbesc tare. Încă de la aperitiv îşi spusese că nu va reuşi. Se uită cruciş la telefon, nici un apel, nici un mesaj, se simţea departe, foarte departe de casă, la trei ore de mers cu trenul, plus o oră cu autocarul, una pe autostradă, de-a lungul complexelor petrochimice de pe Valea Ronului, o oră în care i se desfăşuraseră prin faţa ochilor numai situri industriale cu panaşuri stranii de fum, uzine nu atât de fantomatice pentru că încă fumegau, dar într-un climat de sfârşit de epocă. În seara aceea se simţea mai rătăcită ca oricând, abandonată în frigul ploios din plin centrul oraşului Annonay.

TGV-ul ei plecase azi-dimineaţă la şapte din Paris, din Gare de Lyon, ea se trezise la cinci. Toată faza, când vrei să fabrici modele *couture* cu fibre noi, să asociezi rafinamentul liniilor stilate cu ţesăturile tehnice, e că trebuie să te sacrifici şi să fii vigilent. Ca să aibă totul sub control, ea ţinea să fabrice cât mai aproape de Paris, exclusiv în Franţa, şi nu era dispusă să negocieze în privinţa acestei reguli. Mai mult decât o chestiune de principiu, ea voia să păstreze controlul asupra liniilor de producţie, să urmărească totul de la A la Z, să nu aştepte trei săptămâni să i se livreze containerele cu mărfuri de la celălalt capăt al lumii. Şi mai ales, omeneşte, nu concepea să-şi lase modelele în producţie pe mâna unor puştoaice supraexploatate care lucrează şaptezeci de ore pe săptămână. Degeaba i-ar fi înşirat Fabian toate cifrele posibile, ea nu avea să renunţe vreodată la intenţia cu care pornise la drum, să fabrice în Franţa. Până atunci el o susţinuse, fusese de acord cu tot, dar de şase luni făcea joc dublu cu un nou partener, un distribuitor care era cu un picior în Europa şi altul în Asia şi care-l convinsese că era imperios necesar să-şi externalizeze

producţia. Astfel că acum Fabian o lăsa să se descurce singură în deplasările ei, aşteptând probabil ca ea s-o dea în bară, să devină vulnerabilă. Ca acolo, în seara aceea, la cina la care era înconjurată de specialişti în fibre high-tech, agenţi comerciali obişnuiţi să vândă cu tona pentru producători de echipamente sportive sau fabricanţi de îmbrăcăminte de protecţie, profesionişti cu expertiză unică în fabricarea pânzelor de parapantă şi a combinezoanelor de schi, a foliilor de supravieţuire, dar care nu ştiau să ţeasă corsete fine sau pulovere parte peste parte. Totuşi aşa ceva îşi dorea ea, să inoveze mereu, să inoveze prin alegerea unor materiale inedite, să îndrăznească să folosească fibre noi. Ei, pe partea lor, vor avea de câştigat, să confecţioneze piese fine şi elegante pornind de la poliesterii ultramoderni era o provocare şi o schimbare faţă de comenzile lor mecanice şi mari, faţă de producţiile lor cu zecile de mii de bucăţi, într-un anume fel ar fi o performanţă să realizeze modele preţioase şi delicate, de altfel de la prânz o ascultau, o respectau, îşi dădea seama că erau pregătiţi să lucreze cu ea. Nu se îndoise nici o clipă de motivaţia lor, atâta că, pe măsură ce ziua se scurgea, avea din ce în ce mai mult impresia că nu va fi atât de simplu, în pofida bunăvoinţei lor nu puţine lucruri le scăpau, deja îşi imaginau greşit imprimeurile pe care ea le avea în minte, croielile, şi mai era şi faptul că în jurul ei, la masă, se aflau şase bărbaţi, doar contabila lor era femeie, dar mai aspră ca ei, mult mai neîncrezătoare şi mai obscură. Suportând cina care nu se mai isprăvea, Aurore îşi spunea că sunt zgomotoşi, că vorbesc tare, până la urmă toate acestea se datorau activităţii lor, oamenii aceia fabricau kilometri de fibre cu siguranţă infime, dar pe maşinării atât de monstruoase şi de tunătoare că ei înşişi ajungeau să le semene întru câtva. Nu văzuse decât aşa ceva toată ziua, războaie de ţesut care cântăresc tone şi fac zgomote de ciocan pneumatic, era halucinant să vadă cum, pornind de la un fir de câţiva microni, se urnea, pe mai bine de patruzeci de mii de metri pătraţi, un lanţ de producţie colosal şi asurzitor, care scotea bobine de peste doi metri înălţime din autoclave care fumegau,

ilustrarea perfectă a paradoxului lor, îmbinarea greului cu uşorul, făcând ceva ultrarezistent din ţeserea a ceva infim. Ca stilistă aşa ceva o interesa.

Atunci, după o întreagă zi în care încercase să se facă înţeleasă, pe seară se vedea nevoită să lupte în continuare împotriva zgomotului, la masă se amestecau trei conversaţii, izbucneau hohote de râs, îşi repeta că nu va reuşi, simţea mai mult ca niciodată cât de neînţeles poate fi orice stilist de către industriaşii lui, de câtă bunăvoinţă e nevoie ca părţile să se apropie. Uneori o epuiza că trebuia să facă totul concret, e atât de uşor să desenezi un model pe o foaie albă, ce ascultătoare este o rochie câtă vreme nu-i decât o schiţă pe hârtie, abia după aceea încep problemele, mai ales că acum trebuie să le înfrunte singură pe toate, să aleagă cu atenţie, să nu se înşele, să negocieze devizele cu fiecare furnizor în parte, să se lupte la baionetă cu fiecare client, va avea de înfruntat asta până va ceda, se va prăbuşi sau îi va spune lui Fabian: „OK, preiei ştafeta, fabricăm în Bulgaria, în China, unde vrei tu, dar eu una nu mai pot…“. Răscumpărarea independenţei sale era presiunea concretă ce simţea că-i apăsa pe umeri, firma ei se baza în mod esenţial pe ea, contau pe ea, şi de şase luni le îndura pe toate de una singură, creaţia, fabricarea, toate problemele, erau seri în care nu mai putea să facă faţă.

— Şi de ce nu doriţi să le daţi mai degrabă dumneavoastră idei?

— Poftim?

— Da, aveţi idei cu carul, doamnă Dessage, ar trebui să le propuneţi.

— Nu vă înţeleg, cui anume?

— Ei bine, fabricanţilor de combinezoane de schi! Sau firmei Airtex: o pânză de parapantă cu motive de Aurore Dessage ar fi ditamai valoarea adăugată, cine ştie, ar fi şi mai uşor!

Asta-i făcu să râdă. Toată după-amiaza ea le vorbise de mici sacouri din serj *stretch*, iar ei o trimiteau la baza clientelei lor, clienţi care le dădeau comenzi la kilometru, esenţa businessului lor. Dacă se simţeau aşa de puternici era pentru că fibra tehnică

ducea singură în cârcă întreg sectorul textilelor din Franţa şi triumfa în exporturi, ceea ce nu era cazul uzinelor clasice care-şi puseseră, toate, lacătul pe uşă.

Înainte de desert, comandară brânzeturi. Când platoul încărcat cu felurite sortimente făcea turul mesei, ea avea impresia că totul se întrecea s-o facă să priceapă că n-avea nimic de-a face cu lumea lor, că totul o acuza, c-ar fi trebuit să fie mai degrabă acasă, mai ales că în seara aceea Richard era la Londra, dar şi pentru că lui Vâni îi displace din ce în ce mai tare să rămână în apartament după ora opt, nu mai voia să-şi petreacă noaptea singură cu copiii, sub pretext că-i era frică în clădirea aceea veche, pe jumătate nelocuită în plin Paris, tremura ca varga între zidurile acelea vechi de piatră, din pricina hoţilor, a fantomelor, era şi mai rău de când văzuse corbii, spunea că nu e bine să dormi în apropiere de cuibul lor, „În Sri Lanka nu sunt iubiţi, *corbii junglei* cu ghearele lor cât ciocul de lungi, sunt consideraţi dăunători…“. Ar înnebuni toată clădirea dacă ar auzi-o, doar Richard lua peste picior bazaconiile baby-sitterei, o făcea să revină asupra subiectului, ştiind că de fiecare dată ea va mai pune de la ea, „E totuşi adevărat că aduc molime, veţi vedea când cei mici vor avea diaree…“.

Ieri, între angoasele baby-sitterei, asociatul ei care se făcea că plouă şi Richard care nu dormea acasă, Aurore fusese nevoită să se ţină tare ca să nu anuleze deplasarea, ca să găsească tăria să-şi legitimeze îndreptăţirea. Munca ei nu era mai puţin importantă decât cea a lui Richard, într-un anumit sens era chiar mai indispensabilă. El evolua într-un grup mare, genul de structură în care puterile sunt diluate între colaboratori, pe când în cazul ei, cu şase oameni care depindeau cât se poate de direct de ea, care contau pe ea, totul apăsa pe umerii ei. De fiecare dată când vizita o uzină era obligată să plece douăzeci şi patru de ore, dar era esenţial să se întâlnească cu furnizorii, să vadă ţesăturile cu ochii ei, să explice totul fabricanţilor, ca să fie sigură că s-a făcut înţeleasă.

După desert fură nevoiţi să mai comande cafea şi nişte ţuici. O aşezaseră în capul mesei, lângă ingineri şi directorul general şi, chiar dacă o tratau ca pe un client important, ştiau, la modul pertinent, că le propunea să lucreze pe volume infime. Atunci, ca să obţină preţurile scontate, trebuia să-i convingă, aici şi acum, cu un rachiu de pere în mână, încerca să-i convingă că ar fi o mândrie pentru ei să afişeze modele *couture* în catalogul lor, asta i-ar ridica la rangul de furnizori de articole de prestigiu, iar afacerea ar fi profitabilă şi pentru ei. Atâta că nu se putea negocia la nivelul costurilor, chiar şi după două ore la masă rămâneau pe poziţii, îi vorbeau aşa cum o făceau de-a lungul anilor cu clienţii obişnuiţi care le dădeau comenzi la kilometru, argumentele ei nu aveau efect. Şi cu cât păhărelele de tărie de după cafea se lungeau mai mult, cu atât căpătau un avantaj mai mare asupra ei. Avea impresia că râsetele lor o dominau, era exact aceeaşi senzaţie care o asalta de două luni, impresia că e depăşită, iar asta o înnebunea, chiar în seara aceea, la mijlocul mesei, îi venea greu să-şi mascheze indispoziţia, nu se simţea deloc în largul ei, suntem aşa de mici sub privirea unei spaime care nu mai conteneşte să crească în noi. Uneori, doar distanţându-se puţin, simţea că totul în ea e fragil, firma, gemenii, căsnicia, relaţia cu soţul ei care călătorea din ce în ce mai mult, Richard, care se înălţa tot mai mult în ierarhie până ce devenea inaccesibil, şi ea care trăgea la jug ca să-şi ţină firma pe linia de plutire, ea care muncea pe rupte ca să-şi scoată salariile şi banii de la clienţi, pentru că se făcea luntre şi punte ca să-şi remotiveze asociatul, temându-se în acelaşi timp că-i coace o mişelie, se dădea de ceasul morţii ca să-i liniştească pe ceilalţi, continuând să creeze modele şi să reducă din costurile de producţie, să ai o firmă e o aventură frumoasă, dar de-acum nimic nu mai uşura lucrurile.

Ieşi să fumeze o țigară pe treptele de la intrare, cu privirea pierdută în piaţa cea mare cufundată în întuneric. Chiciura ilumina solul. În afara rarelor maşini ale restaurantului parcarea era cu totul goală. Acolo, pe lângă faptul că o lua frigul, intui că în viaţa ei ceva se deregla, că trecea de la o epocă

la alta, o soartă potrivnică, ce căpăta dintr-odată trăsăturile acelui decor sinistru. Da, de la sfârşitul vacanţei lucrurile erau deviate de la cursul lor firesc, de parcă trebuia să plătească pentru anii în care totul mersese strună, în condiţii ideale. Se gândi din nou la pisicile spânzurate în mâinile colosului, la zâmbetul insuportabil al bărbatului, sigur de forţa lui, ca toţi bărbaţii aceia, amintirea tipului cu pricina se amestecă printre imaginile cu uzine care îi zdrobiseră moralul toată ziua, de parcă pe viitor viaţa ei nu va fi alcătuită decât din parcursuri dezolante, din umiliri, din parcări goale şi din oraşe pustii, de parcă avea să dea de fiecare dată numai peste oameni care-i vorbesc despre cifre, şomaj, viitor angoasant…

— Doamnă Dessage, mergem…?

Hotelul ei era departe. După ce au lăsat-o în faţa lui, în centrul deprimant al oraşului în care magazinele abandonate arătau ca nişte dinţi lipsă, fumă mai întâi o ţigară, apoi se îndreptă spre uşa fără lumină, dar nu mai nimeri codul de acces. Şi nici pomeneală de paznic de noapte sau de cineva care să răspundă la telefon. Fusese nevoită să le ceară beţivanilor care o lălăiau într-o cârciumă închisă să-i facă rost de numărul directorului hotelului sau al oricui cunoştea afurisitul de cod. Astfel că acum, ajungând în sfârşit în camera ei, după ce o înspăimântase gândul că avea să-şi petreacă noaptea sub cerul liber, simţi dintr-odată nevoia să sune pe cineva, nu ştia pe cine, o voce la celălalt capăt al liniei care pur şi simplu să-i răspundă, o voce care s-o liniştească, o voce care să ştie să-şi găsească toate cuvintele, chiar după miezul nopţii, o voce care i-ar face darul smintit să asculte totul şi care de la distanţă ar şti s-o aline, să-i spună că avea să doarmă bine, cu toate că patul era rece. Îi trecu prin minte să-l sune pe Richard, dar el era la acel *showcase* pe care îl sponsorizau, nu se simţea în stare să debarce în sfera lui printr-un apel telefonic, să se plângă, să-i ceară ajutor, oare ce-ar putea face el pentru ea de la Londra? Uneori, la mici răspântii neaşteptate ale vieţii, descoperi că de ceva vreme deja înaintezi pe un fir, de ani buni ai plecat în urmărirea lui, fără siguranţa că e cu adevărat ceva sau cineva

palpabil la capătul lui, nu doar vid, şi atunci realizezi că faci pentru ceilalţi mai mult decât fac ei pentru tine, că ei aşteaptă totul din partea ta, în această privinţă copiii sunt hămesiţi, nesătui, cer întruna şi nu sunt câtuşi de puţin recunoscători, însă pe copii la urma urmei e normal să-i susţii, dar ea se gândi şi la toţi ceilalţi, toţi cei faţă de care nu trebuia niciodată să-şi arate punctele slabe, pentru că toţi s-ar fi năpustit spre ele şi nu i-ar fi iertat vreunul. Sunt o raritate cei cu adevărat generoşi, cei care ascultă cu-adevărat.

În seara aceea, Aurore era iarăşi ultima care părăsea biroul. Înainte să plece, a vrut să mai printeze o dată devizele uzinei din Annonay, atâta că, ajungând în camera în care era imprimanta ca să le ia, îşi dădu seama că din ea nu ieşise nici o pagină, iar toate ledurile roşii clipeau. Ridicând capacul văzu o foaie blocată în imprimantă, pătată de cerneală. O trase de acolo. Pe capătul rupt, era tipărit un singur rând, de-a curmezişş se citea o bucată de frază: „sugerează să se avanseze pe calea negocierii confidenţiale din cadrul *prepack cession* astfel încât perioada de IP să nu depăşească două luni, iar cei care o preiau să se…“.

Când citi acronimul IP, Aurore se gândi imediat la incapacitatea de plată, după cum se gândi imediat şi la Fabian. Dar de incapacitate de plată nu fusese niciodată vorba, iar de negocieri de preluare cu atât mai puţin. Rămăsese perplexă în faţa acelui căpeţel de hârtie, fără să-şi dea seama dacă cel care redactase fraza cu pricina fusese chiar Fabian, poate totuşi n-avea nici o legătură cu societatea. Închise capacul, dar, cât aştepta ca imprimanta să se restarteze în acele cârâieli ciudate, căută pe *smartphone* definiţia pentru „*prepack cession*“, iar acolo, de la primul rezultat, fără s-o ia razna, înţelese şi-o cuprinse teama.

Trecuseră deja cincisprezece zile de când nu mai schimbase o vorbă cu Fabian. Săptămâna trecută nu fusese la muncă, iar în cea de dinainte se dăduseră supăraţi. Acum, dacă petecul de hârtie i-ar privi cu adevărat, ar fi mai rău ca o trădare. Cel mai abject era pluralul de la „cei care o preiau“, aceasta ar însemna că el se aliase cu cine ştie cine să ticluiască o operaţiune şi că de săptămâni, ba chiar de luni, aranja un *deal* pe la spatele ei, nu-i venea să creadă aşa ceva. Cum ar fi să-i dea ţeapă, fără ca ea să se prindă şi, mai întâi, chiar era în stare să-şi aburească partenera? Habar n-avea, în lumea afacerilor multe lucruri o

depăşeau, de la început ea mergea pe încredere, nu citea niciodată în întregime contractele şi, mai ales, asta nu fusese niciodată responsabilitatea ei.

Odată, în metrou, resimţi aceeaşi stare de înfrângere totală care o năpădise în camera de hotel din Annonay, senzaţia de abandon desăvârşit. Trei zile mai târziu încă nu scăpase de sentimentul de respingere. Ar fi vrut să se asigure din nou că totul e bine, să sune pe cineva, pe oricine, dar nu voia să bată la cap pe nimeni. Cu atât mai mult cu cât e umilitor să ceară ajutorul cuiva şi să dea de înţeles că propria firmă îi scăpa din mână, că nu controla totul, ar fi aproape dezonorant. Din fericire era atâta lume în jurul ei, toate acele prezenţe. Viaţa la Paris o liniştea, avea certitudinea că aici e în centrul tuturor lucrurilor, că e în mod sigur înconjurată în permanenţă de alte vieţi, că aude vorbindu-se toate limbile pământului, că vede oameni veniţi din lumea întreagă, turişti mânaţi de unica dorinţă de a vizita oraşul, pe jos, cu bicicleta, cu autocarul şi chiar cu o *rickshaw*, se simţea vie în mijlocul vârtejului de străini uluiţi şi a tuturor celorlalţi care aleseseră să-şi ducă viaţa aici, care visaseră la acel Paris, care se agăţaseră de el ca de o speranţă, Parisul ideal creat de iluzia unei atracţii universale, iar pentru ea era vital să se simtă în centrul tuturor acelor energii. În materie de modă, Parisul este cu adevărat centrul lumii, de acolo porneşte totul, în pofida crizelor şi a temerilor, Parisul va fi mereu emblema creaţiei, leagănul *haute couture*, ea se simţea purtată de acea efervescenţă, la ideea că toţi marii creatori de modă, toţi bijutierii şi marochinerii veneau aici să-şi prezinte noile colecţii, că la Paris se ţineau cele mai prestigioase prezentări de modă, cele mai frumoase *Fashion Weeks*, acea vitalitate îi dădea puterea să meargă mai departe.

Totuşi, în seara aceea, încă se simţea copleşită de teamă, teama că într-o zi nu-şi va mai putea crea colecţiile, că nu va mai putea organiza prezentări, că va trăi acea imposibilitate ca pe o izgonire. Firma ei mai întâmpinase probleme, dar de data asta veneau din interior. Scoase petecul de hârtie din buzunar.

Nu avea de gând să intre în incapacitate de plată, să piardă firma care-i poartă numele însemna să-şi piardă identitatea, nu se vedea spunându-le celor şase angajaţi că nu reuşea să iasă la liman, că nu vor mai face faţă, nu putea să-i lase baltă pe toţi după ce le ceruse de mii de ori să lucreze până târziu, să le zică, privindu-i în ochi pe Aïcha, Laura, Saïd, Sandrine, Maeva şi Ricardo, că de data asta puneau capăt la tot, toate planurile mureau, îi lăsa pe toţi de izbelişte, n-ar fi în stare de aşa ceva…

În metroul ticsit, îşi spuse că trebuia neapărat să-i vorbească lui Fabian şi că trebuia s-o facă atunci. Lăsă telefonul să sune de două ori, a treia oară intră direct mesageria vocală. Dacă i-ar fi lăsat un mesaj, i-ar fi oferit un avantaj, or ea voia să-l surprindă, să-i vorbească pe neaşteptate de petecul acela straniu de hârtie, ca să vadă cum reacţionează. Pentru ea era clar că nu va mai avea niciodată parte de euforia începuturilor, de nopţile albe de dinaintea prezentărilor, de nopţile întregi petrecute muncind pe rupte, dar cu veselie şi cu muzică în fundal. Şi-şi ieşea din minţi când se gândea la energia investită într-o firmă care-i poartă numele, astăzi n-ar mai avea forţa să ia totul de la capăt, ca să deschizi o companie în Franţa trebuia ori să fii nebun, ori să ai relaţii peste relaţii. Îşi păstra anturajul câtă vreme mai era promiţătoare, dar constatase de mii de ori în jurul ei că dacă o dai în bară nu-ţi mai revii, la Paris eşecul e o pedeapsă pe viaţă.

Nu e niciodată uşor să priveşti lucrurile în faţă, totuşi nu-şi ascundea că exista riscul ca până-n decembrie banca să nu-i mai asigure finanţarea, îi rămâneau două luni să recupereze întârzierea şi să încheie exerciţiul financiar-contabil, fără de care ar intra în incapacitate de plată.

O frână bruscă îi aruncă pe pasagerii din picioare unii peste alţii. Ea se agăţă de bară. Garnitura de metrou era înţesată de lume şi înainta încet, pesemne fusese vreo manifestaţie sau vizita vreunui şef de stat, doi bărbaţi vorbeau de o alertă cu un pachet suspect pe linia 4, alţii spuneau că e pe linia 2, spuneau aşa, de parcă fusese un incident oarecare, un simplu inconvenient, o bombă. În consecinţă toată lumea se muta pe

linia 1, toată lumea se împingea, se îngrămădea, alte trupuri se lipeau de ea fără să le distingă feţele, simţi că aveau s-o treacă toate transpiraţiile. Din fericire linia 1 este automată, eficientă, inumană, dar eficace. Nu există conductor şi, prin urmare, nu există nici timpi morţi: o oprire, un bip, o plecare, e de o productivitate radicală, asemănătoare cu ciclurile la milimetru ale unei unităţi de producţie, îi reveniră în minte războaiele gigantice de ţesut al căror vuiet încă îl simţea, era de parcă ar fi fost înăuntrul lor. La fiecare oprire, staţia îşi recicla călătorii, valuri de întârziaţi deversaţi de culoare, toţi se amestecau, veneau de peste tot, se împingeau şi se îngrămădeau, o mulţime nefericită, simţi mai puternic ca oricând acel sentiment de înfrângere. Simţea sudori pe şira spinării, picioarele i se înmuiau, o apucă un soi de febră, accesul iraţional al abandonului. Richard îşi lăsase soţia de dinainte ca să se mute cu ea, de pe o zi pe alta, de opt ani o încerca sentimentul de vinovăţie pentru despărţirea cu pricina, de parcă ea ar fi fost responsabilă de nenorocirea celeilalte, îşi spuse că într-o zi Richard îi va face acelaşi lucru, poate cumva mai pe ascuns, desprinzându-se milimetru cu milimetru, fiind din ce în ce mai puţin prezent, din ce în ce mai absorbit de cariera lui.

Garnitura ajunse la Saint-Paul, iar acolo ea se lăsă purtată de scara rulantă, se lăsă ridicată ca la ieşirea din infern, ieşi la aer curat fără să urce măcar o treaptă, nemaiavând energie, descheiată la cămaşă, asaltată de gânduri toxice.

La întoarcere, trecu în revistă ferestrele dinspre curte, foarte puţine erau luminate, unele sugrumau lumina în spatele unor perdele grele, doar ale ei scânteiau foarte sus, toate şase, fără storuri şi fără perdele subţiri. Corbii nu erau acolo şi atunci ea s-a delectat cu tăcerea, făcând câţiva paşi pe pavelele năpădite de muşchi, fără să vadă nimic, s-a aplecat spre zambilele pe care le răsădise în primăvară, spre hortensiile puse acum trei ani, reperă tot ce distrusese tipul cu pricina. Se aplecă spre tufişuri, căută tulpinile de busuioc ca să vadă dacă rezistaseră, salvia îşi revenise, pătrunjelul era harcea-parcea, şi dintr-odată ei se repeziră spre ea ca nişte talere de tir, cel dintâi sări ţipând

la câţiva centimetri de urechea ei, cel de-al doilea ţâşni bătând din aripile lui mari şi o izbi în timp ce sărea din tufiş, atingerea aripilor acelea era ceva respingător, căzu pe spate, speriată, cu atât mai mult cu cât în seara aceea îi crezuse cu adevărat plecaţi… Sau o făceau dinadins, îşi băteau joc de ea, de data aceasta era la pământ, cu fundul pe pavelele îngheţate ale curţii ei, atât de înspăimântată că începuse să tremure.

— Deci, e mai bine…?

Enervată că fusese luată prin surprindere, ea nu-i răspunse, continuând să se poarte de parcă el nu era acolo.

Ce-o scotea cel mai tare din sărite era tonul pe care îl adopta bărbatul, care-o întreba ce mai face de parcă se cunoşteau. În acea dimineaţă totul o făcea să întârzie, totul o călca pe bătături, doar acolo, în spaţiul cutiilor de scrisori, voise să prindă cu scotch un anunţ care să fie văzut de toţi, dar banda nu se lipea pe ipsosul vechi, fusese nevoită să-l lipească pe panoul din capăt, de deasupra pubelelor, motiv pentru care fusese obligată să-l scrie din nou pe o hârtie mai mare şi să se contorsioneze ca să-l fixeze, ceea ce o făcuse să întârzie şi mai mult. La spatele ei, bărbatul îi vorbea despre pisici, jurând că nu vor mai scăpa, din asta ar fi trebuit să înţeleagă probabil că le potolise el, făcând pe eroul. Întorcându-se, îl descoperi în cadrul uşii, era în sacou, dar asta nu-l făcea să pară elegant, îi vorbea pe tonul de falsă jovialitate al vecinului care se vrea politicos, ea se aplecă spre cutia ei de scrisori, îi trecu prin faţă fără să se uite cu adevărat la el, dar sacoul negru pus peste un tricou alb, în combinaţie cu nişte bascheți, era cam de ţărănoi.

— Apropo, voiam să vă spun, v-am reperat inamicii de sus…

Atunci ea se ridică, îi aruncă o privire fără să-i spună nimic, dar cu o intensitate pe care el nu putu s-o priceapă, o intensitate în care se amestecau uluirea şi recunoştinţa, dar şi o aversiune de nestăpânit faţă de sacoul negru şi de bascheți. Şi totuşi ea avea senzaţia stranie că fusese înțeleasă. Până la urmă nu ştia ce să-i spună tipului, noroc că-i vorbi el, în timp ce scotocea, la fel ca ea, prin cutia de scrisori.

— Nişte scârbe, lighioanele astea, pustiesc totul în jur, iar cel mai rău este că odată ce s-au oploşit nu mai poţi scăpa de ele…

— Aşa se pare, da.

Aurore scoase un maldăr de hârtii, de reclame, de ambalaje.

— Mai ales pentru dumneavoastră, nu e niciodată bine să le aveţi în ochi…

— Ce ştiţi dumneavoastră…

— Nu locuiţi la etajul trei?

— Nu asta, ce ştiţi dumneavoastră despre corbi?

— Tata ne punea să tragem cu puşca în ei. Lighioanele astea halesc totul, iar dacă omori una, celelalte vin s-o halească, se mănâncă între ele, sunt nişte hoituri…

În timp ce-i vorbea el făcea un cocoloş cât o minge din reclamele pe care tocmai le scosese din cutia poştală, Aurore se uita cum modelează cu mâinile lui imense, aceleaşi mâini de care spânzurau pisicile alaltăseară, peste ele se suprapunea o viziune cu corbii care-şi sfâşiau măruntaiele, hotărât lucru, totul la acel bărbat o făcea să nu se simtă-n largul ei, chiar în timp ce el îi zâmbea larg.

— Care e faza cu anunţul dumneavoastră?

— Fiul meu vitreg îşi serbează aniversarea, va avea mulţi invitaţi, e doar ca să n-avem scandal cu vecinii.

Cu acelaşi zâmbet sâcâitor el îi răspunse:

— Care vecini? Aici nu-s decât surzi şi apartamente goale, nu riscaţi să deranjaţi pe cineva…

— Ei bine, să zicem că am vrut să vă anunţ pe dumneavoastră.

— Păi, nu vă faceţi griji pentru mine… Nimic nu mă deranjează!

El îşi catapultă cocoloşul de hârtii mototolite în pubela întredeschisă şi plecă spunându-i doar la revedere. Aurore întârzie dinadins ca să-l lase să se depărteze. În metrou îi auzea în continuare cuvintele, „Nimic nu mă deranjează“, unii chiar pot spune aşa ceva, „Nimic nu mă deranjează“, cu atât mai mult cu cât o rostise cu o siguranţă reală, cu o sinceritate care o făcea să creadă că nu era cu adevărat deranjat de nimic, inoportunat de nimeni, că nu se plângea, îşi închipuia toate acele lucruri, ştiind totuşi că aşa ceva nu era cu putinţă, că orice bărbat suferă, orice bărbat îşi ascunde fricile şi slăbiciunile, atâta că la el nu se ghicea nimic, sau chiar era cu adevărat solid, ca

blindat. Îi revedea zâmbetul, un zâmbet în care simţea un strop de provocare, un zâmbet pe deasupra gabaritului, bărbatul acela ocupa tot locul, îl revedea proţăpit în faţa ei, în cadrul uşii, luându-i toată lumina.

„Nimic nu mă deranjează.“ În spatele acelor cuvinte, ea auzise: „Nimic nu mă atinge, nimic nu mă mişcă, nimic nu mă înfricoşează“. Dintr-odată simţea că e ridicolă cu toate spaimele ei, că era deja în întârziere, că avea s-o înfrunte din nou pe experta-contabilă care va arăta spre celulele înroşite din tabelele ei în Excel, din ce în ce mai multe celule roşii, dar mai ales că era nevoită să-l înfrunte pe Fabian, să-l facă să se jure că n-are nici în clin, nici în mânecă cu acel petec de hârtie, sau să se prefacă pentru moment că nu văzuse nimic şi să-i spioneze căsuţa de e-mail, să aştepte să vadă până unde va fi în stare să meargă cu trădarea. În pauză trebuie să-i liniştească şi pe toţi cei din atelier, pentru că-şi dădeau seama că următoarea colecţie se topea ca zăpada la soare, că nu vor mai avea o prezentare primăvara următoare şi că în două săptămâni nu vor mai avea nimic de făcut… În dimineaţa aceea se îndrepta spre mii de încercări, asta dacă nu putea la socoteală şi micile frici ale vieţii de zi cu zi, angoasa pe care o avea uneori să nu li se întâmple ceva copiilor, stresul din cauza fiului vitreg care năvălea haotic în adolescenţă şi ascundea tot felul de rahaturi prin şifoniere, şi crizele de astm ale lui Iris, din vacanţă, era o copiliţă atât de plăpândă, la şase anişori, paloarea chipului ei de înger evoca mai degrabă fragilitatea decât graţia, toate fricile pe care o mamă avea obligaţia să nu le comunice şefei de întreprindere, şi chiar mai puţin celorlalţi – şi totuşi trăia cu toate acele frici, cuibărite înăuntrul ei, o însoţeau zi după zi…

„Nimic nu mă deranjează“, expresia îi revenea în minte şi o enerva, cu atât mai mult cu cât în drumul ei către staţia de metrou totul o deranja, ploaia, pietonii incomodaţi de propriile umbrele, şirurile de maşini înţepenite în trafic şi scuterele care demarau în trombă, iar apoi, în metrou, totul o deranja şi mai tare, înghesuiala oamenilor uzi leoarcă, distanţa prea mică dintre trupuri, năclăiala unei omeniri palide care răspândea

duhoare de câine ud, în acea dimineaţă totul era cum nu se poate mai urât, totul era foarte departe de încântarea parizianã, în dimineaţa aceea toată lumea duhnea a rufe jilave, avea senzaţia foarte intensă că toţi erau murdari şi trişti, din ce în ce mai doborâţi de sfârşitul de octombrie.

„Nimic nu mă deranjează“ era probabil semnul unei indiferenţe suverane, se prea poate ca bărbatul acela să nu se lase cu adevărat impresionat de nimic, pentru că i se rupea de tot şi de toate, că era de un egoism total, singur pe lume, de când locuia acolo nimeni nu-l văzuse vreodată cu o femeie, nu avea nici prieteni, stătea singur cuc, ea n-avea habar de toate astea, până atunci nu era deloc atentă la tipul cu pricina, el nu exista, bănuia că locuieşte în partea de sus a corpului de clădire din fundul curţii, cu toate frunzele care se aflau între ei, într-un anumit fel era protejată de ele, copacii o izolau de faţada de vizavi.

În următoarele două zile, se surprinse de mai multe ori încercând să privească ferestrele aflate de cealaltă parte a curţii. Pe măsură ce cădeau frunzele, se zărea câte ceva printre crengi, iar noaptea puteai să-ţi dai seama dacă erau luminate sau nu. La una dintre ferestre era o jardinieră cu muşcate, îi venea greu să şi-l închipuie pe acel bărbat răsădind muşcate albe într-o jardinieră de douăzeci de centimetri pătraţi. Într-o seară, pe când îşi sorbeau ceaiul, ea-l întrebă din senin pe Richard dacă-l cunoştea pe tipul înalt şi solid care locuia în corpul de clădire de vizavi…

— De ce mă-ntrebi despre tip?

— Aşa, de curiozitate, ai vorbit vreodată cu el?

— Da, ne-am salutat în treacăt. „*That’s a big guy*“, cum se spune. Dar e un ciudat.

— Ciudat, de ce?

— Pentru că totul e ciudat pe scara C, nu-i exclus să stea fără forme legale la vreo bătrânică sau să-i fi făcut de petrecanie…

— Termină, eu vorbesc serios…

— Şi eu sunt foarte serios, nu vezi că din cauza lor, cu pivniţele şi cu podurile lor putrezite, se adună toţi şoarecii şi

toate păsările din cartier, sunt sigur că au chiar şobolani, mi-a zis mie băiatul de la asociaţie, dacă pe scara C oamenii au pisici, nu e neapărat pentru că iubesc animalele, ci şi pentru că pisicile le fac şoarecilor de petrecanie… Acolo e o întreagă lume din trecut.

Lucrurile s-au schimbat când ea s-a surprins că-l pândeşte. Mai multe zile la rând, ridicând corespondenţa din micul spaţiu, ea trase de timp câteva secunde, crezând că aude paşi pe scara C, simţea nevoia ca el să-i spună cum făceau când erau copii ca să omoare corbii, pentru că sigur puteau fi omorâţi, de vreme ce el venise cu acea idee radicală, chiar dacă nu i se părea demnă să fie luată în considerare şi de la bun început conversaţia o dezgusta. În acea dimineaţă, deschizându-şi cutia, avu impresia că aude nişte paşi, atunci mai trase de timp studiindu-şi corespondenţa la faţa locului, cu atât mai mult cu cât astăzi agenda ei era întunecată de două lucruri, întâlnirea cu cei de la bancă, în cursul dimineţii, referitoare la contribuţiile sociale, apoi prânzul cu angajaţii, două scadenţe din care ştia dinainte că nu va ieşi teafără şi nevătămată. Şi-ar fi dorit să-l revadă pe bărbatul pe care nimic nu-l deranjează, fie şi numai ca să se simtă antrenată pentru ziua care urma, să poată face faţă celor două întruniri cu aceeaşi stăpânire de sine, cu aceeaşi detaşare ca bărbatul pe care nu-l deranjează nimic. Şi-ar fi dorit să-i revadă zâmbetul care o scotea din sărite, fie şi numai ca să simtă impozanţa bărbatului de un calm fără pereche, a bărbatului-paratrăsnet a cărui alură sugera că nu se teme de nimic. Dar el nu se ivea.

Ieşind din clădire, îşi deschise încet umbrela. Toamna devenea din ce în ce mai nemiloasă, îi făcea rău ploaia care înfofolea corpurile, le îngrădea uşurinţa mişcărilor, ploaia care cufundă Parisul în aglomerări insolubile şi complică totul. Paşii din scara C se auzeau mai clar, înaintă spre mijlocul curţii, nu era el, ci un curier de la FedEx care greşise scara şi-i înmână un plic, asta o făcu să-şi amintească dintr-odată de programul ei zilnic, de dosarele, de întrunirile ei, îşi fixă geanta cea mare pe umăr şi traversă curtea, trecu prin portal fără să-şi închidă

umbrela, din cauză că pe jos era alunecos nu avea de ce să se sprijine ca să tragă de uşa masivă ce era atât de grea, dar iată că în mod excepţional uşa se deschise singură, iar el se ivi în faţa ei, întorcându-se de la alergat. Văzând-o, se dădu la o parte ca s-o lase să treacă, îi dărui strada înecată sub bălţi învolburate, cu acelaşi zâmbet cumva violent, ea îl privi fără să trădeze cea mai mică surprindere, pur şi simplu, văzându-l nu-i venea să creadă, că ieşea la alergat pe urgia aceea, în şort şi cu o pelerină K-Way a cărei glugă nici măcar n-o ridicase, era leoarcă pe faţă, dar nu-l deranja, încă o dată nu-l deranja.

Era aproape supărată pe el că nu suferea de pe urma ploii, într-un anume sens el n-o putea înţelege deloc, un bărbat care se repede cu capul gol pe o ploaie diluviană era exact opusul ei, cu umbrela ei deschisă şi cu încălţămintea care-i aluneca. Totuşi, pe moment, simţi nevoia să-l strângă tare în braţe, să ia puţin din forţa lui, să-l îmbrăţişeze, atât. Ca să nu lase să se vadă ceva ea îi mulţumi pe cel mai neutru ton cu putinţă, arboră un aer glacial înainte de a trece dincolo de el. Iar atunci, întors deja cu spatele, îi aruncă acea propoziţie, din trei cuvinte posibil ironice: „O zi bună…“.

Ea se întoarse să vadă dacă el n-o privea cumva plecând, el se întorsese deja, ea se gândi la meciurile de la televizor la care Richard şi copiii se uitau, nişte bărbaţi care se bat pe ploaie pentru o minge, nişte tipi imaturi şi masivi cu picioarele goale care se îmbrânceau prin noroi. Şi acea K-Way cu motiv curcubeu, fără să vrea apucase să-l zărească, un curcubeu pe o pelerină K-Way neagră, bărbatul se fâţâia prin ploaie cu un curcubeu pe trunchi, în pantaloni scurţi şi cu capul descoperit. Îşi spuse că tipul părea să se fi eliberat de toate, de ploaie, de frig, de toată lumea, o fiinţă liberă, poate, sau cu desăvârşire egoistă. În jurul ei mergeau toţi cu capul plecat pe frigul umed, adânciţi în hainelor lor ascunse sub umbrele mari, pe când el avea nevoie doar de un şort şi de o K-Way. În mijlocul baletului de oameni grăbiţi ce se îndreptau în toate direcţiile şi ale căror traiectorii se încrucişau, i se înfăţişară toate lucrurile de prisos care îi îngreunau viaţa, meschinării şi ameninţări care o

înconjurau, imaginea acelui bărbat o fascina, radiind pur şi simplu cu o densitate minerală, naturală, brută.

Era surprins de fiecare dată de aerele pe care şi le dădea ea, după distanţa pe care o păstra faţă de el îşi spunea că nu-i era pe plac sau c-o speria, ştia că uneori provoca frică, dar nu putea spune că-i displace joaca asta de-a intimidarea. Se abţinuse s-o privească plecând, îşi dădea seama că nu are încredere în el, că atunci când dăduseră unul peste celălalt ea se trăsese puţin înapoi. Fără să fie paranoic, îşi spuse că femeia aceea era în defensivă, în timp ce el nu aştepta nimic de la ea, nu avea nici un plan, dacă îi vorbea era doar ca s-o provoace, s-o facă să se simtă stânjenită când se uita ţintă în ochii ei, nu uitase seara în care zbierase la el, credea, înainte de toate, că ea nu are încredere în sine, mai puţin în cazul în care s-ar fi străduit tocmai să-l facă pe el să se simtă jenat că ea locuieşte în partea şic a clădirii, că e de pe scara A cu apartamentele ei de două milioane de euro. Nu de pe scara C.

Nu se întorsese spre ea şi pentru că era sătul să cadă în capcana acelui reflex citadin. De când locuia la Paris se surprindea deseori urmărind cu privirea femeile, contemplând picioare care bat trotuarele la pas, uitându-se ţintă la câte o pasageră aşezată în autobuz, fără intenţie, dar cu privirea magnetizată. Îl dezgusta nevoia de a privi, îl oboseau toate acele prezenţe, nu e firesc să trăieşti în permanenţă sub privirile celorlalţi, la ţară nu suferea de asemenea curiozităţi, cu atât mai mult cu cât nici curiozitate nu se putea numi, la Paris nu priveşti decât la ceea ce râvneşti, nu vezi restul, treci totul cu vederea, după cum ne prefacem că nu vedem lăutarii care cântă în metrou, batalionul de ţigani care orăcăie pe culoarele staţiei Concorde, care zbiară mai tare ca instrumentele, toată lumea trece prin faţa lor ca prin faţa unui afiş, sau pe milogii aceia muţi, care cerşesc fie şi o privire, nici pe ei nu-i vede nimeni. Dar el îi privea, îi privea chiar şi pe cei pe care nu trebuia să-i vadă, pe insistenţi, pe dereglaţi, pe smintiţii care te

străpung cu privirea şi te scrutează în aşteptarea unei reacţii, acele provocări îl dădeau peste cap... În metrou ai putea sări la bătaie pentru o privire.

Odată ieşit de sub duş şi îmbrăcat era rândul lui să fie un actor în decor, merse spre staţia Saint-Paul pe o ploaie stăruitoare. În spatele staţiei de autobuz, cu faţa spre biserică, tânăra româncă era aşezată cu spatele la geam, pe cartonul ei, nu tocmai la adăpost, îşi pitea ţâncul sub pelerina de ploaie, cu pânza săltată ca un cort improvizat, Yanna sau Ileana, când o întrebase cum o cheamă era vară, o pusese să repete, ea desena litere în palmă cu arătătorul, dar el nu înţelegea, poate chiar pentru că nu ştia să-şi scrie prenumele. La nivelul conversaţiei rămăseseră în acelaşi punct, în fiecare dimineaţă el îi spunea „Bună dimineaţa, Yanna“, nu pentru că-i plăcea, cu atât mai puţin din milă, ci pentru că era acolo. Nu-i dădea bani, doar câte o strângere de mână, în unele zile, gest fără de care ar fi lipsit ceva. Era totuşi o frumuseţe de fată, ochii negri îi străluceau în umbra pometilor, era frumoasă cu zâmbetul ei reţinut, dar nimeni nu-l vedea, ura că toţi ceilalţi se prefăceau, dacă ar fi fost o pisică s-ar fi aplecat s-o mângâie, să-i vorbească, dar fata aia nu avea cui să-i vorbească, nici să-i zâmbească, pe ea n-avea cine s-o privească, cum îl privea pe el vecina de sus, burgheza care se credea îndreptăţită peste cei cincisprezece metri pătraţi de grădină, pe când el avea hectare întregi de pământ. Îşi spuse că într-o bună zi o să-i bage el sclifositei frica în oase, o s-o bage straşnic în sperieţi, doar din glumă.

Înainte să coboare în staţia de metrou merse să bea o cafea şi să-şi cumpere un pachet de ţigări, ca în fiecare zi.

— Bună dimineaţa!

În dimineaţa aceea încă nu primise răspuns. Se apropie de bar, dar în clipa în care voia să-şi comande un espresso scurt, se trezi că rosteşte altă frază, fără s-o facă dinadins.

— Ţi-am zis bună dimineaţa, atunci îmi spui bună dimineaţa. OK?

Chelnerul încurcat se întoarse spre ceilalţi clienţi, de parcă voia să-i ia de martori. Patronul, care se afla spre capătul

barului, lângă casa de marcat, se apropie de ei.

— Cu ce vă servesc?

— Când intru şi dau bună dimineaţa, vreau să mi se răspundă cu bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa. Şi mai ce?

— Un espresso scurt.

Simţi penibilul ce plutea în aer, chiar în sală, o tăcere stânjenitoare pe fundalul căreia ieşea în evidenţă o melodie gălăgioasă a celor de la Coldplay. I-ar fi plăcut să-şi bea cafeaua dintr-o-nghiţitură, dar era fierbinte, se simţi cam tâmpit la faza asta, nu-şi revenea din enervare, îl scosese din sărite burgheza aia, fără să-şi dea seama. Dădu cafeaua de duşcă, la fel şi paharul de apă imediat după, ca să-şi aline arsura, trânti o monedă de un euro pe tejghea şi se întoarse pe călcâie.

Când împinse uşa, chelnerul îi spuse foarte tare la revedere, probabil ca să-l ia la mişto, dar poate că nu, se întoarse spre el, îşi spune că într-o bună zi avea să-şi piardă controlul, într-o bună zi va înşfăca pe careva la nimereală, pe oricare, pe primul venit, iar acela o va încasa pentru toţi ceilalţi.

Când era la Saint-Sauveur, se ducea întotdeauna să dea o tură pe partea cu viile, să vadă ce s-a mai ales din moşia Mathildei, cică a fost preluată de un băiat din Bordelais, care-şi cultiva via cu totul altfel şi care renovase toate clădirile cu o grămadă de bani. După acel gen de scatoalcă îşi dădea seama că afurisitul de timp nu stătuse-n loc după acele capitole iremediabil închise. Cealaltă scatoalcă pe care şi-o lua era când o vedea din nou pe maică-sa, înainte să meargă acolo se întreba de fiecare dată care mai e soarta ei, mai poate oare să iasă din casă, îşi vor mai face oare plimbarea până la râu? În cel mai rău caz îşi spunea că ar închiria un scaun cu rotile, erau unele expuse în vitrina farmaciei din oraş, până atunci nu le remarcase. Maică-sa, pe vremea în care era din cale-afară de aprigă, nu era totuşi vreo sfântă şi, chiar dacă el fusese mereu preferatul ei, iar în ochii mamei era cel mai înalt, cel mai puternic, el nu uitase cât de aspră putea să fie, pentru că era dură ca femeie, muncea pe rupte şaisprezece ore pe zi la fel de

bine afară ca înăuntru, iar asta o făcea dură, aspră ca piatra de moară, nu trebuia să te atingi de maică-sa. Nu uitase că Mathilde nu-i fusese niciodată pe plac, pentru că Mathilde venea dinspre vii, proprietarii de podgorii erau oameni aparte, deţineau domenii vaste pe care le stropeau cu chimicale, se îmbrăcau în combinezoane să le pulverizeze, unii chiar închiriau primăvara un avion să le răspândească, o oră de monomotor ca să stropească viţele cu toate porcăriile, de altfel de la aşa ceva i se va fi tras Mathildei, chiar dacă nu trebuia să vorbească despre asta, pe podgorii la fel ca în ferme, măcar aveau în comun acel tabu, totuşi era limpede pentru toată lumea că fitosanitarele ucid albinele, atunci de ce nu şi pe oameni?

Dacă maică-sa n-o înghiţea pe Mathilde era şi pentru că Ludovic alesese să lucreze pe moşia ei, ai fi zis că vinul îl încânta mai mult decât policultura de modă veche, dar ca să mulţumească pe toată lumea venea în fiecare zi la fermă, timp de patru ani va fi făcut două zile de muncă într-una singură, trebuia să fii smintit să faci aşa ceva, trebuia să fii slab, de asemenea, de aceea în sinea lui ştia că nu-i chiar aşa de zdrahon, adevărul e că nu voia să supere pe nimeni. Între fermă şi moşie nu erau decât opt kilometri, cu toate astea erau două lumi cu desăvârşire diferite, două lumi vecine care nu comunicau între ele. Norocul lui era că muncitorii îl respectau, la fel şi familia Mathildei, le-o arătase de nenumărate ori, tăind la vie ore în şir, rând după rând, fără să stea un minut în camionetă, era totuşi greu, cu atât mai mult cu cât să fii mare nu-i un avantaj când lucrezi la vie, iarna totul are loc la şaizeci de centimetri de sol, îşi rupsese cârca lucrând pe ploaie, pe frig şi petrecând ore întregi în tractoraşele de cincizeci de cai putere, fără cabină, fără copertină sau parbriz. S-ar fi putut mulţumi să facă pe şeful de echipă sau să-şi facă de lucru pe la mustărie, doar că s-ar fi simţit jalnic să se poarte ca un protejat. Ocupaţia de podgorean o fi poate mai nobilă ca cea de agricultor, dar nici că-i păsa, el doar o iubea pe Mathilde, iar munca alături de ea îi îngăduia, înainte de orice, să fie cu ea.

În timp ce mergea pe lângă podgorii, se gândea din nou la tensiuni, la lucrurile nespuse, aproape că le-ar fi regretat, acele conflicte. Şi chiar dacă nu erau căsătoriţi, Mathilde era soţia lui. Se gândi din nou la acele luni blestemate, la tunelul lung care e boala. Când pierzi bătălia cu pricina, înseamnă că nu eşti chiar atât de puternic. Despre cancerul soţiei lui nu va spune nimic niciodată, şi de altfel cui să-i vorbească? Atât doar că păstra în amintire micile plimbări pe care le făceau amândoi pe culoarele spitalului, din cameră până la automatul de cafea, către sfârşit ea se ridica din ce în ce mai greu, i se părea o sforţare supraomenească să meargă două sute de metri, dar o făcea, până în ziua în care mersese singur după paharul de cafea foarte fierbinte pe care ea o prefera scurtă şi dulce, până în ziua în care ea nici măcar nu mai adusese vorba de băut cafea, până în ziua în care ea nici măcar nu mai vorbise. Niciodată nu se va mai crede puternic, doar se va preface, va lăsa totul pe seama aparenţelor, un metru nouăzeci şi cinci şi o sută două kile, corpul masiv în care se ascunde. Ştia şi că nu va mai iubi, că nu va mai fi în stare, că nu-şi va mai asuma vreodată riscul ăsta. Chiar dacă lipsa iubirii era ca un hău în el, ca un lac care s-ar fi golit pe la fund, şi ştia că acum trebuie să se descurce fără toată forţa vitală găsită în iubire, în dorinţă, în îmbrăţişarea celuilalt, în gândul la ea, până atunci se descurcase şi fără, şi doar nu la Paris avea să-şi găsească pe altcineva.

Seara, nepoţii se întoarseră de la şcoală şi cinară toţi şapte împreună, avură parte de un moment fericit. Îi lăsau mereu locul din capul mesei, de altfel i-l lăsau în fiecare seară, chiar şi când nu era de faţă. Cei doi nepoţi erau fascinaţi că locuia la Paris, la opt şi la unsprezece ani visau să-l viziteze, să petreacă acolo măcar un weekend, atunci le zicea că nu avea decât un pat, că trebuiau să doarmă pe jos sau să-şi ridice cortul în curte, pentru că apartamentul lui era foarte mic. Iar ei credeau că glumeşte… Pentru ei unchiul era cel mai puternic, prin urmare chiar la Paris nu prea înţelegeau de ce nu locuieşte într-o casă imensă. Părinţii lor amânau întotdeauna tărăşenia, spunându-

le că mai aveau tot timpul să meargă la Paris, că era ditamai supermagazinul FNAC şi la Limoges sau la Toulouse.

— Ştiţi doar că la unchiul vostru acasă nu e spaţiu, nu-l mai bateţi la cap cu aşa ceva…

— Dar nici nu locuiesc într-un dulap, n-au decât să vină când vor, ne vom înghesui şi gata.

De fiecare dată când rămânea două zile la fermă, simţea că îi stânjeneşte pe toţi. Pe soră-sa o stânjenea că ea se pregătea, deşi n-arăta, să preia succesiunea, să dea astfel în vileag faptul că soţul ei îi luase locul propriului frate, moştenitorul de drept. Cât despre tatăl său, numai de discuţii n-avea el chef, chiar dacă îi cam ducea dorul lui Ludo, fie şi numai pentru că Gilles nu mergea la vânătoare, că ginerele nici nu voia s-audă de vânătoare, iar nepoţii lui, s-o spunem pe-aia dreaptă, nu dădeau o ceapă degerată pe fermă, ei visau la oraşele mari, dar taică-său nu spunea nimic, nu avea chef de discuţii.

Nici Ludovic nu făcea vreo remarcă, chiar dacă văzuse că acoperişul hambarului se lăsase într-o parte, că fosa se murdărise, că gropile de-a lungul drumului se lărgiseră, că gardurile vii erau prea înalte, o groază de mici neglijenţe pe care el le-ar fi reparat de când lumea, şi pământul, dacă ar mai fi locuit acolo. La sfârşitul cinei, Ludovic ieşi la o ţigară cu Gilles. Ca întotdeauna, merseră spre hambar, Ludovic aruncă o privire într-o parte, spre echipamente, făcându-l pe cumnat să vorbească, îi puse întrebări directe la care aştepta răspunsuri cinstite, voia să ştie dacă totul merge bine, dacă le ieşea ceva la sfârşit de lună, încercă să vadă cum i-ar putea ajuta, să le strecoare un sfat discret. De Ludovic cu siguranţă nu se lua nimeni, întâi pentru că era bine clădit, apoi pentru că de la moartea soţiei era menajat ca un rănit. Tatăl veni lângă ei să le spună că se duce la culcare, după ce trecea de ora nouă, seară de seară, el unul obişnuia să meargă la culcare. Ludovic îi dădu câteva lovituri scurte în umăr, ca un boxer care-şi întărâtă *challenger*-ul.

— Ia zi, te ţii bine, moşule!

— Optzeci şi patru de ani… Mai vedem când o să ai pe jumătate cât mine…

— Dar îi am deja, tată, chiar i-am depăşit…

Între ei relaţia fusese mereu tensionată, se certaseră de mai multe ori, mai ales când Ludovic lucra aici şi venea cu idei noi, pe când tatăl continua să-şi vadă de treburi în felul lui, dar aşa funcţionau ei, fluiditatea venea tocmai din faptul că-şi spuneau lucruri, fiecare era direct în francheţea lui, se luaseră la harţă de mai multe ori, dar numai cu vorba. Iar atunci când Ludovic vorbea cu el, chiar şi la vârsta asta înaintată a tatălui aveau nevoia să se provoace, să se apuce, să se atingă, Ludovic mima lovituri de boxer, iar tatăl lui îşi cobora umerii, chircindu-se ca să pareze. Distanţa îi făcea să se simtă stânjeniţi, faptul că nu se vedeau cu săptămânile slăbea legătura, atunci golul trebuia repede umplut, complicitatea, restaurată, relaţia dintre ei trecea prin corp, se tachinau, adăugau un gest la capătul cuvintelor şi umor cât cuprinde în toate.

— Ia spune, bătrâne, îmi dai cu împrumut cheia de la dulap?

— Ce tâmpenie mai vrei să faci?

— Iau cu împrumut de la tine o carabină, pe cea de calibru .22.

— Doar nu vrei să tragi la ţintă la ora asta?

— Nu, o iau cu împrumut, atât! Amortizor mai ai?

— Şi mai ce?… E pentru o reglare de conturi?

— Exact.

— Păi, dacă vrei să-ţi închei socotelile cu cumnată-tu, îl ai la mai puţin de doi metri, nu-i nevoie să ţinteşti, îl ţin eu dacă vrei…

Ca să prelungească gluma, tatăl îl înşfăcă pe Gilles, să-l imobilizeze.

Gilles se eliberează din strânsoarea socrului, genul acela de umor nu-i e pe plac, le spune că merge la culcare şi se întoarce la fermă, lăsându-i baltă pe amândoi. Înainte să împingă uşa, le aruncă o privire, se distrau ca doi copii. De fiecare dată când îl vedea pe Ludovic atât de complice cu tatăl lui, se simţea ca un fiu ilegitim, un cumnat stânjenitor, avea sentimentul că

deranjează sau că luase locul cuiva. Totuşi Ludovic nu-i reproşase vreodată ceva. Era greu să nu-l iubeşti pe Ludovic, datorită felului său natural de a se impune, dar şi a impresiei pe care o lăsa, de tip pe care te poţi baza, dar era şi ceva ce te reţinea să ai încredere în el, fără să vrea avea ceva tulburător, ca damblaua asta de-a arunca în creierii nopţii o carabină în portbagaj, iar mâine să se întoarcă la Paris cu ea.

Rareori se întâlneau cu toţii în sala cea mare, dar în acea după-amiază aveau o urgenţă. Aïcha tocmai primise un telefon de la uzina din Troyes care o anunţa că o întreagă serie avea defecte. La ieşirea de pe linia de producţie, cele trei sute de modele nu erau în parametri, trei sute de rochii tubulare ajunseseră lălâi, în mod bizar, la capătul procesului de fabricaţie. Fabian nu se abţinea să mai pună şi de la el, făcând totul ca s-o învinovăţească pe Aurore în faţa celorlalţi. Degeaba făcea pe Casandra acum, el doar spusese de la bun început că era mai bine să fabrice tricotajele în uzina din Piemont sau în cea din Bulgaria, ambele echipate cu maşini Stoll ultimul model cu modelizare informatică, Aurore n-avea decât să se descurce acum cu uzina ei franţuzească chipurile fără greş, „Uzina ta de zbanghii, ţi-am spus c-o să se-aleagă praful, în tot stafful lor nici măcar unul n-are sub patruzeci de ani!“.

Aurore nu avea timp să mediteze asupra stărilor ei sufleteşti, trebuia să acţioneze repede. În acelaşi timp i se părea ciudat că cei de la uzină aşteptaseră să se facă luni, ora şaptesprezece, înainte să-i anunţe, de ce să fi lăsat să treacă tot weekendul, totuşi nu fabricaseră toate rochiile astăzi, ceva nu se lega. Trebuia să-şi revină, să găsească de îndată o soluţie ca nu cumva să rămână cu cele trei sute de modele pe cap, Galeriile Lafayette le voiau pentru luna februarie, dar Fabian reuşise să negocieze o livrare în noiembrie, cât să câştige trei luni de plată, Fabian fusese cel care adusese comanda şi se mândrea cu ea de şase luni, iar atunci, în faţa croitoreselor, îi convenea să dea vina pe Aurore, trântindu-i-o în faţă că ea era nu doar stilistă, ci, înainte de orice, şefa, iar pentru o comandă de o asemenea importanţă ar fi trebuit să fie în uzină în momentul lansării în producţie, chit că şi-ar fi pierdut toată ziua acolo ca să verifice totul ca la carte. Nu se abţinea să mai şi pună de la el, avea acolo dovada că încăpăţânarea lui Aurore să nu

externalizeze, ca să poată urmări producţia de la un capăt la celălalt, nu evita erorile, nu-i aşa?... De asta se umfla el în pene în mijlocul angajaţilor descumpăniţi, făcea pe conducătorul lucid, pe administratorul judicios, exilând-o pe Aurore în rolul stilistei depăşite. Ca să nu îndure aşa ceva sub ochii tuturor, Aurore ieşi din sala de şedinţe şi merse să se închidă la ea în birou, să sune din nou la uzină.

Reperase uzina asta în urmă cu doi ani, până atunci nu lucrase decât o dată cu ei, pentru nişte tricouri polo foarte simple, dar era sigură de echipă, lucrau pentru clienţi cunoscuţi, maşinile lor de tricotat erau programate pe calculator, şi dacă e adevărat că personalul nu era foarte tânăr, aceasta o liniştea, în mod bizar, i se părea reconfortant să vadă tricotezele aplecate asupra maşinilor lor, controlând întruna acele, femeile alea îmbrăcate în halat, după moda veche. Doar că realitatea este că astăzi îi rataseră cele trei sute de piese, altfel spus întreaga comandă, o pagubă de patruzeci de mii de euro, totul din cauza câtorva microni, nu tricotaseră cu calibrul bun, firul era prea fin, astfel că tricotajele erau prea lălâi, le vedea în filmuleţul anexat, toate modelele căpătaseră două talii şi nu mai aveau nici o ţinută. În mod normal astfel de accidente nu se întâmplă niciodată, cu atât mai mult cu cât le trimisese modelul etalon prin DHL, îl avuseseră sub ochi când demaraseră fabricaţia, cu referinţele şi cotele, fusese de-ajuns o simplă eroare umană ca să arunce totul în aer, nu-i venea să creadă. Apoi îşi spuse că eroarea venea poate de la ea, pentru că, dacă ar fi ţesut cele patru procente de elastan în maşini ultramoderne sau cu jet de aer, firele ar fi suferit poate o tensiune mai mică, dar Sandrine sau Aïcha ar fi putut anticipa aşa ceva, ba chiar şi programatorul lor de acolo. Sau poate că nu. Nu mai ştia. Singura certitudine e că ar fi trebuit să fie acolo în momentul începerii producţiei, era singurul lucru sigur ce se putea desluşi din toată povestea, dacă ea ar fi fost la faţa locului, ar fi văzut imediat că ceva nu merge. Sau poate ei toţi, toată lumea din jurul ei nu mai înţelegea ce voia, da, asta era, nu se mai făcea înţeleasă de nimeni, în mod clar nimeni nu

pricepuse că tricotajele trebuiau să fie strânse, încordate, tensionate, ce-şi dorea ea erau nişte rochii focoase care să se muleze pe corp, care să sublinieze formele, care să strângă cu fermitate şi să susţină coapsele şi bustul, nicidecum o ţesătură largă şi lălâie. Da, asta era, nu se mai făcea înţeleasă, semn că nu era o şefă adevărată, nu afişa obsesiv lipsa de încredere de care era nevoie. De mii de ori simţise acea teamă, că nu e la înălţime, până atunci o ascunsese mereu, nu se văzuse niciodată. Astăzi era altceva. Avea impresia că toată lumea nu vede altceva la ea, iar adevărul e că le dădea tuturor motive de îngrijorare.

Singurul mod să repare stricăciunile era să meargă la uzină. Consultă mersul trenurilor, anulând cele trei întâlniri pe care le avea a doua zi, printre care prânzul cu cei de la bancă. Când îl sună pe Volker la uzină ca să-i spună că va veni a doua zi, ea se strădui să le spună că ar fi trebuit să-şi dea seama încă de la primele încercări că nu semăna cu modelul etalon, ştia că trebuia să dea vina pe ei. Volker i-o întoarse cu sânge rece că ar fi trebui să aleagă alt tip de fir sau să fie la faţa locului, şi el se ţinea tare în rolul lui, dând vina pe ea, cu atât mai mult cu cât nu era absolut deloc dispus să revină asupra facturii.

— Doamnă Dessage, vă spusesem să veniţi sau să trimiteţi pe cineva…

— Da, dar de ce m-aţi anunţat acum, luni la ora şaptesprezece?

— V-am sunat vineri, contramaistrul a sunat chiar pe numărul dumneavoastră de acasă, e treaba dumneavoastră să vedeţi cum circulă informaţia în echipa dumneavoastră, nu e treaba mea.

Uneori nu mai ai pe nimeni în afară de tine care să te împace. În biroul ei, cu capul în palme, se străduia să se convingă că are dreptate, încurajându-se de una singură, pentru că nu mai avea cine altcineva s-o facă. Îşi propusese dintotdeauna să facă produse premium, să lucreze cu volume mici şi să fabrice totul în Franţa. Niciodată în străinătate. Singurele concesii cu care fusese vreodată de acord erau să

fabrice în Portugalia, iar în Italia, imprimeurile şi pielea. În privinţa asta era sigură că are dreptate, ştia să anticipeze dinamica pieţei, deja de multă vreme simţise că tendinţa se va îndrepta către moda etică, chiar dacă ar costa mai mult, era inflexibilă în privinţa fabricării corecte şi umane. Cu ocazia primelor trei joburi ale ei, fusese de trei ori în China şi se jurase să nu mai calce vreodată prin cartierele mărginaşe din Shenzhen sau din Canton, să nu adauge şi mai mult amoniac în canalele din Shaoxing, după cum nici nu voia să exploateze copile din Bangladesh sau din Bulgaria, muncitoare plătite şi mai prost decât în China şi dispuse să muncească trei sute de ore pe lună, nu voia să deseneze o rochie știind că puştoaice de cincisprezece ani şi-ar pune viaţa în pericol ca să-i dea formă, aşa ceva era de neconceput din punct de vedere moral.

Nu mai izbutea să iasă din birou, nu avea chef să dea din nou peste Fabian. Îl auzea vorbind pe culoare, măcar o dată era şi el acolo, aproape vesel, ca şi când catastrofa îl amuza. Însă n-a mai putut suporta când l-a auzit râzând la etajul inferior, în atelier, în mijlocul celorlalţi, râdea, ai fi crezut că de luni întregi nici nu aştepta altceva, ca ea s-o dea în bară, râdea pentru că doar ce-o încolţise în văzul tuturor, fără să-şi dea seama, ea picase în capcana lui, de luni întregi el o aştepta la cotitură, să facă o greşeală extrem de gravă, de data asta cel puţin avea ceva concret, de data aceasta avea mână liberă, la o adică, să strângă laţul, era gata s-o mătrăşească, scoţându-i ochii pe motiv de incompetenţă sau de eroare profesională, cât să pună mâna pe afacere şi s-o ducă în orice direcţie ar fi vrut… Nu-i mai putea suporta râsetele, iar atunci ieşi din biroul ei şi coborî la etajul inferior.

— Ia spune-mi, i-o trânti ea lui Fabian, te amuză s-o dau în bară, nu? În plus, tu ştiai de vineri, te-au sunat, de vineri ştiai că a intervenit ceva neprevăzut, deci ce jocuri faci, ia spune, haide, dă-o pe faţă, dacă tot suntem cu toţii aici, ce mânărie ai în minte, să ne laşi pe drumuri pe toţi…?

Fabian bătu în retragere, şocat s-o vadă în starea aceea, îşi recăpătă siguranţa, afişă un aer degajat şi, cu un gest amplu, îi

luă pe toţi de martori.

— Cum vedeţi, şefa voastră este un model de stăpânire de sine!

O manipula. De data aceasta era sigură, organizase totul ca toată lumea să fie de faţă când o vor suna de la uzină, ea se întreba chiar dacă nu cumva el modificase referinţele ca să provoace catastrofa, nu-i venea să creadă, dar se gândi la aşa ceva, de la episodul revolverelor din Turcia nimic n-o mai uimea, în ziua aceea Fabian se simţise atât de jalnic în faţa ei, atât de umilit, că pesemne nu se mai gândea decât la un singur lucru, cum să-şi ia revanşa. Totul îi era insuportabil. Urcă iar în birou să-şi ia lucrurile şi plecă spre casă, iar cum un taxi trecea pe lângă ea, sări în el, va face de trei ori mai mult decât cu metroul, dar astăzi avea nevoie să stea jos, să-i arate altcineva calea.

Se revăzu în urmă cu doi ani, împreună cu Fabian, într-un taxi ca acela, mergând spre aeroport. De pe vremea aceea îşi pusese el în minte să externalizeze producţia ca să limiteze costurile, pe atunci lucrurile încă mergeau bine între ei, erau complici, prieteni, atunci el o convinsese să facă o încercare, de exemplu în domeniul tricotajelor. Aurore intrase în joc, şi aşa, în plină vară, plecaseră două zile să viziteze o uzină de la periferia Istanbulului. Fabian programase totul, începând cu o întâlnire cu familia Dorümek, un mare fabricant, cu localuri nemaipomenite pline de maşini noi şi de muncitori calificaţi, peste o mie de angajaţi. În echipă, trei dintre cadre se descurcau destul de bine în franceză, erau disponibili şi zâmbitori şi e-adevărat că, vizitând lanţurile de producţie, totul părea ideal, spaţios, curat, profesionist, şi chiar dacă în mod evident ritmul de muncă era susţinut, nimic nu evoca disconfortul sau supraexploatarea. Ca s-o convingă, Fabian făcuse propunerea să le dea să fabrice câteva modele din următoarea colecţie, doar ca să vadă cum ies. Aurore era gata să se arate împăciuitoare. Îşi spunea că poate Fabian avea dreptate să se gândească la cifre, să aibă mintea înceţoşată de imperativul marjelor generoase ca să convingă noi investitori.

Îşi dăduse acordul în privinţa Turciei, într-un anume sens câştigase el, pentru că, odată vizitarea uzinei terminată, ea era gata să semneze pentru tricotaje.

După aceea, fuseseră invitaţi, fireşte, să pună lumea la cale la un păhărel în biroul cel mare al şefului. Aerul condiţionat era dat la maximum în încăperea imensă, astfel că toate ferestrele erau închise, şi, cum simţeau toţi nevoia să fumeze o ţigară sau un trabuc cu nelipsita şampanie, ieşiseră pe uriaşa terasă-acoperiş care domina Bosforul, era foarte cald pe terasa aceea, evident nu mai exista aer condiţionat, aşa că gazdele îşi dăduseră, rând pe rând, haina jos, şi atunci, după ce ajunseră toţi la cămaşă, Aurore şi Fabian realizaseră că toţi şefii de atelier, cei trei oameni fermecători care de dimineaţă îi îndrumau şi le spuneau să strângă mâna cutărei sau cutărei muncitoare, gazdele lor blajine se plimbau amândouă cu câte un revolver la curea, obiceiul pământului, cel puţin aşa răspunseseră când Aurore îi întrebase, cu desăvârşire şocată: „De ce aveţi revolvere?“.

Ei nu pricepeau de ce era tulburată. Păi, armele erau ca să descurajeze orice intenţie de furt. Uneori mai erau probleme, se întâmpla ca unele angajate să şterpelească piese de ici, de colo, „Dar acum nu mai e cazul…“, spuseseră ei, cu armele la vedere.

Atmosfera se răcise. Consultându-se dintr-o privire, Aurore şi Fabian îşi transmiseseră aceeaşi stupefacţie, aceeaşi stare de disconfort, nu le plăcea să fie înconjuraţi de toţi acei bărbaţi înarmaţi, iar Fabian, care făcuse totul să organizeze vizita, era el însuşi îngheţat la vederea armelor, cu atât mai mult cu cât şi ceilalţi oameni care veneau să-i vadă, cu care luaseră micul dejun şi masa de prânz, erau înarmaţi, fără să-şi dea seama, de dimineaţă erau înconjuraţi de bărbaţi înarmaţi, simţiseră acel lucru ca pe o trădare.

La întoarcere Fabian se simţea vinovat, umilit, fusese luat de fraier. Lui Aurore îi venise uşor să-i dea replica: „Ei bine, asta vrei să ajungem, complicii acelor ticăloşi, pentru că în India, în China va fi mai rău, trebuie să ştii, să fabrici la asemenea costuri înseamnă să lucrezi cu exploatatori, o ştii la fel de bine

ca mine, când decizi să scazi costurile de fabricaţie sub şaizeci de procente semnezi un pact cu diavolul, ştii asta, un pact care poate duce la moarte, atunci nu conta pe mine!“.

După episodul din Turcia, Fabian o lăsase mai moale cu obsesia lui de a fabrica în străinătate, dar în străfundurile lui nu renunţase la idee, într-un anume sens de doi ani îşi pregătea revanşa. Dar de acolo până la a sabota o comandă întreagă numai ca s-o pună pe ea în situaţia de a face o greşeală extrem de gravă, ea n-ar fi crezut că va trebui să asiste la aşa ceva vreodată. La întoarcerea de la Istanbul luaseră din nou un taxi să se întoarcă de la aeroport, dar atunci ploua. Ca în seara aceasta. Din fundul genţii ea scoase petecul de hârtie pe care tot nu izbutea să-l arunce, *prepack cession*, poate că aceea era capcana pe care i-o întindea, dar nici nu se vedea întrebându-l în faţă: „Ia spune, Fabian, îmi bagi cuţitul în spate, te gândeşti să dai firma pe mâna altora, aşa-i…?“. Prefera să-l lase pe el să facă prima mişcare, să-l aştepte să se dea pe faţă.

Seara, la cină, simţi şi ea nevoia să se destăinuie, măcar o dată, voia să înţeleagă şi ceilalţi că pentru ea nu era totul atât de uşor cum lăsa ea să se înţeleagă. Copiii ei erau acum deja vârsta la care puteau pricepe lucrurile de felul acesta, voia ca ei să înţeleagă de ce în anumite seri mama lor era la capătul puterilor, de ce deseori se întorcea acasă epuizată. Copiii nu îndrăzneau să spună nimic, nici măcar fiul vitreg, iar Richard avu, în loc de orice răspuns, acel gest, un gest mai rău ca o frază, un gest care însemna „Nu-ţi bate capul cu aşa ceva“, un gest de o condescendenţă glacială care o răni profund, un gest care lăsa să se înţeleagă că oricum situaţia lui îi punea pe toţi la adăpost, că în linii mari ea n-avea motive să-şi facă griji pentru mica ei marcă de îmbrăcăminte şi cei şase angajaţi ai ei.

Îşi reproşă de îndată că se destăinuise. În acelaşi timp trebuia totuşi să le explice de ce era nevoie să plece la Troyes mâine, să rămână acolo peste noapte, simţea şi nevoia să fie compătimită puţin, măcar o dată, pe de altă parte ştia că dacă ar fi fost o şefă bună s-ar fi aflat deja la Troyes, doar că nu voise să-i lase baltă pe toţi cei patru din jurul mesei, să plece fără să-i anunţe, caz în care ar fi fost, pe lângă celelalte, şi o mamă, şi o soţie rea. Oricum în a doua seară aveau să se descurce şi fără ea. Richard şi cei trei copii o priveau de parcă se îneca într-un pahar cu apă, cele patru fiinţe, cele mai apropiate cu putinţă, cu toată dragostea pe care i-o purtau, nu izbuteau s-o înţeleagă nici măcar o clipă, cu atât mai puţin să se pună în locul ei, îi venea greu să descopere acest lucru.

Înainte să se culce îi dădu un pupic lui Richard, ce stătea tolănit cât era de lung pe canapea, rugându-l să dea mai încet sonorul meciului de baschet la care se uita, şi, fără să caute să intre în vorbă, îl întrebă doar dacă mai auzise vorbindu-se despre *prepack cession*. În mijlocul urletelor publicului şi al vuvuzelelor suporterilor el îi răspunse că da, vag, era o nouă

procedură, un fel de *go-fast* ca să preia o firmă mătrăşind managerul cu autorizație de la tribunalul comercial, un şmen, „Oricum în Franţa toate legile voastre sunt bizare…“.

Răspunsul lui direct o puse pe gânduri, ea vru să afle dacă unei întreprinderi mici, ca a ei, ar putea să i se aplice acest tip de procedură şi cine ar putea s-o iniţieze?

— Ca să faci aşa ceva, trebuie să fii uns cu toate alifiile sau un şnapan de mare clasă. Dar mai bine să fii şi una, şi alta.

Toată noaptea nu puse geană pe geană, dar dimineața hotărî să nu intre în panică, dimpotrivă, aşa că avea să ia trenul de ora unsprezece, şi nu pe cel de opt. Richard îi duse pe copii la şcoală, cumva îşi făcu datoria pe ziua asta. Vâni nu va veni decât la începutul după-amiezii. Lui Aurore i se întâmpla rareori să fie singură acasă dimineaţa, redescoperea libertatea de a avea două ore numai pentru ea, dar nu se duse să se culce la loc sau să se tolănească pe canapeaua cea mare şi albă, ci pur şi simplu nu se mai grăbi. Astăzi îşi prelungea plăcerea, de obicei totul se înlănţuia în mare grabă, dar acum duşul i se preschimbă în baie, douăzeci de minute bune fără radio, fără zgomot, fără vreo bătaie la uşă, culmea luxului. Era atât abur că ieşind din apă a fost nevoită să întredeschidă fereastra ca să scape de ceaţa ce năpădise baia, nu se mai vedea nimic acolo, oglinda se pierduse în aburi de hamam.

Înfăşurată în prosop, prelungi la maximum ritualul intim care consta în mare parte în aplicarea unui ulei hidratant pe bază de migdale, îşi curăţă unghiile, îşi perie pe îndelete părul, şi-l pieptănă agale, un gest pe care îl trăi ca pe un miraj al copilăriei, în tot acel timp în spatele ei fereastra rămăsese întredeschisă, condensul dispăruse, aerul glacial răcise încăperea. Trenul pleca peste o oră. Avea să cheme un taxi. Nu era sigură că adunase tot dosarul, bonul de comandă unde figurau referinţele risca să tensioneze atmosfera, trebuia să se arate fermă. Dacă se ducea până acolo nu era ca să le audă explicaţiile, ci să rezolve situaţia, e treaba lor cum scot la capăt, dar ea-şi va salva rochiile, în cel mai rău caz le va lua la mână una câte una făcând retuşuri şi tivuri la mână, chit că avea să

rechiziţioneze nişte croitorese, dar îşi jură că avea să-şi repare rochiile.

Copleşită de ziua în care se pregătea să se avânte, uitase cu desăvârşire fereastra deschisă în spatele ei, risca să răcească. O închise la loc, cu un reflex urgent, dar se răzgândi numaidecât. Cuprinsă de îndoială o deschise din nou, iar atunci nu-i veni să creadă ce aude. Scoase capul pe fereastră, o tăcere lungă, apoi iarăşi gângureli, ce auzea acolo era chiar gânguritul cuminte şi molcom al turturelelor. Şi nu corbii.

Era incredibil, o dată pentru că era jumătatea lui noiembrie, dar mai ales pentru că de trei luni dispăruse acel cântec familiar. Şi totuşi cântecul turturelelor răsuna din nou în curte, sunetul liniştitor şi tandru pe care-l pierduse de luni întregi era semnul că se întorseseră. Cu toate că era frig Aurore deschise larg fereastra şi se aplecă să arunce o privire spre copaci, crengile înalte o dominau, larg întinse deasupra spaţiului închis. În hăţişul de crengi şi ramuri mai mult sau mai puţin desfrunzite ea căută turturelele, temându-se în continuare să nu dea peste cele două spectre negre, dar nu, vedea chiar două turturele stând pe o creangă, una lângă cealaltă, abia agitate de uşoare mişcări rapide din cap, de parcă îşi luau din nou în stăpânire, timid, teritoriul.

Ea rămase să le observe o clipă, înfăşurată în prosopul ud, dârdâia, dar era atât de uşurată că se întorseseră, văzu în asta un semn bun, o încuviinţare a sorţii care aproape ar fi înveselit-o la începutul acelei zile complicate.

Acum nu-i mai rămăsese prea mult timp la dispoziţie. Coborând scările inspectă cu scrupulozitate copacii prin ferestrele de la fiecare palier ca să vadă dacă nu cumva corbii erau pitiţi dedesubt, la pândă. În curte, dădu ocol tufişurilor, privea în văzduh ca o copilă care-şi caută zmeul şi, zărind cele două păsări de culoarea smântânii, simţi o reală bucurie. Era cât pe ce să uite că avea un tren de prins.

În hol îşi deschise grăbită cutia de scrisori, vârându-şi o mână, în orb, între pereţii reci de metal, dar şi-o scoase imediat de parcă o smulgea dintr-un cuib de şerpi, îngrozită de ce

tocmai simţise cu vârful degetelor. Se aplecă să arunce o privire înăuntru, să vadă ce anume era acea textură crâncenă, mâna îi tremura încă de la ceea ce simţise, iar acolo dădu peste un smoc de pene negre, un mănunchi compact de pene dese şi ţepene, legate cu o panglică roşie. Nu era nici un bilet, nici un mesaj, într-o mişcare de spaimă îşi dădu seama că acel tip încerca s-o provoace sau să insinueze o ameninţare.

Prinse pămătuful cu vârful degetelor, chiar erau nişte pene de corb aranjate în chip de trofeu şi legate cu o panglică, ea se temu să nu vadă în ele altceva decât o ameninţare, el o fi făcut asta ca să se scuze sau, mai rău, ca să-i facă o declaraţie de dragoste, ceea ce ar fi extrem de stânjenitor, mai ales din partea cuiva care locuia chiar în clădirea de vizavi.

În tren, cum nu-şi cumpărase vreun ziar, iar telefonul nu avea semnal, îşi scoase din geantă pămătuful ciudat. Până la urmă îl luase cu ea, îl examină cu îndoială. Ar fi trebuit să fie mai degrabă preocupată de întâlnirea crucială care o aştepta, să-şi adune destulă mânie cât să-l înfrunte pe fabricantul care o băgase în rahat până la gât, să facă un efort ca să-şi spună că era pe deplin îndreptăţită. Uneori ajungi să te îndoieşti cu uşurinţă de tine, mai ales când e vorba să te impui, să te impui cu fermitate. Privi peisajul, întrebându-se de unde va găsi forţa să facă pe dura, să-i constrângă să refacă totul cât ai bate din palme, oare va reuşi să le spună cu toată convingerea de care e nevoie că ar fi trebuit s-o sune mai devreme şi să-i întrebe cu fermitate de ce n-avuseseră nici cea mai mică îndoială în privinţa calibrului firului? De ieri încerca să-şi închipuie ce stratagemă aveau în minte ca să-i paseze ei responsabilitatea. Ca să-şi decline responsabilitatea, lor le va fi de-ajuns să spună că ea n-avea decât să fie acolo în ziua începerii producţiei, asta îi vor spune. Rătăcită în acel vechi Intercity pustiu, ea se simţea mai singură ca oricând, îşi plimba maşinal penele de-a lungul feţei, se juca distrasă cu pămătuful făcut din penele duşmanilor ei, duşmani lipsiţi la rândul lor de loialitate, dar învinşi, lichidaţi, cel puţin era sigură de un lucru, acel tip îi ucisese, ceea ce i se părea în acelaşi timp crâncen şi duios. Era ceva

iraţional, nici măcar nu-l cunoştea pe bărbatul ăsta, dar i se întipărise în minte, cel puţin la fel de mult ca perechea de corbi. Refuza să se gândească la el, îi interzicea dreptul să o bântuie, şi totuşi el o intriga. Există astfel de fiinţe a căror prezenţă o simţim puternic şi, chiar dacă nu le cunoaştem, chiar dacă lucrurile nu merg bine, ne simţim instinctiv legate de ele. Poate că exista aşa ceva, un bărbat care să-ţi dea curaj, un necunoscut care te susţine când ai tăi nici măcar nu se mai gândesc s-o facă, iar tu însuţi refuzi să le ceri ajutorul. Ar fi ceva de neimaginat să-şi facă din el un aliat, ba chiar mai puţin să şi-l facă prieten sau orice altceva, totuşi acea fiinţă o calma, şi deocamdată prezenţa lui o însoţea. Îl revăzuse dimineaţa trecută în timp ce împingea uşa, apărând în faţa ei, n-avea cum să nu-l observe, ocupa tot spaţiul. Îi dădea senzaţia inexplicabilă că lângă el nimic nu putea fi grav, că totul se va rezolva. Privea decorul care se derula în faţa ochilor ei în ritmul stâlpilor de electricitate, convinsă că s-ar simţi mai puternică în preajma lui, până şi corbii păreau să se teamă de el, seara trecută înnebuniseră cu totul când el scotocea pe sub copaci. Era poate genul de tip mereu gata să dea o mână de ajutor, pornind de aici ea îl va putea cunoaşte, îl va putea aborda. Atât că o legătură, mai mult sau mai puţin apropiată, cu un bărbat care locuia în clădirea ei, care îşi ducea viaţa chiar de cealaltă parte a curţii, nu era posibilă, erau o groază de motive pentru care nu era posibilă.

Răsucind scalpul între degete, vru să vadă în acesta un semn. După luni întregi în care acele fiinţe aducătoare de nenorociri, acei corbi odioşi care sfârşiseră prin a o obseda, iată că-i ţinea în mână, acum făcea ce voia cu obiectul spaimei sale, acele păsări funeste n-o vor mai speria vreodată, dimpotrivă, acum se juca cu acea frică, cum ar fi trebuit să izbutească să facă deja cu o sumedenie de lucruri din viaţa ei.

Atmosfera era tensionată. Ei erau surprinşi de pământuful negru pe care ea îl mânuia ca pe un evantai sau ca pe un stilou, dar nimeni nu îndrăzni să-i spună ceva.

Ca să-i arate stocurile, Volker o conduse prin uzină. Nu mai erau decât ei doi, contramaistrul nu voia să se amestece. Aurore ştia că Volker trecea intenţionat prin acele ateliere imense, de parcă toate războaiele de ţesut în stare de funcţionare, toate echipamentele care se învârteau la capacitate maximă trebuie s-o impresioneze cumva. Din partea lui era o demonstraţie de forţă, îi punea sub nas toate maşinăriile tunătoare ca să-i inducă senzaţia că ei erau cei mai puternici, că ea nu se ridica la înălţimea comparaţiei, ea cu acuzaţiile ei de clientă neînsemnată.

Împinseră o uşă metalică dublă, îl urmă într-un labirint de culoare şi de scări friguroase, el mergea înaintea ei fără un cuvânt, iar acolo, în acel culoar lung, ea încerca să intre în toate rolurile deodată, din acel moment trebuia să fie şi şefa dură, şi stilista debusolată, dar şi mama îngrijorată care se întreba dacă avea să se întoarcă acasă diseară sau mâine, şi soţia care nu mai ştia dacă Richard dormea sau nu la Paris la noapte, şi clienta lezată, şi fabricanta neliniştită, era în acelaşi timp toate acele femei, şi doar când avu în faţă cele trei sute de rochii ambalate, cele trei sute de bucăţi deja ambalate în celofan, înţepenite în ambalajul pe care-l concepuse ea însăşi, cu numele ei scris cu letrine sidefii, redeveni Aurore Dessage, redeveni un nume, o marcă în pragul asfixierii.

În faţa amplorii dezastrului îşi reprimă panica. Apucă un pachet la întâmplare, scoase din el o rochie pe care o eliberă din ambalaj, o lăsă să atârne de vârful degetelor, era exasperant, materialul se lăsa, era lipsit de ţinută, în faţa rochiei pe care ea o visase pe hârtie crezu că se recunoaşte, durea cumplit să-şi spună că toate cele trei sute de piese erau în

aceeaşi stare, o rănea în adâncul sufletului. Atunci, fără să-şi alimenteze mânia, lăsă să urce la suprafaţă exasperarea de care era nevoie ca să-şi dea o alură marțială, şi, privindu-l în ochi, îi spuse lui Volker pe un ton rece că era responsabilitatea lui să rezolve situaţia, că din acel moment trebuia să ţină din scurt celelalte producţii şi să-şi mobilizeze echipele, ba chiar să plătească ore suplimentare cu duiumul dacă era nevoie, dar ea nu va pleca de aici câtă vreme ei nu vor fi început să retuşeze rochiile, una câte una, da, pe toate, să remaieze ochiurile sau să refacă porţiunile de pe margine, tehnic se putea recupera totul. Acolo găsi resursele să-i trântească în faţă că era treaba lui să se ocupe de tot, să răspundă de tot, n-avea decât să se descurce, să le ceară muncitoarelor sau oricărui alt atelier de remaiere să se apuce de treabă ca să desfacă totul, să desfacă tivurile, să descoasă şi să repare una câte una, la mână, toate rochiile, iată ce pretenţii avea de la el, amintindu-i că-i trimisese e-mailuri cu explicaţii, schiţe şi un model etalon prin DHL ca să-l aibă sub ochi, aveau obligaţia să se asigure că totul coincide, dacă programatorul şi-ar fi făcut corect treaba, şi-ar fi dat seama imediat că ceva nu mergea, şi în loc să dea drumul în producţie tuturor pieselor ar fi oprit-o şi ar fi căutat sursa problemei şi mai ales s-ar fi întrebat dacă nu cumva trebuia să schimbe firul sau s-o sune, s-o sune înainte să pornească totul.

Volker era încordat. Nu se aştepta la aşa ceva, ca ea să vină cu ideea de a reface piesele una câte una. Simţindu-l destabilizat, Aurore răsuci cuţitul, cu mâna încleştată pe trofeul din corbi înfrânţi îi scuipă toată mânia pe care o acumulase în ultimele trei luni, durerea de a vedea prea mulţi oameni care n-o mai respectau, care se îndepărtau de ea, viaţa ei era la unison cu copiii care creşteau, care începeau să vrea să meargă singuri la şcoală, şi cu Richard care aducea în discuţie din ce în ce mai serios posibilitatea de a se împărţi între Paris şi Statele Unite, de a-şi închiria un apartament acolo, cincisprezece zile pe lună, de parcă Parisul era prea mic pentru destinul lui grandios, şi-apoi se săturase de sistemul social francez, chiar dacă în ziua în care fusese dus cu elicopterul la urgenţe după o cădere de pe un

perete stâncos pe care îl escalada, fără carte de credit sau orice altceva, fusese foarte surprins că s-au ocupat de el şi l-au stabilizat, i-au pus piciorul în ghips, în ziua aceea Franţa i se părea genială, atâta că nu înceta să-şi schimbe părerea, îmbătat de libertatea totală de acţiune a celor pentru care totul e cu putinţă, să investească zeci de mii de euro într-un necunoscut sau să se mute în douăzeci şi patru de ore, deşi nu părea, soţul ăsta al ei nu prea îi era de ajutor, bărbatul ei nu o echilibra prea mult, acest tip care nu va conteni niciodată să crească, fără să mai vorbească de Fabian care o trăda, de Aïcha, una dintre croitorese, şi de toţi ceilalţi care nici măcar nu se mai scuzau când întârziau de dimineaţă, de Gaëlle, ataşata de presă, care spunea că ar lucra mai bine de-acasă, îşi dădea seama că în jurul ei toţi dădeau înapoi sau luau distanţă, îşi spuse că aşa începe lumea să se îndepărteze încetul cu încetul, unul câte unul ceilalţi se desprind, te părăsesc, iar într-o zi te trezeşti singură, fără nici cea mai mică putere asupra a nimic, fără să mai ai vreo autoritate asupra mersului lucrurilor.

La capătul hambarului, Volker dădea telefoane, înţelesese că ea nu va pleca înainte să găsească o soluţie, probabil că avea să rămână aici peste noapte, să pună umărul la treabă împreună cu ei, să-l înfrunte pe directorul lor general la cină, pentru că dintr-odată era prin apropiere, pe când puţin mai devreme chipurile era în străinătate, ce mai contează, îşi luase schimburi pentru dormit, nu va pleca din Troyes decât mâine, va face totul să pună presiune pe ei, cu puţin noroc aveau să înceapă să despacheteze rochiile încă din acea după-amiază, să le redea forma, să resusciteze unul câte unul acei paleţi de rochii disperate.

II

Era prima oară că punea piciorul în acea scară. Era surprinsă să descopere cât de strâmtă şi de întunecoasă era, atât de diferită de a ei. Treptele erau atât de înguste, că abia dacă îţi încăpea piciorul. Începea să se însereze, dar nu aprinse lumina. La primul etaj aruncă o privire pe fereastră. Curtea, văzută din acel unghi, părea cu totul alta, foarte diferită de ce se vedea de la ea de acasă, o simplă schimbare de perspectivă şi regăseşte totul metamorfozat. Vizavi, ea zări acea parte a clădirii în care locuia, o faţadă albă şi amplă, o construcţie din piatră aparent renovată, în stare perfectă, pe când de cealaltă parte ferestrele erau mici, treptele fără vârstă, parchetul scârţâia. Ce o uimea cel mai mult era să descopere un mediu radical diferit la câţiva metri de locuinţa ei, la Paris mai degrabă vizitezi celălalt capăt al lumii decât scara din faţă. De acolo îşi vedea ferestrele, toate luminile erau stinse.

Trenul ei ajunse în Gare de l’Est la ora şaptesprezece. După douăzeci şi patru de ore petrecute la Troyes, douăzeci şi patru de ore de activitate intensă şi de stres, se simţea uşoară, stoarsă de puteri, dar uşoară. Împingând uşa de la intrare regăsise turturelele, cele două păsări bej cu pete roz stăteau pe o creangă, aproape de trunchi. Pe drumul de întoarcere, se întreba dacă o să le mai găsească acolo, dacă nu cumva visase, dacă acel bărbat omorâse cu-adevărat corbii şi de ce o făcuse. Îşi promisese să treacă să-l vadă la întoarcere, dar asta o şi speria întru câtva, trebuie să fii nebun să comiţi un act radical precum uciderea unor păsări în plin Paris. Totuşi nu se putea împiedica să admire crima.

La mijlocul scării, ea se aplecă să privească spre trunchiul copacului, o apucă ameţeala, noaptea trecută nu pusese geană pe geană, dar avusese câştig de cauză, începând cu ora cinci dimineaţa muncitoarele se apucaseră să repare rochiile la mână, una câte una, să le croiască din nou, una câte una, vor fi

refăcute la maşină, va dura trei zile, dar rochiile vor fi remediate.

Geamurile de la etajul al treilea erau murdare, deschise fereastra cu greutate din cauza umezelii, trase cu putere, iar batanţii se eliberară scrâşnind îngrozitor. Se aplecă în afară. Ultimul etaj era aici ceva mai puţin înalt decât vizavi, printre crengi îşi recunoscu laturile apartamentului, ghici salonul, bucătăria, copacii făceau un paravan în faţa băii, îşi vedea pentru prima dată locuinţa din exterior, pentru prima dată era spectatoarea micii sale lumi, se pare că Vâni încă nu adusese copiii de la şcoală, Victor nu se întorsese, nu era nimeni, simţi nevoia să fie ea acolo, să profite de linişte ca să se întindă singură pe canapea sau să facă o baie, se va întoarce să-i mulţumească altă dată tipului, aştepta să-l reîntâlnească, nu era urgent, mai ales că nu se simţea în largul ei acolo, acum că era la câţiva metri de locuinţa lui şi-i trecuse cheful să meargă la el, i se făcuse frică. Cele două turturele erau chiar acolo, observă că şi aici crengile se apropiau de bloc, unele îl atingeau. Când vru să închidă fereastra, lemnul vechi scoase gemete de sălbăticiune rănită, şi nici trântind-o cu sete nu se mai închidea, cei doi batanţi nu mai încăpeau în cadru, atunci îi trânti şi mai tare, degeaba, se simţea prinsă în capcană în afurisita de casă a scării…

— Ce faceţi?

În dreapta ei, la mijlocul culoarului, o bătrânică o privea prin uşa întredeschisă.

— Scuze, locuiesc vizavi, de cealaltă parte a curţii, sunt doamna Dessage, mă recunoaşteţi, ne mai întâlnim uneori.

— Poate, am auzit zgomote, şi atunci… Căutaţi pe cineva?

Aurore se apropie de băbuţă, care tot nu-şi scosese lanţul de siguranţă, o rugă să o scuze, îi repetă că locuia vizavi şi că urcase doar ca să vadă turturelele mai de aproape… Atunci bătrânica îşi deschise uşa, cuprinsă de o veselie subită.

— Da, aţi văzut… I-a făcut să dispară!

— Pe cine?

— Pe corbi, pe cinstea mea! Ce grozăvie, pisicile sale o luau razna din cauza lor.

Aurore se simţea uşurată că găsise pretextul perfect ca să-şi justifice prezenţa aici şi să afle că mai era cineva care suferea de pe urma acelor păsări malefice, dar în uşurarea ei se amestecă o urmă de dezamăgire, îşi spuse că dacă tipul omorâse corbii, de fapt fusese pentru bătrână şi pentru pisicile ei.

— Domnul cel înalt i-a…?

— Da, Ludovic, eu îi spun Ludo, ce bine că-l avem prin preajmă.

Aurore se gândi din nou la scalpul cu pene din geanta ei, la semnul pe care i-l lăsase, dar poate doar voia să se dea mare, să se laude că-i omorâse.

— Păi, când îl vedeţi puteţi să-i transmiteţi că-i mulţumesc, să-i mulţumiţi şi din partea mea…

— Foarte bine, dar pentru ce să-i mulţumesc?

— Va înţelege.

— Bun, oricum îmi aduce pâinea în fiecare seară, deci sigur îl voi vedea, dar spuneţi-mi, nu sunteţi cumva tânăra care locuieşte vizavi, cu copiii, trebuie să vă spun, uneori ies pe acoperiş prin fereastra Velux, într-o seară chiar încercau să se caţere în copac…

Aurore reacţionează ca o mamă, o mamă care o ia razna când vizualizează scena, Iris şi Noé care se furişează pe acoperiş, urmându-l pe fratele lor vitreg…

— Sunteţi sigură? De la ce fereastră îi vedeţi…?

— Intraţi, vă arăt.

Bătrânica avea o grămadă de lucruri de povestit, Aurore îi zărise numele deasupra soneriei, Domnişoara Mercier, un nume pe care-l văzuse dintotdeauna pe una din cutiile poştale, fără să ştie despre cine era vorba. Ascultând-o, îi trecea prin minte că în ultima vreme se întâlnise din ce în ce mai rar cu bătrâna asta nu foarte iute de picior, atât pe stradă, cât şi în curte, probabil din pricina iernii sau a scării prea solicitante, pentru ea era pesemne un adevărat calvar să urce trei etaje de

scări abrupte. Cele două pisici de seara trecută stăteau culcuşite una în cealaltă, într-un fel de pernuţă în formă de paner, nu se clinteau de la locul lor, uneori ridicau capul şi o priveau alene pe Aurore, apoi adormeau la loc. Ea se întreba dacă femeia avea copii, prieteni, dar pricepu iute că era singură pe lume, singură cuc, cu televizorul uitat pe un canal de ştiri, fără sonor, fără alţi musafiri în afara celor care ofereau asistenţă la domiciliu, de două ori pe zi, şi a lui Ludovic. Aurore se simţi vinovată că nu intrase niciodată în vorbă cu bătrâna, dincolo de bună ziua-bună seara, că nu se întrebase vreodată la ce etaj locuia sau cine era. Dar ea era vorbăreaţă, avea prea multe lucruri să-i spună, se plângea de toate apartamentele goale sau închiriate unor turişti, se plângea de proprietarii care nu erau niciodată prezenţi, clădirea devenise tristă, „Înainte era un loc plin de viaţă, vedeai copii jucându-se în curte, era multă lume, dar acum totul e trist“. Şi pentru ea cel mai rău lucru era închirierea cu ziua, pentru că „Apartamentele, fie sunt ocupate şi e gălăgie, fie sunt goale săptămâni întregi şi e o linişte…“.

— Ar trebui să se interzică închirierea ca la hotel, vă daţi seama, nu avem vecini adevăraţi, nu vezi oameni adevăraţi, şi, în plus, acum, nu avem deloc!

— Dar, domnişoară Mercier, asta nu se întâmplă tot timpul, şi gândiţi-vă că vin oameni de la capătul lumii doar ca să viziteze Parisul, e un semn mai degrabă bun!

— Ce? Doar nu veţi face şi dumneavoastră aşa ceva, să închiriaţi unor turişti?

— Nu, eu locuiesc cu soţul şi cu copii mei, suntem acolo tot timpul!

Aurore simţea întreaga deznădejde a femeii căreia lumea îi scăpa, lumea care se agita în direct pe la spatele ei, la televizor, care răsuna până în partea ei de clădire, o lume care se schimba fără ea…

— Locuiţi de mult timp aici?

Bătrânica nu se putu abţine să pufnească, înainte să-i răspundă zâmbind:

— Vă daţi seama, m-am născut aici. În 1934!

Aurore făcu rapid socoteala, fără să-i vină să creadă că cineva putea locui în acelaşi apartament de atâta amar de vreme, era de-a dreptul de neînchipuit să fii atât de sedentar şi de trist, dar în clipa aceea auzi nişte ciocănituri ritmate în uşă, iar băbuţei i se lumină chipul.

— Ce vă spuneam…

Domnişoara Mercier merse să deschidă, fără să mai pună de data aceasta lanţul de siguranţă. Ludovic era pe palier, o zări de îndată pe Aurore, dar se aplecă să o pupe pe amândoi obrajii pe băbuţă, îi dădu jumătatea de pâine, cele două pisici i se gudurau deja pe la picioare, frecându-se cu capul de încălţările lui, învârtindu-se în jurul gleznelor lui, el nu băga pisicile în seamă, n-avu nici o reacţie faţă de ele.

— Văd că aveţi musafiri, micuţa mea Odette, nu vă mai deranjez…

Aurore se apropie de uşă să-i strângă mâna, fără să ştie exact ce să spună, noroc că aduse el vorba, cu acelaşi zâmbet pe care nimic nu-l destabiliza.

— Deci, aţi găsit micul meu cadou?

— Da, tocmai, voiam să mă mulţumesc, eram în trecere…

Ea se purtă de parcă nu era mare lucru, ca şi când era vorba despre o aluzie, aproape uitând din ce motiv omorâse corbii şi cui anume să-i facă pe plac. Apoi, cu un strop de dezgust, îl întrebă:

— Pot să vă întreb ceva? Cum aţi procedat?

Tot de pe palier, Ludovic îi răspunse cu o glumă.

— O, vai, dar sunt suflete sensibile pe-aici, n-aş vrea să înspăimânt pe nimeni…

Şi de acolo, de sus, se uită la pisicile care se gudurau pe lângă el.

Ea regăsi îndrăzneala iritantă a celor care se cred superiori. Nu-i plăcea tonul pe care el îl adopta prea uşor, cel al bărbatului care e tot timpul ironic, luând totul în glumă.

— Păi i-aţi omorât sau nu?

— Da, şi am făcut-o chiar pentru dumneavoastră, când am văzut în ce hal vă afectau viaţa, mi-am spus că nu vă puteam

lăsa să suferiţi aşa…

Acum ea nu mai ştia dacă trebuia să-l considere franc, sincer, posibil binevoitor.

— Ce? interveni bătrânica, şi eu care credeam că pentru pisicile mele le făcuseşi de petrecanie împuţitelor de jivine…

— Micuţa mea Odette, pisicile tale ştiu să se apere şi singure…

Aurore simţea o profundă complicitate între cei doi. Bătrânica îl pofti pe bărbat înăuntru, se atârna de braţul lui de parcă ar fi fost de-al casei, plină de admiraţie şi înveselită de acel fiu providenţial de împrumut, acel vecin de treabă. Ludovic o conduse pe băbuţă către fereastră, Aurore îi urmă, el le explică de unde trăsese, unde căzuseră, cum se descurcase să-l omoare pe unul fără să aibă celălalt timp să scape, era ceva destul de brutal, el spuse că vâna la ţară, că înainte obişnuia să vâneze, fără să-i dea prin cap că le-ar putea şoca, se dezvăluia cu o francheţe deconcertantă, nu mergea la cacealma, nu căuta să menajeze pe nimeni, poate dimpotrivă.

— Şi vreţi să spuneţi c-aţi făcut asta cu o puşcă adevărată?

— Nu, cu o carabină.

Aurore îşi dădu din nou seama că el era teribil de departe de ea, un bărbat căruia i se părea ceva firesc să împuşte păsări, pe care nici măcar nu-l deranja acest lucru. El vorbea despre curtea cu pricina ca despre un domeniu, despre o pădure al cărei pădurar ar fi fost el, când o desemna cu un gest aveau impresia că îmbrăţişează un întreg ţinut.

— Atunci, ştiţi, nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Ei bine, spunându-mi mulţumesc.

Lui Ludovic îi făcea plăcere să-i forțeze mâna acelei femei, s-o facă să-i spună mulţumesc, aşa direct.

Aurore înaintă şi-i strânse mâna lui Ludovic, care i-o strânse la rându-i cu putere. Privind pe fereastră, îşi dădu seama că acum era lumină la ea, copii se întorseseră de la sport, privirea îi era atrasă de acel spectacol insolit, de tabloul vieţii ei cotidiene la care asista pentru prima oară ca simplă spectatoare, de apartamentul ei care se însufleţea fără ca ea să

fie acolo, văzut de aici totul devenea uluitor, casa ei care se trezea la viaţă vizavi, mâna care nu-i lăsa mâna, dar pe care o uitase deja. Ludovic se întoarse şi privi în aceeaşi direcţie cu ea.

— Înţeleg, pesemne vi se pare ceva bizar…

— Da.

Ludovic stătea proţăpit în faţa ei, o stânjenea cumva, el se dădu la o parte spunându-i să se apropie de fereastră, ea descoperi că apartamentul ei se vedea ca-n palmă, cu atât mai mult cu cât toate luminile erau aprinse, şi încă mai rămâneau frunze în copaci, dar în curând nu vor mai fi şi se va vedea chiar tot, de-adevăratelea. Avea şase ferestre care dădeau spre curte, plus cele trei Velux de la mansardă, se întrebă dacă i se întâmpla şi acelui bărbat să-i observe, oare o spionase deja, îi aruncă o privire, iar el se uita fix de partea cealaltă.

— E adevărat că iarna, de aici, se vede curios de bine vizavi… Pare să vă uimească!

Aurore răspunse doar că i se părea ceva bizar, îşi desprindea cu greu ochii de la apartamentul ei, era ceva realmente captivant, i-ar fi plăcut să aştepte întoarcerea lui Richard sau să se vadă pe sine întorcându-se pe culoar… Dintr-odată simţi un impuls, era ceva mai puternic ca ea, nu se putu abţine să-l întrebe pe Ludovic:

— Dar de la dumneavoastră se vede la fel?

— Eu am cele două trunchiuri de copac exact pe direcţie şi sunt nevoit să mă aplec, dar da, văd câte ceva la dumneavoastră, în jos, dar nu mă uit…

Lui Aurore îi păru rău că-l întrebase, se îndepărtă de fereastră, nu şi Ludovic care mişca din cap, încercând să-i urmărească pe cei doi copii care se tot plimbau înăuntrul apartamentului de mari dimensiuni, ea se întrebă ce fel de putere îşi dorea el să aibă asupra ei, oare ce putea aştepta de la ea, poate că nimic.

— Pare mare apartamentul dumneavoastră.

— Ei bine, trebuie să plec.

Le-o spuse de parcă avea kilometri întregi de parcurs, de parcă locuia foarte departe, de parcă nu era de pe-aici, de prin

partea locului, din acea parte a clădirii, în orice caz, îşi dorea doar să plece şi să se regăsească acolo, de partea cealaltă, unde totul era viu şi curat. Îi salută pe amândoi, domnişoara Mercier îi smulse promisiunea că va reveni, Aurore încuviinţă fără convingere, nu prea sigură de ea însăşi, nici că ar fi avut chef s-o facă. Îi strânse mâna lui Ludovic ca să-şi ia rămas-bun, dar el îi spuse atunci că avea să-i arate ceva în curte, deci coborî cu ea, fără s-o mai salute pe micuţa Odette. Aurore se ţinea strâns de balustradă ca să nu se împiedice pe acele trepte înşelătoare. Ludovic o sfătuise să se ţină bine, poate de aceea trecuse el în faţa ei.

Când se trezi cu el în curte se simţi vinovată, de parcă era ceva reprobabil să fie acolo, cu acel bărbat, de parcă se temea să nu fie surprinşi. Ludovic înaintă până aproape de tufişuri, dar, înainte să intre printre ele, se întoarse spre ea şi o privi cu gravitate.

— Ce vă voi arăta aici trebuie să rămână între noi, nimeni altcineva nu trebuie să afle, pentru că e interzis, da, serios, aş putea avea probleme dacă s-ar afla.

El îi ceru să-l urmeze în pădurea aceea infimă, Aurore tremura ca într-un joc de copii ţinându-se după tipul care se înfunda în faţa ei în tufişurile dese, aproape că-i venea să-i mulţumească pentru ditamai saltul spre copilărie pe care el o provoca să-l facă, gravitatea pe care el o afişa i se părea dintr-odată perfect derizorie, dar emoţionantă, în acelaşi timp se temea puţin să descopere ce avea să-i arate, nu făcură mai mult de trei metri în acel hăţiş de călini veşnic verzi, de rododendroni şi de soc, dar i se păru că se adânceşte mai ceva ca într-o junglă. Acolo, în inima tufişurilor, erau amândoi ascunşi de frunziş, ca ieşiţi în afara lumii, mai ales că acum aproape se înnoptase, iar lumina cu temporizare nu avea să întârzie mult până să se stingă. Ludovic îi arătă lui Aurore două coroniţe din pene agăţate de copaci, apoi îi arătă cu degetul ţărâna reavănă şi încă neaşezată, cu aceeaşi gravitate îi spuse că acolo, dedesubt, erau cloncanii, mai întâi pentru că nu voia să-i arunce la gunoi şi mai ales pentru că asta îi va descuraja pe

ceilalţi să revină în copacul cu pricina, folosind drept sperietoare pentru tot neamul lor, penele puse la vedere i-ar face să creadă că avusese loc un atac al unor prădători. Aurore nu răspunse. Ideea că cele două păsări erau îngropate sub tălpile ei o dezgustă, în acelaşi timp ea-şi ridică privirea, zări cele două turturele, uşoare şi miraculoase, la polul opus faţă de corbii negri de sub pământ, iar la mijloc se afla faţa acelui bărbat, la jumătatea drumului între cele două simboluri, un bărbat la fel de puternic precum copacul pe care îşi pusese o mână, nu părea să-şi dea seama cu adevărat în ce măsură o emoţionase, Aurore era în continuare la fel de uimită că tipul cu pricina i-o luase înainte, intuitiv, o înţelesese fără ca ea să-i vorbească, acel perfect necunoscut îi devenea dintr-odată apropiat, singurul dintre toţi care o ascultase cu adevărat în ultima vreme, singurul care-o înţelesese, ar fi vrut să-i mulţumească, să-l binecuvânteze pentru intuiţia lui, dar, înconjurată de acea natură umedă şi rece, în acea postură insolită, în acea situaţie cu totul stânjenitoare cuvintele nu-i veneau, se şi temea să nu fie surprinşi, apoi lumina cu temporizare se stinse, nu se mai vedea nimic, ea tot nu ştia ce să spună, totuşi ar fi vrut să-i mulţumească bărbatului pentru că el, cel puţin, ştiuse s-o ia înaintea fricilor ei, nu-i putea face cadou mai frumos în acele vremuri de înfumurare şi de autosuficienţă generalizate, pentru că nu există complicitate mai vie decât să-l ghiceşti pe celălalt, şi atunci, în loc să-şi caute cuvintele, ea-l luă în braţe, cum ar fi făcut cu trunchiul acelui copac, în aceeaşi mişcare doar un cuvânt îi reveni fără voie, şi de mai multe ori: „Mulţumesc“, ea i-l şopti la ureche şi-l repetă cu o intensitate pe care probabil el nu o înţelegea: „Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc…“, forţa trunchiului pe care-l îmbrăţişa şi de care se agăţa o pătrunse, trupul puternic şi cald, ea nu mai simţise nimic la fel de omenesc de ani întregi, Ludovic nu se întrebă ce avea de făcut, îl cuprinse o zăpăceală totală simţindu-i parfumul, părul moale cu miros de jojoba şi trupul de femeie pe care-l simţea lângă al lui, era năucit s-o ţină în braţe, de parcă o licoare prea puternică îl înflăcărase, şi se lăsă

năpădit de o forţă care-i fura cuvintele, de parcă anii de lipsă totală a tandreţii îşi găseau acolo o încheiere miraculoasă, el o ţinea în braţe la fel de strâns pe cât era ţinut, o strângea acum la fel cum îl strângea şi ea, spunându-şi că nu-i va da drumul înainte să se desprindă singură, dar ea se îngrămădea în el şi mai mult, dădu drumul poşetei pe care o ţinea pe umăr, o lăsă să cadă pe pământul reavăn, acoperit de frunze moarte, îl simţea puternic pe acel bărbat, iar în clipele în care, pentru ea, totul devenea o piatră de încercare, găsea acolo un colac de salvare, un punct de stabilitate în prezentul înşelător în care totul îi scăpa. Ludovic se întreba dacă trebuie s-o sărute, şi-o dorea la nebunie, dar nu voia s-o scoată din minţi, să strice oricât de puţin acea mişcare fulgurantă, rareori se lăsa surprins, era în egală măsură neîncrezător şi depăşit…

Când oamenii se sărută dintr-odată înseamnă că într-adevăr nu mai suportă distanţa, chiar lipiţi unul de celălalt au senzaţia că sunt încă departe, că nu sunt încă în osmoză, de acolo vine nevoia de contopire, nevoia de a suprima spaţiul. Ea avu iniţiativa, el avea buzele atât de cărnoase şi de moi, că ea nici măcar nu avu vreme să se întrebe ce făcea, nu schiţă nici cea mai mică mişcare de retragere, atât de mult le dorea, buzele lui, se lipi de trunchiul copacului, i se îndeplineau dorinţele, până la uitarea de sine, curtea care de ani întregi îi dădea energie, enclava de seninătate, iată că mergea până la capătul făgăduinţei, măcar acum era în inima refugiului care o apăra de lume, acum se întunecase, iar în beznă, sub frunziş, totul era încă şi mai întunecat, cu desăvârşire ascuns. Simţi mâinile bărbatului care-i cuprindeau gâtul, apoi sânii, de parcă avea s-o ridice de la pământ, deschise ochii doar ca să ia măsura mirajului, înnebunită preţ de o clipă de ce se petrecea, încă putea alege luciditatea, încă putea decide să oprească totul, dar se gândi din nou la mişcările sufletului acelui bărbat, la pământuful cu care-şi mângâiase chipul, pământuful ca o premoniţie a acelei strânsori totale. Fiind aşa de masiv el ar fi putut să-i facă rău, dar îşi controla gesturile, ea se simţea jucăria unei forţe, surprinsă, buimăcită, în braţele bărbatului

care-şi ţinea puterea în frâu se simţea uşoară, la două degete de interdicţia supremă, cea de a săruta un bărbat chiar sub ferestrele locuinţei ei, de a da cu tifla propriei vieţi şi tuturor celor care o dispreţuiau. Dar îi scăpă, fără să se poată opune, se auzi spunând: „Nu se poate… Nu se poate…“.

Ludovic se trase înapoi pe când ei i-ar fi plăcut să insiste. Dar dacă el ar fi insistat ea l-ar fi detestat, pe când aşa, având acea delicateţe, respectându-i mişcarea de retragere, ea îl dori şi mai mult. Se priviră mult timp fără să se prea vadă, la un moment dat lumina de pe hol se aprinse, apoi cea de la uşă, apoi cea din curte, Aurore îşi afundă capul în scobitura gâtului lui Ludovic ca să se ascundă şi mai mult, pitiţi sub crengi nu mai aveau voie să se clintească, iar atunci jocul avu câştig de cauză, ea regăsi întreaga savoare şi primejdie a jocului de-a v-aţi ascunselea. Se auzeau paşi către spaţiul cutiilor de scrisori, apoi zgomotul familiar al uşii metalice care se deschide, al mecanismului de temporizare care porneşte din nou, iar apoi paşii se îndreptară pe acolo, către scara C sau B, Aurore ştia doar că nu era Richard, nu erau paşii lui, şi mai ales el nu intra niciodată la cutiile poştale. Nu se mai putea dezlipi de tovarăşul ei de joacă, Ludovic, care nu se mai clintea, nu mai scotea nici un zgomot, îşi duse mâinile spre fesele lui şi dădu peste două rotunjimi ferme şi definite, cu muşchi de plesneau blugii pe ele, îl ţinea cu toată palma pe puştiul înalt mai impunător ca un bărbat, pe potriva copacului, nu-l mai putea lăsa. Dintr-odată, sus, o auzi pe Iris care striga după fratele ei, copiii ei surprinzători de care, pentru încă vreo câteva minute, era foarte departe.

N-avea prea des ocazia să facă o baie înainte de cină, dar atunci, strecurând cheia în broască, îşi spuse că nu putea face altfel decât să uite de sine pentru o vreme în cadă. Să se spele de orice parfum. Când o văzură apărând în capătul culoarului, Iris şi Noé începură să alerge spre ea, s-ar fi spus că pluteau literalmente de la canapea până-n braţele ei, ea-i înlănţui pe amândoi aplecându-se, o strânsoare care i se păru ireală şi blândă, uşoară, desprinsă din braţele acelui bărbat, regăsea parfumul copiilor, îi strânse în braţe de parcă nu i-a mai văzut de-un an, fără nici o ruşine sau stânjeneală, simţi cum trece de la ardoarea minerală a acelui bărbat la tandreţea extraordinară într-o prelungire surprinzătoare, închise ochii ca să uite de orice vinovăţie, cuprinsă dintr-odată de îndoiala cumplită legată de ceea ce tocmai făcuse acolo, jos. Ţinându-i pe amândoi în braţe, îşi dori să le ceară iertare pentru fericirea în care doar ce aterizase, pentru dorinţa de care era încă total copleşită, care încă o făcea să plutească, o beţie fără legătură cu Iris sau Noé.

Zăvorâtă în baie, de data asta făcea cât mai mult abur cu putinţă, cu fereastra şi uşa închise, îşi fabrica norul ei de condens, de care era complet învăluită. Deja se întreba cum să reacţioneze dacă dădea din nou peste el, cum să facă să nu-l mai întâlnească pe bărbatul acela când locuia chiar acolo, la celălalt capăt al crengilor pe care le ghicea la fereastră, cum să facă să nu-l mai revadă pe bărbatul care-i eliberase curtea şi o descotorosise de toate ameninţările, şi, de altfel, oare chiar era cu putinţă să nu-l revadă, pentru că, tocmai, n-ar trebui să-l mai revadă pe acel bărbat, pentru o grămadă de motive, fie şi numai pentru că locuia acolo, la una dintre ferestrele de vizavi, un amănunt care, de unul singur, făcea povestea cu desăvârşire nebunească, primejdioasă şi imposibilă.

Când se gândi din nou la scena aceea ea-i revăzu, pe ea şi pe el, ca doi copii ascunşi în frunziş, abia dacă trecuseră câteva

minute, iar asta i se păru deopotrivă crâncen şi duios. Uitase de asta, de acea simplitate absolut prostească de a îmbrăţişa pe cineva, să cadă literalmente unul în braţele celuilalt, era o mişcare din copilărie care urca în ea, atracţia vinovată şi irezistibilă pentru iubitul din şcoală, exaltarea adolescentină a capriciului. Dacă ar fi putut adormi acolo, într-o clipită, în baie, n-ar mai fi avut de cugetat, totul ar fi trecut. Şi-ar fi dorit să fie departe, foarte departe, la fel de tare pe cât se simţea de bine. În cealaltă jumătate a apartamentului, în salon, îl auzea pe Victor, fiul ei vitreg, se întorsese şi deja le cerea lui Iris şi lui Noé să-l lase naibii în pace, o ştia, încetul cu încetul, toate acele lucruri aveau s-o prindă din urmă, încetul cu încetul totul avea să reintre în normal, avea să regăsească desfăşurarea obişnuită a serii: Vâni avea să plece în curând, cina trebuia pregătită, Richard avea să se întoarcă, abia coborând de pe moto-taxi, proaspăt, energic şi vesel ca un adult născut dimineaţa, Richard despre care ştia de dinainte că, dintr-un cuvânt, dintr-o privire, cu un sărut din vârful buzelor îi va insufla încă o dată starea vieţii lor obişnuite, partitura unui cuplu pe deplin realizat, a unei vieţi împlinite pe toate planurile, cu şi mai multe lucruri de făcut pe viitor şi cu noi teritorii de cucerit…

Ar fi vrut să iasă din cadă înainte ca el să se întoarcă, poate că îi trimisese un SMS sau un mesaj vocal să-i spună la ce oră avea să vină, s-o întrebe dacă nu cumva cumpărase ea pâine, dacă se întorsese deja, dar poate că nu. Măcar o dată va fi fost rândul ei să nu-i vadă SMS-ul, şi era foarte bine. Rămase cu ochii închişi în apa drăgăstoasă, caldă, ştia deja ce avea să facă după ieşirea din baie, avea să şteargă aburul de pe oglindă cu mâna, cu teama de a se privi, avea să se întoarcă, să întredeschidă fereastra, să arunce o privire prudentă afară, încercând să vadă ce putea face chiar atunci celălalt, chiar acolo, vizavi, şi la ce se gândea. Ca să afle, ar fi fost simplu, aproape că ar fi fost de-ajuns să taie câteva crengi care-i blocau vederea şi să strige tare în direcţia uneia dintre ferestrele de acolo.

Deschise din nou ochii, se ridică dintr-odată din cada lunecoasă, un val se ridică, plesnind şi revărsându-se, năclăind totul, la naiba, ce tâmpenie făcuse, să-l sărute pe bărbatul acela fără să ştie cine era cu adevărat, o lua razna gândindu-se din nou la ce se petrecuse, începu să se panicheze în mijlocul norului de abur, chiar acolo în miezul vieţii pe care şi-o clădise, răbdătoare, alături de Richard şi de copiii lui, îşi spune că făcuse o greşeală enormă dăruindu-se astfel unui necunoscut, era mai rău decât dacă i-ar fi deschis uşa unui hoţ, îi trecu prin minte imaginea, era de parcă prezenţa tipului cu pricina substituise corbii, ştiind că el, unul, ar ocupa mult mai mult loc decât ei, c-ar fi probabil mult mai ameninţător, mai invadator, că de-atunci încolo n-are să-i mai dea pace.

Ceilalţi există şi când nu sunt acolo. Ea nu prea mai ştia ce să creadă despre acel bărbat, în câteva ore luase proporţii nebuneşti în mintea ei, i-ar fi plăcut să se desprindă de el, să şteargă prezenţa care stăruia în gândurile ei, asediind-o şi obsedând-o literalmente, iar asta o neliniştea cumplit.

În dimineaţa aceea, ieşind în curte, ea se temu să nu dea peste el, să nimerească peste el din întâmplare, trecu în fugă prin zona cutiilor poştale şi nu zăbovi prin curte, voia să ajungă repede afară, pe stradă, departe de acea eventuală prezenţă. Să-l vadă însemna să se confrunte cu o situaţie insurmontabilă. Nu pricepea ce-o apucase seara trecută, probabil oboseala călătoriei, şi-apoi senzaţia de dezrădăcinare totală pe care o avusese aventurându-se pe scara cealaltă, impresia că era foarte departe de casă, la doi paşi. Ce tâmpenie! Ca să se liniştească, îşi jură că dacă dădea peste el din întâmplare avea să se poarte de parcă el nici n-ar fi fost acolo, oricum în clădirea aceea vecinii nu erau decât nişte fantome, eventualităţi îndepărtate, se linişti ea, spunându-şi-o.

Ca să fie sigură că până la metrou nu întâlnește pe nimeni, o coti pe străduţa din spatele bisericii Saint-Paul, faimoasa străduţă unde nu vedeai nici maşini, nici trecători şi care dădea mai departe într-o altă stradă abia ceva mai însufleţită, înainte să ajungă pe bulevardul unde mulţimea dădea pe dinafară. Dintr-odată auzi croncăneli stridente, cu ecouri nesfârşite, veneau dinspre micul scuar cufundat în frigul umed, de-a lungul căruia tocmai trecea, dinspre natura stinsă ce supravieţuia acolo, aruncând o privire zări o jumătate de duzină de corbi cocoţaţi pe spătarul unei bănci, o sperie ideea că şi acelora le-ar putea da prin cap să vină s-o chinuie, să se năpustească în curtea ei când ea va lipsi sau s-o urmărească, de nu cumva se vor fi repliat în acel sărman scuar de teamă să nu-i frecventeze clădirea, bărbatul îi spusese că dacă miros

rămăşiţele fraţilor lor îngropaţi corbii nu revin, rămân înspăimântaţi pe vecie.

Se cufundă din nou în acea spaimă încleştată, bântuită de frica de a se confrunta din nou cu aşa ceva, de a se lăsa urmărită de acea faună îngrozitoare. Ochişorii ghemotoacelor negre cu reflexii metalice o priviră trecând de parcă aveau o socoteală de încheiat cu ea, se spune că sunt inteligenţi, deci poate înţeleseseră, poate ştiau că în acel oraş ea era duşmanul lor cel mai crunt. Ajunse în bulevard cu sentimentul că revine la civilizaţie, zgomotele circulaţiei dominau totul, se strecură în fluxul trecătorilor teleghidaţi, încolonaţi, urmându-i pe cei care mergeau către metrou. Se lăsă înghiţită de scări, aspirată de vârtejul uriaş care era acum în gurile de acces la metrou, un vârtej gigantic, singura metodă de a alimenta întreaga reţea cu oxigen respirabil.

Ce subestimase mereu în ea, ce se chinuia mereu să ascundă era profunda nevoie să fie liniştită. Să fie liniştită, în fond nu aştepta decât aşa ceva, probabil ca ei toţi, bărbaţii şi femeile care urcau în acelaşi timp cu ea în garnitura de metrou şi care păreau că se agaţă toţi de geantă, bărbaţii de rucsac de geanta lor de mână sau de umăr, femeile de poşetă, toată lumea mergea agăţându-se în mod vizibil de ceva preţios, extrem de personal, fiecare trăgea după sine câte ceva din ideea de acasă, sprijinul care-i ajuta să treacă peste ziua aia, se agăţau de obiectul cu pricina ca de o rudă. Odată aflaţi în vagonul de metrou, în picioare sau aşezaţi, mulţi îşi coboară nasul în telefoanele lor mobile, mereu bine ancoraţi de geantă, în acea dimineaţă ea-şi spuse că toţi erau ca ea, îi vedea ca pe tot atâţia copii care încercau să se liniştească.

Acea nevoie, pe durata zilei, crezu c-o descoperă la toţi din echipă. Deja fu nevoită să-i liniştească pe toţi, unul câte unul, în privinţa celor trei sute de rochii, eroarea fiind rezolvată, dar rămăsese tot restul, contabila, consiliera de la serviciul clienţi de la bancă, Fabian care era din nou absent, toate întrebările pe care i le puneau, ar fi trebuit să fie ea însăşi liniştită, fie şi numai ca să-i liniştească. Ziua fu aspră, lipsită de veselie. Seara,

după cină, Richard o întrebă ce avea, îi spuse că se purta ciudat, că de două zile nu mai scotea o vorbă. După călătoria şi noaptea albă la Troyes, îşi petrecuse după-amiaza încercând să negocieze cu reprezentanta de la bancă, ce umilinţă să cerşească întruna prelungiri şi să simtă că interlocutorul nu avea să i le acorde, că, tocmai, nu-i dădea motive de linişte. Totul o neliniştea. Degeaba i-ar fi răspuns că e stoarsă de vlagă. Chiar era. La finalul serii, înainte de culcare, când îşi pregătea fiecare câte o băutură caldă într-o cană adusă din Statele Unite, Richard se apropie de ea de parcă avea realmente să-i vorbească, dar îi repetă doar că în ultima vreme o găsea absentă, îi puse două-trei întrebări despre muncă, o întrebă dacă mai auzise ceva despre povestea cu *prepack cession*, ce se mai auzea despre acea încurcătură, ea se temu de momentul în care îi va veni reflexul oripilant să facă pe consilierul, cu tonul superior pe care şi-l lua când îi umbrea pe ceilalţi cu propria reuşită. Şi chiar asta făcu, spunând că reflectase, ea trebuia să se bazeze pe noi investitori, dar nu va fi uşor, spunea asta cu condescendenţa unui stâlp al domeniului high-tech, reducând mereu totul la cifre, industria textilă din Franţa era pentru el una moartă, un sector care trecuse de la un milion de angajaţi la mai puţin de cinci mii în două decenii era un sector terminat, singura soluţie era piaţa de nişă. El îşi argumenta raţionamentele statistice cu îndrăzneala celor care făuresc noile valori, ar fi trebuit s-o liniştească faptul că Richard începea să-i vorbească din nou, abordând subiectul şi oferindu-se s-o ajute, dimpotrivă, aceasta o nelinişti cel mai mult, ea nu simţea decât milă, nu avea nevoie de aşa ceva. În seara aceea accentul lui american se simţea mai puternic decât oricând.

— Ştii, Aurore, nu vreau să-ţi dau sfaturi, dar cred că nu-ţi cultivi destul de mult relaţiile, ştii, în viaţă relaţiile sunt fundamentale în orice, nu ai destui prieteni, Aurore, pentru că în business prietenia e baza, la asta foloseşte prietenia!

Era miezul nopţii, dar telefonul lui Richard începu să sune, el îl ignoră, semn că nimic nu era mai important decât conversaţia lor, dar la al doilea apel, în cele din urmă răspunse,

şi cu un zâmbet se îndepărtă, ajunse la celălalt capăt al lumii, într-o cu totul altă limbă, într-o clipită dispăru în Singapore sau în Londra, cu neputinţă de aflat. Aurore se duse la fereastră. Fără să vrea, de mai multe ori în timpul serii, avusese impulsul să arunce o privire afară. Noaptea, geamurile erau ca oglinda, şi totuşi ea deschisese de mai multe ori fereastra ca să sfredelească liniştea curţii, să privească clădirea de vizavi, dar nu văzuse nimic printre crengile copacilor, ferestrele celeilalte clădiri erau în parte mascate de ramuri sau neluminate, cu toate perdelele trase. În pofida a orice, acum avea senzaţia că e observată, fără să vadă nimic. De fapt, pentru ea era un motiv de panică să ştie că bărbatul din partea cealaltă avea o puşcă, se liniştea spunându-şi că nu era nici nebun, nici bolnav, totuşi, fără să-i vrea răul, el o bântuia acum. Devenea ceva extrem de stânjenitor. De obsedant.

Nu voise niciodată perdele, voia ca în casa ei lumina să invadeze totul, nu o deranja nici noaptea, astfel că aici totul era transparent, în afara perdeluţelor de la baie totul era transparent. Dar în clipa aceea îşi spuse că la sfârşit de săptămână va merge poate în piaţa Saint-Pierre să cumpere material, nu simţea acea nevoie bruscă de perdele ca să se ascundă, ci numai să nu se vadă prea mult înăuntrul ei.

Odată ajuns pe palier, el făcu urechea pâlnie. De cealaltă parte a uşii se auzeau urlete, chiar înainte să sune se auzea cum cineva zbiera. Se proţăpi acolo două minute, să adulmece atmosfera, de la început simţea zarva tipică părinţilor tineri care nu mai fac faţă copiilor, doi sau trei ţânci care în mod evident le puneau capac cu indisciplina şi cu dezordinea, într-un apartament cu siguranţă nu foarte mare, în mijlocul unor scări de blocuri lipite între ele din anii 1970, o construcţie veche, dar curată, de periferie aşa şi-aşa, într-un oraş cu silabe ciudat de tonice, Bondy. Înainte să urce la etaj, Ludovic aruncase o privire la gardurile de la capătul parcărilor, la zidurile antifonice trase de-a lungul clădirilor nu împiedicau totuşi vacarmul ucigător al autostrăzii care vuia chiar în spatele lor. Se prea poate ca, urcând etajele, zgomotul să fi fost mai puţin estompat şi mai prezent, mult mai abrutizant, un zgomot de fond peste care probabil se adăuga vederea pe deasupra valurilor de maşini şi efluviile de benzină, genul de infern care pe termen lung te scoate din minţi. Culmea, cei pe care venea să-i vadă locuiau la ultimul etaj.

Înainte de a suna încercă să evalueze situaţia. În mod vădit erau mai mulţi care strigau, înjurăturile adulţilor se amestecau cu plânsetele ţâncilor, iar din experienţă el ştia că nu e niciodată bine să nimereşti în toiul unei certe, mai ales când e vorba de un cuplu, pentru că un cuplu care se ceartă e o grenadă gata să explodeze în faţa celui care se bagă la mijloc, explodează în mecla primului venit. E periculos să te bagi într-un conflict al cuplului, mai ales dacă amândoi băuseră, o făcuse într-o seară în piaţa Wilson, la Toulouse, şi ştia că n-avea s-o mai facă vreodată.

Soneria lui avu efectul unui duş rece. Tânăra veni să-i deschidă. Femeile îi deschideau de cele mai multe ori, ele ies în întâmpinarea lucrurilor, bărbaţii prea puţin. Ceru să vorbească

cu domnul Jaddar, rămânând afară, pe covoraş. La capătul culoarului, văzu trei căpşoare, ale copiilor, care se holbau, încremeniţi, la el. Nu le făcu gestul prietenos care detensionează situaţia, voia să încremenească ambianţa, să-i îngheţe pe toţi reprimându-şi orice atitudine empatică. Tânăra nu-l pofti înăuntru, dar, când zări capul tânărului pe deasupra căpşoarelor copiilor, intră pe culoar şi înaintă întinzându-i tipului mâna, de la bun început se prezentă şi le vorbi despre sala de sport Musculator a celor doi clienţi care-l mandatau, Sonia şi Mathéo.

— Doar nu veniţi să ne frecaţi la melodie cu poveştile astea acasă!

Tânăra din spatele lui dădu imediat tonul. Ludovic văzu că flăcăul nu se clintise, în mod vizibil era surprins, nu se aştepta ca povestea asta cu echipamente nefurnizate să-l prindă din urmă acasă, la sfârşitul acelei după-amiezi, pe neanunţate.

— Doamnă, lucraţi împreună cu domnul Jaddar? Nu, atunci, dacă-mi permiteţi, vreau să vorbesc cu responsabilul firmei Fitness Furniture, pe el am venit să-l văd, nu pe soţul sau pe prietenul dumneavoastră, iar dumneavoastră, domnule, dacă vin la dumneavoastră acasă este pentru că nu aveţi birou, şi, pe deasupra, la Registrul Comerţului nu există nici măcar adresa de domiciliu, aşa că am fost nevoit să recurg la o mică investigaţie personală, dar până la urmă v-am găsit.

Simţind că se adună belelele, tipul se scărpină în cap, dar fata se înfierbântă din nou.

— N-aveţi dreptul să intraţi aşa în casele oamenilor.

— Ascultaţi-mă, vom vorbi clar, mă aflu aici în cadrul unui demers comercial, mandatat de doi clienţi, deci vom spune că, dacă intru la dumneavoastră acasă, e cam la fel ca atunci când aş intra într-un loc public, un magazin, dacă preferaţi.

Ludovic amuşina contextul exploziv, în primul rând trebuia îmbunată fata, pentru că tânărul încă nu se dumirise care-i treaba, încă se întreba dacă trebuie să fie fair-play sau să se prefacă, dimpotrivă, că n-avea habar de nimic. Cât despre ţânci, ei rămâneau muţi, încremeniţi. Cel mai rău era că se simţea

încolţit pe culoar, situaţia nu-i prevestea nimic bun, erau şase oameni pe coridorul întunecos şi îngust, trebuia să plece repede de-acolo, altminteri tensiunea ar fi crescut ca într-un piston de aer comprimat.

— Ce spuneţi, oare n-am putea să mergem în salon, să vă explic ce şi cum?

Ludovic se aşează, autoritar, pe scaunul din capul mesei, ceea ce-i constrânse pe ceilalţi doi să se apropie de el, fie şi numai ca să arunce o privire peste toate acele hârtii pe care le întindea în faţa lor. În acea configuraţie el avea un avantaj, ba chiar ridică puţin tonul, ca să fie sigur că nu va fi întrerupt.

— Dacă tot suntem faţă-n faţă, îmi permit să vă dau un sfat. Cel mai bine pentru dumneavoastră ar fi să evitaţi tribunalul, pentru că, într-un caz precum cel de faţă, domnule Jaddar, n-aveţi nici o apărare. Domnule Jaddar, sunteţi menţionat în calitate de „concesionar de echipamente pentru săli de sport“ pe site-ul Internet Fitness Furniture pe care îl administraţi, în urmă cu trei luni aţi primit un cec de acont de unsprezece mii de euro pentru a le furniza lui Sonia Delio şi Mathéo Casas două benzi de alergare şi trei aparate de forţă. Sonia Delio şi Mathéo Casas prevăzuseră să-şi deschidă sala înainte de sfârşitul anului. Poate că nu ştiţi, dar s-au împrumutat în stânga şi-n dreapta, mai ales de la rude, pe lângă un credit din bancă, ca să cumpere echipament şi să facă unele lucrări de renovare în localul lor. Lucrările le-au făcut, dar de trei luni nu mai au nici o veste de la dumneavoastră, domnule Jaddar, în pofida zecilor de e-mailuri trimise şi a celor cinci scrisori recomandate, n-au primit nici cel mai scurt răspuns. Cât despre site-ul dumneavoastră, Fitness Furniture, am remarcat că nu apar pe nicăieri menţiunile legale obligatorii, în ochii mei asta e deja o problemă, după cum nu se găseşte pe nicăieri secţiunea Informaţii de contact, ciudat, nu? Gândiţi-vă că în momentul de faţă nu mai au bani în casă şi, în situaţia lor, nu mai speră decât un lucru, rambursarea avansului. Dacă mă-ntrebaţi de ce n-au recurs la justiţie: cum Mathéo Casas are câteva mici antecedente judiciare, au preferat să treacă prin agenţia

noastră, iar noi, de partea noastră, ne-am angajat să găsim o soluţie rapidă, mă înţelegeţi?

Jaddar şi soţia lui nu reacţionau. Cei trei ţânci începeau să se atingă de foile pe care Ludovic le întinsese pe masă, el aştepta ca părinţii să le spună să înceteze, dar ei nu făcură nimic, atunci el îşi trase toate foile înapoi, cu calm.

— Domnule Jaddar, aţi fost vreodată în China?

— Nu.

— Deci importaţi material de la fabricanţi cu sediul în China fără să-i fi întâlnit vreodată?

— Corespondăm prin e-mail.

— Înţeleg, şi în ce limbă?

— În engleză.

— Vorbiţi englezeşte?

— Ne descurcăm noi, şi-apoi există Reverso.

— Înţeleg. Şi ca formare profesională, ce fel de experienţă aveţi, mai degrabă în vânzări sau în sport?

— Am fost monitor de sală la Saint-Denis, le cunosc toate echipamentele, eu chiar ştiu cum arată o sală!

— Înţeleg, dar ce anume propuneţi pe site-ul Internet, de fapt, un agregator de vânzări sau echipamente de ocazie? Pentru că m-am uitat puţin la ofertele de pe piaţă: e ciudat, dar vindeţi de trei ori mai ieftin, e mult, nu credeţi?

Din fire, Ludovic obişnuia să vorbească limpede, dar simţea deseori la cei pe care-i vizita o dificultate cumplită în a-l înţelege, dublată de o lipsă totală de bunăvoinţă. Din copilărie, îi plăcuse mereu să se pună în poziţia fratelui mai mare, avea o reală satisfacţie să rezolve problemele celorlalţi, îi plăcea să se pună în acea lumină, să descurce iţele. Dar în faţa indivizilor acelora simţea că făcând pe instructorul calm, încercând să fie clar şi paşnic, doar îi întărea în reaua lor credinţă. Totuşi nu rea-voinţă desluşea la ei, ci mai degrabă o lipsă totală de experienţă ca antreprenori, o formă de decădere alarmată.

— Ascultaţi, sunt sigur că intenţionaţi să aveţi un business bun, v-aţi făcut propria afacere şi numai pentru asta vă felicit, doar că ar trebui să cunoaşteţi bine oamenii cu care lucraţi,

însă dacă înţeleg bine, nu v-aţi întâlnit niciodată furnizorii, n-aţi văzut niciodată echipamentul, corect?

— Corect.

— Atunci, care-i faza, v-au dat ţeapă chinezii sau ce?

Atunci tipul, simţindu-se probabil pus într-o situaţie de inferioritate de faptul că fusese prins în ofsaid de faţă cu nevasta şi copiii, îşi ieşi din pepeni. Fără ca Ludovic să fi anticipat ceva, el dădu cu pumnul în masă, răvăşind hârtiile, zbierând că nimeni nu-i dădea lui ţeapă vreodată şi cu atât mai puţin nişte chinezi, şi în nici un caz în domeniul sportului, „Io nu-s unul căruia să-i dai ţeapă, OK?“.

Ludovic se aştepta ca fata să prindă momentul şi să sară şi ea cu gura, dar ţâncii se apucară să chiăie, cei trei ţânci care se aruncară la picioarele mamei, pe când tatăl continua să se dea cocoş. Ludovic se ridică pentru a încerca să-i calmeze, fără să piardă din vedere că tipul ţepuise doi tineri de douăzeci şi cinci de ani, doi tineri care-şi asumau riscuri pe bune, cu tot cu familiile lor, îi ceru, deci, în numele lor, lui Jaddar să se aşeze, să se calmeze, dar tonul urcă în continuare.

— Nimeni nu-mi spune mie să iau loc la mine acasă, aşa că dă-mi hârţoagele şi cară-te!

Să ai peste suta de kile nu foloseşte la nimic în faţa unui întărâtat care se înfierbântă, a unui agitat gata să sară la bătaie, un bărbat care-şi pierde cumpătul e imprevizibil, e în stare să pună mâna pe-un cuţit sau pe orice altceva, să facă pasul către un gest care-l depăşeşte. Ludo păstra distanţa, repetându-i tipului să se arate rezonabil, să asculte propunerea pe care tocmai i-o făcuse, dar începu şi fata să se întărâte, începu şi ea să zbiere la el şi să-i ceară să iasă. Copiii, mai întâi încremeniţi de revărsarea de mânie, începură să urle şi ei, părinţii ţipau din ce în ce mai tare, tensiunea creştea din toate părţile. Ludovic nu spunea nimic, dacă s-ar fi lăsat impresionat, dacă şi-ar fi strâns hârtiile şi ar fi ieşit ar însemna că n-are nici o putere, nu ar rezolva nimic şi mai ales n-ar mai putea să se întoarcă, pentru că data viitoare nu i-ar mai deschide. Dacă, în schimb, ar face ca ei, dacă ar ridica tonul, n-ar face decât să-i întărâte şi mai mult.

Cât despre tras o scatoalcă tipului, ar însemna să-i distrugă imaginea de tată de faţă cu copiii, să-şi asume riscul escaladării conflictului, cu pericolul coalizării vecinilor sau al debarcării unor tovarăşi, o mai păţise deja. Nu vedea nici o ieşire, mai ales că tipul şi fata îl apucară atunci de braţe ca să încerce să-l scoată pe culoar, se descotorosi de ei împingându-i scurt şi se apucă să-şi adune dosarul şi hârtiile care se răspândiseră prin toată încăperea, dar în clipa în care lua o foaie de jos tipul îşi puse piciorul peste ea şi, în loc să se înfierbânte şi să-l apuce de pulpă, Ludovic încercă să meargă la cacealma, spuse că avea să coboare în parcare şi să facă fotografii cu maşina lor ca să le adauge la dosar, în vederea punerii sub sechestru cu titlu de compensaţie.

În cazul de faţă cacealmaua era dublă, mai întâi pentru că nici măcar nu ştia dacă aveau maşină, şi apoi pentru că nu era abilitat să sechestreze nimic. Dar în general o maşină tare era accesoriul de bază, mai ales la acel gen de încurcă-lume, Ludovic era sigur, tipul erau unul dintre şmecheraşii care se cred înzestraţi pentru business, iar să conduci un 4x4 de mare fiţă sare în ochi, îi îngăduie să afişeze iluzia unui statut social…

Pricepu dintr-odată că o nimerise la marele fix. De cum ieşi din apartament tipul trase pe el o geacă şi veni după el pe palier, apoi pe scară, în fond asta şi căutase Ludovic, să-l izoleze pe bărbat de nevastă şi de copii, să evite escaladarea conflictului în inima căminului, ca să n-o ia totul razna. Odată ajunşi la parter, nu mai avea cum să-i vorbească între patru ochi, ochi în ochi, o mână de puştani isterici se jucau cu mingea pe hol, sărea peste tot, într-un vacarm asurzitor, dar cel mai rău, în momentul în care deschidea uşa clădirii, era că Ludovic îşi dădu seama că habar n-avea unde naiba era parcată afurisita de maşină, în parcarea din stânga sau în cea din dreapta, ba chiar mai puţin care anume era! Tinerii continuau să se joace fără să le pese, fără să dea doi bani pe ei, lovind chiar din ce în ce mai tare în afurisita de minge.

Ludovic se simţea blocat. Iar tipul îşi pusese lacăt la gură, avea chef să-l lipească de zid şi să-l oblige să scuipe nişte scuze

pentru că-l făcuse în toate felurile. Dar dacă-i punea mâna-n gât, exista riscul să întărâte mucoşii, iar ei să vină cu gaşca… În acelaşi timp el ştia că, dacă împingea uşa, odată ajuns afară ar fi fost încolţit. Exasperat de fundătura în care se vârâse singur, se întoarse spre Jaddar, în privi drept în ochi, fără să-şi reţină nimic din mânia care creștea de douăzeci de minute, cu falca încleştată şi cu ochii bulbucaţi, era convins că-l va frânge pe tip numai cu privirea.

— Haide, varsă tot, omule, care-i treaba? Tu ai dat ţeapă sau chinezii te-au tras în piept pe tine…?

În mod clar, tipul nu era la prima situaţie de acel gen, nu se lăsă deloc impresionat. În spate, copii continuau să dea cu şutul în mingea căreia pereţii îi amplificau bubuiturile, bufnituri puternice care-ţi spărgeau timpanul, culoarul era o adevărată oală sub presiune, iar tipul se uita în ochii lui fără să se piardă cu firea. Un ţipăt de copil mai puternic ca altul, mingea care se loveşte de tabla cutiilor de scrisori, iar Ludovic îşi ieşi cu totul din fire, văzu roşu în faţa ochilor, îl înşfăcă pe Jaddar de geacă şi-l duse, de-a-ndăratelea, de-a lungul culoarului, punându-l cu spatele la zidul din fund, într-un loc retras, sub scară.

— Nu mai face pe şmecheru', ţi-ai luat-o-n freză de la chinezi, aşa-i…?

Vederea celor doi adulţi care se iau de gât nu-i perturbă de nici o culoare pe puştii care jucau fotbal, nici măcar nu-i priviră. Ludovic simţea că tipul dintre carabele lui o cam îmbulinase, se lăsase prins în ofsaid, aşa că profită de avantajul câştigat ca să-i bage mâna-n buzunarul de la blugi, nişte blugi prea largi peste coapsele lui slabe, şi dădu imediat peste cheia mare, cu telecomandă, a maşinii, i-o smulse fără jenă, nu-i mai rămânea decât să meargă mai departe cu cacealmaua, să iasă în parcare şi să vadă care dintre maşinile parcate afară va răspunde la telecomandă…

Se lămuri repede, un BMW X6 negru îi făcu imediat cu ochiul, un 4x4 mare parcat în stânga răspunse prezent, îl luă cu greaţă, o asemenea maşină valora vreo treizeci de mii de euro, iar întreţinerea costa o avere, în plus mai părea şi nouă.

— Stai aşa, visez, ţepuieşti doi copii care încearcă să-şi deschidă o sală, iar tu, între timp, conduci aşa ceva? Îţi plăteşti maşina cu bănuţii lor? Eşti o jigodie sau ce?

Ludovic se instală la volan, lăsând portiera deschisă, celălalt încercă la iuţeală să-şi recupereze cheia, dar Ludovic îi înşfăcă încheietura şi i-o răsuci într-o poziţie dureroasă, încât tipul se trezi în genunchi, chircindu-se de durere.

— Ia spune, unde-i echipamentul?

— Nu ştiu.

— Care-i treaba, cumperi loturi întregi de echipament de ocazie, apoi vinzi totul la bucată?

— Totul e curat, sunt *clean*…

— Atunci unde-i, unde-i echipamentul?

— Eu de unde să ştiu?… S-a rătăcit într-un container sau n-a plecat niciodată, habar n-am, uneori le ia şase luni să livreze…

— Ştii ce, chiar îmi place să fiu luat de fraier, deci îţi voi spune, ador să fiu luat de fraier, şi ştii de ce? Pentru că atunci când sunt luat de fraier înseamnă că lumea nu se mai fereşte de mine, iar asta e o greşeală pe care nu-ţi permiţi s-o comiţi.

— Dar le va sosi echipamentul, doar că nu ştiu când…

— Atunci stai aşa, uită de echipament. Lasă baltă echipamentul. Ce vreau eu sunt banii, doar banii de la ei, cum i-ai încasat, la fel îi poţi da înapoi, îţi pică ţie fisa cum… Fii atent: parnosul tău, businessul tău, combinaţiile tale, toate astea, treaba ta, eu nici măcar nu caut să aflu dacă ai cifra de afaceri ca să-ţi permiţi aşa ceva, nu-s poliţai, doar că, dacă te respecţi, le dai banul înapoi, aici, acum, pentru că dacă-ţi bag dosarul la tribunal te va costa ochii din cap, ştii că-ţi iei direct amendă jumătate din cât datorezi, te va costa şaisprezece mii de euro distracţia, fără să vorbim de condamnare, te vor face să verşi şaişpe mii, deci cât încă suntem aici, îmi scrii un cec şi te priveşti în continuare în oglindă, OK? Iar echipamentul, dacă-l mai primeşti într-o zi, ei bine, bafta ta, poţi să faci borş cu el sau să-l vinzi mai departe altui fraier, treaba ta, dar îţi jur că dacă nu rezolvi încurcătura acum nu scapi de mine, îţi promit că de mine nu scapi.

Ludovic slăbi strânsoarea. Când văzu că Jaddar nu are nici o reacţie, ştiu că deja câştigase. Şmecheraşul îşi freca antebraţul, era complet înmuiat, nici măcar nu mai încerca să-şi ia cheile maşinii, Ludovic simţi că e gata să termine cu prostiile şi să scoată carnetul de cecuri. Uneori, vorbindu-le părinteşte, ceilalţi începeau să-l asculte, nu era mare psihologie, dar ştia să-i manipuleze pe ceilalţi, cât trăise la fermă avusese parte de mii de ori de îndărătnicie, în tot soiul de ocazii, fie cu un cal, un catâr, un câine care rupsese lanţul sau un taur încăpăţânat, trebuia să fie în permanenţă în avantaj, să manipuleze, la rugby era la fel, trebuia să lucrezi cu celălalt ca să-l îmblânzeşti.

De avantajul ăsta dispunea după bunul plac, ştia că forţa nu-i venea din braţe, nici din trunchiul care-i făcea cămăşile să pleznească pe el, ci din stăpânirea lui de sine. Din atâta lucru nu comitea eroarea să se considere un supraom, să fii cel mai puternic înseamnă să contezi pe slăbiciunea celorlalţi, împuţinaţi cum sunt de fricile, de lipsurile lor, fiecare are vulnerabilitatea lui, totul e s-o identifici. Deja la şcoală îi domina cu uşurinţă pe ceilalţi, în acelaşi timp era ceva periculos, ar fi fost tentat să înceapă să manipuleze, să nu-şi mai jure că va rămâne binevoitor, să se gândească la rele, de foarte multe ori simţea că ar fi fost cu desăvârşire posibil, mai ales acolo, în jurul lui, fie la periferie, fie în Paris, până şi în clădirea lui, vulnerabilităţi vedea peste tot, vulnerabilităţi descoperea la toată lumea, putea să facă ce voia din ceilalţi, n-ar fi avut decât să se lase dus de val.

O capcană, de trei zile Aurore ştia că picase într-o capcană, bărbatul voise doar să i-o tragă, s-o dea pe spate, iar acum pesemne triumfa. După trei zile ea nu simţea nimic altceva decât gustul amar al greşelii, judecând la rece i se părea neverosimil ce făcuse. Cel mai bine era să uite, să-şi şteargă din minte momentul de parcă n-ar fi existat vreodată, doar că bărbatul locuia în faţă. Numai gândindu-se, se temea de ferestrele ei, de copaci, chiar şi de turturele, tot atâţia martori susceptibili s-o trădeze, s-o denunţe.

Seara, când împingea uşa ca să intre în curte, revedea mica junglă cu angoasa surdă că o incriminau copacii, iar dimineaţa cobora cu teama cumplită că îl va întâlni din întâmplare. Nu ştie ce i-ar putea spune şi se teme şi mai mult de reacţia lui, cu siguranţă îmbrăţişarea, săruturile, mângâierile, totul îl întărâtase, ar vrea s-o ia de la capăt, n-ar putea înţelege. De fiecare dată când îşi amintea de bărbatul acela se trezise că tresare, dar de spaimă cu mult mai mult decât de dorinţă, fiorii care-i străbăteau trupul n-aveau nimic blând. Nu-şi explica ce făcuse, să se fi dăruit cu atâta inconştienţă unui necunoscut, unui bărbat care ucidea păsări, unui bărbat cu o puşcă, pură nebunie. Spaima, ea-şi spune că va sfârşi poate prin a se domoli, dar după trei zile primi o lovitură de graţie, incidentul care inflamă totul, atunci se trezi că spaima o loveşte în plin. În dimineaţa aceea se închisese în sala de la etaj cu experta-contabilă, de nouă ore stătea cufundate în tabele Excel, iar în faţa acelei femei din ce în ce mai tensionate, din ce în ce mai severe, Aurore avea realmente senzaţia că trăieşte un proces, iar acolo totul o acuza.

De la etajul inferior se ridicau zgomotele maşinilor de cusut. Muncitoarele asamblau alte două modele etalon, moment crucial în care schiţele se concretizează, Aurore iubea foşnetul ţesăturilor care se asamblau, cel puţin ele îi dădeau senzaţia că

firma mergea mai departe, cu toate că nu avea bani pentru anul următor, lucra la o colecţie nouă, chiar de mici dimensiuni, cât să nu-i demobilizeze pe toţi din atelier, să n-aibă vreme de cugetat.

În timpul tuturor întâlnirilor Aurore îşi ţinea telefonul aproape, dat pe vibraţii. Pentru a treia oară de la începutul lunii, Fabienne Nguyen îi derula rechizitoriul, femeia asta căpăta o importanţă nemăsurată în ultima vreme, o chema în fiecare zi şi sfârşea prin a o bântui. O urmă de accent vietnamez îi imprima felului în care pronunţa cuvintele o anumită asprime, era tipicară şi concentrată, afectată în pofida zâmbetului silit. Aurore încasa mustrările acelei tipe metodice care nu contenea s-o alerteze. Încheierea exerciţiului financiar se apropia, şi totuşi, din pricina comenzilor încă neplătite, din cele nouăzeci şi două de mii de euro de marfă dispărută pe calea Asiei, ea nu-şi putea încheia socotelile.

— Doamnă Dessage, ştiu că întotdeauna e greu să obţii banii de la exportatori, dar de data aceasta au trecut mai bine de o sută douăzeci de zile, vă daţi seama...? Acum, că banca dumneavoastră întrerupe finanţarea, sincer nu văd cum o vom scoate la capăt, trebuie să vă plătească, înţelegeţi... Este dura realitate a cifrelor, ştiu, dar acum chiar nu mai văd cum se poate proceda altfel.

În timp ce o asculta, Aurore se concentra asupra tabelelor Excel unde celulele roşii ocupau acum tot locul, cum dădea clic pe ecran zeci de căsuţe defilau, toate în roşu, suprapunându-li-se imaginilor cu Ludovic ţâşnind dintre copaci sau sunând la uşa ei, sărutând-o în faţa lui Richard, iar femeia din faţa ei continua să-i pună cuţitul la gât, apăsând de fiecare dată ceva mai mult.

— ...dacă adăugăm şi taxele, ştiţi, doamnă Dessage, nu mai văd cum să facem...

Aurore se simţea sufocată de toate acele lucruri, de aceea, când i-a vibrat telefonul pe masă, i s-a părut ca o gură de aer, a binecuvântat dinainte apelul providenţial care-i va da răgazul să fumeze o ţigară pe culoar, să respire, atât că, atunci când a

văzut că numărul care se afişa era al ei, fixul de acasă, s-a îngrijorat dintr-odată. Vâni nu suna niciodată la ora aia, de altfel Vâni nu suna, ea gestiona totul şi nu aştepta să i se spună ce avea de făcut. Aurore răspunse, scuzându-se. Fabienne Nguyen o fulgeră cu privirea, părând să spună: „Doar n-aveţi totuşi de gând să răspundeţi“, dar Aurore deja vorbea cu dădaca, atât de panicată că nu izbutea să explice situaţia, uitase şi puţina franceză pe care o ştia, îi vorbea de un „Bum, un mare bum“, cel mai mult o îngheţa pe Aurore că-i auzea pe Iris şi pe Noé smiorcăindu-se în spatele ei, implorând-o să-i lase să vorbească cu mama lor, era cu atât mai sfâşietor cu cât Aurore nu înţelegea nimic din ce se petrecea…

Apa care şiroieşte până-n curte, treptele devenite alunecoase pe care totuşi le urcă patru câte patru, fugind peste ce-a mai rămas din şuvoaiele care au inundat lemnul ceruit… Când ajunse pe palier, uşa de la apartamentul lor era larg deschisă, în pofida frigului, din capătul culoarului zări holul de la intrare, bucătăria şi o bucată din salon, până la covorul alb ca fildeşul care se jucase de-a buretele, umflat acum ca o saltea, dar peste tot în jurul ei podeaua nu era decât o baltă mare, lucioasă, când intră în apartament, dezordinea neverosimilă îi sări în ochi, dulapurile din bucătărie explodate, blatul sfârtecat, cuptorul şi plitele electrice eşuate pe gresie, dar ce-o şocă cel mai mult, când îşi întoarse privirea spre salon, ce-o fulgeră literalmente: să-l vadă pe el, stând pe canapeaua mare şi albă, bărbatul era acolo, cu Iris şi Noé şezând în stânga şi-n dreapta lui.

Văzându-şi mama în holul de la intrare, copiii se năpustiră spre ea ca nişte bravi supravieţuitori ai unui dezastru, bărbatul, dimpotrivă, nu se clinti. Aurore era stupefiată, se lăsă în jos să-şi strângă gemenii foarte tare în braţe, copleşită de graţia nemaipomenită a regăsirii mirosului lor blând. Ar fi trebuit să se liniştească, acum că-i găsise teferi şi nevătămaţi, dar în acele clipe o groază de idei cumplite îi treceau prin minte, vecinul tolănit în salonul ei i se părea un prădător, un dăunător de care nu se va descotorosi niciodată, reîncarnarea însăşi a corbilor, doar că acesta nu se mulţumea să rămână în copac, el, în plus, intra şi-n casa ei, trona în mijlocul dezastrului, îşi dădu seama că nu mai putea scăpa vreodată de tip.

Ţinându-şi copiii lângă ea, era scârbită pe dinăuntru, scârbită de ea însăşi, de nebunia pură de a-l fi sărutat pe acel bărbat, scârbită de ideea că străinul ăsta absolut îi avusese gura, corpul, că ea îi puse mâna pe fund, gândindu-se din nou se revolta, fără să înţeleagă ceva din situaţia prezentă simţea iminenţa unei drame, de parcă boilerul de trei sute de litri care

se desprinsese, meteoritul care-i distrusese bucătăria, tocmai îi făcuse viaţa ţăndări, simţea că din acel moment nu va mai exista vreodată armonia de până atunci.

Vâni se întoarse din baie cu mopul şi găleata cea mare. Halatul pe care-l purta tot timpul era leoarcă, murdar, se uitară una la cealaltă, cu privirea năclăită de o greşeală de neînchipuit, de altfel e ceea ce Vâni declară de îndată: „Nu e vina mea“, pe când Aurore însăşi ar fi vrut să spună exact acelaşi lucru: „Nu e vina mea, dezastrul, vina de a nu fi fost acolo, şi mai ales prezenţa acelui bărbat aici, toată dezordinea, nu e vina mea…“. Cu o stăpânire de sine la fel de enervantă, Ludovic se ridică de pe canapeaua albă şi merse spre Vâni, iar Aurore descoperi atunci o atitudine total halucinantă la dădaca de obicei atât de sălbatică, iată că se lăsa în voia lui, nici măcar nu clipi când bărbatul îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi făcu gestul august cu care se desemnează salvatorii.

— Trebuie să-i mulţumiţi pentru că fără ea, vă jur, n-am mai călca pe-aici, ar fi apa de-un metru!

Apoi continuă cu o placiditate la fel de extravagantă, povesti cum, mai devreme, auzise o detunătură, un mare bum, atunci aruncase o privire prin curte, dar cum toate ferestrele erau închise, iar afară nu desluşea nimic ieşit din comun, îşi spusese că zgomotul se auzise de departe, dintr-o altă clădire sau de pe strada învecinată. După asta auzise ţipetele, urletele de groază pe care le scoteau Vâni şi copiii în faţa spectacolului enormului boiler care se desprinsese din perete, o masă de trei sute de kile care în cădere făcuse mobilierul ţăndări şi smulsese conductele de apă în asemenea hal, încât toate ţevile de alimentare ţâşneau ca nişte gheizere perfecte, două jeturi care aruncau doisprezece litri de apă pe minut la o presiune de trei bari, de s-ar fi spus că o maree de apă rece pornea să asalteze apartamentul şi clădirea…

— Dacă ea n-ar fi ţipat atât de tare, aş fi închis fereastra la loc şi nu vă mai zic unde s-ar fi ajuns!

Lui Aurore îi venea greu să comute mental, să-şi schimbe radical punctul de vedere asupra bărbatului care, în urmă cu

abia două secunde, o îngrozea. Ea-şi închipuia cu greu că îi va fi brusc recunoscătoare, că-i va mulţumi pentru a doua oară în opt zile, totuşi el alergase până aici şi avusese reflexul preţios care în momente de panică nu-ţi vine, cel de a întrerupe, ce mare scofală, alimentarea cu apă, de a o găsi, în primul rând, şi de a şunta robinetul general, fără de care coloana ar pierde încă apă, iar apa n-ar fi contenit să urce, altfel spus parchetul, electricitatea, totul s-ar fi dus naibii, apartamentul de dedesubt ar fi fost inundat, fără să mai vorbim de scară, un dezastru însutit mai rău decât cel pe care-l vedea acum.

Ludovic se îndreptă spre bucătărie, trecu de cealaltă parte a barului american, arătând spre pagube, ca un şef de şantier.

— Am chemat un meşter pentru care am lucrat, vine cam într-o oră, vă face doar o sudură la ţevile de sus, aşa aveţi apă diseară, dar vă previn, nu aveţi apă caldă. Pentru restul, va trebui să vedeţi cu ticălosul care v-a instalat asta, în locul dumneavoastră l-aş sunat imediat, aveţi numărul lui?

— Nu. Acum, nu, habar n-am, nu mai ştiu pe unde l-am pus…

— Aveţi factura pe undeva?

Aurore se apropie de bar fără să intre în bucătărie, ca pentru a păstra distanţa faţă de acel coşmar.

— Da, cred că da, sigur am numărul arhitectului pe undeva… Nu, dar când văd aşa ceva, nu-mi revin.

— Ei bine, sunaţi-l pe arhitect…

— Aşteptaţi, trebuie să-mi revin, m-am speriat aşa de tare, trebuie să mă calmez mai întâi.

— Oricum, să fixezi un boiler cu nişte console pentru beton într-un perete de rigips, nu-i în toate minţile flăcăul ăsta.

Aurore îl privi pe bărbat cu o bunăvoinţă stânjenitoare, se întreba cu ce-i va mai rămâne datoare, dar mai ales ce anume aştepta în schimb… În acelaşi timp remarcă precauţia cu care el mergea în vârful picioarelor pe gresia umedă, ca să n-o murdărească şi mai mult. Stăpânirea lui de sine îi liniştea pe toţi. Vâni rămânea în spatele lui, fără să sufle o vorbă, dar în alertă, de parcă aștepta să-i dea instrucţiuni. Copiii, deşi

stupefiaţi, nu mai păreau îngroziţi, se uitau la bărbatul care urca acum pe un taburet şi ajungea uşor la tavan.

— Vedeţi, partea asta e din rigips, şi cel mai rău e că nici măcar nu l-au fixat de grindă, pentru că aveţi grinzi în tavan, ştiaţi...? E stejar, e mai solid ca betonul, ar fi trebuit să-l fixeze de grindă!

În faţa spectacolului bucătăriei devastate, Aurore voia doar să nu se mai gândească, să se aşeze pe canapeaua cea albă şi mare şi să aştepte ca totul să se rezolve, pentru că atunci nu mai putea suporta asaltul urgenţelor, nu mai putea trăi cu hărţuirea peripeţiilor unei vieţi prea pline, îi venea doar să renunţe, să dea în mintea copiilor ei, să nu mai fie adultul pe care toată lumea se bazează, pe care toată lumea contează, iar atunci merse şi se aşeză pe canapeaua cea albă şi mare.

Ludovic, cocoţat acum pe blat, continua să-i vorbească, dar ea nu-l asculta.

— Hei, o, sunt aici, sus...!

— Da, vă văd.

— Atunci veniţi aici o secundă.

— Nu, chiar nu mai pot.

În viaţă, chiar şi atunci când o concepi ideală sau grandioasă, mereu te ajung din urmă problemele mărunte, uneori se dezlănţuie, se acumulează şi numai ele se mai văd. Sensibil la deznădejdea acelei femei înconjurate de copii, Ludovic coborî de deasupra grămezii de lucruri, tot în vârful picioarelor, dădu ocol barului, apoi înaintă spre ea, scuturându-se de praful de pe mâini.

— Ştiţi ce, vom face următorul lucru, fotografiem bucătăria, îi trimiteţi arhitectului poza de pe telefon, şi după două minute îl sunaţi ca să-l întrebaţi de ce nu l-au fixat pe soclu.

— Nu înţeleg nimic.

— Trimiteţi-i doar o fotografie cu bucătăria, îl sunaţi, iar când răspunde mi-l daţi la telefon, de acord?

Ea îi aruncă lui Ludovic o privire în care se amestecau neîncrederea şi iritarea. El se lăsă în jos şi se puse în genunchi în faţa ei, ca să fie la acelaşi nivel, urmărindu-şi ideea.

— Trebuie mobilizat, flăcăul. Înţelegeţi? Trebuie ca de mâine-dimineaţă să vă trimită doi muncitori ca să repare treaba, pentru că acolo a făcut o tâmpenie cât el de mare. Trebuie băgat în viteză, flăcăul…

— Chiar sunteţi aşa?

— Pardon?

— Nu, nimic, doar că mă speriasem de-a binelea mai devreme, când veneam, chiar m-am speriat şi încă mi-e frică. Mi-e frică.

— Frică de ce?

Dintr-odată, ea se trezi surprinsă de un sentiment uluitor. Cum de acel bărbat, care o sărutase, care îi apucase trupul cu mâinile lui lungi, cum de putea să nu arate chiar nimic, să nu lase să se vadă nimic din furtiva lor complicitate?

— Ştiţi ce, Aurore, haideţi după mine.

Nu era de la sine înţeles că are voie să-i spună pe numele mic, Vâni totuşi fu uimită. El se ridică şi se întoarse în bucătărie, Aurore se ţinu după el. El se căzni să împingă boilerul, ca totul să se vadă bine în fotografie, ea-l vedea din spate, îi contempla spatele lat care-i umfla tricoul, el stătea ghemuit, sforţarea îi lăsa la vedere o fâşie largă de piele, i se vedea partea de jos a spatelui, avea două mici scobituri la îmbinarea muşchilor, văzu că blugii lui nu erau tocmai de calitate, o pânză groasă de denim, produşi de o firmă ce scotea modele pentru talie mare, la ce frig era afară oare cum de tipul se putea plimba în tricou…

— Deci, faceţi fotografia?

Ea făcu mai multe fotografii, iar Ludovic începu să scoată dulapurile răvăşite ca să poată face curat în cameră, ba chiar scoase boilerul greu pe palier. Văzându-l cum muncea, Aurore simţi că vede în el o forţă, o forţă pură, o forţă care nu era dintre cele obţinute în urma unui statut sau a unei anverguri sociale, nu, forţa lui era simplă, umană, curată.

El scoase, metodic, totul din bucătărie, apoi o rugă pe Aurore să formeze numărul arhitectului, iar el îi lăsă un mesaj vocal, descriind în detaliu situaţia pe un ton dur, Aurore aproape îl tempera, îi şoptea că era un prieten de-al soţului ei, că va suna

înapoi de îndată ce va putea, probabil chiar va trece pe seară dacă era în Paris. Vâni scoase o bere din frigider şi i-o întinse lui Ludovic.

— Nu, mulţumesc, Vâni, trebuie să plec…

Aurore îl însoţi până la uşă, îşi strânseră mâna, simplu, dar Ludo îi făcu o propunere.

— Dacă aveţi nevoie de apă caldă, vă pot propune să veniţi…

— Nu. Mă descurc.

Înaintă pe palier trăgând uşa în urma ei şi îl prinse din urmă pe Ludovic care cobora deja pe trepte.

— Ne vom mai întâlni cu siguranţă, dar voiam să vă spun că nu trebuie să ne mai vedem, înţelegeţi, nu trebuie…

Ludovic se întoarse şi îi aruncă o privire placidă. Atunci ea adăugă:

— Mă rog, într-o zi ar trebui doar să stăm de vorbă, aş vrea doar să înţeleg.

— Ce anume?

— De ce faceţi toate astea, corbii, boilerul, toate astea.

Ludovic urcă înapoi, până în dreptul ei. Văzând că se întoarce, ea-şi spuse: Nu, n-ar fi trebuit să zic asta vreodată, poate nu înţelege sau mai rău, vrea să mă sărute… Când ajunse la înălţimea ei, el îi răspunse pe un ton calm:

— Aurore, nu aveţi de ce să vă temeţi de mine. Sunt aici, atât. Nu aştept nimic de la dumneavoastră, dimpotrivă, s-ar spune că mai degrabă dumneavoastră sunteţi cumva îngrijorată…

— Dar ce ştiţi dumneavoastră, ce vă permite să spuneţi aşa ceva?

I-o tăiase scurt, o sâcâiau încercările tipului de a o ghici, aşa că-i întoarse spatele şi intră în apartament, trântindu-i uşa în nas. El rămase proţăpit o vreme pe scară, apoi plecă. Cel puţin văzuse faimosul apartament pe care de doi ani şi-l imagina, fără să-l preocupe cu adevărat, dar care-l intriga totuşi. Femeia aceasta reprezenta tot ce detesta el mai mult la Paris, tot ce-l respingea, era tipa de care ar fi trebuit să stea departe, totuşi îl atrăgea. Totul îl atrăgea la ea.

Era nebunie curată, dar o făcea, urca scara aceea, pe când a ei era de cealaltă parte a ochiurilor murdare de geam pe care evita să le privească. Păşea reţinut, în vârful picioarelor, temându-se mai mult ca oricând să nu dea peste altcineva. Din fericire totul părea mort aici. Ajungând la etajul trei gâfâia de zece ori mai tare decât după cele trei etaje ale ei, merse de-a lungul culoarului întunecos, concentrându-se asupra scârţâielilor parchetului vechi, alungând orice altă întrebare, de şase zile se pregătea pentru asta, să vină acolo, pentru că nu mai dădea peste el din întâmplare, nici măcar nu căutase să vadă cum mergeau lucrările sau să se împăuneze pentru că salvase situaţia, pe când în şase zile ar fi avut timp din belşug să sune la uşa lor, să pice într-o seară pe neanunţate ca să-şi pună în valoare rolul de salvator, de vecin desăvârşit, dar nu, el nu făcuse nimic din toate astea. Sau nu mai era acolo. Aşa că în acea seară, urcând acele scări ciudate, ea se temea puţin să-l vadă, dar şi că nu-l va găsi acolo, că nu mai locuia acolo, că dispăruse, se temea de această eventualitate la fel de mult pe cât şi-o dorea.

Ciocăni la uşa lui, se lăsă tăcerea, o tăcere în care ea se înecă, bântuită de dorinţa sinceră ca el să nu răspundă şi să se rezolve totul făcând cale-ntoarsă, iar ea să se elibereze din capcana pe care şi-o întinsese singură. Doar că el deschise. Văzând-o, îşi reprimă orice surprindere, îi zâmbi, ea îl privi refuzând să se cufunde în acel zâmbet, el o invită înăuntru, ea nu răspunse, dar înaintă pe holul de la intrare, el se dădu la o parte, iar ea pătrunse în micul apartament, amuţită de o vinovăţie stăruitoare, o ruşine împotriva căreia nu putea să lupte. Fără să se uite la vreun obiect din acel apartament spartan cu două camere, fără un cuvânt, ea se duse imediat la fereastră şi-şi îndreptă privirea către propria locuinţă, observând ce anume se zărea din lumea ei de la el de acasă.

— Voiam doar să vă mulţumesc şi să-mi cer scuze, spuse ea fără să se întoarcă.

El nu răspunse, pe la spatele ei probabil că i se schimbase expresia sau poate că nu, ea nu-l vedea. De cealaltă parte a copacilor, ea distingea cu aproximaţie apartamentul cel mare şi alb, locuinţa ei de dincolo de crengile despuiate de toamnă. Mai rămâneau câteva frunze, cumva ele o ascundeau puţin, se simţea îndreptăţită să fie acolo. Aplecându-se, recompuse puzzle-ul, cele şase ferestre ale sale, jardinierele, cele trei ferestre Velux de la mansardă, locuinţa asta unde ea ar fi trebuit să se afle chiar atunci. Tot fără să spună nimic el se apropie şi-i puse mâna pe gât, ea se purtă de parcă nu se întâmplase nimic, se concentră la ce se vedea afară, pe crengile încurcate ale copacilor, paravanul ăsta o liniştea, să-şi vadă apartamentul de aici era de parcă s-ar fi detaşat de viaţa prea solicitantă care-o aştepta vizavi. Ca să se liniştească, doar pentru a-i auzi vocea, să-i fi spus fie şi numai un cuvânt, ea-l întrebă din ce motiv nu se mai întâlniseră din întâmplare de săptămâna trecută, el îi răspunse că „Iarna ne întâlnim mai puţin unii cu alţii, şi-apoi am fost plecat trei zile“, ea voia să-i pună mii de întrebări, unde fusese, cine era cu adevărat, de parcă în două minute ai putea afla totul despre cineva.

— Le vezi?

— Pe cine?

— Cele două păsări ale tale.

Ea le uitase, stăteau chircite, făcute ghem, gata să înfrunte noaptea, era un peisaj emoţionant şi drăgălaş să vezi cele două fiinţe inalienabile, pierdute în frigul total, în seara care se lăsa, vru să spună ceva despre ele, dar el începu să-şi plimbe mâna mai sus pe gâtul ei, ea simţi cum îi trece degetele prin păr, urcând ca un pieptene lent, puternic şi cuminte ale cărui unde îi străbăteau întreg corpul. Nu-i putea refuza s-o tutuiască, dar se simţea incapabilă să-i spună tu, era mult prea stânjenitor, aproape necuviincios, dintr-odată nu mai putea spune nimic, şi atunci se lăsă năpădită de fiorii neaşteptaţi ce-o făceau să închidă ochii, aşa că nu mai vedea lumina care se aprinsese

acolo, de cealaltă parte, preţ de o clipă se văzu la ea acasă, în baie, lăsându-se să alunece în cadă, acolo, stând în picioare în faţa ferestrei prost izolate din apartamentul acela neîncălzit se lăsă copleşită de aceeaşi învăluire ca atunci când intra în baie, o apă caldă urca în jurul ei, îi acoperea tot trupul. Când deschise ochii la loc vizavi nu mai era lumină, se întrebă dacă, în pofida acelor copaci, putea fi văzută, dacă se putea vedea că era acolo, probabil că da, ultimul etaj al acestei clădiri era ceva mai jos decât cel de vizavi. Deşi putea fi văzută, cui să-i fi dat prin minte să arunce o privire afară, cine s-ar fi întors să privească printre crengile copacilor, cui i-ar fi dat prin cap s-o caute acolo? Richard era la Kiev, avea să se întoarcă mâine-seară, Vâni pregătise gustarea, iar acum avea rufe de călcat, copiii se jucau probabil în camera lor... Preţ de o clipă, avu intuiţia foarte precisă a ceea ce se petrecea vizavi, îi părea rău că nu era şi ea acolo, dar deja simţea cealaltă mână coborându-i de-a lungul sacoului, până la talie, şi mai jos, închise ochii, apoi la un moment dat el se lipi de ea, fără s-o strângă, nu foarte tare, totuşi avu senzaţia că este cu desăvârşire depăşită de masivitatea învăluitoare a cărei călduri o resimţea, de aproape el părea şi mai înalt, îl simţea în spate ei, deasupra ei, îşi puse bărbia pe creştetul ei, când o strânse mai tare fu năpădită de o forţă telurică, dar în acelaşi timp blândă, o încercă o ameţeală năucitoare, efectul tulbure şi ispititor al lucrurilor care ne iau pe sus, dar ne şi sperie, ca să nu-şi piardă cumpătul, ea deschise ochii la loc, în mod curios acum era lumină şi în bucătărie şi în salon, seara se lăsa puţin câte puţin, şi-o închipui pe Vâni spălând bolurile în care servise gustarea, probabil că şi Victor era acolo fiindcă cele două ferestre Velux de la mansarda lui şi lucarna din capăt erau luminate, toate luminile acelea probabil aprinse degeaba o linişteau, pentru ea erau ca nişte balize, reperele precaute ale cotidianului ei bine organizat care îi dădeau de înţeles că viaţa îi era tot acolo, de cealaltă parte a curţii, aşteptând-o, se putea rătăci prin urmare fără îndoieli, cel puţin nu se va pierde prea departe, nu era nici un risc să-i fugă pământul de sub picioare atât de aproape de coastă, să-şi ştie

locuinţa chiar acolo, sub ochii ei, era ca un far pentru velierul care se aventurează pe furtună, era o explorare a temerilor ţinând în tot acest timp un ochi pe ieşirea de siguranţă, îi reveneau în minte jocurile de-a v-aţi ascunselea din copilărie, când visezi că ţi-ai luat tălpăşiţa, că te-ai făcut cu desăvârşire nevăzut din ochii tuturor, rămânând în continuare acolo, chiar acolo, atât de aproape.

El trase perdeaua cu o mişcare scurtă, blocându-i vederea, iar atunci ea avu sentimentul că o arunca în apă, nu se mai putea agăţa de nimic, se întoarse, ar fi trebuit să se supere pe el pentru acel gest, de altfel chiar era supărată, într-o mişcare de mânie ea-i prinse gura şi-i muşcă buzele pline şi moi, buzele unui zâmbet care te făcea totuşi să te-ndoieşti, un zâmbet de o aroganţă stăpânită care o domina, un zâmbet atât de tulburător că-l culese ca pe un fruct direct din copac, muşcând şi mai tare din el. Micul chin îl făcu să tresară, semn că masivitatea lui era fragilă, ea regăsi senzaţia din seara de la poalele copacului, tulburarea de a se şti învăluită de un corp invadator, dar pe care ştia să-l îmblânzească prin atingeri uşoare, şi pura provocare de a se lăsa prinsă în acel joc, iar de data aceasta era cuprinsă de corpul cu muşchi vii, şi cum o strângea prea tare, ea se trăgea puţin înapoi, iar atunci, el slăbea imediat strânsoarea, devenea îndată blând, pentru ea era uşor să simtă o forţă ale cărei reacţii nu le putea anticipa, pe care o putea îmblânzi. Odată ce şi-a lipit gura de gura lui, ea nu se mai abţinu, se lăsă în voia mâinilor lui, ca atunci când, puştoaică fiind, lăsa garda jos, se detaşă de viaţa prea solicitantă care o aştepta acolo, şi deveni pe deplin conştientă că urma să comită o greşeală ireparabilă, că avea să calce strâmb şi nu mai putea da înapoi, ea-l sărută nebuneşte pe acel bărbat şi în aceeaşi clipă simţi că e departe, angoasa surdă nu mai era decât un pahar de apă aruncat peste un mare rug. Îl apucă de fese, ar fi vrut să le cuprindă pe de-a-ntregul, simţind-o, el se încordă, iar ea simţi din nou atracţia pentru statui, nevoia pe care o avea mereu să le atingă, să le pipăie efectiv rotunjimile, mângâind corpul bărbatului descoperea o nouă dimensiune a dorinţei, era

ceva impresionant să-l aibă, o nevoie de a-i îmblânzi formele, de a-i stăpâni contururile, cu atât mai mult cu cât tăcerea lui îi înzecea senzualitatea forţei. Cum de putea o fiinţă atât de robustă să fie şi atât de blândă, supusă. El scoase un suspin de dorinţă înfrânată, aproape un oftat, îi luă mâna şi i-o puse pe sexul lui, făcu acel gest radical, de parcă o provoca să şi-o tragă cu el sau de parcă i se dăruia pe de-a-ntregul; simţind rigiditatea sexului, ea avu senzaţia că-i fuge pământul de sub picioare.

— Trage-mi-o!

Se auzi rostind „Trage-mi-o, haide, trage-mi-o“, apoi şi alte cuvinte, cuvinte vulgare, murdare, avea chef să vorbească murdar, să spună cuvinte nelalocul lor, toate cuvintele pe care nu le mai putea spune tatălui copiilor ei acum îi veneau în salve, se cufunda din nou în provocările adolescenţei, când se prefăcea că e uşor să iasă cu cineva mai mare ca ea, redevenea uşuratica de şaptesprezece ani care se destrăbăla prin baruri, din anii în care se lăsa mereu ispitită de cei mai în vârstă, spre deosebire de colegele ei, nimic nu i se părea mai provocator decât să-şi dăruiască cei şaptesprezece ani unui bărbat de treizeci. Fără să-şi dea seama, bărbatul o făcea să se adâncească în stările acelea ale ei pe care le îngropase prea adânc, îndrăzneala, lipsa totală de politeţuri, dorinţa arzătoare, foarte departe de schiţele diafane care-i conduceau acum viaţa.

Un troler traversă curtea, se auzea zgomotul enervant al hurducăturilor peste pavele, Aurore se gândi la Richard, apoi îşi spuse că erau turiștii ce închiriau pe o săptămână, nu mai voia să audă acel zgomot, şi atunci îl împinse pe bărbat până în patul din încăpere, un pat nu foarte mare, se prăbuşiră în el într-un tumult violent, ea se trezi peste el, domina cu privirea siguranţa de sine a atletului care nu se mai putea stăpâni, pe ea o amuza să i-o ia înainte, îşi ridică fusta ca să se aşeze peste sexul lui şi să dispună de puterea aceea, să-l supună acelor cazne, să-i chinuie mădularul întărit frecându-se de el, îşi dădea seama că asta îl înnebunea, îşi pipăi chiloţii şi nu fu surprinsă să şi-i descopere uzi leoarcă, voia să şi-l bage adânc în ea, dar

mai întâi voia să se frece de el, să-şi frece sexul de al lui, bumbacul subţire al chiloţilor o excita şi mai tare, petecul de material îi intra între buze, interzicându-i-le lui, pândea momentul în care el avea să se ridice, să-şi contracte spinarea şi să se ridice ca un cal prăbuşit, ea va fi atunci luată pe sus de mişcare, până atunci doar îl provoca, nu mai voia să fie blând, nu i-o putea spune, pesemne el îi intui urma de deznădejde care-i străbătu chipul, fiindcă se ridică, ridicând-o şi pe ea ca pe o pană, ea se agăţă de el, iar el o întoarse, aruncând-o fără milă pe cuvertură, încercă să-şi strecoare sexul în ea, dădu peste chiloţii întinşi, atunci i-i trase în jos şi o pătrunse animalic, pentru amândoi era un salt în gol, ea uită de orice bună-creştere, de mirosul rânced de tutun pe care îl avea pesemne în păr, fumase mult astăzi, uită de sudoarea care-i năclăia subsuorile, copleşită cum era de o sudoare nouă şi caldă, se auzi spunându-i „Mai tare!“, vorbea gura fără ea, el se înfierbânta, cu salteaua care tresărea sub ea, era prinsă între două mişcări, „Mai tare!“, spuse ea din nou, voia să-i arunce cuvinte la înălţimea ardorii lor, torsul lui era lat ca al unei sălbăticiuni care tocmai o înfuleca, braţele lui, două balustrade care o rupeau de lume, şi fundul căruia nu-i mai dădea drumul, fesele de data asta goale, în care-şi înfigea unghiile ca el s-o călărească şi mai tare, dintr-o suflare îl auzi spunându-i cuvinte pe care nu le înţelegea, îi prinsese capul cu ambele mâini, palmele lui largi o strângeau ca un fel de cască, nu mai auzea nimic, atunci o lovi frica, de parcă dintr-odată devenea conştientă de sexul din ea care i se opintea în adâncurile făpturii, care îi stârnea mii de fantasme, dar totul mergea prea departe, tresări, panica o făcu să-şi vină din nou în fire ca în faţa unui accident, el era greu şi viu, dar se opri brusc văzând că ceva nu era în regulă. Se uită drept în ochii ei, întrebând-o „Ce s-a întâmplat?“. Ea nu îndrăznea să-i spună că se temuse, pentru că el nu-şi pusese prezervativ, iar ea nu se gândise, ei nu se gândiseră, el nu folosise prezervativ, ea nu îndrăznea să-i mărturisească spaima care o anchiloza, de doi ani nu mai lua anticoncepţionale, îi era ruşine, dar nu putea să-i spună acelui bărbat că nu mai făcea

dragoste cu Richard. Dacă ar rămâne însărcinată, ar fi un coşmar, şi atunci, într-o fracţiune de secundă, se lăsă ajunsă din urmă de o mulţime de prezenţe pe care le alungase, de ei toţi, avea senzaţia că soţul ei, copiii, Victor, chiar şi Vâni, că toţi erau pe undeva spunând: „Şi în plus nici n-au folosit prezervativ!…“. Era o imagine îngrozitoare, ea începu să plângă, cu faţa încă prinsă în menghina acelui titan brutal, el o privea fără să înţeleagă, şi tot fără să înţeleagă o strânse în braţe, ea se agăţă de acel pur-sânge care mersese prea departe, prea repede, care o aruncase din şa, se agăţă de el ca să-i spună că totul era bine, îşi dorea ca el să-i vorbească, „Vorbeşte-mi, hai, vorbeşte-mi…“.

Ea nu mai fumase de mult în pat, să tot fie vreo zece ani. El fuma Marlboro roşu, ea fumase aşa ceva înainte să treacă la ţigările ei supersubţiri şi superslabe, să fumeze într-o cameră închisă însemna să se întoarcă la o interdicţie din copilărie.

— Cine eşti tu?

— Cum se poate răspunde la întrebarea asta?

— Ajută-mă!

— Dar sunt aici.

— Nu, ajută-mă să aflu cine eşti.

— Sunt un bărbat care fumează în apartamentul lui.

— Şi care nici măcar nu deschide ferestrele ca să aerisească.

— Exact, mă rog, ba da, le las mereu întredeschise, mi-e prea cald peste noapte, şi uite, locuiesc într-un apartament cu două camere, vizavi de locuinţa ta, iar când baţi la uşa mea sunt aici.

— Locuieşti singur aici?

— Tu ce crezi?

Dintr-o privire ea trecu încăperea în revistă, de la salon până lângă ea, nici măcar nu era o uşă între cele două camere.

— Dar te vezi cu lumea, ai prieteni, o meserie?

— Ia spune, nu ţi se pare un pic brutal să treci de la sex la interogatoriu?

— Scuză-mă, dar m-a luat dintr-odată panica, mi s-a făcut frică. Întâi fiindcă n-am folosit prezervativ, şi-apoi mi s-a făcut frică, atât.

— Voi fi cinstit, n-am aşa ceva.

— Prezervative?

— Mi-am pierdut soţia acum trei ani, iar de-atunci nu m-am mai… în fine, nu m-am întâlnit cu nimeni de-atunci, asta-i tot.

Aurore nu ştia ce să facă cu fraza pe care doar ce-o auzise, la urma urmei asta era repercusiunea propriei frici, la urma urmei ea voise să stea de vorbă, dar după ce-i spusese el nu mai ştia cum să continue, mai ales nu voia să-i ceară detalii, cu atât mai puţin să afle cum îşi pierduse soţia, femeia care dintr-odată începea să existe, acolo, în camera aceea neutră, iată că o prezenţă nouă se contura, o prezenţă nouă se strecura în acea cameră fără suflet, dintr-odată nu-i mai fu frică, dintr-odată se simţea întru câtva la egalitate cu străinul acela absolut, ea-şi puse ţigara în scrumiera care era în mod surprinzător pe una dintre noptiere, ultima dată când văzuse o scrumieră lângă pat fusese în camera tatălui ei cu douăzeci de ani înainte ca el să se lase de fumat, aşa ceva nu se mai făcea, doar acel bărbat venit de aiurea mai făcea asta, tipul cu picioarele mai mari ca patul, pe care ea-l luă în braţe. Îşi dori un ton lejer, ca să-l facă să continue, ca să înviioreze atmosfera.

— Dar la tine la serviciu, să nu-mi spui că nu există femei care se dau de ceasul morţii pentru fundul ăsta, ştii asta, ştii că fesele tale te fac să vrei să le atingi?

— Nimeni nu se atinge de ele, în orice caz. Sau atunci e grav, nu-mi dau seama!

— Există femei la tine la muncă?

— Ştii, munca mea nu e cu adevărat o slujbă care să faciliteze întâlnirile.

— Ce anume faci?

— Recuperări de datorii.

Ea-l privi cu o uimire pe care el nu izbuti s-o interpreteze.

— Ce e, te surprinde?

— Nu. Deloc. Şi, în linii mari, cum se petrece?

— Simplu. Recuperez banii oamenilor care au cu adevărat nevoie de ei de la alţi oameni care au şi mai multă nevoie… Înţelegi ce vreau să zic?

— Da, înţeleg foarte bine.

Ea nu vedea niciodată Parisul derulându-i-se în prim-plan. În taxi sau în alt vehicul cu şofer, stătea de obicei în spate, nu lângă şofer. Ea şi Richard nu mai aveau maşină, dintre cunoscuţii ei din Paris nimeni nu mai folosea maşina, astfel că nu vedea niciodată clădirile şi străzile care se deschid în faţa ochilor ei de pe locurile din faţă... Redescoperea o senzaţie stranie, căreia i se adăuga tulburarea de a sta lângă acel bărbat, peste care se suprapunea frica intimă de a se minţi, de a-şi masca gândurile ascunse. Ea doar îi pomenise de întâlnirea cu pricina, dar el îi propusese s-o însoţească, ea acceptase de îndată, fără să ştie dacă era din îndrăzneală sau din slăbiciune.

Uneori avem impresia că ne interesează ceilalţi, când de fapt nu facem decât să ne folosim de ei. Probabil se minţea, desigur că se minţea, dar pentru ea beneficiul era imens. Mergând la respectiva întâlnire cu Ludovic, ea-şi spunea că prezenţa lui o linişteşte, că poate o va ajuta, prin natura meseriei lui era obişnuit cu situaţiile neplăcute, avea nas pentru mârşăvii. Dar, mai ales, cerându-i să vină, fără să şi-o mărturisească, legitima prezenţa acelui necunoscut în viaţa ei, iar dacă într-o zi ar fi surprinși vorbindu-şi în curtea clădirii sau altundeva, n-ar fi prin urmare cu un străin absolut, nici cu un posibil amant, ci cu bărbatul care-i dădea o mână de ajutor.

— Aurore, ţi-e frică?

— Frică de ce?

De când plecaseră din parcarea de la Bastille, Aurore se agăţa de mânerul de deasupra geamului pasagerului, se agăţa de el de parcă ar fi fost în pericol.

— Suspensiile sunt slabe, cam zgâlţâie pe pavele, asta este?

— Nu, nu, maşina ta e în regulă, doar că e puţin cam, mă rog, de ce ţi-ai luat o maşină atât de mică?

Ludovic nu voia să-i spună că era un Renault Twingo care îi aparţinuse fostei lui soţii, că maşina avea o istorie şi că el nu

izbutea să se desprindă de ea. Păstra acest Twingo şi pentru că era practică, n-o folosea niciodată la Paris, decât în rarele seri în care ieşea la o bere cu colegii în cartierele în care putea să facă asta. În esenţă, se folosea de ea ca să meargă la părinţi, să parcurgă distanţa aceea de şase sute de kilometri de autostradă, cu fereastra deschisă, cu cotul pe portieră, pentru că, de la vuietul şi vârtejurile de aer care se făceau, era sigur că nu va depăşi niciodată o sută treizeci la oră. Condusul cu fereastra deschisă însemna pentru el garanţia că nu va depăşi limitele. Se cunoştea, cu o maşină puternică ar fi fost prea tentant să se avânte pe asfaltul autostrăzilor ce i se oferea la ceas de noapte, să încingă injectoarele, oamenii cu adevărat impulsivi sunt cei care ştiu să se stăpânească, asta îşi spuneau la rugby de fiecare dată când unul dintre ei îşi pierdea controlul. Trebuia să-şi stăpânească necontenit nevoia de a merge prea departe, indiferent dacă era vorba de alcool, de volan, de motocicletă, de tot ce te îmbată, trebuia să le ţină sub control. Când timp de cincisprezece ani ai practicat un sport de contact, un sport în care, din copilărie, îl atingi pe celălalt şi-l înşfaci, un sport în care îl iei în braţe, îl izbeşti, îţi vine greu să te laşi de el de la o zi la alta, să te apuci dintr-odată să nu mai atingi, să nu mai izbeşti, să-ţi canalizezi toată energia pe care ţi-o consumai cu aşa ceva, chiar la patruzeci şi şase de ani pentru el încă era dificil să-şi gestioneze instinctul, să păcălească agresivitatea şi, mai ales, să evite tot ce ar fi servit drept compensaţie, alcoolul, haleala, tentaţia de a răspunde provocărilor.

Aurore se lăsa condusă. Când era pe locul din spate al scuterului lui Richard, nu se simţea niciodată confortabil, mai ales că el mergea întruna în zigzag, iar casca izola tot, zgomote, mirosuri, totul pălea în intensitate. Ludovic nu conducea cu viteză, avea gesturi precise, fără smuciri.

— Poate e mai bine să spunem că eşti un prieten, un prieten care mă însoţeşte?

— Ştii, îmi închipui că tipul ăsta nu s-a născut ieri. Nu-ţi face probleme, prezintă-mă ca pe un consilier, un consilier extern şi va fi în regulă, doar nu-mi va cere CV-ul!

Plouase toată noaptea, traficul era evident îngreunat. Rue de Rivoli se aşternea ca o lavă apăsătoare făcută din resemnaţi care întârziau, dar odată ajunşi la Concorde, drept pe axa Champs-Élysées, în mod uimitor, cerul se lumină cu totul. Pe linia orizontului zgârie-norii străpungeau cerul, soarele îşi trimitea mănunchiuri de raze peste miile de geamuri care reflectau străluciri uluitoare, iar turnurile din cartierul La Défense se iţeau ca nişte buchete de săbii scânteietoare. În La Défense oraşul e cu totul diferit, ireal şi drept, Aurore avea oroare de acel loc, simplul gând de a merge acolo o demoraliza, de una singură n-ar fi izbutit niciodată. Cu atât mai mult cu cât Kobzham era dur, era sigur de forţa lui, nu ierta pe nimeni. Cu peste două sute de buticuri şi standuri cam peste tot în lume, ştia că e cu neputinţă de evitat, pentru Aurore era singura poartă adevărată de intrare pe piaţa asiatică, singura problemă era că de trei luni îi datora nouăzeci şi două de mii de euro.

Ea ştia că acest Kobzham nu se va lăsa impresionat de prezenţa lui Ludovic, atât că nu mai voia ca el s-o ia de proastă, o proastă care îi dă o mie două sute de bucăţi cu plata la nouăzeci de zile, o adevărată gâsculiţă naivă numai bună de jumulit, care merge pe încredere şi se oferă cu picioarele şi cu mâinile legate, e ceea ce o rodea cel mai mult, că fusese luată de proastă, o pradă uşoară, şi că nici măcar nu i-o putea spune în faţă. Cel puţin cu Ludovic se simţea în stare s-o facă, fiindcă implicarea lui Fabian nu era clară în acea manevră, şi nu mai voia să i se vorbească de acest Kobzham.

Odată ajunşi în parcarea subterană, totul se inversă. Aurore se întrebă, traversând subsolurile populate cu maşini adormite, dacă nu cumva comitea o tâmpenie enormă, dar acum era prea târziu. Ludovic nu mai spunea nimic, era tot acolo, dar rece sau concentrat, nu-şi dădea seama. La urma urmei nu-l cunoştea pe acel bărbat, îl cunoştea chiar mai puţin decât pe Kobzham. În privinţa lui Kobzham totul era limpede, era un şmecher, un afacerist, genul de distribuitor imposibil de evitat cu care, dacă intrai în afaceri, se presupunea că plăteai preţul, pe Ludovic nu-l cunoştea cu adevărat, până atunci nu aflase cine e de fapt şi

nici ce risc îşi asuma amestecându-l în businessul ei. Chemară liftul căruia-i luă o veşnicie să apară, Ludovic îi zâmbea, dar fără un cuvânt. Urcând în cabină ea-l apucă de mână. Îi veniră în minte Iris şi Noé care, după accidentul cu boilerul, îi vorbeau deseori despre acel vecin, îl vedeau ca pe un salvator, un uriaş blând, o întrebau când va mai trece să-i vadă, semn că ei, din instinct, îl adoptaseră şi aveau încredere totală în el.

Dacă Ludovic venise la întâlnirea respectivă, era mai ales ca să fie cu ea, de dragul insolitului din acel moment furat. În acelaşi timp el voia realmente să vadă cum arăta tipul, să vadă dacă era jigodia descrisă de ea sau doar un intermediar faţă de care ea ar fi trebuit să fie mult mai precaută, să-şi asigure marfa şi să nu meargă pe încredere.

Ascensorul urca lin, în mod bizar se oprea la fiecare două etaje. De fiecare dată nu era nimeni, iar el pleca din nou spre etajul 42. La intrarea în birouri se deschidea o recepţie largă, foarte vastă, unde nu mai puţin de trei secretare stăteau în spatele unui ghişeu. Una dintre ele îi conduse în sala de aşteptare, o încăpere imensă cu decor neoromantic mai degrabă pompos, de prost gust, dar care oferea o panoramă incredibilă asupra întregii părţi de vest a Parisului, unde se potolea furtuna. Ludovic era impresionat de luxul neobişnuit, poate demodat, dar impresionant. Pe perete se afla o hartă a lumii stranie, desenată cu cerneală de China, chipurile străveche, ciudăţenia era că Asia se afla în centru, iar Franţa la margine, în stânga sus, izgonită la celălalt capăt al lumii. În mod vădit firma ocupa tot etajul. De data asta el nu mai ştia unde nimerise, reperase cele două camere de supraveghere de deasupra biroului de la recepţie, în mod clar omul avea anvergură, dacă era un ticălos era un ticălos de mare anvergură. Simţi că pluteşte o clipă, mai ales că prezenţa lui nu era justificată, n-avea nici o treabă acolo, doar să-i dea o mână de ajutor femeii prea drăguţe care-l lua din nou de mână, femeii cu privire fascinantă, era răvăşit de privirea ei, de ochii ei negri, deconcertaţi, care băteau din gene în timp ce continuau să se uite ţintă la el, ochi care-l aţinteau, apoi

alunecau în altă parte, care-i scăpau, de parcă erau cu desăvârşire departe, doi fluturi agili şi blânzi pe care îşi dorea să-i prindă.

Se aşezară pe canapeaua enormă. Aurore era la câţiva centimetri de el pe pielea moale, el îi contemplă picioarele care luceau sub nailonul ciorapilor, ciorapi de culoarea pielii care urcau spre mirajul unei alte umbre, o fustă care deveni şi mai scurtă când Aurore se aşeză, ca mai devreme în maşină, şi acelaşi efort pe care-l făcea clipă de clipă să nu pună mâna, să nu-i mângâie coapsele ferme şi fine al căror gust îl cunoştea, picioarele sărutate pe care încă le avea în minte, avea gustul sexului ei pe vârful buzelor, savoarea lui delicată de mango, buzele ei din pulpă de kaki, simţind-o atât de aproape de el, îi veni să-şi adâncească faţa în scobitura gâtului ei, să-i muşte mireasma, să-i guste pielea. Ea se ridică să-l privească direct, citi pe faţa lui tot ce gândea, dar nu era momentul.

După zece minute, încă nu veniseră să-i cheme. Ludovic se ridică, avea chef să fumeze, să se mişte, să facă şi el ceva. Să stea aşezat alături de acea femeie, femeia pe care o vedea atât de puţin, să stea acolo, fără să poată măcar să se strângă în braţe ori să se atingă, era o caznă. Era de-ajuns să li se întâlnească privirile ca să se simtă tulburarea. Aurore îi făcu semn să se aşeze la loc, îi întinse mâna, se strânseră tare, aproape dureros, toate ca nu cumva să sară unul pe altul acolo, pe canapeaua aceea opulentă şi moale. Ludovic evita s-o privească, şi totuşi mâna pe care ea i-o prinsese el i-o strecură între picioare, între coapsele pe care ea şi le ţinea, cuminte, încrucişate, îşi înfipse palma în întunericul deplin şi moale, în textura caldă şi fascinantă, iar acolo avu îndrăzneala să-şi strecoare arătătorul până la cusătura dintre picioare a ciorapilor ei, era cu neputinţă să reziste la ceea ce surprindea el prin chiloţi, la ceea ce simţea el din sexul ei ardent, ea se uită drept în ochii lui, apoi îşi dădu capul pe spate, desfăcându-şi puţin picioarele, iar atunci el îşi vârî braţul sub fusta ei şi fără un cuvânt îi apucă sexul cu toată mâna, cu un gest rotund şi sălbatic, ea tresări cu o durere suavă, prinse cu ambele mâini

braţul bărbatului, ca pentru a-l avea sub control, de data aceea îl ţinea, stăpânea statura fermă şi suplă cu care făcea ce voia, îi înşfăcă braţul ca nu cumva să se retragă din ea, voia să-l simtă cât mai adânc pe acel bărbat, voia ca el să intre violent, să-şi introducă orice parte din el în pântecul ei, voia să-i ispitească din nou muşchii puternici, cel mai excitant era că-l ştia pe bărbat în stare de aşa ceva, să i-o tragă acolo, să abolească totul în jurul lor şi să facă dragoste cu ea de parcă lumea nu exista, ea îşi dăduse seama că era pudic, dar în stare de orice, iar atunci ea-i lăsă mâna lungă s-o aţâţe prin nailonul ciorapilor, îşi desfăcu şi mai mult picioarele ca încheietura bărbatului să nu se răsucească, ca mâna lui să poată avea libertatea de a-i mângâia sexul de jur-împrejur, el încerca să găurească nailonul cu vârful degetelor, încerca să-l străpungă cu degetul arătător, dar fără sorţi de izbândă, pe ea o amuza, acestui colos i se opuneau câteva grame de nailon, şi atunci el avu acea nebunie pură, să se aplece către ea, să-şi răsucească trunchiul înalt ca să i se pună în faţă, îl văzu năpustindu-se asupra ei ca o fiară, de-a dreptul îngenuncheat el îşi cufundă capul între coapsele ei, îşi ieşise din minţi, ceea ce o înnebunea şi pe ea, aruncă o privire către uşa care încă nu se deschidea, rugându-se să nu se deschidă, l-ar fi putut respinge, dar deja gura lui îi găsise sexul, îi săruta buzele prin ţesătură de parcă ar fi muşcat dintr-o portocală, zgomotul de supt făcea fructul şi mai zemos, el era nebun, iar ea era prizoniera propriului trup, cu privirea ţintuită spre acea uşă, cu corpul captat de acea piedică de netrecut, senzuală, el îi apuca uşor coapsele şi le ţinea depărtate, supuse, ea nu se mai putea clinti, iar gura aceea o făcea să se simtă aşa de bine, buzele lui care se luptau cu nailonul ciorapilor, buzele lui, carnea cea mai fragedă a atletului cu trup dur şi cu gesturi imprevizibile, gura lui lipită de sexul ei, două frăgezimi surprinzătoare, pierdute în vâlvătaia de umbre şi de ţesături, două frăgezimi al căror gust încă nu-l uitase, ea-i dorea buzele pe buzele ei, întâi îi prinse gura, se lăsă în jos ca să ajungă la nivelul lui, erau amândoi la picioarele canapelei lungi şi negre, în genunchi pe covorul gros cu Parisul ce se desfăşura în

spatele lor, închizându-şi ochii Aurore se gândi din nou foarte tare la uşa aceea, mai ales nu cumva să se fi deschis, pe când el, unul, nu părea îngrijorat, de parcă nu l-ar fi deranjat să fie surprinşi în acea poziţie, o poziţie de negândit, către acel gen de nebunie o chema acest bărbat, în acea nebunie făgăduia el s-o îmbarce, o inconştienţă căreia îşi dorea să se dăruiască.

Dintr-odată, se auziră zgomote de partea cealaltă, închiderea unei uşi în birouri, voci, oameni care vorbeau, Ludovic se aşează imediat la loc pe canapea, lui Aurore i se înmuiaseră picioarele, când se ridică să-şi întindă fusta i se învârtea capul, fără să se clintească, Ludovic o apucă de braţ şi o ajută să se aşeze la loc. Ea-l privi, stupefiată, se uită ţintă la el dorindu-şi să-i spună: „Uite ce mi-ai făcut...!“. Se controla, scotea doar gâfâieli scurte ca un atlet care respiră înainte de săritura în lungime, nu voia să se dea de gol, dar era zguduit, de altfel sări în picioare când se deschise uşa, Kobzham apăru în faţa lor, Aurore simţi că e luat prin surprindere, se aştepta să dea peste ea, nu şi peste acel tip, de la bun început acest lucru îl derută, măcar o dată îşi reprimă zâmbetul fals în care învăluia totul, avu doar reflexul comic să-i întrebe, adresându-se Aurorei:

— Sunteţi împreună?

— Vreau doar să-mi spuneţi un singur lucru: cele o mie două sute de bucăţi sunt vândute sau nu?

— Draga mea Aurore, ştiţi bine că nu e aşa de simplu cu prietenii noştri chinezi, ei nu gândesc aşa…

— Întrebarea doamnei Dessage este totuşi clară, în calitate de distribuitor v-aţi angajat pentru şase sute de rochii, două sute cincizeci de sacouri şi trei sute cincizeci de corsete, întrebarea este: aceste bucăţi au fost vândute sau nu?

— Ascultaţi, pe dumneavoastră nu vă cunosc, dar vă pot spune că acum comiteţi o eroare grosolană, gândiţi ca un occidental. Cu chinezii nu e „vândut“ sau „nevândut“, nu e „alb“ sau „negru“, mă iertaţi că vă spun, dar sunteţi total pe lângă subiect… Şi, mai întâi de orice, aveţi o carte?

— Ce carte?

— O carte de vizită, aşa se practică atunci când pici pe neanunţate la oameni, te prezinţi…

Fără să se ridice, Ludovic luă o coală albă şi un stilou de pe biroul lui Kobzham, apoi, cu litere mari, scrise pe ea „Ludovic Barrère“.

— Poftim, dacă asta vă liniştеşte.

Kobzham nu reacţionă. Împături foaia pe care Ludovic tocmai i-o întinsese, mai întâi în patru, apoi o făcu din ce în ce mai mică, de parcă se străduia să-l reducă la maximum. Aurore îşi reluă întrebările despre distribuirea mărfurilor ei, dar Kobzham nu-i dădea explicaţii, mulţumindu-se să-i spună că totul fusese verificat de Fabian, că el era persoana lui de contact şi că, în principiu, nu şi-o schimba niciodată. Apoi se tot codi, evocând restructurările reţelei lui din Asia, din luna iunie fratele lui conducea polul de distribuţie din Hong Kong şi în curând aveau să se lanseze în producţia la faţa locului, prin achiziţia de acţiuni în întreprinderi chinezeşti, trebuia să profite de dificultăţile lor pentru a se băga pe fir, o dăduse la-

ntors, nu mai vorbea despre cele o mie două sute de bucăţi, de parcă ar fi căutat să-i arate că o asemenea comandă era pentru el derizorie, că viitorul se situa cu mult dincolo de ea.

Când Aurore îi povestise tărăşenia, Ludovic se gândise de îndată la o manevră grosolană, distribuitorul care face manevre de trezorerie plătindu-şi clienţii cu şase luni întârziere, dar în cazul de faţă, văzând calibrul omului şi al birourilor lui, situate la aceeaşi adresă cu sediul unei companii de *shipping* şi de operare containere, firmă la care pesemne avea acţiuni, ceea ce-i crea toate condiţiile să nu plătească taxe vamale şi, de ce nu, să facă rambursări ilegale de TVA. Ludovic ştia că tipul n-avea să cedeze, pe lângă faptul că avea toate cărţile în mână, avea şi marfa, era clar în avantaj. El începea să adulmece o încurcătură mult mai sofisticată, întrebându-se dacă Fabian nu cedase cu asupra de măsură în negociere, dacă nu se lăsase halit cu fulgi cu tot, încât nu mai voia să-l înfrunte pe acel om. În acelaşi timp i se părea ciudat că acest Kobzham, deşi datornic şi vinovat din punct de vedere juridic, nu făcea nici un pas înapoi în faţa lui Aurore, nici măcar nu încerca să dea vina pe probleme sau pe complicaţii neprevăzute, dimpotrivă, avea siguranţa celui care deţine controlul absolut. Preţ de o clipă, Ludovic se întrebă dacă Fabian şi cu acel tip nu erau cumva mână-n mână, dacă nu cumva era şi altă încurcătură aici.

Kobzham, la cei şaizeci de ani triumfători ai lui, în costumul lui din trei piese, trona în faţa lor în spatele biroului său de mari dimensiuni, o masă de sticlă fără nici un dosar, curată, transparentă. Totul în dispunerea asta era savant gândit ca să-l facă impozant, silueta lui se decupa pe fundalul geamului mare, se împăuna în faţa unei suprafeţe fără ziduri sau montanţi, aveai impresia că-l vezi plutind, suspendat în văzduh, ca o divinitate. Dincolo de geamuri era o panoramă superbă asupra Parisului, o imagine de necucerit care-l învăluia pe acel bărbat în aura desăvârşitei iluzii că domină lumea.

— Totuşi, văzându-vă birourile, profesionalismul, mi-e greu să cred că nu ştiaţi, la secundă, dacă un articol sau altul e

vândut ori nu. Fie aţi avut o problemă cu containerele, fie cu *retaileri* nedelicaţi şi nu îndrăzniţi s-o spuneţi, ne putem gândi la orice acum, şi cum o aveţi pe doamna Dessage în faţă, cel mai simplu ar fi să-i spuneţi adevărul.

— În China adevărul nu prevalează… Niciodată!

— Aici suntem în Franţa, nu în China, de şase luni aţi dat comanda, întrebarea este simplă: când o plătiţi?

— Nu vorbesc niciodată afaceri cu un bărbat care poartă bascheţi.

Ludovic primi observaţia ca pe o lovitură de pumn, o observaţie care-l trimitea la complexul global de inferioritate pe care-l avea faţă de parizieni, care-l descumpănea, într-un sens era adevărat că n-avea ce să caute acolo, că se afla acolo fără nici o justificare. De altfel, din acel moment, Kobzham nu-i mai vorbi, dinadins, decât lui Aurore, chiar când Ludovic îi punea o întrebare, o privea pe Aurore şi ei îi răspundea.

— Ascultaţi-mă, micuţa mea Aurore, vă amintesc, eu sunt distribuitorul, nu agentul dumneavoastră, m-am angajat într-un adevărat parteneriat ale cărui modalităţi au fost discutate în detaliu cu asociatul dumneavoastră, acum vă voi spune, dacă nu sunteţi la curent cu ce se petrece în propria firmă, atunci, micuţa mea Aurore, îmi pare rău, dar nu pot face nimic pentru dumneavoastră.

— Mai exact ce înseamnă asta?

— Cu dumneavoastră nu stau de vorbă.

— Nasol, pentru că trebuie să vă întreb două-trei chestii.

— N-am nimic să vă spun, domnule…

— Atunci o voi spune eu în locul dumneavoastră, ce văd eu este că, de şase luni, doamna Dessage aşteaptă să fie plătită pentru o comandă care trebuia achitată în termen de nouăzeci de zile, o marfă nici măcar intermediată de Compania franceză de asigurări pentru comerţul extern pe care o distribuiţi în buticurile din China şi din Taiwan, doar în urma unei mici investigaţii personale am descoperit ca din întâmplare că grupul care operează acele buticuri se află în incapacitate de plată… În aceste condiţii, unde se află marfa cu pricina? Cine ne

spune că n-a trecut deja pe firmele altui grup, un grup în spatele căruia, dacă am scormoni puţin, v-am găsi tot pe dumneavoastră…

— Poftim? Dar ce insinuaţi, că subtilizez marfă, asta sugeraţi…?

— Cum nu vreţi să-mi răspundeţi, mă obligaţi să rămân la ipoteze.

— Aurore, să n-aveţi încredere în noii dumneavoastră prieteni, v-ar putea aduce necazuri.

Aurore, deşi trebuia să se arate mânioasă pe Kobzham, rămânea calmă. Avea oroare de momentele în care se ridica tonul şi se simţea prinsă între două focuri. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, Kobzham îşi pregăti un trabuc, pe care şi-l aprinse pe îndelete, fără un cuvânt, contemplându-l. Aurore îşi reproşa că-l amestecase pe Ludovic în povestea cu pricina. Kobzham fusese mereu politicos, atâta că aducea orice relaţie de business la nivelul unei poveşti de complicitate umană, fals călduroasă, ca să-l îmbrobodească mai bine pe celălalt, doar că astăzi chestia asta trebuia să înceteze, astăzi ea voia să-l facă să plătească, să-i plătească deja cele nouăzeci şi două de mii de euro, pentru că erau vitale pentru firma ei, şi-apoi să-i plătească şi pentru faptul că o dusese cu zăhărelul ca pe o copilă luni întregi, să plătească pentru înfumurarea lui, până la urmă se simţea fraierită, mânjită, umilită de senzaţia cleioasă că fuse trasă în piept.

— Domnule Kobzham, să nu ne complicăm: în stadiul de faţă Aurore Dessage, „firma“ şi persoana, nu vă întreabă când o veţi plăti, ci vă cere s-o plătiţi acum.

— Uite ce, băiete, văd că eşti nou în business, dar dacă într-o zi ajungi să-ţi plasezi produsele la Colette, la Harrods sau chiar la Joyce, în Hong Kong, ceea ce, între noi, îţi doresc, să ştii că ei nu te vor plăti la nouăzeci de zile, ci după un interval de trei ori mai lung, te vor plăti la an, după un an, mă-nţelegi!

— Primul lucru, nu-s băiatul tău, iar al doilea, chiar la un an, ei cel puţin plătesc… Chestia lor nu e să subtilizeze marfa ca după aceea să-i facă vânt pe şest, fiindcă pentru a face aşa ceva

nu e suficient să fii într-o poziţie de forţă, trebuie să fii chiar şnapan.

Kobzham se ridică dintr-un salt, aruncând trabucul alături de scrumieră.

— Dar tu cine te crezi să-mi vorbeşti aşa?

Ludovic se ridică la rându-i şi rămaseră amândoi în picioare, în faţa scaunelor, fără să facă mai mult.

Atunci Aurore se ridică şi ea şi-l trase pe Ludovic de mânecă să se aşeze la loc.

— Nu, Jean-Louis, Ludovic, aşteptaţi, ne vom calma cu toţii…

— Aurore, nu ştiu cu cine lucraţi, dar vă credeam mai rafinată, aveţi grijă, Aurore, la Paris lumea e mică. Noile dumneavoastră metode mă dezamăgesc nespus.

— Nu amesteca lucrurile, tu eşti cel care dă ţeapă!

— Nu, Ludovic, aşteaptă…

— Dacă vă închipuiţi că mă impresionaţi venind cu un bătăuş, care nu ştiu ce jocuri face, credeţi că mă puteţi speria?

— Nu, Jean-Louis, dacă am venit cu Ludovic e pentru că ne ajută la dosarele cu probleme.

— Ei bine, veţi arde repede aşa, vă previn… Ce anume vreţi, să vă rupeţi de Asia, asta este?

— Nu am venit aici să vorbesc despre viitorul Asiei, ci despre cele nouăzeci şi două de mii de euro…

Ludovic i-o trântise cu o ferocitate rece, dând cu pumnul în masă, un gest care-l depăşise.

Kobzham se răsuci cu fotoliu cu tot ca să le întoarcă deliberat spatele. Nu se mai auzea decât bâzâitul uşor al aerului condiţionat, ca o tăcere de circumstanţă, dar provizorie, care nu putea da decât într-o nouă confruntare. Ludovic rupse tăcerea cu o voce calmă.

— Deci, care-i combinaţia cu Fabian?

— Aurore, m-aţi putea lăsa două minute cu prietenul dumneavoastră?

— Nu, Aurore administrează societatea iar dacă aveți ceva de spus ei trebuie să-i spuneţi…

Kobzham se întoarse brusc şi, pironindu-l pe Ludovic cu privirea, i-o trânti:

— Am două vorbe cu tine, în particular, te sperie?

— Nu fac decât s-o însoţesc pe Aurore, rămânem amândoi.

— Să mai faci acum, la vârsta ta, pe amorezatul pătimaş… Ia mai scuteşte-mă!

Ocoli biroul şi se apropie de Aurore ca s-o însoţească spre ieşire.

— Aurore, am doar un lucru să-i zic prietenului dumneavoastră, unul singur, şi aş prefera să i-l zic între patru ochi, dacă-mi permiteţi.

Aurore, mânjită de întorsătura bruscă a întâlnirii, ieşi din birou fără să şovăie. Kobzham se aşează din nou, cu mâinile împreunate, îi susţinu privirea lui Ludovic, care îl ţintuia, arătând astfel că nu se lasă impresionat. După o tăcere lungă, îl întrebă, calm:

— Ce naiba cauţi cu o asemenea fată…?

Ludovic nu anticipase săgeata şi nu răspunse.

— Ai văzut cum arăţi, cu sacoul tău de amiral de croazieră şi cu cămaşa ta de doi bani? În bascheţi şi-n blugi, chiar îţi închipui vreo clipă că eşti la înălţime? Acum, dacă vrei să mă faci să cred că lucrezi în modă, atunci eşti total pe lângă, chiar şi o balerină de opt ani şi-ar da seama că n-ai călcat în viaţa ta într-un atelier de croitorie…

— Şi atunci?

— Şi atunci, nu vezi că femeia se foloseşte de tine? Nu te cunosc, omule, dar te-am citit cât ai clipi, eşti un ciumec, ca mine, un şmecher, doar că tu eşti plevuşcă, nu vezi departe…

Ludovic decise să-l asculte pe tip fără să clipească, numai să-şi dea seama până unde ar fi capabil să meargă.

— Nu eşti la înălţime, bătrâne, uită-te la tine… Chiar crezi că-şi va pierde capul pentru un tip ca tine, pari cam neam prost, este cu mult peste nivelul tău, te duce de nas şi crede-mă c-o să ţi-o iei pe coajă, băiete…

— Nu e nevoie să schimbi subiectul, dacă mă aflu aici e numai ca să-i fac curăţenie în afaceri…

— Tu chiar mă iei drept tâmpit… Suntem de acord, mă crezi tâmpit? Vrei să mă faci să cred că lucrezi cu ea, pe când eu ştiu că i-o tragi şi chiar am dovada? Deci, mă crezi tâmpit, nu-i aşa, dintr-odată suntem la egalitate, nu-i aşa?

Ludovic nu lăsă să se vadă nimic, dar simţi lovitura din plin, poate că bărbatul îi văzuse în sala de aşteptare, acum el începuse să bâjbâie.

— Îţi voi spune, Ludovic Barrère, îţi doresc un lucru, să nu mai auzi vreodată vorbindu-se de mine, înţelegi, să nu mă mai vezi vreodată, pentru că te previn, micul tău demers tâmpit ţine de intimidare, de amenințare, şi chiar de uzurparea de calităţi oficiale…

— Păi, să vedem, şi de ce nu de şantaj şi de extorcare de fonduri…?

— Că bine zici… Probabil ai debarcat în biroul meu gândindu-te că aveai să mă scuturi, dar acum, flăcăule, ai făcut o mare eroare, le-ai văzut pe cele trei secretare de la intrare, ai remarcat că notează numele vizitatorilor şi că erau două camere în spatele lor, atunci îţi spun un lucru, dacă diseară îmi rup o unghie sau dacă mâine alunec pe trepte, voi spune că e din cauza ta, te-ai prins, tentativă de ameninţare şi de constrângere, te uiţi tu în codul penal, numai pentru micul tău număr de intimidare, pot să-ţi trimit pe cap o ceată de avocaţi care să-ţi stoarcă salariul minim pe economie până la pensie, mă înţelegi, şi crede-mă că dacă în cincisprezece zile îmi fac o vânătaie sau mă muşcă propriul câine, îţi jur că voi spune că tot tu ai fost… Te distrug dacă vreau, te distrug!

Dând iar de aer curat la ieşirea din parcare, Aurore nu se simţea în stare să străbată din nou tot Parisul. Nu imediat. Mai avusese parte până acum de întâlniri tensionate, cu furnizorii sau cu băncile, întâlniri electrice în care-ţi spui că viitorul întreprinderii atârnă de-un fir de păr, mai avusese parte de momente de tensiune, dar niciodată în asemenea hal. Mai rău de-atât nu trăise, asta era o altercaţie a cărei brutalitate o atinsese, se simţea rănită, umilită, cu atât mai mult cu cât i se întâmplaseră acele lucruri în prezenţa acelui bărbat, bărbatul pe care doar ce-l întâlnise şi care o descoperea în cea mai rea lumină a ei. Că se-ntâmplase să cadă amândoi în capcana acelei băi de ferocitate o făcea să creadă că nu e semn bun, că aşa ceva nu le va purta noroc.

În dreptul Bois de Boulogne, ea-l ghidă pe străzi largi, mărginite de pădure, pe care Ludovic nu le cunoştea, nu dăduse niciodată prin acea parte a Parisului în care copacii înlocuiesc clădirile. La ieşirea dintr-o răspântie, ea-i spuse să parcheze în faţa restaurantului La Grande Cascade, era ora şaptesprezece, „ora ceaiului“. În saloanele imense, mesele erau acoperite cu feţe de masă albe, în afară de ei nu mai era aproape nimeni. În capătul sălii, nişte muncitori se agitau să instaleze decoraţiunile de Crăciun. Ludovic descoperea acel lux un pic datat, un retro numai aurituri şi ţesături roşii. Pereţi mari de sticlă şi terase fabuloase dădeau către zone de vegetaţie, s-ar fi putut crede într-o casă aurită, pierdută în inima codrilor. El privea asta ca pe o lume aparte, un miraj pe care nişte angajaţi îl decorau cu ghirlande, globuri şi crenguţe de brad, dintr-odată erau foarte departe de La Défense.

Şeful de sală îi conduse către una dintre mesele de la celălalt capăt al restaurantului, aproape de pereţii de sticlă. Ludovic aruncă o privire la pânza spălăcită a bascheţilor, se gândi din nou la remarca lui Kobzham… Ticălosul izbutise să-i dea din

nou leapşa complexului de clasă, insinuarea ar fi trebuit să treacă pe lângă el, fără să-l atingă, totuşi nu-i mai ieşea din minte. Mergea în urma lui Aurore, întrebându-se ce se cuvenea, să fie în faţă sau în spate, o urma fără s-o piardă din ochi, haina ei din piele fină îi strângea talia cu delicateţe, silueta îi plutea între feţele albe de masă, capa din blană îi însoţea mişcarea pletelor, el urma acel parfum viu, odată aşezaţi se întoarse înspre oglinda imensă în care se reflectau, era adevărat că totul îi despărţea.

— E bine aici?

— Da.

Nu auzise niciodată vorbindu-se despre acel restaurant, nici măcar nu ştia că un astfel de loc există în plin Paris, în inima Parisului şi-n inima pădurii. Îi încredinţă acea uimire Aurorei, eliberându-se astfel de ruşinea care-l încerca. Avea impresia că nu va isprăvi niciodată să descopere acel oraş, fiecare cartier dezvăluia un Paris diferit, erau tot atâtea Parisuri, câte staţii de metrou. Văzut de departe, Parisul i se părea o entitate zdrobitoare, capitala unde se decide totul, de unde ziariştii spun că o manifestaţie va pleca din Place de la République, de parcă nu exista decât una în toată Franţa. N-avea să mărturisească niciodată, dar Parisul îl complexa, cu atât mai mult cu cât locuia acolo.

Aurore se lansă într-o evocare nostalgică a locului. Ascultând-o, Ludovic descoperea o copilărie aflată la mii de leghe de copilăria lui, când era mică venea deseori aici cu părinţii şi cu surorile, tatăl ei juca polo, ea îi vorbi de o piscină chiar în apropiere, de grajduri, de petreceri care se ţinuseră chiar aici, Ludovic îşi proiecta o sumedenie de imagini ale unui lux întrezărit, încă o dată se simţi copleşit de observaţia celuilalt ticălos, n-avea nimic de-a face cu acea femeie, aruncă o nouă privire în oglindă, e adevărat că nu erau asortaţi, şnapanul de Kobzham îl contaminase cu acea evidenţă. E crâncen să realizezi că o persoană anume nu e de nasul tău, că nu ţi se cuvine. Îşi jură că i-o va plăti Kobzham, în plus faţă de evidenta duplicitate a omului, tipul îl atinsese, vârându-i în cap

că n-avea nimic de-a face cu Aurore, ea care schiţa în acea clipă un gest către el, punându-şi mâna fină şi albă peste pumnul lui închis, peste pumnul lui strâns, greu ca o piatră.

— Eşti sigur că e în regulă?

— Da, totul e bine.

Se pierdură un răstimp în aceeaşi tăcere. Afară, un camion manevra către restaurant, cu un brad imens pe platformă. Aurore, cu mâna încă pusă peste pumnul lui închis, începu să-l mângâie, apoi îi deschise pumnul, îl alintă ca pe un motan rebel pe care vrei să-l cuminţeşti, Ludovic se uită la mâna subţire şi moale din palma lui, o mână cu degete fine. El îi oferea palma lui deschisă, o palmă amplă peste care ea-şi trecea degetele de porţelan, degete care se jucau ca nişte copii care fac tumbe, ea înfrumuseţa spaţiul cu graţie, ceea ce le dădea frisoane, ei, dar şi lui, nu spuneau nimic, se simţea o stânjeneală în spatele acelor gesturi, tocmai trecuseră prin primul lor eşec. Aurore încerca în sinea ei să nu se mai consume, să evite conflictul, nu-şi va mai asuma vreodată riscul să-l atace făţiş pe Kobzham, să se certe cu oricine. În cel mai rău caz i-ar acorda o remiză, era gata să lase totul baltă, să accepte că i se trăsese clapa şi să treacă la altceva, o soluţie profund umilitoare şi suicidairă pentru firmă, îi rămâneau cincisprezece zile să-şi încheie socotelile, să găsească o sută cincizeci de mii de euro ca să iasă din zona roşie, dar atunci nu mai avea chef să se gândească la toate astea, continua să-şi treacă mâna peste palma aspră, îl admira într-un sens, recuperarea banilor de la cei care-i datorează este o meserie, o meserie tulbure, aproape dezonorantă, totuşi îi erau vitali, banii, la fel ca meseria lui, în fond, ea chiar se izbea din plin de această realitate cruntă.

— Eşti supărat pe mine?

— De ce?

— Din cauza problemelor mele. De obicei nu vorbesc niciodată despre ele cu nimeni din jurul meu, şi atunci mi-a făcut bine să fii acolo.

— Cel puţin acum ştii cine este tipul cu adevărat.

— Aveam eu o bănuială.

Ea se abţinea să spună mai mult, să-i vorbească de hârtia blocată în imprimantă, de bănuielile legate de Kobzham şi de Fabian, despre manevra parşivă pe care poate i-o coceau, nu era sigură de nimic, nu voia ca Ludovic să se înfierbânte şi mai mult, de astă dată împotriva lui Fabian…

— Dar, spune-mi, le poţi pune cruce celor nouăzeci şi două de mii de euro?

— Nu, şi mai ales nu acum, dar nu mai vreau să-l văd pe tip, nu mai vreau să am de-a face cu el, o voi lăsa baltă. Cred că mi-e frică.

— Frică de ce?

— Habar nu am. De tot. Totul mă sperie, totul mă nelinişteşte.

Ludovic vru să răspundă, ea nu-i lăsă timp.

— Nu sunt făcută pentru aşa ceva. Cred că nu sunt făcută pentru a câştiga. Cu cât am mai multe lucruri în proprietate, cu atât mă tem mai mult să nu le pierd, vezi, mereu mi-e frică să nu li se întâmple ceva copiilor, soţului, mie, şi chiar ţie acum… N-ar trebui să ţi-o spun, dar sunt fragilă, mă rog, aşa cred.

— Dar, Aurore, firma ta e frumoasă, în afara acestui tâmpit toată lumea te respectă, asta e o forţă…

— Moda e o zonă de nişă. Câtă vreme totul merge bine, toată lumea te vrea, presa, cumpărătorii, clienţii, toată lumea te găseşte genială, toţi se calcă în picioare ca să prindă loc în primul rând la prezentările de modă, dar la primul semn de slăbiciune te lasă baltă.

— Stai aşa, aici e vorba doar de un încurcă-lume care încearcă să-ţi tragă clapa, doar n-o să te laşi trasă în piept, mai ales de unul ca el, nu trebuie să eziţi să-l trosneşti, Aurore, trebuie să-l trosneşti fără şovăire, e un peşte mare!

— Tocmai, nu trebuie să te atingi de el pentru că e mare… De cei mari, nimeni nu-ndrăzneşte să se atingă. De aceea sunt mari.

Ludovic simţi că i se potrivea şi lui cugetarea, de parcă ea-i dădea de înţeles că era derizoriu şi deloc nobil să-i tot forţeze

pe micii datornici să se achite, să-şi petreacă viaţa punând în ordine datoriile casnice.

— Eu îmi doresc numai să desenez haine, înţelegi, nu să mă bat... Când eşti stilist, intri într-un business, faci calcule, mereu alte calcule, la început nu îmi doream aşa ceva. Voiam doar să fac haine, nişte haine care să emoţioneze, înțelegi ce vreau să zic, nişte haine care să fie considerate ca făcute pentru tine, când ai un fular care a fost tricotat pentru tine, nu-l porţi la fel ca pe un fular cumpărat de la Zara, e emoţie, nu ştiu cum să spun asta...

Cu mâna abandonată în palma bărbatului, Aurore se simţea învinsă, descurajată, ajunsese la limită, îşi dorea să oprească totul, să nu mai facă pe şefa, suferea prea mult pentru că se alegea praful de firma ei, era de parcă ar fi văzut un copil care nu se mai vindecă, acelaşi sentiment de neputinţă, eşti depăşit, nu poţi face nimic, toată lumea îţi întoarce spatele, intri cu totul în panică. Şi atunci, la dublul joc al lui Fabian, nici măcar nu mai voia să se gândească, să-l recunoască, i-ar face prea mult rău să-şi spună că prietenul de ieri făcea totul pe la spatele ei ca s-o sape.

Prin fereastra franţuzească vedea copacii de afară, castanii îşi pierduseră frunzele, îşi spuse că avea din nou doi corbi în faţa ei, doi dăunători, Fabian şi Kobzham. Simţea palma solidă a lui Ludovic care o cuprindea pe a ei.

Cei doi chelneri sosiră, grăbiţi, se scuzară de întârziere, era din cauza bradului, Ludovic îi văzuse dând o mână de ajutor la coborârea copacului uriaş din camion. Cu o coregrafie desăvârşită, ei depuseră un întreg arsenal de ceşti de ceai, de tacâmuri din argint şi de farfurioare pentru prăjituri. Aurore îşi trase mâna înapoi. Odată plecaţi chelnerii, Ludovic rearanjă toate lucrurile pe care ei tocmai le aşezaseră pe masă, ceştile, pliculeţele de ceai, linguriţele, letierele şi farfurioarele de prăjituri, un aranjament uimitor de complex pe care ei îl făcuseră pe dos. Aurore se uita la mişcările lui. Avea gesturi lente, sigure, apuca cu fermitate fiecare articol, făcu ordine pe masă, îi turnă lui Aurore apă caldă, apucă letiera, ceainicul

fierbinte îl prinse de sus, fără să clipească. Dezvălui multe despre tine prin felul în care prinzi obiectele, la el aveai de fiecare dată senzaţia unui gest sigur pe el, certitudinea că gesturile lui erau ferme. Nu-şi mai vorbeau. Aurore îşi dădu seama că nu-şi deschisese mobilul la loc, de două ore era închis, niciodată nu se deconecta atât de mult timp. Îşi pescui *smartphone*-ul de pe fundul genţii, îl scoase, dar nu-l deschise. Printr-o uşă din capăt, cei din personalul restaurantului aduseră bradul cel mare în încăpere, şase inşi îl duceau până la mijlocul sălii, unde îl ridicară. Odată ce au ridicat bradul, chiar şi fără decoraţiuni, ambianţa se schimbă cu totul, era o cu totul altă atmosferă, una sărbătorească, de sfârşit de an, nepăsarea sau angoasele pe care le trezeşte trimiteau către un imaginar care va cuceri totul în foarte scurt timp, o atmosferă plină de nerăbdare şi caldă ce aducea toată familia laolaltă. Dintr-odată, Aurore tresări şi-şi duse mâna la gură, tocmai îşi dăduse seama că ea nu-şi cumpărase brad, anul acesta chiar nu se gândise nici la ghirlande şi nici la pom, ce mamă groaznică putea să fie.

— Suntem cu maşina, te pot ajuta, cumpărăm unul şi-l punem în portbagaj.

— Nu. Prefer să mă ocup singură. Nu trebuie să faci asta.

— Bine, cum doreşti.

Ea îşi regretă asprimea, dar ţinea cu orice preţ să evite asta, să înceapă să amestece totul.

— Ştii că Iris şi Noé îmi tot vorbesc despre tine, de când a cedat boilerul, au impresia că le-ai salvat casa. Mă rog, e normal, cred că le-ai făcut o impresie puternică. M-au întrebat de mai multe ori, când îl revedem?

Ludovic schiţă un zâmbet indecis, neştiind cu adevărat ce să răspundă, cu atât mai mult cu cât nu era absolut deloc o propunere, în nici un caz remarca ei nu trebuia luată ca atare.

De mai bine de-o oră era acasă la cuplu tânăr într-o locuinţă tip studio supraîncălzită, băiatul era în şomaj de trei luni, fata lucra de acasă, redacta articole pentru un site, lucra fără contrat de muncă. Tocmai li se născuse un copil, care dormea acolo, în pătuţ, vorbeau foarte încet. Era foarte strâmt la ei, nu aveau decât o fereastră, care era închisă. Deşi negocierea se petrecea cu calm, Ludovic simţea cum i se scurge sudoarea pe şira spinării, acoperindu-i tot corpul, la sfârşit era leoarcă. Se sufocau înăuntru, nu voia să le spună, cu atât mai mult cu cât băiatul era vai de capul lui, îngrozit că era prins din urmă de reparaţiile la maşina lor, iar fata era tulburată, încuviinţau fiecare propunere care li se făcea, fără să caute s-o dea la-ntors. Când Ludovic simţea că e luat drept executor judecătoresc sau drept poliţai, era deranjat, dar profita de acest lucru ca să-şi păstreze avantajul. În acelaşi timp, gândindu-se mai bine, îi era ciudă că nu se arătase la fel de intimidant şi faţă de Kobzham, la fel de tranşant şi de eficient ca atunci, în doi ani remarcase un lucru, cu cât datornicul avea mai mult de restituit, cu atât se lăsa mai puţin impresionat, era groaznic s-o constate de fiecare dată, de parcă cei mai slabi erau şi cei mai scrupuloşi, cei mai ruşinoşi, cu cât datorau mai puţini bani, cu atât sufereau mai mult, pe când marii datornici amânau litigiul ca şi cum li se fâlfâia.

Îl conduseră amândoi până la uşă, cum ar fi făcut cu un medic de la urgenţe. Îi fusese atât de cald înăuntru că merse pe jos cât ţinea Cours de Vincennes, să respire puţin. Totuşi bătea vântul, puteai să şi îngheţi în curentul ăla groaznic. Pe sub geacă, tricoul îi era leoarcă de sudoare, simțea că-l ia răceala, lucru ciudat, dârdâia. În clipa aceea slujba lui îl scârbea. Dumnezeule mare, e atât de uşor să-i faci pe cei mici să plătească încât îi era ciudă pe el că nu izbutise să-l facă să plătească pe celălalt ziua trecută, îi era ciudă că nu ieşise din

acel birou fie şi cu cel mai mic angajament, cea mai mică promisiune, dimpotrivă, Kobzham îl dusese cu preşul, deturnase subiectul către hainele lui, către Aurore, îl păcălise… Îi era ciudă că nu-l zgâlţâise pe cretinul ăsta, că nu-i pusese mâna-n gât, pe dinăuntru îl măcina încă de la înfumurarea, de la condescendenţa cu care-i primise, şi atunci se concentră asupra gândului de a-l face să plătească, îşi spuse că nu-l va lăsa să-i scape, numai să-i fi cerut Aurore, în mod oficial, să se ocupe de tip, îşi jură că-l va face să plătească.

Intră într-o cafenea, la intersecţia dintre Rue des Pyrénées şi Cours de Vincennes, un bar-tutungerie deprimant cu o mână de clienţi stinşi de-a lungul tejghelei. Şi acolo salutul lui rămase fără răspuns, mai salută o dată, tare, toți se uitară la el, unii mârâiră câte un bună ziua fără vlagă, chelnerul din spatele tejghelei se întoarse, mai degrabă uimit de intrarea lui. Ludovic comandă un grog, ceva ce nu bea niciodată, ceva ce nu comandase niciodată într-o cafenea, nu voia să recunoască, dar simţea nevoia de puţin alcool.

Cum nu se încălzise încă, nu se întoarse pe jos, ci luă autobuzul 86. La ora şaisprezece erau deja câţiva pasageri, încă o dată se ţinu strâns de bară cu ambele mâini. Când trecea de Place de la Nation, autobuzul se mai eliberase, cât să poată fi străbătut de o rază de soare ca un proiector, în fasciculul de lumină orbitoare el văzu mii şi mii de firicele de praf în suspensie, închipuindu-şi dintr-odată miliardele de bacterii răspândite în autobuz, particule de salivă sau de rinovirusuri, brusc ideea de a-şi ţine mâinile pe bara aceea mânjită de mii de alte mâini îl dezgustă, deveni conştient de aerul pe care-l respira, urmele pe care le păstra pe palme, mai ales când apuca mereu barele cu o forţă teribilă, şi asta numai ca să-şi încordeze dorsalii… Îşi puse în gând să-şi cumpere mănuşi înainte de a se întoarce acasă.

Coborând din autobuz, făcu un ocol pe la raionul de bărbaţi de la Monoprix, nu călca niciodată pe-acolo, prea multe culori pastelate, cămăşi strâmte, şepci la modă şi fulare colorate, nimic de acolo nu i se potrivea. Nu mai era nici o pereche de

mănuşi. Dădu ocol raionului de bărbaţi, căutând ceva simplu sau ceva mai şic. Cămăşile se opreau la 46, de parcă toţi bărbaţii din cartier erau manechine. Pantalonii păreau mai O.K. Luă nişte blugi pe care îi despături şi-i împături neîndemânatic la loc, aruncă o privire către pantalonii de stofă, dar îi fu cu neputinţă să-i pună la loc pe umeraşe. Asta îl enervă. Fără să mai vorbească de probatul unora, totul părea să-i pună nervii la-ncercare. Să se strecoare într-o cabină cu o draperie care nu se trage până la capăt, să se zbată într-un spaţiu redus, să se dezbrace la câţiva metri de cele două vânzătoare care aranjau raioanele îl stânjenea. Totuşi luă cinci perechi, trei de blugi şi două de pantaloni cu pense, cam la întâmplare, mulţumindu-se să-i aleagă pe cei mai mari, şi intră în cabină.

Îşi scoase pantalonii, dar aruncându-i în partea de sus a peretelui despărţitor ridică şi o bucată de draperie, astfel că se trezi în boxeri în faţa celor două vânzătoare. Se grăbi să tragă draperia, apoi îşi puse pe el modelul care nu era *slim*, ci *smart*, pantalonii îl ţineau deja la genunchi, îi trase până pe coapse cu forţa, de parcă ar fi îmbrăcat un combinezon de scafandru. Îi veni şi mai greu să se dezbrace de ei, ţopăi într-un picior ca să-şi recapete echilibrul şi lovi pereţii cabinei cu umărul, văzută din exterior probabil că se mişca, era conştient că bătea la ochi. Cele două vânzătoare se uitară la cabina apucată de spasme, ca o rachetă care freamătă pe rampa de lansare, una dintre ele se apropie, neliniştită de faptul că acel client bizar ar fi putut răvăşi totul, căutând ceva pe măsura lui.

— Sunteţi bine, domnule?

— Nu, tocmai, nimic nu-mi vine bine!

Depăşind problema convenienţelor, Ludovic trase perdeaua când încă era în boxeri şi arătă cele două perechi de blugi pe care le probase; cât despre celelalte perechi de pantaloni, îi lăsase pe jos. Fără să i-o ia în nume de rău, vânzătoarea îi ceru să-i adune.

— Dar, domnule, e normal, aţi luat măsura 48, nu veţi încăpea niciodată în măsura 48.

— Mai mari n-am găsit.

— Încercaţi numărul 52, este măsura cea mai mare pe care o avem sau puteţi să vă uitaţi la modelele americane, L34 cu W39, de exemplu…

Şi cealaltă vânzătoare se apropie, semn că voiau, şi una, şi cealaltă, să-l ajute, cu sinceritate. Cea de-a doua era o negresă tânără, o bufnea râsul la vederea bărbatului în boxeri şi şosete, proţăpit în mijlocul vrafului de pantaloni.

— O, domnule, mă iertaţi, dar cred că nu veţi încăpea niciodată într-un 52!

— Bine, înţeleg, dar ceva peste 52 aveţi sau nu?

După zece minute de probat, era din nou leoarcă, vlăguit să dea din braţe într-un spaţiu de doi metri cubi, îmbrăcându-se şi dezbrăcându-se necontenit. Tot ce voia erau niște pantaloni noi, nu conta de care, doar să fie noi. Înconjurat de toate acele haine aruncate vraişte, se gândi la Kobzham, ce s-ar mai fi amuzat dacă l-ar fi văzut acolo, blocat într-o cabină de probă, cu două vânzătoare în ajutor.

Tipul de la pază, negrul înalt postat mereu la intrare, veni să întrebe dacă e vreo problemă. Ludovic îl vedea deseori pe tip, dar nu-i vorbise niciodată, paznicii evitând orice urmă de familiaritate cu clienţii care obişnuiesc să vină des pe-acolo, de teamă să nu se creadă că sunt mână-n mână. În mod excepţional, paznicul de regulă tăcut îşi dădu cu părerea.

— Ştiţi, domnule, aici nu se găseşte măsura dumneavoastră, nu aici trebuie să vă îmbrăcaţi, aici e Monoprix.

În rezumat asta însemna că Monoprix nu era de nasul lui, că aici totul era conceput pentru o clasă de bărbaţi subţiri, rafinaţi, aici hainele erau gândite pentru tineretul de la oraş, tras ca prin inel, un soi de elită căreia nu-i aparţinea, acum nu-i mai dădea Kobzham peste nas, ci tot magazinul, toate miile de modele frumos aranjate pe raioane, şi chiar cele două vânzătoare şi paznicul, toţi îl făceau să simtă că nimic de aici nu era de nasul lui, că n-avea la ce să mai încurce oamenii pe-acolo.

Nu mai putea suporta acea situaţie, în plus, chiar atunci remarcă că nici boxerii lui nu mergeau, că era mult prea demodaţi, în standul din faţă erau tot felul de boxeri mulaţi,

rafturile erau pline de tot felul de mărci, dar numai de boxeri mulaţi, de parcă era de la sine înţeles că orice bărbat de la oraş trebuia să-şi ducă mica lui luptă zilnică. Una dintre vânzătoare se întoarse cu o pereche de pantaloni de trening din bumbac, nişte pantaloni de trening imenşi de culoare crem, dar urâţi cu spume, ea-l asigură că, din tot magazinul, erau singurii pantaloni în care ar fi încăput.

Paznicul însuşi se miră.

— Totuşi, Lucie, doar nu vrei să-i vinzi domnului aşa ceva…?

Lucie răspunse că pe măsura lui nu avea decât acel model, Ludovic se săturase, era prima dată când mobiliza trei persoane ca să probeze nişte pantaloni. Văzându-l cum ţinea pantalonii de trening cu vârful degetelor, cu scârbă, izbucniră în râs, vânzătoarele şi paznicul.

— Ca pijama, n-ar fi rău, spuse acesta din urmă.

Ludovic se îmbrăcă la loc cu blugii cu care venise. Înainte să şi-i pună pe el, vânzătoarea îi ceru să se uite la etichetă, dar era atât de spălăcită că devenise ilizibilă.

— Domnule, ar trebui să căutaţi pe Internet sau într-un magazin pentru măsuri mari.

Clar îi spuneau să se care, dar râzând. Ludovic îi observă pe toţi trei. Paznicul era genul de baschetbalist, foarte slab şi înalt la doi metri, cât despre cele două vânzătoare, cămăşile le erau întinse peste rotunjimi, una dintre ele avea un piept atât de generos că două braţe n-ar fi cuprins-o, pe când cealaltă era de o rotunjime curios de bine proporţionată, excesivă, dar plăcută, o femeie voinică, dar cu trăsături fine, un chip pur de prinţesă pe un corp XXL. Fără să-şi propună, Ludovic trezise în ei o formă de simpatie fără reţineri, de complicitate, li se oferise ca un intermezzo, o recreaţie de care ei se despărţeau cu greu. Le propuse să le ajute să împăturească la loc toate perechile de pantaloni.

— O, nu, nu, nu, lăsaţi, şi împăturitul e o meserie, ştiţi…

În oglindă, zări atunci imaginea propriului corp, pe care şi-l privea destul de puţin şi de rar. Pe vremea antrenamentelor făcea exerciţii în faţa oglinzilor din sala de sport, cele mai multe

exerciţii se efectuau aşa, fie că era vorba de genuflexiuni sau de exerciţiile de încălzire, stătea mereu cu faţa la oglinzi. Avea sentimentul că oglinda cabinei îl făcea să pară mai gras, se vedea mai mare decât era în realitate, dacă nu cumva chiar era aşa. Nu prea-şi dădea seama cum îl văd ceilalţi. Înainte să-şi pună geaca, îşi umflă bicepşii şi pectoralii ca să-şi tragă tricoul, năpădit brusc de acel reflex adolescentin, un chef instinctiv să se ia la bătaie cu cineva. Adevărul e că nu şi-l putea alunga din minte pe Kobzham, rareori un tip îl enervase atât de murdar, ticălosul îl întărâtase din câteva fraze şi, ca s-o spunem de-a dreptul, îl dăduse peste cap, de parcă l-ar fi tratat ca pe un ţărănoi fără să ştie de unde venea sau poate că ghicise, poate că era atât de evident. Rareori i se aruncaseră atâtea porcării în faţă, direct, pură subminare a încrederii, fără să fie câtuşi de puţin vorba de o provocare fizică, tipul stăpânea alte mecanisme, cu mult mai perverse, mai nebuneşti. Îl scotea din minţi că Aurore era gata să renunţe la tot, inclusiv la bani, îl scotea din minţi. La întoarcere, se gândea la plăcerea pe care ar încerca-o dacă l-ar lua tare pe tip, dacă l-ar băga în sperieţi, să se scape pe el de frică, pe bune, încât să scoată de la el dacă nu banii, măcar nişte scuze.

Când se mutase cu Richard, îşi amintea de uluirea lor deplină când se trezeau împreună în fiecare dimineaţă, apoi se născuseră copiii, carierele lor alunecau spre succes, dimineţile lor erau tot mai grăbite, până ce deveniseră cu totul alţii.

Alături de Ludovic, lungită în patul lui, la sfârşitul după-amiezii, ea descoperi o formă de uluire cu totul diferită, o uluire la fel de puternică, dar mult mai fugară, uluirea de a-l vedea pe celălalt fără să ştie dinainte când va avea loc următoarea întâlnire, vidul surprinzător care se crea când se despărţeau, modul de a dispărea din viaţa celuilalt, totuşi nu departe, fiecare pe latura lui de curte, dar pe laturi paralele. În după-amiaza aceea se întâlniseră la el. De-a doua zi dimineaţa după întâlnirea de la La Grande Cascade, ea îi strecurase un bilet în cutia poştală, îi spunea că va trece pe la el, lunea viitoare pe la ora şaptesprezece, era prima dată când făcea aşa ceva, să-şi dea întâlnire lăsându-i un bileţel, în rest n-aveau nici un mijloc de contact, nu tu e-mail, nu tu număr de telefon. Incertitudinea o făcea să strălucească, o însoţea de-a lungul zilelor, Aurore gusta din uşurinţa de a se dărui unei relaţii conduse de hazard şi de dorinţă, era mult mai excitant decât întâlnirile premeditate sau stabilite cu mult timp înainte, mult mai preţios decât obişnuinţele sau decât cotidianul. Se simţea bine alături de acel bărbat care o asculta. Îşi spunea că fiecare întâlnire a lor e o pură paranteză, ca o dezrădăcinare, ostroave presărate în viaţa ei, ar trece din insulă în insulă, aşteptând-o pe următoarea în amintirea precedentei.

— Totuşi, tipul nu e singurul care distribuie în Asia, poţi găsi pe altul…

— Poate. Doar că e cel mai bine plasat, şi-apoi, în cazul de faţă, oricum nu mai am o colecţie, nu ştiu când voi mai putea scoate una, nu ne mai permitem.

— Aş putea da dosarul firmei mele, asta te-ar face să eviţi penalul, avem executori judecătoreşti care ne sprijină discret, însă nu sunt atât de sigur că acest Kobzham s-ar lăsa impresionat de scrisori cu antet, cred că n-ar strica să-l scuturi pe tip.

Aurore nu ştia ce anume înţelegea el prin a-l scutura pe tip, nici n-avea chef să se gândească la asta, nu acum. Cu un gest calm îşi propti bărbia în palmă şi se lăsă absorbită de contemplarea acelei fiinţe capabile să spună lucruri feroce, dar pe un ton calm, a fiinţei capabile să elimine cu sânge rece nişte corbi, apoi să facă un buchet din penele lor, să facă dragoste cu ardoarea unui amant sălbatic în timp ce-i şoptea la ureche, să spună cu voce blândă grosolănii, de parcă îi şoptea un poem, bărbatul îi scăpa cu desăvârşire. Uneori, acel corp o înspăimânta. Ludovic îşi pusese braţul peste burta ei, părea greu, braţul, ea îşi spunea că dacă s-ar lăsa cu toată greutatea, ar sufoca-o, se gândi că bărbatul putea să facă rău chiar fără să-şi dea seama.

Dar ce vedea ea, mai ales, era că ea-i spunea tot. Ea care nu vorbea niciodată cu nimeni despre grijile ei de la muncă, nici despre cât de greu îi era uneori să-şi suporte copiii, despre dorinţele ei de a fi singură şi de a nu face nimic, de a se lungi egoistă pe canapeaua albă, toate lucrurile pe care nu le putea spune fără teama de a trece drept o mamă sau o şefă rea. Nu mai avea forţa să fie şefa, mama, soţia, creatoarea de modă şi infirmiera atâtor oameni, pe lângă fiica docilă a părinţilor ei, neliniştiţi şi complet lefteri după ieşirea recentă la pensie, şi nora unor socri care locuiau de cealaltă parte a Atlanticului, o noră mereu disponibilă şi veselă, în momentul acela nu mai putea duce toate astea, simţea că, din când în când, îşi putea pierde tăria de a fi ea însăşi. În cel mai rău caz putea să lase totul baltă, să lase firma să-i alunece printre degete şi să-i spună da lui Richard, care îşi dorea cu disperare să se întoarcă în Statele Unite, să-şi refacă viaţa de la A la Z... Soluţia asta ar fi fost cea mai rea, în primul rând nu-şi dorea să locuiască acolo, cu atât mai puţin să trăiască pe spezele lui Richard, nu suporta

să depindă de un bărbat, de aceea trebuia să-şi salveze firma, fie şi numai pentru aşa ceva…

— Ludovic, strânge-mă în braţe.

Cel puţin în faţa acestui bărbat se simţea în afara acelor probleme, în afara vieţii ei, lui îi putea spune orice şi, ca să vezi, el chiar o asculta. Celorlalţi nu izbutea să le vorbească, dacă şi-ar fi dezvăluit problemele ar fi însemnat să le adauge la problemele lor. Pe când el părea de nezdruncinat, absolut deloc influenţabil, un soi de meterez, un perete de rezistenţă, el putea să îndure totul, să audă totul, ceea ce îi oferea bărbatul era, mai presus de orice, atenţia lui, o asculta fără s-o judece, o ghicea, de altfel o intriga să nu aştepte nimic de la ea, părea că e acolo mult mai mult ca s-o ajute decât ca s-o iubească, dar oare era cu putinţă ca o iubire să se dedice în mod esenţial acelui lucru, ajutorului oferit celuilalt, iar a-l ajuta pe celălalt oare înseamnă deja a-l iubi, mai ales când asta nu funcţionează decât într-un singur sens, oare de ce făcea asta?…

— Ludovic, pot să te întreb ceva?

— Da.

— Cine sunt eu pentru tine?

— Mi-ar plăcea să aflu.

— Nu, dă-mi un răspuns mai bun de-atât, spune-mi ce însemn eu pentru tine.

— Ceva… neprevăzut.

— Ceva?

— Aurore, nu ştiu să răspund la întrebarea asta, tu pentru mine însemni…

El amuţi brusc, speriat de gândul că ar putea spune prea mult, că ar putea să se dăruiască. Ce simţea pentru ea ţinea pentru sine, nu va mărturisi nimic din dorinţa lui de a o lua în braţe, de a o săruta, nici despre mirosul ei care nu-i mai ieşea din minte, parfumul care-i revenea intermitent, care-l bântuia când ea nu era acolo. E inexplicabilă dorinţa care te cuprinde uneori să-l amuşini pe celălalt, să-i simţi parfumul, să vrei să-l ai foarte aproape, să-l respiri. El îşi dădea seama că ea aştepta, aproape neliniştită, un răspuns, iar atunci îi luă mâna şi era cât

pe ce să-i răspundă… În acelaşi timp, la patruzeci şi şase de ani, i s-ar fi părut pueril să facă o mărturisire de genul ăla, ar fi pus-o pe fugă, ar fi copleșit-o să afle că ea conta deja pentru el, că se gândea necontenit la ea, că o iubea de fapt, despre aşa ceva pesemne că era vorba. Doar că acea iubire n-avea sens, femeia avea deja viaţa ei, iar în acea viaţă nu mai era loc pentru altcineva, nu se găsea nimic de făcut în ea, poate doar s-o tulbure, dar poate că ea căuta tocmai tulburarea. Ar tulbura-o şi mai mult spunându-i că, după Mathilde, nimeni nu contase niciodată într-atât, de trei ani nu sărutase şi nu se atinsese nici măcar în treacăt de vreo femeie, îi era ciudă pe el că se gândea la Mathilde atunci, pentru prima oară de când murise, ba chiar de când o cunoştea pe Aurore, avea sentimentul c-o înşală.

Aurore îl privea, fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce se petrecea dinapoia acelui chip închis. Nu înţelegea de ce avea nevoie de atât de mult timp să-i răspundă, aşa că interpretă, îşi spuse că-l stânjenea, că-l făcea să nu se simtă bine cu întrebările ei, îl plictisea cu pretenţiile ei copilăreşti, pentru el nu era o partidă facilă, o femeie care se afla acolo, la îndemână, în clădirea de vizavi, îşi spuse că nu, aşa ceva nu era cu putinţă, n-ar fi venit cu ea la acea întâlnire, şi corbii, nu mai ştia… Ea îi strânse mâna cu fermitate. Când şi când se temea să nu fie surprinşi, să n-o prindă careva cu mâna în palma acelui bărbat, era imposibil pentru că se ascundeau, dar ea avea acea groază, apoi nu-i mai păsă, iar el începu o frază.

— Ştii…

Dar rămase acolo, muşcându-şi buzele. Nu avea să-i răspundă. Ea se uită afară, apoi reveni cu privirea pe chipul bărbatului, chipul înfipt în vârful acelui corp, îi surprinse un licăr în privire, era chiar acolo, alături de ea, la fel de solid şi de drept în atitudine, dar ochii i se umeziseră, de parcă striveau lacrimi, şi, dintr-odată, mâna bărbatului în mâna ei i se păru cu totul fragilă, era ameţitor, de parcă abia acum îşi dădea seama, pentru prima oară, că ea-i putea face rău.

Măcar o dată se întorsese suficient de devreme ca să le facă ea baie copiilor, profita din plin că e cu ei. Gemenii se jucau în cadă, foarte încântaţi de prezenţa mamei lor, erau bucuroşi, poate exagerat, râdeau zgomotos şi împroşcau cu apă peste tot. Aurore ar fi trebuit să fie nebună de bucurie că participa la acea veselie, la acel mare teatru al băii, dar în fond asta o sâcâia puţin. Se gândea la el, la tipul ce stătea de cealaltă parte a curţii, era inadmisibil, dar se surprinse uitându-se ţintă la fereastră, visând c-o deschide şi că-şi ia zborul, că fuge din viaţa ei prea încărcată de zgomote şi de îndatoriri ca să meargă după el în micul apartament bătrânicios chiar de vizavi, să i se culcuşească în braţe, să nu mai audă nimic. Ţipetele copiilor ei veneau de aproape, de la câţiva centimetri, dar puţin câte puţin ea le auzi din ce în ce mai de departe, ca de afară, ca de cealaltă parte a ferestrei, de parcă ea ar fi stat pe una din crengile copacului, liberă precum cele două păsări.

După ce puse copiii la culcare, aşteptă să se întoarcă Richard, să cineze cu el. Sosi după ora zece. În seara aceea cina era frugală, somon rece şi blinii, o salată verde, el adora simplitatea, cinele să fie simple, conversaţiile să fie simple, totul să fie simplu. La desert, când terminau prăjiturile de care copii abia dacă se atinseseră, prăjituri simple cumpărate de la Lenôtre, ea simţi nevoia să-i vorbească despre Kobzham, să-i afle părerea, ce-ar face el în locul ei, dar i se părea ceva derizoriu să aducă vorba despre o poveste sordidă de nouăzeci şi două de mii de euro, cu atât mai mult cu cât, de când erau la masă, Richard nu făcea decât să enumere planuri fabuloase, despre un nou *start-up* etic în care credea, vaccinuri care, în câţiva ani, vor fi o mină de aur, şi contractul mondial pentru o aplicaţie de *booking* pentru care se ocupaseră de *fundraising*, iar apoi despre o *joint-venture* cu o marcă de *smartphone*-uri şi un fabricant de eoliene din San Francisco, şi iarăşi despre

proiectul cu o aplicaţie care-ţi afişează câtă energie ai consumat pe dispozitive *wearable*, fiecare ar avea pe telefon un fel de martor, ca joja de benzină la maşini.

— Uneori te crezi obosit, deşi nu eşti, sau invers, te crezi foarte în formă, pe când de fapt consumi din rezerva de energie, şi atunci te îmbolnăveşti… Aplicaţia te anunţă când ţi-e foame sau sete şi-ţi spune ce trebuie să bei sau să mănânci, dar şi cât timp trebuie să alergi sau să dormi…

Ajutând-o să debaraseze masa, el continua să vorbească. Richard se gândea tot timpul la muncă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, viaţa era făcută exclusiv din ore de muncă… Auzindu-l, totul părea uşor de realizat, totul era simplu, era suficient să-i identifici pe cei care aveau idei, să-i pui în legătură cu cei care aveau bani, şi din acel moment aventura începea, pentru câteva mii sau milioane de euro se lansau. Atunci, în faţa acelei lumi în schimbare pe care i-o expunea el, i se părea meschin să aducă vorba despre poveştile ei personale, să-i menţioneze cele nouăzeci şi două de mii de euro pe care nu izbutea să şi le recupereze şi care totuşi ar putea să compromită totul. Odată pornită maşina de spălat vase, ea se aşează la bar, stoarsă de vlagă.

— Aurore, ce-ai păţit?

— Nimic.

Richard veni să se aşeze alături de ea, îşi trecu un braţ pe după umerii ei, ea se simţi cu totul stânjenită de braţul care o cuprindea, mai ales în seara aceea, la câteva ore după ce alte braţe o strânseseră cu toată puterea, de altfel, roşi, fără să poată face nimic starea de neplăcere o copleşi, iar ea deveni stacojie, dar Richard nici măcar nu-şi dădu seama cât era ea de tulburată.

— Aurore, explică-mi, ştii bine că sunt aici.

Ca să scape de tulburare, ca să şteargă cât mai repede faţa lui Ludovic care se suprapunea peste cea a lui Richard, Aurore îi explică faptul că, în linii mari, se trezea încolţită între un debitor dubios şi asociatul ei pe care-l bănuia că vrea să-i dea ţeapă.

— Fabian…? Dar e prietenul tău, nu?

— Poate, dar mă-ntreb dacă nu cumva e mână-n mână cu Kobzham, nu ştiu, poate ca să ne forţeze să intrăm în incapacitate de plată şi să ia cu japca firma împreună cu acest Kobzham.

— Cum crezi c-o să facă asta?

— Împingând firma spre redresarea judiciară şi urmărind s-o preia în ultima clipă.

— De aceea mi-ai vorbit de *prepack cession* data trecută?

— Nu ştiu, nu mai ştiu…

— Pentru că o manevră de acest tip este *self-dealing*, e un delict…

— Aşa ceva nu există în Franţa, poate în Statele Unite, dar nu în Franţa.

— Nu-mi spune că în Franţa dreptul afacerilor este mai puţin sever ca în Statele Unite. Oricum majorarea frauduloasă a pasivului înseamnă bancrută frauduloasă, iar pentru bancrută, chiar şi în Franţa, eşti pasibil de închisoare… Dacă vrei, pun cabinetul nostru de avocaţi la treabă şi-ţi jur că tâmpiţii ăştia doi îşi vor pierde dreptul să mai administreze, ba chiar pot să înfunde puşcăria…

— Nu, Richard, îţi spuneam asta, dar în realitate nu sunt sigură de nimic, doar că-mi trecea prin minte. Nu cred că Fabian ar fi în stare de o asemenea manevră parşivă.

Ea ştia că Richard nu-l plăcuse niciodată pe Fabian, un fel de gelozie abstractă îl ţinea la distanţă. Nu mai voia să vorbească despre toate astea, şi mai ales să se înfăţişeze sub acea imagine, de femeie care tocmai se zbate într-o situaţie din ce în ce mai complicată. Într-un cuplu raporturile de forţă evoluează în funcţie de cariera unuia şi a celuilalt, iar faţă de Richard, căruia îi reuşea totul, ea se simţea aproape vinovată de propriile eşecuri.

— Ştii, Aurore, în business e ca-n ringul de box, trebuie să loveşti imediat, altfel încasezi tu. Mai mult, pe ring toată lumea vede ce se petrece, cel puţin e clar, pe când în business toate loviturile vin pe şest, nu m-ar mira aşa ceva din partea lui

Fabian. Ţi-am spus-o întotdeauna, pentru mine Fabian este un peștișor, peştişorii visează mereu să fie mai mari decât cei care-i halesc, ştii de ce? Ca să-i halească la rândul lor, aşa sunt afacerile. Trebuie să loveşti, Aurore, trebuie să loveşti!

— Încetează să-mi mai vorbeşti ca unui copil sau ca unuia din inginerii tăi coşuroşi care îţi vin la interviuri.

— Hei, calmează-te, vreau doar să te-ajut, nimic mai mult!

— Nu-mi spune ce trebuie să fac sau să gândesc…

— Bun, ascultă, faci cum simţi, dar eu, în ce mă priveşte, voi vorbi despre asta cu Lathman & Cleary, mâine îi sun, doar să le cer părerea…

Iar el făcu atunci un gest care o lăsă fără voce, îi trecu mâna peste faţă şi-i dădu un pupic, un simplu pupic cam părintesc pe tâmplă.

— Nu, Richard, nu vorbi cu nimeni, poate sunt doar închipuirile mele, totul va reveni la normal, am apelat la o firmă de consultanţă şi totul va reveni la normal.

— Consultanţă?

— Da, am cerut consultanţă unei societăţi de recuperare de datorii şi va fi bine, se va rezolva.

— Dar, Aurore, avocaţi trebuie să-ţi iei, nu *consultanţi*, astăzi nu se poate face nimic fără avocaţi, îi sun mâine şi…

— Nu, nicidecum. Nu vreau să amestecăm totul, mereu ne-am jurat că nu amestecăm slujba cu familia.

— Ascultă, Aurore, dacă-i asmut pe Lathman & Cleary, te rog să mă crezi că…

— Richard, în seara asta voiam doar să-ţi vorbesc, ca să înţelegi de ce mă purtam ciudat în ultima vreme, nimic mai mult, nu-ţi face griji, mă voi descurca, n-am nevoie de avocaţii tăi…

— Ce nebunie! În Franţa, cum rosteşti cuvântul „avocat“, cum provoci frică, dar, la urma urmei, Aurore, un avocat este ca un dentist, nu trebuie să aştepţi să te doară ca să-l consulţi, trebuie să anticipezi, în Franţa voi nu ştiţi să anticipaţi…

— Te rog, nu mă mai bate la cap cu poliloghia ta despre *voi, francezii*…

— Totuşi e adevărat, nu este suficient să fii genial ca să reuşeşti, trebuie mai ales să anticipezi, în viaţă reuşesc mereu cei care sunt cu un pas înainte, şi nu supradotaţii!

— Nu sunt nici supradotată, nici genială, doar… Şi-apoi, habar n-ai de nimic ce ţine de lumea modei…

Puţin după miezul nopţii, au mers pe rând la culcare, în patul mare, *queen size*, pe care şi-l doriseră când se mutaseră aici. Richard trecuse deja la altceva, râdea consultându-şi *timeline*-ul pe Twitter. Uneori vorbea singur şi în engleză, îi vorbea tabletei ca unei persoane pe care ar fi ţinut-o cu adevărat în mână. Aşezat în pat alături de ea, Aurore îl simţea hipnotizat, în altă parte, apoi din când în când revenea la ea pentru că ţinea morţiş să-i arate la ce se uită, imagini fascinante cu oraşe abandonate, cu gheţari roz care se topeau în ape albastre, vulcani sub zăpadă, lucruri la care nici măcar nu ţinea, înainte să se apuce să răspundă la e-mailurile pe care le primea, apoi să treacă la clipuri video cu maşini în care nişte ruşi îşi filmau propriile accidente, o grămadă de tâmpenii uneori violente… Cum putea să doarmă după toate alea? Aurore îl rugă să dea volumul din cască mai încet. Ea se întoarse şi începu să citească din nou din cartea în care nu mai izbutea să înainteze de două săptămâni, o poveste în care era nevoită de fiecare dată să se sforţeze să-şi amintească cine e cine, să se întoarcă cinci pagini ca să regăsească firul povestirii, să refacă legătura cu personaje pe care când şi când le pierdea din vedere.

Ea se gândi la apartamentul lui Ludovic, se întrebă ce făcea el seara înainte de a adormi, oare se lungea aşa în pat şi lăsa gândurile să-i zboare, sau cumva fuma ore întregi întins peste cuvertură, îmbrăcat, oare adormea imediat? Ea se cufundă în somn cu gândul la el. Camera mare era scăldată într-o lumină albăstruie, lumina pe care o proiecta tableta lui Richard pe pereţi, o lumină unduitoare şi acvatică.

Aşezat în pat, Ludovic se uita ţintă la fereastra luminoasă, din ce în ce mai afectat de acea proximitate inaccesibilă, printre crengile cu totul dezgolite acum se vedea perfect vizavi. Îl

invidia pe bărbatul care locuia acolo cu Aurore, îl invidia şi-l detesta, fără să poată face nimic, fără ca măcar să-l cunoască, fără nici o legitimitate, de fapt bărbatul îl deranja.

În weekend, când mergea la părinţi, nimeni nu-i punea întrebări, nimeni nu îndrăznea să-i spună nimic, totuşi se gândeau toţi la acelaşi lucru, remarcau că el nu merge niciodată la mormântul soţiei lui. De trei ani doar soră-sa şi tatăl lui băteau drumul cimitirului, să mai schimbe florile, să smulgă bălăriile, să arunce o privire la chipul din medalion, la zâmbetul care va rămâne de-a pururi cel al unei femei radioase de patruzeci de ani.

Doar că astăzi, fără s-o zică nimănui, Ludovic se dusese, de parcă ar fi vrut să-şi ceară iertare. De trei ani de când murise Mathilde el n-o părăsise, nici măcar nu se gândise la altă femeie, nici pentru o aventură de-o seară şi nici măcar pentru un sărut. Niciodată nu s-ar fi crezut capabil să stea trei ani fără să facă dragoste, fără ca măcar să se atingă de o femeie, prins cum era în capcana unei forme de ariditate care venea din străfundurile lui, o absenţă deplină a dorinţei. Credea că, locuind la Paris, îi va veni mai uşor să se desprindă de Mathilde, s-o uite, pe când în realitate era mai rău, nostalgia vieţii la ţară i se adăuga absenţei, pedeapsa era dublă. Penitenţa asta nu era rezultatul unei conduite morale sau al unei loialităţi, nu şi-o explica, era chiar singurul care ştia de ea, nu era treaba nimănui dacă el avea sau nu o viaţă sentimentală, trei ani fără să facă dragoste, în general cu aşa ceva nu te lauzi, mai bine îţi ţii gura. Când o constata, îl deznădăjduia, era o adevărată nefericire, o pedeapsă, dar astăzi îşi dădea seama că până la urmă abstinenţa îl ţinuse departe de orice îndoială, de orice vinovăţie. De data aceasta era ceva deosebit, ceea ce trăia cu Aurore nu era poate decât o simplă aventură, o paranteză, totuşi ea exista, era chiar acolo, iar el se gândea necontenit la ea.

Stătea în faţa mormântului de parcă aştepta iertarea, dar era prea târziu, pentru iertare, la fel ca pentru restul. Privi florile

proaspete, ghivecele de crizanteme, îl văzu atunci cu ochii minţii pe tatăl lui, aducându-le, îşi dădea seama că tatăl lui adusese acel ghiveci mare de flori, pentru că era aşezat direct pe piatra de mormânt, în partea de sus, către fotografie, un pic într-o parte, soră-sa nu l-ar fi pus niciodată aşa, ea l-ar fi pus la bază, în dreptunghiul mic cu pietriş, şi ar fi luat un ghiveci mai mic, mai delicat. Neîndemânarea emoţionantă a tatălui său, dintr-odată, îl emoţionă. De altfel, ghiveciul aşezat cu nepricepere nu îndrăznea să-l atingă, nu izbutea să pună mâna pe acea piatră, ca un trup atât de viu şi de ardent să fi devenit glacial şi ţeapăn în asemenea hal, asta îl depăşea. Şi-apoi nu credea în nimic, nici în Dumnezeu, nici în rugăciuni, nu spera la nici o explicaţie transcendentală, iubea pe de-a-ntregul o femeie, şi-apoi, într-o zi, ea n-a mai fost, el era singurul care o putea face să existe în continuare, ca pe toţi care se aflau acolo. În acel cimitir, el nu ştia ce mai rămâne din soţia lui, pentru el, ea nu era cu adevărat acolo, ea ar alerga în continuare prin podgorii, s-ar agita pe la cuve, ar dirija echipele la îmbuteliere, ar mobiliza pe toată lumea la recolte, Mathilde era în continuare pe coasta dealului, oricum ea nu se oprea niciodată, viile ei, vinul ei, planul ei de a duce mai departe munca tatălui, de ameliorare, de modernizare era o obsesie. Mathilde muncea pe rupte tot timpul, când munceşti la podgorie nu poate fi altfel, Mathilde era de neoprit, un bulgăre de viaţă, mai puţin în ultimele trei luni. Dar acea imagine nu voia s-o păstreze.

Contemplă micul cimitir pustiu şi îngheţat, e drept că nu erau mulţi acolo, ce bizar totuşi s-o ştie înăuntru. Ludovic nici măcar nu era trist cu-adevărat, doar debusolat şi pătruns de frig până-n măduva oaselor, de cealaltă parte a zidului erau pădurile care coborau către văiugă, cărările pe care se întreceau când erau copii, fără să-şi fi dat atunci seama făceau o hărmălaie infernală de jur-împrejurul acelei oaze de linişte, fără să se gândească deranjau totul, fără ca măcar să le fi trecut prin minte, sărmanul cimitir micuţ. Atunci, în dimineaţa aceea, degeaba ciulea urechile, nu se auzea nimic, nici un zgomot, doar ţipetele îndepărtate ale corbilor care-şi luau zborul

deasupra pajiştilor, îi zbură gândul la Aurore, şi-i fu imediat ciudă pe el pentru asta. În acel cimitir, vara, în adolescenţă, veneau uneori să bea bere şi să fumeze tot felul de chestii, fără să se gândească că sunt lipsiţi de respect, la cincisprezece ani moartea nu există. Şi atunci făceau gălăgie, de care, după treizeci de ani, îi păru rău. Vara, dimpotrivă, era un loc foarte viu, vara erau toate ciripiturile păsărilor, erau şi bondarii, şi viespile, şi greierii printre pietrele calde între iunie şi august, vara cimitirul era aproape vesel, în timp ce atunci, la sfârșit de noiembrie, moartea îşi impusese prezenţa.

Nu putea să se concentreze, să-şi golească mintea, să nu se gândească la nimic, ca în şedinţele de yoga despre care vorbea Aurore, rămânea acolo, cu mâinile căzute pe lângă corp, ca-n rugăciune, dar avea senzaţia că se preface, că pozează în faţa mormântului, fără să izbutească să refacă legătura cu oricine, nici cu Dumnezeu, nici cu altcineva, cu Mathilde nici atât, simţi că atitudinea asta nu-i stătea în fire. De fapt, de când intrase în cimitir, o vedea mai puţin ca niciodată pe Mathilde, nici o imagine de-a ei nu-i venea în minte, nimic de aici nu i-o evoca, nici măcar fotografia alb-negru din medalionul deja şlefuit de vreme, ea care era atât de plină de culoare, sinceră şi veselă, în timp ce-şi mânca sănătatea.

Îşi coborî privirea, ca pentru a-şi cere iertare, şi zări încălţămintea nouă pe care şi-o cumpărase vineri la Paris, pantofi din piele, cu vârf alungit, îi făceau nişte picioare interminabile, deja purta 47, şi-apoi, cu acel efect de fus şi cu rigiditatea pielii prea noi care-l bătea la călcâie, îşi pierdea orice mobilitate a gleznei, avea impresia că se transformase în statuie, la fel de încremenit ca toate din jurul lui, mai ales că nu pentru a-i plăcea Mathildei îşi cumpărase el pantofii lăcuiţi… Dintr-odată se întoarse pe călcâie şi plecă grăbind pasul, îl dureau prea tare picioarele ca să alerge, dar ieşi repede din acel loc. Bătrâna poartă scârţâia la deschidere, dar zgomotul era şi mai sfâşietor când se închidea cu un zăngănit la capătul scârţâitului, mereu acelaşi scârţâit, în copilărie, când li se spunea să asiste la înmormântările bunicilor sau ale vecinilor,

el în general rămânea lângă poartă, prin urmare cunoştea bine scârţâitul, pentru alţii era făcut scârţâitul, n-ar fi crezut niciodată că într-o zi îl va privi şi pe el scârţâitul cu pricina, scârţâitul acelei porţi era singurul lucru veşnic aici, singurul semn emis de către cel Preaînalt.

Tatăl lui aducea dintotdeauna vacile la grajd, seara. Înainte de cină Ludovic îl însoţi, dar ca turist, fără să facă nimic, fără să ajute, căci, dacă i-ar fi dat tatălui o mână de ajutor i-ar fi transmis că nu mai era la vârsta la care putea s-o facă de unul singur. Oricum, rău ar fi făcut, fiindcă mai toate vacile lui ştiau să ajungă acasă şi singure, chiar când îşi petrecuseră ziua pe o pajişte îndepărtată, tot se întorceau singure, de parcă erau dresate.

Când se întâmpla asta, Ludovic se ţinea deoparte, se uita la bătrân cum se descurcă, încă avea îndemânarea să mânuiască porţile greoaie ale ţarcului cu balamale ruginite, vechituri care se închideau din ce în ce mai greu, trebuia să-ţi încordezi muşchii să ridici toate acele fierătanii şi să fii îndemânatic să le închizi. Tatăl lui vorbea cu vitele, le bătea cu palma pe greabăn şi le inspecta, în puţina lumină gălbuie din vechiul grajd el le număra în gând, se strecura printre mastodonţi, era clar în elementul lui printre dihăniile aburinde de şase sute de kile, nişte monştri în felul lor, dar monştri fără voia lor, monştri atât de fragili, atât de vulnerabili, se spune că o vacă rămasă singură, cu adevărat singură, după două zile n-ar mai pune gura pe mâncare, şi din acel moment ar trage să moară…

— Hei, tu, visezi sau ce faci?

Pesemne că tatăl lui coborâse, Ludo nu-l mai vedea în acea magmă aburindă şi neagră, totuşi îl auzea, îi spunea să vină să vadă ceva. De la început ştiu pentru ce anume, ţinea morţiş să-i arate un viţeluş fătat în urmă cu două zile, una din acele jucării de pluş cu ochi visători de înger, cu părul atât de moale că e cu neputinţă să nu-ţi treci mâna prin el, dar nu trebuie să-l atingi, spunea tatăl, pe mititelul monstru fragil. Tatăl se ridică şi-i făcu semn să vină lângă el. După o viaţă întreagă petrecută în preajma vacilor, Lucien avea mereu acelaşi zâmbet când vedea

un viţel nou-născut, era ceva mai puternic decât el, trebuia să i-l arate. Ludovic se rezemă cu coatele de poartă şi de acolo îi strigă:

— Stai liniştit, îl văd foarte bine şi de aici…

— Hai să vezi când zic, hai să-i vezi ochii, aşa mărgele n-ai mai văzut vreodată, în plus ea l-a fătat pe câmp, fix într-o baltă de apă, vreo două ceasuri în apă tot o fi stat, l-am ridicat pe jumătate înecat, iar acum priveşte-l, a-nviat, nu-i aşa că-i frumos? Nu…

— Da, lasă, îl văd mâine!

Tatăl lui era pe acolo, pe undeva, din nou ghemuit în penumbra umedă agitată de fâşâieli de paie şi de mugete blânde, în realitate, de unde stătea, Ludovic nu vedea viţelul mai mult ca pe Lucien. Tatăl se ridică, Ludovic îi surprinse chipul care se ivea dintre vacile pline de aburi, fără să-l desluşească pe deplin îi simţi totuşi zâmbetul şiret şi plin de ironie…

— Ia spune-mi, te temi ca nu cumva să nu-ţi murdăreşti încălţămintea cea nouă, nu-i aşa?

La cină, vorbeau cu toţii mai de una, mai de alta, dar tare, vorbeau toţi tare, chiar şi nepoţeii, Ludovic îşi dădu seama, asta nu-l deranja înainte, doar că, de când maică-sa nu mai sufla o vorbă, de când se zăvorâse în tăcere, de când toate conversaţiile se desfăşurau fără ea, iată că-l iritau, toate acele conversaţii îl răneau. Mamei nu-i mai vorbeau acum decât ca s-o întrebe dacă mai voia supă sau ceva mai multe legume, o mai întrebau şi dacă i-e sete, dar îi turnau apă oricum, fără să mai aştepte răspunsul.

Cel mai umilitor era că-i vorbeau ca unui copil, iar când ea nu răspundea, când nu schiţa nici măcar un gest, atunci altcineva răspundea pentru ea. Ludovic era sensibil la toate acele mici detalii, totuşi nu reproşa nimic nimănui. La urma urmei, ei locuiau cu ea tot timpul, într-un anumit sens el nu mai era acasă, ştia că într-o familie conflictul se poate naşte uneori din te miri ce, un gând aruncat aiurea sau prost înţeles, şi gata cearta. Şi în privinţa exploatării agricole, Ludovic evita să pună prea multe întrebări, despre fermă sau despre tot restul, oricum ceilalţi vorbeau atât de mult că-i povesteau singuri totul, o groază de lucruri care nu-l mai priveau, după bârfele legate de unii sau de alţii, ce se spunea despre Cutare sau Cutărică prin târg sau prin cătunele de prin preajmă, nu se dăduse niciodată-n vânt. Totuşi în seara aceea, numai ca să-l provoace puţin pe cumnatul lui, ştiind bine că avea să muşte momeala, Ludovic îl întrebă de ce era un mic strat de ceapă chiar acolo, în faţa casei, unde fusese grădina, când cultivau cu tonele şi pe câmp, hambarul era plin de ceapă în permanenţă, stocuri ţinute la adăpost pe care le vindeau supermarket-urilor şi vânzătorilor cu amănuntul.

De răspuns, îi răspunse soră-sa, parcă băgându-se la mijloc.

— De ce avem ceapă în grădină? Ei bine, ca să le mâncăm!

— De acord, dar asta ce înseamnă, că nu le mai mănânci pe cele pe care le cultivi pe câmp, nu le mai mâncaţi pe cele pe care le vindeţi?

Nimeni nu zise nici pâs. Nimeni nu s-ar fi riscat să vorbească despre pesticide în faţa lui Ludovic, el era atât de convins că soţia lui murise din pricina acelor produse, că nimeni nu-l contrazicea în privinţa lor. Dar ce constata era că pe când toată lumea refuza să admită că Mathilde murise efectiv din cauza acelor produse, pe la spatele lui mâncau cepe netratate… Nimeni n-ar îndrăzni să-i spună că da, Mathilde chiar murise de la acele porcării de fitosanitare şi de la tot restul, şi totuşi, fără s-o arate, se păzeau toţi de acele pesticide.

De pe vremea când Ludovic locuia acolo, cu familia sau în împrejurimi, totuna, fusese întotdeauna respectat. Ştiau că e căpos, aşa că nimeni nu îndrăznea să-i zică ceva despre moartea soţiei, dar simţea că toţi credeau că produsele n-aveau nici o treabă cu cancerul ei, iar dacă Mathilde se îmbolnăvise era pur şi simplu ghinion. Cu trecerea anilor, pe şest, ajunseseră şi ei la părerea lui, dar nu i-o mărturisise nici unul dintre ei, însă un simplu strat de ceapă vorbise în locul lor.

După cafea, Ludovic ieşi să fumeze în curte. Afară cădea o ploaie fină. Cu încălţările din piele păşea cu mai puţină siguranţă, pământul bătătorit era greoi sub tălpile lui, aluneca, totuşi voia să meargă până la hambar. În spate se trânti o uşă. În haloul de lumină îl văzu pe Gilles care ieşea şi el în frig, venind după el până la mijlocul curţii. Cum nu fuma, Ludovic înţelese că avea ceva să-i spună.

— Ştii, Ludo, abia am avut parte de o grindină bizară pe aici, am mai avut două în iunie, apoi au fost mai multe săptămâni de secetă, aproape trei, iar atunci ceapa a căpătat pete purpurii, s-a întâmplat şi la căpşuni şi la celelalte. Te asigur, nici vremea nu mai e ce-a fost, timpul se schimbă, trebuie să ne adaptăm.

— Mi-o spui de parcă aş fi plecat de douăzeci de ani.

— Nu, dar timpul se schimbă repede, crede-mă, de la an la an natura o ia razna.

— Poate, dar dacă ai lăsa o distanţă mai mare între rânduri, în loc să-ţi pulverizezi porcăriile... De altfel, cum faci să nu-ţi văd niciodată bidoanele, ia spune, le piteşti, aşa-i? Nu le-am văzut niciodată în hambar, le piteşti să nu le văd eu?

Ludovic porni din nou cu paşi nervoşi spre hambar ca să se adăpostească, tricoul i se udase deja de tot şi tot aluneca, îl scotea din minţi să alunece aşa pe pământul fermei care-l cunoştea de la naştere, îl enerva cumplit că se dezechilibra, mai ales în faţa lui Gilles, care se ţinea scai de el.

— Dar de ce-ai vrea să le pitesc, n-am nimic de ascuns, şi apoi sunt la mine acasă, nu?

Ludovic se opri la intrarea în hambar şi se uită ţintă la Gilles.

— Nu, eşti la noi acasă, pricepi diferenţa?

Gilles încetini pasul, ploua totuşi din ce în ce mai tare.

— Ludo, ce te-a apucat?

Gilles nu mai înainta, stătea neclintit în ploaie, nu voia să intre în hambar, dimpotrivă, se dădu înapoi şi se întoarse în casă, lăsând să-i scape, scârbit:

— Nu mai eşti acelaşi, Ludo, nu mai eşti acelaşi... Nu ştiu ce ţi-a făcut Parisul, dar nu mai eşti acelaşi. Ludovic era tot la intrarea în hambar.

— Şi de ce crezi că m-am dus la Paris, ia spune, tăntălăule?

Fără să se întoarcă, Gilles i-o întoarse:

— N-am cerut niciodată să te sacrifici pentru mine, sunt căsătorit cu soră-ta, nu cu tine.

După ce laşi să-ţi scape cuvinte grele se întâmplă ca imediat să-ţi pară rău, ai mers prea departe, o ştii, dar e prea târziu, răul a fost făcut. Câinele se aşezase la picioarele lui, îl privea pe Ludovic de parcă nu înţelegea absolut nimic, era întuneric, dar în realitate ce aştepta câinele era să fie scos la plimbare, să iasă ca să trezească pisici sau vulpi, iepuri sălbatici, orice, numai să fugă înaintea lui, iar el să-l prindă din urmă. Câinele, în pofida moacei lui cumsecade, de spaniel, cu privire tandră şi blândă, avea pur şi simplu chef să alerge după pradă, adevărata dorinţă a animalului ăstuia drăguţ era să smotocească o sălbăticiune

mai puţin rapidă ca el, să vâneze tot ce-i ieşea în cale. Cu botul ridicat, în timp ce Ludovic îl mângâia pe gât, câinele adulmeca o sumedenie de victime posibile, pe care nici măcar n-avea să le halească, urmărea doar plăcerea de a le alerga, sub înfăţişarea lui jucăuşă şi bonomia lui câinele nu aştepta nimic altceva decât permisiunea să ucidă.

După şase ore de drum Ludovic ajunse în faţa porţii clădirii sale. Era trecut de miezul nopţii, totuşi se auzeau zgomote dinăuntru. Cu spinarea frântă, cu ochii epuizați de la cei cinci sute de kilometri de benzi albe intermitente, fu nevoit să-şi caute în telefon codul de acces, zăpăcit de vacarm. Maşina, în general, şi-o lăsa de-a lungul portului Bastille, îşi transbordase prin urmare de acolo cele două lădiţe pline de conserve şi de borcane cu supă pe care i le pregătea de fiecare dată soră-sa, ca să-l hrănească, desigur, dar mai ales ca să se mai elibereze de vinovăţia pe care o nutrea pentru că pusese mâna pe fermă. Cu braţele încărcate cu provizii, se chinuia ca naiba să formeze cele şase cifre în timp ce împingea uşa şi-şi ţinea telefonul între dinţi. Era stors de vlagă, nu-şi mai dorea decât un singur lucru, să se întindă cât era el de lung pe pat fără să-şi mai pună întrebări, însă, odată ajuns pe hol, înţelese: ceva nu era în regulă. Zgomotele neobişnuite spuneau că apartamentul cel mare de la etajul al doilea era închiriat, apartamentul cu şase camere de o sută douăzeci de metri pătraţi din partea renovată, atât de scump că nu era închiriat decât rareori, şi atunci de americani înstăriţi care veneau în familie, câte trei generaţii de *quakeri* care îşi închipuiau că trăiesc ca parizienii, însă aceia erau în general discreţi. Se mai întâmpla şi să fie ocupat de tineri, de studenţi care veneau câte zece ca să împartă cei opt sute de euro pe zi, iar în cazul ăla lucrurile se petreceau mai puţin calm.

Din mijlocul curţii, Ludovic aruncă o privire către ferestrele de la etajul al doilea, erau toate luminate, larg deschise în pofida frigului, prin ele se revărsau valuri de cuvinte şi de muzică, emanaţiile unui mic grup care vorbea tare şi dansa, oameni dezlănţuiţi, cu chef de petrecere, cu siguranţă beţi, uitând cu desăvârşire că ar putea să mai locuiască şi altcineva acolo, în afară de ei, prin preajma locului. Apartamentul era

exact sub cel al Aurorei, Ludovic se gândi imediat la ea, probabil că nu putea să pună geană pe geană, avu un zâmbet emoţionat închipuindu-şi-o culcată, chiar acolo, chiar în acel moment. Nu ştia când aveau să se revadă, poate doar să-i fi lăsat ea un bileţel în cutia poștală, SMS-ul lor, sau decizia hazardului să le încrucişeze mâine paşii. În cutia lui poştală nu era nimic, nici o scrisoare, dar mai ales nici un bileţel, nici cel mai mic semn de viaţă, femeia avea o capacitate cu totul surprinzătoare de a dispărea, era cu atât mai deconcertant cu cât locuia chiar aici, de altfel, ridicând ochii, îi văzu fereastra camerei. Şi acolo era lumina aprinsă, ea nu se culcase, ei nu se culcaseră. Totuşi muzica răsuna tare de tot în curte, dar cel mai cumplit era zgomotul surd, bubuitul başilor care sfredeleau timpanele. În acea magmă abjectă îl opri din drum un detaliu: deşi toţi vorbeau în engleză, din toată gălăgia se detaşa o voce, a unui bărbat care părea să urle mai tare decât ceilalţi, unul care se vedea că zbiară, tot în engleză. Sigur era Richard, Richard care în mod evident fusese nevoit să coboare la vecinii lui provizorii ca să le spună să dea muzica mai încet, aparent îşi tocea nervii cu ei. Ludovic puse lăditele jos şi se-ndreptă spre mijlocul curţii, ciulind urechile. Fără să înţeleagă ce anume spuneau, îşi dădu în schimb seama că tonul urca, că se argumenta în gol, se opri din mers, întrebându-se dacă nu cumva ar face mai bine să urce, mai puţin pentru a calma spiritele cât pentru a-l vedea de aproape pe acest Richard pe care nu-l mai văzuse decât în treacăt, voia să-l vadă cum trebuie, să-l privească în ochi pe acel bărbat care-l intriga, pe tipul căruia îi reuşea totul, care era cumva totalmente opusul lui, tânăr afacerist activ, călătorind mereu, un american care dădea pe dinafară de proiecte şi de relaţii, exact opusul lui.

Prins în capcană de propria curiozitate, Ludovic intră pe scara A, treptele erau aici largi, ample, din piatră fasonată, cu margini sculptate rotunjit şi cu paliere pavate cu gresie între etaje. Pe măsură ce urca constata amploarea dezastrului, basul muzicii, un rap apăsător, făcea întreaga clădire să se zguduie, la asta se adăugau râsetele care se suprapuneau şi frânturi de voci

care umpleau spaţiul, după miezul nopţii era ceva de nesuportat. Când ajunse la nivelul palierului de la etajul al doilea, Richard îl zări imediat, îl văzu imediat pe vecinul providenţial care se apropia şi-l luă de martor, cu o reală uşurare.

— A, şi dumneavoastră îi auziţi de acolo?

Ludovic apucă să urce ultimele trepte înainte să-i răspundă. Strânse mâna întinsă de Richard, semn că-l recunoştea, că ştia perfect cine e, totuşi nu era cu putinţă ca Aurore să-i fi vorbit despre el. Ludovic îl privi ţintă, de parcă ceilalţi nici nu existau, în sfârşit îl avea în faţă pe acel Richard, nu şi-l imaginase atât de frumos, nici atât de tânăr, şi-apoi vioiciunea impresionantă pe care o emana, fie şi numai din gestul nervos cu care-şi dădea şuviţa spre spate, mai trebuie spus şi că părea al naibii de nervos. În pofida contextului, Ludovic se holbă la el şi mai mult, purta nişte pantaloni gri şi încălţăminte foarte fină, mocasini rafinați, din piele, cu talpă joasă, un pulover de caşmir pe gât, tot gri, totul îi venea de minune. Era subţire. Degaja una din acele eleganţe despre care se spune că te-ai născut cu ele, Ludovic era descumpănit că-l vedea acolo, că era chiar în faţa soţului Aurorei, nu-i venea să creadă…

— Veniţi din cauza gălăgiei?

— Da. Bineînţeles. Nu se aude decât asta.

În faţa lui Richard era o gaşcă întreagă de agitaţi care tot intrau şi ieşeau din apartament, tineri care se vedea că n-au de gând să meargă la culcare. Erau şi fete care mai scoteau capul pe uşă, apoi se întorceau înăuntru, fără să le pese nici cât negru sub unghie de intervenţia acelor spărgători de petrecere, şi alţi băieţi care stăteau în jurul celor care parlamentau, pe post de întăriri. Ludovic se simţi bătrân, complet pe dinafara situaţiei, şi ei erau cu toţii stilaţi, la cămaşă albă, unii chiar la costum, de parcă ieşeau în oraş, tineri şi subţiri, o categorie foarte stranie de oameni care izbutesc să fie în acelaşi timp eleganţi şi destinşi.

Richard reîncepu să discute cu cei care ieşiseră, la negocieri, trei tipi proţăpiţi în faţa uşii duble încercau, după toate

aparenţele, să se pună de acord asupra unui aspect, o orălimită. Ludovic îl lăsă să se descurce cu ei, oricum vorbea englezeşte prea prost, nu înţelegea totul, doar că şi lui Richard îi venea greu să se facă înţeles. La un moment dat, Richard aruncă o privire spre el, aflat într-o poziţie mai retrasă, cu câteva trepte mai jos.

— Sunt americani? îşi dădu Ludovic cu presupusul.

— Oh, nu, răspunse Richard, înaintând. Australieni…

Apoi, redevenind brusc perfect relaxat şi zâmbitor, Richard continuă să acopere hărmălaia cu o voce puternică:

— Nişte americani n-ar fi niciodată atât de bădărani încât să facă gălăgie sub ferestrele unui compatriot… pe când australienii sunt ciudaţi rău, numai cât de groaznic e accentul lor, nu înţeleg nimic din tot ce spun, parcă sunt, cum se spune, nişte *ţărănoi?*

— Mda.

Ludovic se strâmbă la auzul cuvântului, care chipeşului Richard i se părea amuzant, el nu vedea acolo decât o ceată de suboameni rătăciţi în delire adolescentine, închiriind online direct de la proprietar prin Airbnb pentru că un hotel n-ar fi tolerat niciodată un asemenea tămbălău… Studie gaşca de zăltaţi, fascinat cumva că erau australieni, păreau să se distreze, aproape că-i invidie pentru anvergura acelui delir, să vină de la capătul lumii pentru o săptămână de beţie sub tavane cu stucaturi, să-şi spele ochii vizitând Parisul, să-şi petreacă nopţile sărbătorind acel miraj, iată că totuşi erau destul de cool pentru nişte ţărănoi.

El se rezemă cu coatele de balustradă, ca simplu spectator. Richard vru să-l ia de martor.

— La hotel n-ar putea face niciodată aşa ceva!

— E clar ca bună ziua. Şi de când au venit?

— De vineri, de trei nopţi ne fac minţile zob, dar mâine e luni, nu mai rezist!

— Dacă vă deranjează chiar atât de tare, n-aveţi decât să sunaţi la poliţie.

— Da’ ce, pe dumneavoastră nu vă deranjează?

— Eu stau de partea cealaltă, dorm tun, nimic nu mă deranjează…

Spunând asta nu se îndoia de efectul produs, ştia că avea să-şi deruteze interlocutorul afişându-se atât de detaşat, se revedea spunându-i acelaşi lucru Aurorei prima oară când îşi vorbiseră. Descumpănit, Richard reluă conversaţia cu un alt tip, de astă dată, un lungan care părea mai puţin beat decât ceilalţi, ceva mai freş, îşi vorbeau ca prin barurile de noapte, apropiindu-şi feţele şi făcând gesturi cu mâinile, gesturi nu tocmai mediteraneene. Alţi doi australieni se iviră în cadrul uşii, Richard continua să facă pe negociatorul cu diplomaţie, sforţându-se să-şi păstreze calmul. Tipul chiar avea clasă, Ludovic nu se putea împiedica să-l privească admirativ, era deja destul de complexat de parizieni în general, dar un parizian american era cu mult mai impresionant. Se vedea că tipul chiar le avea pe toate, era cu aproape zece ani mai tânăr decât el, avea o situaţie frumoasă, un apartament superb, copii şi, mai cu seamă, era soţul Aurorei. Lui Ludovic nu-i venea să creadă că până-n patruzeci de ani tipul fusese în stare să facă toate astea. Îl punea pe gânduri şi-i făcea rău, ca muzica asurzitoare şi cuvintele care veneau de peste tot, emise exclusiv de întărâtaţi care râdeau, zbierau şi se extaziau cu o bucurie tâmpă pe muzica aceea agitată, crâncenă, totul după şase ore de autostradă, îi ura pe toţi.

Doar atunci, fără să înţeleagă de ce, văzu privirile celor trei tipi îndreptându-se spre el, mai degrabă întrebătoare, Richard continua să le vorbească, spunându-le nu se ştie ce. Ludovic le întoarse privirea, simţind că Richard vorbea despre el, iar atunci ei făcură stânga-mprejur şi închiseră uşa, continuau să discute în apartament, dar dădură muzica mai încet.

Richard coborî spre Ludovic aruncându-i un zâmbet larg, „Yes!“, apoi îi întinse pumnul pentru genul de salut de baschetbalist care lui Ludovic nu-i plăcea, ca să-i răspundă îi întinse mâna deschisă, pe care Richard i-o strânse, clasic.

— Aţi înţeles?

— Nu.

— Le-am spus că sunteţi poliţai în civil şi că eraţi pe punctul de a chema întăriri dacă nu dădeau imediat muzica mai încet… Se poate spune că aţi picat la ţanc!

— Bravo! Ingenios, bine jucat.

Richard continua să-i ţină mâna, bătându-l pe spate.

— Ştiţi, domnule Ludo, noi şi copiii vă numim *superplumber* de la faza cu boilerul!

— Şi ce înseamnă?

— Superinstalator! Ei da, sunteţi cumva eroul nostru.

Ludovic primi acele informaţii surprinzătoare fără să ştie ce să răspundă, probabil Aurore mai adusese vorba despre el de când cu povestea boilerului, pentru moment habar n-avea ce anume era de înţeles. Oamenii aveau deseori reflexul de a-l bate pe umăr, umerii largi invită la astfel de gesturi, cam ca fundul unui taur, burta unui cal, acele mici bătăi familiare cu palma pentru a preţălui vita.

— Urcăm? Vă ofer un whisky mic?

— Nu, mulţumesc.

Ludovic făcu stânga-mprejur şi-l lăsă pe Richard, urându-i noapte bună. Se simţea încurcat de tip, cu dinamismul, cu veselia, dar şi cu inteligenţa lui. Zău dacă pricepea cum de Aurore lua distanţă de acest Richard ca să-l prefere pe el, ultima oară ea chiar îi spusese că în acele momente se simţea mai apropiată de el decât de soţul ei, aşa ceva nu era cu putinţă. Îl cuprinse o gelozie atât de cumplită, că i s-au strâns măruntaiele, îşi adună furios lădiţele din curte şi urcă vechea lui scară abruptă, simţindu-se umilit, tipul îl prezentase pur şi simplu drept poliţai, aşa, aiurea, fără să-i ceară măcar părerea, Richard acesta era de o şiretenie dezarmantă, avea un soi de aroganţă involuntară.

Odată ajuns acasă, Ludovic se repezi să facă un duş lung, încercă să se spele de toate, de australienii lipsiţi de griji, de soţul insolent şi prea arătos, de cele şase ore de drum în Twingo care-i rupeau spinarea de fiecare dată, dar imaginea care-l bântuia cel mai mult în acea seară era cu maică-sa zidită în tăcerea ei, maică-sa definitiv absentă, şi ceilalţi din jurul ei care

nu mai mâncau din legumele pe care le vindeau, şi Mathilde al cărei mormânt îl veghease, şi Aurore chiar în patul din faţă… În seara aceea, la capătul alergăturii din weekend, îşi dădu seama că multe lucruri nu mergeau. Trase pe el nişte boxeri şi un tricou, dădu pe gât una din berile ce nici măcar nu erau reci pe care soră-sa i le strecurase în lădiţe, cu amabilitatea ei excesivă ea-i pusese chiar nişte cârnaţi şi nişte pâine proaspătă, gândindu-se mai bine, soră-sa îl scotea din sărite, se străduia prea mult, de parcă voia să fie sigură că va pleca din nou la Paris, că nu se va întoarce să le stea pe cap, pesemne că la asta se gândea, să-l ţină la distanţă… La urma urmei, evaluându-şi viaţa, îşi dădu seama că era înconjurat de o grămadă de ticăloşi sau de indiferenţi, de egoişti sau de răuvoitori.

De o jumătate de oră, era clar că australienii se conformau, prin ferestrele lor închise nu se auzea decât un zgomot puternic de fond, întru totul suportabil, probabil că se afumau toţi înăuntru, dar măcar nu se mai auzeau. Mai puţin din cauza fumului, cât din curiozitate Ludovic îşi rezemă coatele de marginea ferestrei ca să fumeze o ţigară. Înaintând în luna decembrie, printre crengile dezgolite acum se vedea bine clădirea de vizavi, era chiar acolo, şi totuşi foarte departe. Tavanele înalte ale etajelor nobile înălţau ansamblul clădirii. Când şi când, avea senzaţia că se uită la un iaht nou-nouţ de pe puntea unui velier vechi şi deşelat. În seara aceea, după ce-l văzuse pe Richard, dar fără să mai aibă nici cea mai mică veste ori semn de viaţă de la Aurore de cinci zile, Ludovic îşi spunea că ar fi probabil mai înţelept din partea lui să păstreze distanţa de acea femeie, de acea clădire, de toate astea. Pentru ea nu era decât un amant pasager, o aventură care se nimerea bine în viaţa ei un pic dată peste cap, cel mult conta poate pe el să-i dea o mână de ajutor cu recuperarea banilor, dar nu trebuia să aştepte nimic altceva din partea acelei prinţese care-l târa după sine într-o rătăcire egoistă.

Ce-l deranja cel mai tare era că de cincisprezece zile se gândea mult prea mult la acea femeie, ba chiar nu se mai gândea decât la ea. Făcea efortul să nu-i lase un bileţel în cutia

poştală sau să încerce o apropiere de orice fel, pe când murea s-o revadă, îi lipsea, fizic, omeneşte şi pentru o sumedenie de alte motive, de ani întregi el nu se destăinuise nimănui, nu vorbise cu nimeni, dar acum ea ştia totul despre el, nu îndrăznea să recunoască, dar se simţea legat de ea, primejdios de legat. Acum nici o lună, femeia îl evita, nici măcar nu-l privea când se întâlneau din întâmplare, poate chiar îl privea cu suspiciune, pe când el, în ceea ce-l priveşte, o remarcase de la bun început, un model de femeie imposibilă, pentru că era frumoasă, pentru că de fiecare dată se îmbrăca altfel, iar hainele îi veneau bine, pentru că mirosea frumos, îşi dădea seama şi când traversase curtea înaintea lui, în localul cutiilor de scrisori parfumul ei încă plutea, era emblema unui anumit ideal, pariziana sau burgheza, o femeie destul de înfumurată sau de indiferentă, simbolul însuşi al femeilor care îi ieşeau în cale la Paris, dar cu care nu se întâlnea niciodată.

Fereastra de la camera ei nu era luminată. Oare dormea? Oare dormeau îmbrăţişaţi sau trecuseră la altceva? Căută cu privirea cele două păsări. Nu mai erau printre crengi. Singura lumină care scălda curtea venea de la ferestrele australienilor, în acea penumbră se vedea destul de clar, dar nu izbutea să vadă turturelele. Aruncând o privire de jur-împrejurul curţii, el le reperă în vârful clădirii, pe culmea hornurilor din partea stângă, cele două păsări stăteau pe marginea lor, fiecare pe hornul ei, să se încălzească, fără să stea aproape. Cu ochii minţii o văzu pe Aurore, adormită, cu faţa îngropată în plete, se gândi la efortul tâmpit pe care va trebui să-l facă, astfel încât să nu mai încerce s-o revadă. Nici măcar o dată n-o întrebase „Când ne mai vedem?“, nu lăsă să-i scape nici cel mai mic semn de nerăbdare, era singura soluţie ca să n-o înnebunească, ca să-i fie pe plac, făcând pe indiferentul. Dar rolul devenea mult prea greu de jucat.

Dintr-odată, boxele se închiseră în clădirea de vizavi, australienii începură să lălăiască, apoi dădură muzica şi mai tare, şi totul redeveni insuportabil, chiar cu ferestrele închise era o agresiune. Ludovic rămase spectator. Ştia dinainte că

luminile de la ferestrele de la etajul al treilea aveau să se aprindă, că de data aceea Richard avea să-şi joace până la capăt rolul de ciufut, că va chema poliţaii, pe cei adevăraţi, că va face ceva… Şi chiar în acel moment se aprinse lumina la ferestrele de la camera Aurorei, apoi în tot apartamentul şi pe toată casa scării A. Ludovic auzi un ţârâit cumplit de sonerie în toată hărmălaia, Richard suna probabil la uşa apartamentului de la etajul de mai jos, suna şi tot suna, cu turbare, fără să i se răspundă… Fără să vadă tot, Ludovic urmări scena cu amuzament, anticipând ce avea să se întâmple, crezu că recunoaşte vocea lui Richard în mijlocul tuturor celorlalte, Richard care ridicase tonul, Richard cuprins de o mânie cruntă, care-şi pierdea stăpânirea de sine, „N-are decât să se descurce…“ mormăi el, deloc nemulţumit că de data asta soţiorul îşi ieşea din sărite, zguduit sau copleşit de-adevăratelea de furie. Ludovic îşi aprinse o altă ţigară, în ciuda frigului rămase cu coatele rezemate de pervazul ferestrei pentru plăcerea de a auzi cum celălalt îşi iese din fire, deşi din cauza unghiului nu prea vedea tot ce se întâmpla pe palier, nici pe casa scării, cu toate acestea îşi imagina clar scena, spectacolul îi era pe plac… Apoi auzi intonaţii violente, vorbe care acopereau alte vorbe într-o atmosferă de furie, recunoscu partitura nervoasă proprie situaţiilor în care gesturile sunt scăpate de sub control, cuvinte amestecate cu interjecţii şi chiar cu ţipete, ceea ce trăda faptul că nu mai făceau faţă cuvintele, că aveau să se încaiere, fără doar şi poate. Ce-l agasa era că auzea coloana sonoră a unei încăierări, dar nu vedea nimic din ea. Atunci îşi trase blugii pe el, îşi legă şireturile, foarte strâns, ca să aibă o priză mai bună, de va fi cazul, şi, fără să-şi închidă, uşa se repezi pe scări în jos cu acelaşi ritm cu care urcă din nou celelalte două etaje de vizavi, foarte înfierbântat, iar pe palier auzi acelaşi vacarm nebunesc, dar nu mai era nimeni, atunci intră în apartament, pe holul de la intrare nimeri peste imaginea, mereu răscolitoare, a doi tipi care îşi pun cu furie mâna-n gât, care au să se încaiere şi pe care ceilalţi încearcă să-i despartă: Richard nu mai arăta deloc la fel, nu mai era decât

un arţăgos cu părul ciufulit, total depăşit de propria mânie, înzecită faţă de cea a adversarului. Cum de un tip atât de politicos putuse să-şi piardă firea? Ludovic se avântă în tămbălăul cel mare ca un spectator care pătrunde într-un film. În afară de grupul mic de la intrare, cei mai mulţi continuau să danseze în salonul cel mare din capăt, fără nici un stres, beţi sau dezlănţuiţi, fericirea acelei mulţimi îi bufni în faţă, a tinerilor insuportabil de indolenţi, a tinerilor bătuţi în cap care nici măcar nu-l observau, care nu-l priveau cu neîncredere, şi acea muzică insuportabilă, acel rap hârâit, dar tare mai ales, tare, mult prea tare, „La naiba cu muzica asta…“. Din acel moment Ludovic nu mai fu în stare să gândească limpede, se încruntă şi-şi încleştă dinţii, să înșfaci un tip de guler înseamnă să pătrunzi într-un teritoriu necunoscut, privirea e totul, suta de kile nu-i nimic pe lângă privire, e destul să-l priveşti ca să îi arăţi celuilalt că eşti gata să-l haleşti cu fulgi cu tot, aşa că îl făcu să se ridice pe blondul care-l ţinea pe Richard la pământ, îl ridică în picioare ca să-l privească fix în ochi şi-l trosni direct, fără un cuvânt, îşi repezi pumnul în moaca tipului care avea aroganţa să nu se teamă de el, o lovitură de pumn care-l izbi în bărbie, blondul se prăbuşi, impactul nu-l doborî doar pe flăcău, ci pe toţi din jurul lui, nu le venea să creadă, când sari la bătaie trebuie să te arunci din prima, fără reproşuri sau vorbe-n vânt, într-o încăierare trebuie să dai toată turbarea de care eşti în stare, dar din scurt, fără avertisment, trebuie să dai dintr-odată cu ea de pământ, cu teama că n-o s-apuci să trăieşti, cu miile de resentimente care fierb în tine ca într-un cazan… Ceilalţi făceau cerc în jurul lui, ca la meciurile din vremea în care juca şi se încăierau la ieşirea din grădină, şi el chiar asta făcu, se îndreptă spre grup şi prinse unul înainte să le dea prin cap să se revolte, îi dădu tipului o lovitură în burtă, toată lumea ţipă şi se dădu în lături, îl luau drept nebun, li se părea că e cu capsa pusă, nu ştiau că el se descărca pentru că nu mai putea să tot pândească un semn de viaţă de la Aurore în timp ce Richard dormea cu ea, în fond i se rupea complet de australienii ăia, de nebunia lor, n-au decât să danseze în continuare în salonul lor,

el pe Richard avea chef să-l nimicească, să-l şteargă de pe faţa pământului, fără să mai ştie ce face se năpusti spre combina pusă pe mobilă şi smulse staţia de amplificare, trăgând de cabluri răsturnă două boxe lungi şi totul se opri brusc, aruncă staţia de amplificare la pământ ca pe o nucă de cocos care explodează, avea boală pe toţi că erau acolo, sub patul Aurorei, de parcă viaţa pentru ei era uşoară, îşi spunea deja, cu detaşare, că sărise calul, doar că îl apucase beţia să lovească, mai ales că în faţa lui toţi se înmuiaseră, se dezumflaseră, micul tăntălău se ţinea de burtă, dar lunganul blond încă nu se ridicase, îl atinsese fix sub bărbie, îl deconectase, trebuia să verifice dacă a făcut comoţie, doar că ar dura prea mult, ceilalţi se lăsară pe vine în jurul lui, Richard însuşi era năuc, rămăsese mască, de parcă el însuşi ar fi încasat pumnul, Ludovic depăşise momentul, fetele consternate probabil că spuneau lucruri crâncene despre el, îl priveau ca pe un dement care strică o petrecere, dar citindu-le frica din priviri, îi veni să le mai trântească una în faţă, „Nu mă enervaţi…“, le urlă el. Când era aşa, nu se apropiau de el niciodată, chiar dacă ar fi fost zece în faţa lui; acum rămăseseră cu gura căscată, erau doar nişte puşti cretini şi beţi mangă, nu erau duşmănoşi, îi adusese pe toţi cu picioarele pe pământ, n-avea chef să-i vorbească lui Richard, n-avea chef de complicitate, aruncă o privire către cel de pe podea, n-aveau decât să cheme pompierii sau să-l lase să-şi revină singur, nu-i mai păsa, îşi luă picioarele la spinare, gata cu gălăgia, gata cu muzica, se aplecau toţi peste rănitul lor, iar el se năpusti pe scară, atacând treptele cu toată talpa, călcând cât mai apăsat, ca să se elibereze de ura subită care-l copleşise în chip straniu.

Când se întoarse la el, fereastra era tot deschisă, se făcuse răcoare, dar o lăsă aşa, fără să aprindă lumina se aşeză pe pat să-şi scoată bascheţii şi se linişti, se întinse în frig, de afară nu se mai auzea nici un zgomot, doar nişte voci, o conversaţie amplă şi tremurată, trebuia să se liniştească, de cealaltă parte a copacilor luminile erau aprinse în continuare, îi era frică să nu audă cumva pompierii venind, oftă din rărunchi, trebuia să se

liniştească, de fiecare dată e groaznic când îţi dai seama că ai mers prea departe, se ferea dintotdeauna de exagerări, impulsivitatea putea căpăta, la el, proporţii pe care nu ştia să şi le gestioneze, încă de când era copil şi ieşea la joacă, maică-sa îi spunea, „Tu nu-ţi dai seama cât eşti de puternic, nu mai face asta…“, trebuia să închidă fereastra şi să se liniştească, nu îndrăznea să se uite afară, să vadă ce se auzea, să ghicească ce se vedea, la urma urmei şi-o căutaseră, se liniştea el spunând-o, totuşi, nu e niciodată de bine când se înfierbântă, era din vina lui Aurore şi a lui Richard, o intuia, acel cuplu risca să-l împingă la tâmpenii, şi atunci desluşi în depărtare, departe, în liniştea străzilor din spate, sirena unei maşini de pompieri, claxonul în două tonalităţi, tare şi lent, care se apropia de bloc, şi simţi cum îl năpădeşte o nelinişte păstoasă când maşina opri acolo, foarte aproape, în faţa porţii acelei curţi, lăsând motorul pornit.

III

Nu-şi făcea griji pentru nimic. Nu-şi va face niciodată griji pentru ceva. După ce trăise, nimic n-avea să-l mai sperie. Când ai văzut cum boala câştigă teren, zi după zi, pe chipul celei pe care o iubeşti, când ţi-ai dat seama, zi după zi, cât de neputincios eşti în faţa bolii celuilalt, când ai plutit, luni întregi, printre angoase care nu-ţi vorbesc decât despre moarte, când eşti blocat, zi după zi, de noi diagnostice, când eşti cu totul incapabil să schimbi ceva şi obligat cu asupra de măsură să recunoşti că, în pofida iubirii pe care o porţi cuiva, nu poţi face nimic pentru ea, absolut nimic, atunci nu are de ce să-ţi mai fie teamă. Forţa îi venea de acolo, din faptul că pierduse prea mult, de atunci nimic nu-l va mai tulbura, nimic nu-l va mai face să se sperie sau să răcească, nimic.

Marţi seara, când ajunse acasă, Ludovic aprinse televizorul şi se lungi îmbrăcat în pat. Ritualul era să se uite la buletinul de ştiri regional, pe canalul 303, să dea pe France 3 régional la ora nouăsprezece, ca să aibă sentimentul că e puţin şi acolo. De două zile se aştepta să i se amintească despre australieni, ştia că într-un fel sau altul povestea îi va bufni în faţă când se va aştepta mai puţin, fie proprietarul apartamentului va avea ceva de spus, fie poliţaii, la urma urmei nu puţină lume îi putea cere socoteală în legătură cu lovitura de pumn, cu staţia de amplificare distrusă, cu tipul despre care încă nu ştia cât de tare îl nenorocise. Nu voia să afle. Primul care ar fi trebuit să-i aducă aminte de povestea cu pricina era Richard, sau poate Aurore, dar până atunci, nimic.

Până la urmă, noaptea trecută pompierii rămăseseră mult timp, peste o oră. În beznă, cu fereastra întredeschisă, Ludovic auzise toate zgomotele şi mişcările, cea de-a doua maşină de pompieri care se opreşte pe stradă, al cărei motor se adăugă celui dintâi, apoi alte maşini, portiere care se trântesc, grilajul porţii care se deschide şi se închide de mai multe ori la rând, o

mulţime de voci în curte. După cel de-al doilea echipaj de pompieri, patru agenţi de poliţie sosiseră la faţa locului. Din spatele ferestrei, Ludovic încerca să observe ce se întâmplă, vedea un capăt din salonul apartamentului de la etajul al doilea. În curte, un agent de poliţie şi doi pompieri discutau, de sus nu auzea decât walkie-talkie-urile care hârâiau necontenit şi tare.

Se neliniştise când auzise soneria la Aurore, probabil că poliţaii îi ceruseră explicaţii lui Richard, în calitate de vecin de deasupra sau de vecin care făcuse plângere, să afle dacă nu cumva el dăduse lovitura de pumn, cine altcineva... Ciulind urechea, nu percepea decât frânturi de conversaţii care se amestecau, în franceză, dar şi-n engleză, conversaţii mai degrabă calme, fără efuziuni deosebite, fără nervozitate, un fel de calm glacial, punctat de zgomotele tuturor vehiculelor care staţionau cu motorul pornit şi al walkie-talkie-urilor.

După un răstimp îndelungat, doi dintre australieni coborâseră în curte, apoi au coborât poliţaii şi pompierii şi, în sfârşit, rănitul, îl evacuaseră pe tip pe o targă, căruia îi puseseră o orteză cervicală şi o perfuzie. Ludovic urmărea venirile şi plecările, nu se temea decât de un lucru, să nu vadă toate capetele ridicându-se în direcţia clădirii lui, a ferestrei lui, stătea acolo, tras în penumbră, se temea să nu fi fost deja denunţat, să nu fi depus careva plângere, dar printre toţi indivizii care veneau şi plecau, nu văzuse nici măcar unul care să-şi ridice ochii spre faţada lui, semn că Richard îşi ţinuse gura, cât despre ceilalţi, nu înţeleseseră cine era, poliţai sau nu, şi nici de unde ieşise. Prin urmare totul se liniştise, se terminase cu gălăgia, cu motoarele, cu muzica, cu totul, dar, în pofida liniştii desăvârşite, nu izbutise să adoarmă.

Inconvenientul de a părea aşa de solid este că nimeni nu-şi făcuse vreodată griji pentru el, mereu îl crezuseră cu toţii puternic. Ceilalţi au presupus întotdeauna că e capabil să treacă peste orice, că autoritatea pe care o impunea asupra celorlalţi din clasă avea să se aplice la fel de bine în oricare altă privinţă, că trebuia să se maturizeze ceva mai devreme decât ceilalţi şi

să nu se lase impresionat de nimic. Ceilalţi l-au constrâns să facă pe durul, începând cu părinţii lui, care din acel motiv aveau o mândrie feroce, şi atunci, ca să nu dezamăgească, începuse să-şi joace rolul. Chiar când era doborât de o răceală, nu voia s-o recunoască, nu lăsa să se vadă nimic, trecea peste febră şi peste usturimea din gât, ceilalţi mai puneau de la ei ca să fie căinaţi, se vedea că au anginã sau gripă după cât de traşi la faţă erau, dar el, chiar dacă era bolnav, nu recunoştea vreodată ceva şi-şi păstra tenul rumen. Ce-l interesa era să nu atragă atenţia, să fie liber, să fie lăsat naibii în pace. Mai departe, la fel procedase şi cu emoţiile, nu lăsa nimic să se ghicească, se închidea în el, încât părea insensibil sau indiferent. La şcoală sau acasă, la fermă, l-au judecat mereu greşit considerându-l de nezdruncinat, pe când, în fond, el nu era absolut deloc convins că ar fi putut exercita un control cât de mic asupra vreunui lucru.

Cu toate acestea, de două zile era copleşit de frică, cel puţin de teama că vătămarea corporală i se va întoarce împotrivă. Fiecare hotărăşte cât poate să îndure, de tine depinde dacă decizi să te laşi năpădit de angoasă sau nu, să te laşi copleșit de o preocupare căreia îi acorzi prea multă importanţă. Să fii puternic înseamnă să nu evaluezi corect pericolul, subevaluându-l în mod conştient, în timp ce să fii slab înseamnă să-l supraapreciezi, dar seara trecută se speriase cumplit.

Australienii plecaseră luni, în orice caz, luni seara nu mai erau acolo. Apartamentul cel mare cu şase camere era din nou cufundat în întuneric şi probabil aşa avea să rămână timp de mai multe săptămâni, înainte ca noi chiriaşi să debarce de cine ştie unde. Povestea îl obseda, nu ştia dacă tipul dăduse doar pe la urgenţe, în treacăt, sau fusese internat, un pumn în figură poate avea consecinţe foarte urâte. Şi, cum el îşi închiria apartamentul la negru de la patronul lui, nu era nevoie să atragă atenţia. Până atunci, ceilalţi locatari îl vedeau ca pe un tip discret, săritor, nimic de zis, n-ar fi trebuit să le trădeze încrederea.

Întins pe cuvertură se uita la partea a doua din jurnalul de ştiri de la 19:20, actualităţile regionale, în acel moment era sigur că şi mama lui era în faţa televizorului, seară de seară se uita la acea parte a telejurnalului, soră-sa sau nepoţii lui o puneau în faţa televizorului şi se uitau cu ea, uneori chiar şi tatăl lui, mai ales iarna, pe canalul 303, ediţia despre Midi-Pyrénées. Se vorbea despre decoruri pe care le cunoştea, se uita la ele ca la nişte imagini exotice, se simţea în largul lui uitându-se la acel program, care-l ducea spre preocupări familiare şi, în acelaşi timp, îndepărtate, văzute de la Paris, acele peisaje păreau foarte îndepărtate, vederea lor îl învăluia într-o nostalgie foarte concretă, fizic nu mai era acolo, atunci când auzi trei ciocănituri scurte la uşă, se gândi imediat la australieni, la poliţai, la băieţii de la agenţia de închiriere, la cineva care venea să-i facă probleme. Dar abia deschise uşa că ea-i căzu în braţe, îl îmbrăţişă şi se ghemui la pieptul lui, strângându-l cu toată forţa. Ludovic nu putea nici măcar să închidă uşa, verifică dacă mai era cineva pe culoar, ea se agăţa de el cu o aviditate nemaipomenită, trăgând aer în piept de parcă s-ar fi umplut cu o mireasmă de mult jinduită. Dintr-odată, el simţi că toată frica, toată furia i se risipeşte, de fiecare dată când o revedea, ea i se părea mai înflăcărată, mai pasionată, simţea cât de mult îşi doreşte să-l vadă, pentru ea, să vină pe scara lui, să se afişeze acolo însemna să-şi asume un risc, era clar că ţinea la el, acordându-i, poate, o importanţă de neimaginat, pe care o va regreta, nu înţelegea.

— Ludovic, nu pot.

— Ce anume?

— Ne putem vedea?

— Dar, Aurore, sunt aici, ne vedem deja!

— Nu, acum sunt în întârziere, Richard e în Statele Unite pentru două zile, trebuie să mă întorc. Poimâine poţi?

— Da, desigur. Aici?

— Nu, la restaurantul La Grande Cascade, ca data trecută.

El se abţinu să-i spună că era la celălalt capăt al Parisului, că joi după-amiază avea două întâlniri în partea de nord a

departamentului Seine-et-Marne, exact în partea opusă a oraşului faţă de Bois de Boulogne, că nu-l aranja, îi spuse doar că e o idioţenie să-şi dea întâlnire atât de departe, pe când aici, se aveau unul pe celălalt, ca să zică aşa, „la îndemână“…

— Nu, trebuie să stăm de vorbă. Când ne vedem aici, ştii bine, stăm de vorbă, dar facem mai ales altceva, iar acum trebuie să-ţi vorbesc serios, înţelegi, de data aceasta e grav…

— Vorbeşti despre australian, ai noutăţi?

— Ni se rupe de australian. Ai făcut bine. Nu-ţi face griji, ai procedat corect.

— Dar, Aurore, despre ce vrei să-mi vorbeşti?

Ea îi cuprinse faţa cu o forţă stupefiantă încă o dată, el se lăsă înghiţit de sărut, femeia era acum un vertij în apele căruia se pierdea, care-l depăşea, venea de afară, haina, pielea, faţa erau proaspete, la fel şi răsuflarea, ea nu voia nicicum să-şi asume riscul să întârzie, el îi prinse chipul ca să-i răspundă la sărut, voia s-o împiedice să plece din nou, s-o topească de dorinţă, s-o ameţească înlănţuind-o, dar ea se desprinse, se trase înapoi, privindu-l în ochi:

— Te iubesc, ştii.

El nu ştiu ce să răspundă, nici dacă trebuia, ea nu aştepta răspuns, era doar un impuls, era incapabil să-i spună: „Şi eu, şi eu te iubesc“, nu i se părea că se cuvine să facă aşa ceva, şi totuşi ar fi vrut. Se temea, prosteşte, să nu audă Mathilde, şi atunci îi spuse doar:

— Aurore, mai rămâi puţin…

— Nu. Poimâine. Ora nouăsprezece!

El rămase acolo, în faţa uşii încă deschise, ea dispăruse deja de pe culoar, preţ de o clipă lui i se păru că doar şi-o închipuise, din fericire îi simţea parfumul, pe chip, în gură, nimeni nu-l vrăjise vreodată în asemenea hal. În spatele lui auzea sfârşitul unui reportaj despre un lup, un lup care sfâşia oile, un lup care se năpustea asupra turmelor şi ucidea toate dobitoacele pentru simpla plăcere de a ucide, dar unde…? Nu pe la el, desigur. Credea că Aurore e supărată că-l pocnise pe australian, că se simte stânjenită, pe când, dimpotrivă, ea-i mulţumise, ca pentru

corbi. Până la urmă, cum lovea pe careva, ea-i mulţumea, cum rezolva o situaţie prin violenţă, ea-i mulţumea. Îşi spuse că ea iubea în el mai mult lupul decât oaia.

— Domnişoară, lungiţi-vă.

— Lăsaţi-mă naibii în pace…!

— Ascultaţi-mă, lungiţi-vă, veţi vedea, când te întinzi te calmezi cât ai bate din palme, e ceva fiziologic, nu poţi să stai lungit şi să fii mânios în acelaşi timp, trebuie să mă credeţi, e tot ce-am reţinut din anii mei de prim-ajutor!

— Lăsaţi-mă naibii, oricum nu aveţi ce căuta aici!

— Vă rog, vom rămâne cu toţii foarte calmi, haideţi, lungiţi-vă pe spate, doamnă Belsanne…

— Nu-mi spuneţi doamnă, ce naiba!

Ludovic încerca să nu bage în seamă insultele şi să rămână calm în faţa tinerei, doar că de când venise şi proprietarul, proprietarul cam şmecher care se ivise pe neanunţate, ea-şi ieşise din minţi, chiriaşa îşi ieşise din pepeni, încât îi potopea cu insulte şi dădea chiar să-i lovească, în mod evident mânia femeii era înzecită de situaţie, poate şi de alcool. Aruncând o privire fugară prin apartament, Ludovic reperase vinul la cutie, pus pe chiuveta din bucătărie. Faptul că băuse nu ajuta prea mult. Ludovic îl simţea pe proprietarul care se ascundea în spatele lui, bătrânul n-avea ce să caute acolo, văzându-l că se iveşte pe neaşteptate tânăra o luase cu totul razna. Într-un gest de furie crudă ea dăduse un şut chiar şi în bradul de Crăciun care trona în apropiere de fereastră, brăduţul sintetic zburase în mijlocul încăperii, cu tot cu instalaţie, beculeţele scoase din priză nu mai clipeau, era sfâşietor. Vederea acelui simbol al veseliei copilăreşti trântit la pământ era cumplită, Ludovic nu trebuia cu nici un preţ să-l adune de pe jos, şi-ar pierde orice autoritate aplecându-se să-l ridice, dar o făcu, pentru că-i făcea rău să-l vadă aşa, trebuia ca totul să se liniştească, să redevină calm, pentru că, în sinea lui, şi el avea chef să-i dea cu flit proprietarului care n-avea ce să caute acolo. Tânăra se emoţionă văzându-l că se apleacă să adune bradul şi că-l pune

la loc cu iuţeală, îi spuse un mulţumesc imperceptibil. Ca să detensioneze situaţia, Ludovic o îndrumă din nou pe tânăra Belsanne către canapea, o rugă să se-aşeze, şi chiar să se lungească, menajând-o cât mai mult cu putinţă, rugând-o să-şi întindă picioarele ca să se calmeze, dar ea nu-l ascultă, sări iar în picioare, de data asta ca să se năpustească drept către proprietar, îl apucă de guler potopindu-l cu înjurături, omul era complet depăşit, intrase în panică şi se apucă să înjure la rândul lui, Ludovic era prins între ciocan şi nicovală, la început totul mergea destul de bine cu doamna Belsanne, sigur, ea încerca să-l înduioşeze, dar măcar izbuteau să discute. Ludovic se temea că povestea nu se va mai sfârşi, Aurore îl aştepta la cinci în faţa restaurantului La Grande Cascade, la celălalt capăt al Parisului, îşi luase maşina ca să câştige timp şi să evite schimburile interminabile, cu toate acestea era chiar în celălalt capăt, iar astăzi se circula prost.

Tânăra întârziase cinci luni cu plata chiriei. Proprietarul ei era un pensionar de şaptezeci şi cinci de ani, închiria două apartamente, pe acela şi o garsonieră în afara oraşului Villeparisis. Problema era că de două luni amândoi chiriaşii erau în urmă cu plata, şi nu exista clauză de reziliere în contracte. Dar cel mai rău era că doamnei Belsanne îi închiria un apartament situat chiar la parterul propriei case, astfel că o avea pe datornică toată ziulica sub nas, locuia deasupra ei şi o vedea în fiecare zi. În plus, era iarnă, nu îndrăznea să se lanseze într-o procedură de urgenţă în faţa preşedintelui tribunalului de primă instanţă, ca să nu mai vorbim de cât l-ar fi costat, şi, chiar dacă un judecător avea să pronunţe decizia de evacuare la capătul perioadei de graţie hibernale, din experienţă ştia că nu se va termina aşa, că va dura minimum un an, sau mai mult, cum ea avea doi copii sigur judecătorul avea să refuze oricum să semnifice evacuarea, nu-i mai rămânea decât să se adreseze statului ca să reclame sumele, nu s-ar fi terminat niciodată. Iată de ce proprietarul apelase la agenţia lui Coubressac, convins că ar fi mai eficient să recurgă la recuperare, că măcar chiriaşa se va speria, poate chiar s-ar

căra, dacă nu, ca ultimă soluţie, va trece la procedura finală, „Process' 24", o manevră total ilicită, dar a cărei întrebuinţare se răspândea pe furiş, în pofida tuturor legilor, bârfa spune că unii proprietari nu mai ezitau să se folosească de acea metodă.

După informaţiile culese de Ludovic, de când tovarăşul de viaţă al femeii îşi luase tălpăşiţa, lăsând-o de izbelişte cu doi copii mici, ea nu mai făcea faţă cheltuielilor. Ludovic îl observa pe moşneag, nu atât de bătrân, dar deja trecut, se dăduse înapoi până la uşa de la intrare, făcea eforturi să rămână calm, dar tremura de mânie, nu mai izbutea nici măcar să-şi râgâie insultele, i se tăia respiraţia, i se muiaseră picioarele de la stres în faţa tinerei, o tânără de mii de ori mai vie decât el.

— Domnule Costa, v-am spus deja, nu am nevoie de dumneavoastră, doamna Belsanne este destul de mare, lăsaţi-mă să rezolv cu dumneaei, în particular.

— Dar tâmpita asta locuieşte la parterul casei mele, eu stau la etaj, casa asta eu am construit-o, ca pe toate casele din jur, şi blocurile din Gagny, noi am construit totul.

— Ce vrei să spui, boşorog tâmpit?

— Aici sunt la mine acasă!

— Nu, domnule Costa, aici sunteţi la ea acasă.

— Nu, sunt la mine acasă, scârba asta e la mine acasă!

— Scârbele sunteţi voi, tu şi cu nevastă-ta aia, care bagă dinadins noaptea rufele la maşina de spălat, ca să mi-i trezească pe cei mici, şi le stoarce de le ia dracu', noapte de noapte, voi sunteţi scârbele.

Atunci Costa se întoarse spre mijlocul încăperii, iar Ludovic se postă chiar în faţa lui, ca paravan.

— Dar dumneata, cu toţi tipii care vin pe aici seara, nu mă faceţi să cred că noi vă împiedicăm să dormiţi, e o adevărată speluncă aici!

— Ce-ai spus, boşorog tâmpit, ce-ai spus…?

Ludovic se interpuse cu mai multă fermitate cerându-i bărbatului să se retragă, îşi propunea să nu ridice vocea, să nu se arate descumpănit în nici o privinţă, îşi dădea seama că proprietarul şi chiriaşa aveau „fitilul scurt", luau foc la sfert de

cheie, viaţa de zi cu zi era aici imposibilă, atât că tot ce voia el era să plece, să nu întârzie cumva la întâlnirea cu Aurore la celălalt capăt al Parisului, la ora aceea ar fi avut nevoie de peste un ceas să ajungă în Bois de Boulogne, dar cei doi erau în pragul dramei, continuau să-şi arunce în faţă ura reîncălzită, profundul dezgust pe care-l aveau unul pentru celălalt, era o atmosferă irespirabilă, insuportabilă, şi atunci, ca să liniştească apele, Ludovic făcu pe autoritarul şi-l dădu scurt afară pe moş, era sigur că femeia nu se va calma câtă vreme proprietarul va mai călca în apartamentul ei.

— Domnule Costa, vă voi cere să ieşiţi, am venit s-o văd pe doamna Belsanne şi cu dumneaei trebuie să stau de vorbă, n-aveţi ce căuta aici.

Proprietarul, prea zguduit de toate înjurăturile, se dădu din nou înapoi până la uşă, dar nu trecu dincolo de ea, şi cu cât îi cerea mai mult chiriaşa să se care, cu atât mai mult se încăpăţâna să rămână.

Ludovic îşi luase precauţia să vină după-amiaza, ştiind că micuţii sunt încă la şcoală, tocmai ca ei să nu asiste cumva la acel gen de spectacol. Alţi negociatori n-ar fi avut acea delicateţe, dimpotrivă, s-ar fi folosit de asta, ar fi venit către sfârşitul zilei, ca totul să fie tensionat şi tulbure. Reperând locurile în urmă cu cincisprezece zile, el pricepuse repede cât de periculos era cazul, configuraţia era dificilă, un proprietar şi un chiriaş restanţier care locuiesc unul deasupra celuilalt, în aceeaşi casă, nu e tocmai situaţia ideală.

Sfârşi prin a-l convinge pe Costa să iasă pe treptele de la intrare, oricum omului îi tremurau picioarele, era consumat de propria mânie. Odată uşa închisă, apartamentul îşi regăsi calmul. Ca s-o testeze pe tânără, Ludovic îi arătă cutia de vin de pe chiuvetă, întrebând-o: „Ne turnăm un păhărel, să mai destindem atmosfera?“.

După graba cu care ea turnă două pahare mari, pline ochi, şi lăcomia cu care ea şi-l sorbi pe-al ei, Ludovic pricepu de îndată cu cine-avea de-a face. Văzând fotografiile copilaşilor lipite peste tot pe pereţii bucătăriei, îşi spuse că unghiul de atac cel

mai simplu ar fi să joace pe cartea intimidării, să scoată hârtiile cu antetul de executor judecătoresc, să-i facă figura cu inventarul ca să vadă ce anume ar putea ea să scoată la vânzare ca să-şi plătească restanţele, să lase să planeze ameninţări legate de custodia copiilor…

— El spune că nu plătesc, dar nu-i adevărat, CAF[1]-ul îi plăteşte o parte, i-o trimit direct lui, atunci de ce se mai plânge, boşorogul tâmpit, are o casă, are grădina, eu nici măcar n-am dreptul să merg în grădina lor, iar când copiii mei se joacă cu mingea urlă la ei…

— Eraţi căsătorită cu tatăl copiilor?

— Nu.

— Şi ştiţi unde locuieşte?

— Nu vreau să ştiu.

— Ştiţi că şi el e responsabil de contractul de închiriere, chiar dacă locuieşte în altă parte, chiar dacă dispare în peisaj trebuie să vă ajute să plătiţi aici.

— Nu suntem căsătoriţi, nu-mi datorează nimic, nu vreau să-l mai văd pe ticălos.

— Dar i-a recunoscut pe copii?

— Nu e treaba dumneavoastră…

Atunci se linişti, tăcu, acum că se aşezase, iar celălalt plecase, părea eliberată de orice mânie, dezarmată.

Timpul se scurgea. Ludovic căuta înăuntrul lui resurse să-şi păstreze calmul, apoi recită litania de formule înnebunitoare care merg drept la ţintă de fiecare dată, dar fata aceea părea atât de pierdută că, de fapt, îi venea foarte greu să-şi asprească tonul şi să înşire totul după tipicul negociatorului inflexibil. Atunci încercă să se concentreze pe propriul interes. Într-un caz precum acela, erau patru mii de euro în joc, două mii pentru el şi două mii pentru firmă. Proprietarul era atât de exasperat, că Ludovic ştia foarte bine că nu era nevoie să-i propună de două ori procedura numită „Process’ 24“, nu încăpea îndoială că moşul era gata să plătească patru mii de euro, să spargă puşculiţa. Ludovic nu administrase decât o procedură de tip

„Process' 24“, ea consta mai întâi în reperarea obiceiurilor locatarilor, apoi în identificarea unei zile Z, iar atunci, foarte repede, trebuiau schimbate încuietorile în absenţa oricărui ocupant, apoi se asigura scoaterea mobilei după care se securiza locaţia, cu ajutorul unor câini de pază, timp de cel puţin douăzeci şi patru de ore. Genul ăsta de operaţiune era atât de traumatizant, că acelora care-i cădeau victime nu le dădea niciodată prin minte să depună plângere pentru violare de domiciliu, odată aruncaţi în stradă se concentrau asupra unui singur lucru, să-şi găsească un loc în care să înnopteze, să-şi recupereze lucrurile care zăceau în drum claie peste grămadă şi să-şi rezolve chestiunile urgente.

Ludovic se prefăcea că-şi reciteşte documentele, încercând să-şi dea seama ce fel de ton să adopte. Stăteau acolo, amândoi, ca în liniştea de după furtună. Neştiind cum să înceapă, îşi ridică nasul din dosar şi o privi pe tânără. O revăzu atunci, cu ochii minţii, pe Aurore care pleca din biroul lui Kobzham, la fel de neajutorată şi de rănită, în ochii tinerei regăsi aceeaşi disperare mândră, şi totuşi ştia că cele două situaţii nu aveau nimic în comun, că mediul Aurorei avea mai multe repere şi era mai solid, mult mai protejat decât aproape-mizeria în care se zbătea doamna Belsanne, şi totuşi neputinţa era aceeaşi, deznădejdea ultimă a celei care îşi dă seama că realitatea o prinde din urmă, că totul ameninţă să se prăbuşească, că nimic nu mai sigur, că nimic nu mai stă în picioare în preajma ei, o femeie căreia pământul era pe punctul să-i fugă de sub picioare, dar care nu îndrăzneşte s-o recunoască. În faţa lui ea-şi agita paharul gol, fără să îndrăznească să şi-l umple.

Ce recunoştea la acea femeie, ce i se părea mai ales vrednic de stimă era că nici măcar nu încerca să-l înduioşeze, stătea acolo, prăbuşită în nenorocirea ei, asumându-şi deznădejdea fără să-şi caute măcar scuze, fără să invoce măcar lipsa de noroc, şi nici nu dădea vina pe ceilalţi.

— Iar soţul dumneavoastră, mă rog, tatăl copiilor, cu ce anume se ocupă?

— V-am mai spus că nu mai vreau să aud de el.

— Spuneţi-mi, Mélina, chiar trebuie să mă ajutaţi puţin, Mélina…

Surprinsă că i se adresa pe numele mic, ea-şi ridică ochii spre Ludovic, nefiind prea obişnuită ca lumea să i se adreseze omeneşte.

— În două cuvinte, ce soi de om e fostul, un tip cam la limită, aşa-i? Un tip cam *borderline*, nu-i aşa?

— Aşa e.

1. *Caisse d’allocations familiales* – departament al Serviciului de Securitate Socială în Franţa, care se ocupă cu protejarea familiei, prin oferirea unui ajutor financiar (n.r.).

Încerca să conducă cât mai repede pe şoseaua de centură, voia neapărat să ajungă înaintea lui Aurore la întâlnire, doar că circulaţia se mişca greu în acea după-amiază ploioasă, rar apuca să meargă cu viteza a treia. Locuitul la oraş face să-ţi curgă prin vene un fel de angoasă, stresul de a fi blocat în mijlocul celorlalţi, de a fi nevoit să-ţi ţii frustrarea sub control, să te abţii, înjurându-i pe toţi cei din preajmă... Prins în ambuteiaj, era blocat de miile de prezenţe aglutinate, în jurul lui ceilalţi nu erau decât o masă compactă şi incomodantă, o piedică, până la urmă toată lumea îl stânjenea aici.

Ea voia să-l vadă, era urgent, dar pentru el esenţial era s-o revadă, atât şi nimic mai mult. S-o revadă devenise pentru el aproape un scop în sine, s-o ţină în braţe, să se rupă de lume, cufundându-se în parfumul ei. Din singurul lui gând se născu un oftat adânc, dorinţa de a face dragoste cu ea creştea în el ca o nevoie, ca o obsesie. Înainte de Aurore, trecuseră câţiva ani fără să atingă pe cineva, fără să adulmece mirosul pielii cuiva, fără să mângâie pletele unei femei. Ce-l făcea s-o dorească şi mai mult era setea pe care o surprindea la ea, atitudinea ei când se înlănţuiau tare, când ea-şi lipea capul atât de strâns de trunchiul lui, de parcă încerca să se ascundă în el, să se ghemuiască în străfundurile lui, îl înnebunea să simtă cât de mult îl dorea, mai ales când acea femeie avea totul. De cum se elibera o breşă în trafic, el se băga imediat, voind neapărat să ajungă mai devreme, să nu dea peste Aurora coborâtă dintr-un taxi, aşteptându-l singură, pierdută în sala cea mare, sau afară, pe terasa restaurantului La Grande Cascade. Călcă acceleraţia, strecurându-se printre maşinile strânse, în plus faţă de revederea cu Aurore voia să fugă de întâlnirea cu tânăra Belsanne, perfect conştient că acolo comisese o tâmpenie de toată frumuseţea. Cu Mélina Belsanne, în cele din urmă, inversase totul, îşi asumase un risc nebunesc, la plecare, în loc

s-o zăpăcească, îi suflase ce-avea de făcut. În cele din urmă se înmuiase în faţa acelei mămici, nu se simţea în stare s-o ia tare, „Mélina, adevărul este că domnul Costa nu poate face nimic împotriva dumneavoastră, şi vă spun şi de ce, chiar dumneavoastră i-aţi putea face plângere, da, pentru violare de domiciliu, mai devreme nu avea dreptul să intre la dumneavoastră cum a făcut-o, aţi mai putea depune plângere pentru insulte şi ameninţări, doar cu o simplă plângere la Poliţie, menţionând tot ce v-a aruncat în faţă, va fi cercetat, şi dacă dosarul ajunge până la judecător, vă rog să mă credeţi că bătrânul va avea imediat probleme cu legea, eventual, puteţi să-l întărâtaţi mâine şi să-l filmaţi pe şest cu iPhone-ul când vine la dumneavoastră şi vă face albie de porci… Mélina, cu ce vă spun acum, faceţi ce vreţi, dar eu vă asigur că-l puteţi îngenunchea pe proprietar… Acum, Mélina, nu de la mine aţi aflat, da, ne-am înţeles, Mélina, de la mine nu aţi auzit nimic…“.

Accesul în restaurantul La Grande Cascade nu era permis, un convoi de berline negre monopoliza parcarea, din ele ieşeau o droaie de oameni la costum şi palton care mergeau spre restaurant fără să zăbovească în frig. Ludovic parcă în afara curţii restaurantului, departe de şirurile de limuzine cu şofer, de maşini închiriate ca taxiuri G7 şi maşini de serviciu. Ieşi din Twingo să fumeze o ţigară, de la distanţă se vedea că restaurantul era rezervat pentru o convenţie sau un seminar, chiar deasupra scării era un banner din plastic alb şi roşu, pe care era imprimat logoul unei companii sau al unui congres de informatică: „World Big Data“.

Ajunsese cu peste zece minute mai devreme, prefera aşa, îi plăcea ideea de a o aştepta pe Aurore, de a se concentra pe acea idee. De când se vedeau el redescoperea entuziasmul de dinaintea unei întâlniri, cu posibilitatea permanentă ca ea să nu vină, cu incertitudinea care-l schingiuia până-n ultima clipă. De altfel, dacă ea ar întârzia sau ar apărea ceva neprevăzut, nici c-ar avea cum să ia legătura cu el. Acea incertitudine îl încânta, de ani întregi nu mai simţise tulburarea ameţitoare a aşteptării unei femei, când nu mai contează decât revederea,

când eşti concentrat exclusiv pe clipa regăsirii, când nu mai există alt proiect, altă miză decât revederea, cu un risc permanent: ca unul dintre cei doi să abandoneze sau să renunţe, ca totul să eşueze cumva. A-l aştepta pe celălalt înseamnă deja a împărtăşi ceva. Se întreba de ce oare voia neapărat să-l vadă atunci şi acolo, se aştepta ca ea să-i ceară să facă ceva pentru ea, ceva mai mult sau mai puţin concret, să aibă nevoie de o mână de ajutor. Zărind în depărtare turnurile din cartierul La Défense, se simţi de parcă acel Kobzham îl domina încă o dată, oare Aurore va merge până la a-l solicita ca să-și recupereze banii de la şnapan, să-l facă să plătească într-un fel sau în altul, ceea ce l-ar încânta la culme? Ar face orice i-ar cere. Acolo, în picioare, la aer curat, începea să-l ia cu frig, Ludovic simţea că începe să dârdâie. De când era parizian ajunsese să i se facă frig prea uşor. La ţară exteriorul nu-i era niciodată ostil, pe frig se mişca mereu, nu stătea niciodată locului, nici măcar la vânătoare, prefera mai degrabă să se lase zgâlţâit de un gerişor sau de o ploaie zdravănă, să mărşăluiască prin zăpadă sau, la fel de bine, prin arşiţă, pe când stând acolo, neclintit, în curentul celor două bulevarde imense, două drumuri naţionale interminabile, îl lua cu frisoane, de parcă simţea clipa exactă, secunda precisă în care avea să răcească, era ciudat să simtă aşa ceva, totuşi rămânea nemişcat, crezându-se încă o dată cel mai puternic. Ca să se încălzească îşi aprinse o ţigară, şi numai de la mirosul ei se linişti. Cu coatele rezemate pe plafonul maşinii, îşi regăsi beţia adolescentină, senzaţia de plutire. Aurore nu-l părăsea. În primele clipe ale unei poveşti, ideea celuilalt e obsesivă, te gândeşti la el tot timpul, ce-ai trăit înainte nu mai există, trecutul e chestia nesemnificativă şi prodigioasă care s-a mulţumit să te aducă până aici, de parcă a trăi n-ar fi folosit decât acestui lucru, nevoii de a-l regăsi pe celălalt.

Se înnoptase. Neliniştea îl prinse din urmă, dacă ei i se întâmplase ceva nu avea cum să-l anunţe, iar dacă suna la restaurant, el nu era acolo. Simţea că iubirea acelei femei presupunea, pentru el, o serie de riscuri, nu numai că era

căsătorită, căsătorită cu un bărbat remarcabil, cu stare, ea era pe toate planurile din cu totul altă poveste, dar şi pe punctul de a-şi pierde echilibrul. O idee îl îngrozi, că în clipa aceea singura fiinţă din lume care ştia despre legătura lor era Kobzham. Ideile i se amestecau în cap în ritmul maşinilor care continuau să treacă prin parcare, din depărtare Ludovic vedea toată lumea aceea frumoasă intrând şi ieşind din sălile mari, bărbaţii stăteau de vorbă, în grupuri, chelneri cu vestă albă treceau printre ei cu tăvi pline de pahare. Până atunci nu fusese niciodată stânjenit că e îmbrăcat în blugi şi că are bascheţi în picioare, dacă Aurore ţinea neapărat să intre în acel restaurant, să se contopească în mulţimea aceea, ea chiar ar putea, nu şi el, nu îmbrăcat aşa.

Era ora şaptesprezece şi douăzeci şi se întunecase de tot. După a patra ţigară îşi repetă că îndrăgostirea de acea femeie nu-l va duce nicăieri, cel mai cuminte ar fi fost să dea înapoi, să-şi păstreze capul pe umeri. Cel mai mult se temea să nu facă vreo tâmpenie, să-şi bage nasul într-o lume în care n-avea ce căuta, ar trebui probabil să păstreze o distanţă mai mare, să se detaşeze. Incidentul cu australianul era poate un semnal de alarmă, presimţirea că povestea asta nu-i va aduce nimic bun. În fond, nu ştia nimic despre ea, şi mai ales ea nu ştia totul despre el, ar fi trebuit să-i povestească viaţa lui din ultimii trei ani, dar să-şi deschidă sufletul, să vorbească despre durerile lui, nu era un cadou pentru ceilalţi, Aurore aştepta din partea lui s-o liniştească, să fie puternic şi neînfricat, o înţelesese prea bine.

Acum îl apucase tusea de-a binelea, nu avea decât un tricou pe sub sacoul subţire, erau totuşi haine în portbagaj, dar avea un pulover de vânătoare şi un polar cu fermoar, nu voia să-l vadă îmbrăcat în felul ăla. Rămase afară, uimit că ea nu venea. Vântul glacial se contopea cu umezeala, scotoci prin portbagaj după ceva de şters nasul, avea acolo un maldăr de lucruri vraişte, nişte pantaloni de vânătoare, cizme, ba chiar carabina în husa ei, uitase s-o pună la loc în rastel data trecută când dăduse pe-acasă, nici măcar nu-i trecuse prin minte, iar asta era o tâmpenie cumplită sau un act ratat, cu atât mai mult cu cât

permisul de vânătoare îi expirase, ar fi trebuit să-i prelungească valabilitatea pe Internet, ar trebui s-o facă într-o zi, de la birou, în acelaşi timp nu prea-i păsa, oricum nu mai mergea la vânătoare. Din buzunarele pantalonilor de camuflaj scoase două şerveţele de hârtie mototolite, îşi şterse nasul cu ele, dar tot curgea, ba chiar tuşea mai tare, cu o tuse venită de departe, dintre spete. Un taxi opri pe sensul opus, de partea cealaltă a şoselei cu două benzi pe sens. În ciuda geamurilor fumurii, ştia că ea avea să coboare din berlina neagră, şi nu altcineva. Ei îi luă o veşnicie să plătească. Maşinile treceau cu viteză mare pe-acolo, Ludovic îi făcu semn lui Aurore să fie atentă, înaintă spre mijlocul şoselei, nu exista refugiu central, doar o bandă lată şi albă, vopsită, totuşi ea merse către el grăbind pasul. Fără să se asigure înainte de a traversa, se avântă către el, determinarea ei îl emoţionă, s-o vadă venind cu atâta avânt, se regăsiră chiar la jumătatea şoselei, fără să spună un cuvânt ea-şi lipi capul de pieptul lui, culcuşindu-se chiar în sacoul lui, voia ca el s-o acopere cu totul, îi era frig. Ludovic îi spuse: „Haide, să nu rămânem aici…“, ea-l strânse şi mai tare lipindu-şi capul de el, „Nu, mai stai, aşteaptă, încă puţin…“. Lui Ludovic nu-i plăcea să se dea în spectacol, mai ales acolo, printre toate farurile care-i scăldau în lumina lor ca nişte proiectoare. Aurore rămânea lipită de el, se agăţa la pieptul lui de parcă era invulnerabil, atunci înţelese el adevărata măsură a neînţelegerii, considera că lui nu i se putea întâmpla nimic, că e un tip aflat la adăpost de orice frică, el făcea totul pentru a alimenta acea imagine, e-adevărat, pe când în clipa aceea lui îi era groaznic de frig, simţea primejdia peste tot, nu se gândea decât la asta, ar fi fost de-ajuns ca un scuter să-i depăşească prea larg, să treacă un camion pe lângă ei prea scurt, o maşină să schimbe banda, de altfel erau claxonaţi, „Aurore, haide, să nu rămânem aici…“. Dar Aurore nu voia să se mişte, mai rău, îl strângea din ce în ce mai tare, spunându-i, în şoaptă, „Ludovic, de data asta mor… Am nevoie de tine…“. Ea o repetă în chip de rugă blândă, fără să-şi slăbească strânsoarea: „Am nevoie de tine“.

Fără să înţeleagă ce voia să zică ea, dintr-odată totul îl nelinişti, îşi dori s-o privească în ochi, s-o întrebe ce mai face, dar îl prinse din urmă mireasma părului ei şi senzaţia de trup cald ascuns sub hainele ei, îl copleşea cu o beţie amorţitoare, era emoţionat de abandonul total cu care se dăruia. Chiar nefăcând nimic, doar punându-şi pieptul lat la dispoziţie, fie şi prin simpla lui prezenţă, o proteja, de parcă îi putea şterge cu buretele toate dezamăgirile trecute, toate greutăţile prezente. Se gândi din nou la tânăra Mélina Belsanne, la cum i se luminaseră ochii când a înţeles că, într-o judecată ca a regelui Solomon, Ludovic sacrifica liniştea clientului său pentru siguranţa ei, ea o văzuse ca pe o încuviinţare a lumii, iar atunci, în seara aceea, simţea că Aurore spera din partea lui ceva la fel de miraculos.

Aruncând o privire către restaurant, ea înţelese de ce Ludovic rămăsese afară. Mai presus de orice o încerca tristeţea, era atât de dezamăgită că nu puteau merge în sala cea mare să bea un ceai la adăpost, ascunşi în verdeaţa peretelui imens de sticlă, încă de dimineaţă aştepta momentul, acum îi dădeau lacrimile…

— Vezi tu, nimic nu se petrece vreodată conform planului.

— Şi totuşi, ce noroc am avut, îi răspunse Ludovic, altfel nu ne-am fi întâlnit.

Ea-şi dădu capul pe spate ca să-i vadă mai bine faţa, voia ca el s-o privească în ochi. Ludovic desluşi pe faţa ei o disperare dezarmantă, mai ales că ea-i şoptea ceva de neînţeles pentru el, cu zgomotul maşinilor, al motocicletelor, abia o auzea, atunci ea repetă cu un glas plin de deznădejde care îl vrăjea:

— E mai rău decât corbii…

— Aurore, ce tot spui?

— Experta-contabilă mi-a dat totul pe faţă, de data asta Fabian vrea să-mi vină de hac, înţelegi, vrea să-mi facă felul de-a binelea…

Copiii se jucau la etaj, Aurore îi striga din ce în ce mai tare, dar ei nu răspundeau. Probabil o auzeau, dar nu reacţionau, era alt semn că pierduse controlul asupra lucrurilor, atunci ea îi strigă şi mai tare, urlându-le prenumele, dar ei continuară s-o ignore.

Ea nu-şi mai revenea. Vedea nerecunoştinţa totală a copiilor, indiferenţa deliberată a celor două fiinţe mici care totuşi nu puteau trăi fără ea, erau doar două mamifere mititele care fără ea n-ar reuşi nici să-şi găsească de mâncare, n-ar avea nici o şansă să supravieţuiască, dar în pofida acestui lucru, în pofida şi aşa puţinului timp pe care-l petrecea cu ei, se purtau de parcă nu era acolo, de parcă nici nu exista. Nu era prima oară când se prefăceau că n-o aud, doar că în seara aceea, după săptămâna apocaliptică pe care o trăise, i se părea mai insuportabil ca oricând.

Ea se ghemui lângă cada pe care o umplea cu apă caldă, la temperatura potrivită, caldă, nu fierbinte, după instalarea noului boiler apa curgea fiartă, mult prea fierbinte, era un adevărat pericol, ea trebuia să regleze cele două robinete, unul de cupru şi unul de porţelan, să dea drumul alternativ la rece şi la caldă, ca pe vremuri. Apa ţâşnea cu bulbuci, ea îi auzea pe gemeni tropăind pe podea, se ciondăneau în joacă cu fratele lor vitreg, în acea seară se dezlănţuiseră pentru că intraseră în vacanţă, cincisprezece zile nu mai mergeau la şcoală, mai mult ca oricând îi vor datora totul, fiind cu desăvârşire dependenţi.

Se temea de apropierea sărbătorilor. Dintotdeauna avusese o problemă cu acea perioadă. După ce trecea jumătatea lunii decembrie ea simţea că începe numărătoarea inversă, din acel moment trăia într-un fel de tunel implacabil în care, de la o zi la alta, vor fi din ce în ce mai numeroşi împreună, închişi în acel apartament, într-un fel de piston în care presiunea nu va înceta să crească până în seara de Crăciun şi apoi de Anul Nou…

Numai gândindu-se la asta şi-şi ieşea din minţi. Dar anul acela era mai rău ca niciodată, în perioada sărbătorilor va trebui să decidă dacă nu va face nimic sau dacă se va confrunta cu asociatul ei. Nu se vedea organizându-și prea bine contraatacul, având grijă şi de familie în timpul celor două săptămâni, două săptămâni în care va trebui să pregătească şi cinele festive, să cumpere cadouri pentru toată lumea, să organizeze mesele şi deplasările, să înceapă cu cea pe care o vor face acasă la părinţii ei în Bretagne, ştiind că înainte de asta părinţii lui Richard vor fi la Paris timp de opt zile, ca în fiecare an, la fiecare sfârşit de decembrie plecau din Philadelphia ca să-şi petreacă sărbătorile de Crăciun cu nepoţii, va fi tot aşa până ce sora lui Richard va binevoi să se hotărască să fie şi ea mămică, câtă vreme Kathleen nu va avea şi ea un copil părinţii lui vor face şase mii de kilometri pentru a sărbători Crăciunul în Franţa, într-o ambianţă Happy Christmas, înconjuraţi de cadouri, de ghirlande, în jurul unui brad şi al unei mese încărcate. Aurore vedea din ce în ce mai mult acea perioadă ca pe un sacrificiu, iar anul acela, prin urmare, avea să fie mai rău ca oricare. Dacă ar decide să-i contraatace pe Fabian şi pe Kobzham, ar trebui în acelaşi timp să facă o figură frumoasă, să asigure sărbătorile, zbătându-se în acelaşi timp să mobilizeze mandatari, să anunţe avocaţii şi să dea în vileag înţelegerea tacită dintre asociatul şi debitorul ei, aleseseră dinadins data de 20 decembrie să se dea pe faţă, îşi dădeau seama că îi va fi cumplit de greu să revină în timpul celor două săptămâni pe durata cărora totul se opreşte. Dar mai ales nu voia să-l amestece pe Richard în toate astea, cu atât mai mult cu cât părinţii lui vor veni sâmbătă, ar însemna să-şi asume riscul să amestece totul. Dacă l-ar ruga să intervină, Richard ar profita de cererea ei de ajutor ca să-şi arate condescendenţa, ar ieşi biruitor în ochii tuturor, s-ar afişa drept cel care-şi foloseşte relaţiile ca să salveze firma soţiei. Şi totuşi, dacă şi-ar asmuţi haita de avocaţi de la Lathman & Cleary, nu încape îndoială că i-ar frânge pe genunchi pe Fabian şi pe Kobzham pentru majorare frauduloasă de pasiv, uz de fals, manevre

frauduloase, bancrută… Fără Richard nu putea face nimic, de una singură n-ar fi avut niciodată destulă forţă de impact, fie şi numai pentru a stabili o întâlnire cu un avocat în ajunul vacanţei de Crăciun, de una singură n-ar reuşi, ar amâna-o pentru începutul lui ianuarie, iar atunci ar fi prea târziu. Habar n-avea ce s-ar mai fi ales din firma ei după toate astea.

Îşi trecu mâna prin apa cu spumă care se umfla, copiii aveau să se spele singuri, dar voia ca ei s-o facă în acel moment. Apa era blândă, învăluitoare, Aurore obişnuia să-şi parfumeze apa cu spumă de baie cu vetiver, avu senzaţia stranie că se miroase pe sine, că simte parfumul propriului corp, îşi aminti felul în care Ludovic îşi cufunda de fiecare dată faţa în scobitura gâtului ei ca s-o miroasă, s-o respire, să adulmece mirosul de vetiver direct de pe pielea ei, de acum înainte de fiecare dată când mirosea propriul parfum avea senzaţia că-l regăseşte pe el, cu felul lui animalic de a o adulmeca, de a o strânge în braţe. Opri robinetele, se ridică să arunce o privire pe deasupra perdeluţei. Ca să vadă afară, era nevoită să-şi lipească nasul de geam şi mâinile de fiecare parte a feţei, sfredelind cu privirea întunericul din curte. Ludovic era probabil acolo, de cealaltă parte a crengilor. Senzaţia să-l ştie chiar acolo era duioasă şi, în acelaşi timp, cu desăvârşire înnebunitoare. Nu mai erau frunze, doar crengile mai groase şi ramurile încâlcite. Ferestrele lui erau chiar vizavi, dar neluminate, el nu se întorsese sau trăsese deja perdelele. Bărbatul, cum nu mai era lângă ea, dispărea complet, nu tu mesaj, SMS, apel, nu tu e-mail, nici că mai avea cum să dea de el. Nu ştia aproape nimic despre el, din ce-i spusese, seara se uita la televizor, zapând de pe un canal pe altul, mergea uneori să mai bea un pahar cu băieţi de la muncă, îi plăcea să se culce devreme. La Paris e ciudat să te culci devreme. Se trezea la şase să alerge sau ca să ajungă mai devreme la muncă, să-i surprindă pe oameni când încă mai erau pe la casele lor. Era furioasă că-i pusese atât de puţine întrebări despre el, până la urmă, nu vorbeau decât despre ea, despre viaţa ei, despre problemele ei, ea nu ştia aproape nimic despre el. Poate că-i convenea că nu avea chef să vorbească

despre trecutul lui sau că era orientat cu totul către ceilalţi, tipul de altruist, dar oare chiar poate cineva să fie orientat către ceilalţi de felul lui, fără să aştepte nimic în schimb?

Îşi ţinea în continuare faţa lipită de geam, concentrată pe fereastra lipsită de viaţă, îi era ciudă că i se încredinţase atât de mult în cafeneaua mică în care se retrăseseră până la urmă alaltăseară, n-ar fi trebuit să intre niciodată în amănunte, totuşi Ludovic anticipase mârşăvia, doar întâlnindu-l pe Kobzham mirosise că tipul probabil îl manipula pe Fabian, că amândoi i-ar putea întinde o capcană, fără să ştie că ea căzuse deja în plasă. Alaltăieri, experta-contabilă o sunase la opt dimineaţa, cu o zi înaintea plecării în vacanţă, aşa ceva nici că se mai pomenise vreodată, voia s-o vadă de îndată, de obicei venea ea, dar atunci o rugase pe Aurore s-o viziteze acasă şi, în mica ei bucătărie, la o cafea, îi turnase totul. Fabian o pusese să jure că nu va spune nimic, dar ea nu se simţea în stare să ţină un astfel de secret, mai ales faţă de Aurore, care-i plăcea mult, într-un fel. La sfârşitul lui octombrie, Fabian îi ceruse să adune toate documentele contabile şi financiare, bilanţurile şi evidenţele ultimului exerciţiu financiar, chiar şi extrasele de înmatriculare la Registrul Comerţului şi Societăţilor, cu numele şi adresele salariaţilor… Ea înţelesese ce anume însemna asta, că se pregătea de o procedură, dar o asigurase că va fi o procedură mai specială pentru că avea deja pe cineva care să preia firma, care îşi făcea loc prin noua dispoziţie a codului comercial, articolul 2, din Legea 642 din 2014 care permitea organizarea pe repede-înainte a restructurării unei întreprinderi şi impunerea unui plan de preluare în faţa tribunalului comercial, în linii mari să te substitui legislatorului, să fii mai puternic decât dreptul. Doar că, pentru a duce totul la capăt cu bine şi pentru a evita orice impediment, nimeni nu trebuia să afle, mai ales nu Aurore, ca să evite orice contraofertă.

Dintr-odată totul se lămurea, de şase luni Fabian şi Kobzham sabotaseră deliberat operaţiunile, făcuseră totul ca să tragă firma la fund, de acolo comenzile neplătite, livrările eşuate, cât să sugrume întreprinderea şi să se îndrepte spre incapacitatea

de plată, în felul ăsta Kobzham avea să apară ca un salvator prin intermediul fratelui său, pentru preluarea firmei el se declara gata să pună şase sute de mii de euro pe masă ca să relanseze marca, în etapa a doua anunţa chiar că reinvesteşte un milion de euro, cât să liniştească tribunalul şi mandatarii şi să-şi garanteze preluarea firmei. Fără să poată face nimic, vedea cum i se fură firma.

Fabienne Nguyen îi explicase că manevra, deşi era o înşelăciune, i-ar acorda o a doua viaţă firmei, problema e că ei luau în calcul să păstreze numele Aurore Dessage, dar nu şi pe ea, aveau de gând s-o dea afară şi să se folosească de ea sub licenţă, ea le-ar furniza schiţe la cerere, din acel moment ei ar decide totul, ar fabrica oriunde ar vrea, ar externaliza modelele şi ar da afară angajaţii din atelier, proiectul era clar, voiau să capitalizeze pe baza numelui ei, a imaginii ei, să se folosească de Aurore Dessage ca să comercializeze tot felul de produse, chiar parfumuri sau genţi, bijuterii sau cine ştie ce altceva.

Primise lovitura în faţă fără să poată dezvălui ceva cuiva, fără să-ndrăznească s-o facă, doar lui Ludovic i-o putea povesti, în sinea ei îi era ruşine, se simţea umilită, ridicolă fiindcă se lăsase manipulată luni întregi. Nu voia să vorbească despre asta cu nimeni, mai ales nu cu Richard, şi nicidecum în perioada sărbătorilor obligatorii, două săptămâni de falsă veselie şi de bucurie forţată… Atunci, în acea cafenea, ea i se confesase acelui necunoscut, îi spusese fără reţinere că se lăsase trasă-n piept de cei doi ticăloşi, că era prada lor, pentru că în ianuarie la tribunal ar înghiţi-o cu fulgi cu tot.

Deja îi părea rău că se destăinuise, pentru că Ludovic o speriase, nu văzuse niciodată o asemenea expresie pe faţa unui bărbat, ură pură, cumplită, ascultând-o i se încordase tot corpul, era desfigurat de o mânie care-l făcea să pară îndepărtat, în plus, nu înceta să-şi tragă nasul, se ştergea atât de tare că şi-l înroşea, asta-i dădea o alură de băiat rău, faţa care îi bătea în roşu îl făcea şi mai impresionant, nu spunea nimic, singura lui reacţie era să-şi strângă ceaşca în pumn, ceaşca gata să-i

explodeze în palmă, trăgându-şi nasul ca un taur gata să se năpustească.

Cu capul rezemat de geam, cu privirea pierdută spre ferestrele de vizavi, ea se gândea din nou la ce-i povestise Richard despre Ludovic, de felul în care îi trosnise australianului un pumn în figură, Richard o asigura că vecinul lor era un nebun, un bolnav, că nu trebuia să aibă încredere în el, a posteriori asta o scotea pe Aurore din minţi, dar nişte ţipete pe la spatele ei o făcură să tresară, voiseră s-o sperie şi reuşiseră, Iris şi Noé înaintară până la fereastră, ca şi ea, dădură la o parte perdeluţa ca să-şi lipească făţucile de geamul rece, să vadă la ce anume se putea ea uita afară. În curte era beznă ca-n nucă, doar lumina scăpată din baie lumina puţin crengile, cei doi copaci adormiţi pentru câteva luni, iar dincolo de cei doi copaci nu erau decât ţăndări de lumină pe faţada de vizavi. Iarna, viaţa înceta în curte, ca-ntr-o pădure, un decor somnolent unde nimeni nu se plimbă, copaci inerţi în aşteptarea primăverii.

În seara aceea gemenii erau atât de surescitaţi că preferă să-i supravegheze, în cele din urmă. În general se spălau singuri, dar cada era imensă, se temuse de mai multe ori, mai ales de când Iris aproape se înecase în vara aceea într-o piscină din Luberon, încă îi răsuna în minte zbaterea picioarelor ei în apă, ţipetele pe care le credeau de amuzament, în ziua aceea se jucau mulţi în piscină, dar nimeni nu şi-a dat seama că Iris se îneca, pierdute în amestecul de chiuituri şi de plonjoane erau gesturile şi ţipetele disperate ale lui Iris care-şi prinsese piciorul în colac, stătea cu capul sub apă şi nu mai izbutea să ajungă la suprafaţă. Episodul îi rămăsese întipărit în memorie pe viaţă, cu atât mai mult cu cât cada era înălţată pe trei trepte, o extravaganţă a foştilor proprietari, dar pe care ea voise s-o păstreze, cada era impresionantă, provoca spaimă, de altfel copiilor la început le era frică să se bage în ea.

Se întoarse la fereastră, voia să vadă dacă Ludovic se întorsese, neînţelegând de ce nu s-ar fi întors, în acelaşi timp nu trebuia să-i dea ei socoteală, avea doar nevoie să ştie ce făcea el

în acel moment. În penumbră văzu cele două turturele lăsându-se pe crengile din spate, oare de unde puteau veni şi ele, care le era viaţa, copii din spatele ei făcea gălăgie, împroşcând cu apă peste tot, Aurore se gândi din nou la corbi, la spaima care-o bântuia când erau acolo, printr-o asociere de idei se revăzu vorbind cu Ludovic în cafeneaua cea mică, cu cât intrase mai mult în amănuntele poveştii, cu atât văzuse că i se pierdea privirea, el îşi recăpăta alura de colos neliniştitor care timp de doi ani o ţinuse la distanţă. Noé şi Iris continuau să chiăie, ea se abţinu să-i strige lui Noé să-i dea drumul lui Iris, el se prefăcea c-o gâtuie, ea avea oroare de acel gen de jocuri, avea oroare să fie surescitaţi în asemenea hal. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, de data asta era sigură, la el nu era lumină, fir-ar să fie, ce naiba făcea… Apoi se auzi un zgomot surd, genul de zgomot care opreşte totul, Noé o împinsese pe Iris, care se lovise cu capul de marginea căzii, alunecând, tăcerea de sticlă de după accident cuprinse baia, Iris rămânea blocată, fără expresie, Noé se simţea pierdut, nu-i venea să creadă că gestul îi scăpase în asemenea hal de sub control. Cu faţa în palme, Aurore îşi spuse că era din vina ei, dacă i-ar fi supravegheat nu s-ar fi întâmplat asta, totul era numai din vina ei, aştepta să-i revină fetiţei o expresie pe chip, se apropie de ea, văzându-şi mama chipul copilei trecu de la stupefacţie la durere, obrajii i se înroşiră şi îi dădură lacrimile imediat, o copleşiră, se speriase, dar nu păţise nimic.

Aurore îngenunche şi o strânse pe Iris în braţe, se lipi de copila ei udă leoarcă, în aceeaşi mişcare Iris se agăţă de mama ei, o cuprinse, se ţineau toţi trei în braţe, se strângeau tare, Aurore simţea cum i se udă hainele, se pierdură într-un alint adânc, totul se liniştise, nu mai îndrăznea să se mişte, de-a lungul vieţii drama dă întotdeauna târcoale, gata să năruie totul. Aurore întoarse capul spre fereastră, revăzu cu ochii minţii cei doi corbi de sub pământ, se gândi la Fabian şi la Kobzham, trecea de la o frică la alta.

Luase trei comprimate deodată, era zgâlţâit de frisoane, aruncând o privire pe prospect văzu că pastilele conţineau o grămadă de taurină, de vitamina C şi de cafeină, era tâmpenie curată că luase trei, farmacista îi spusese să nu ia mai mult de una pe zi, dar se săturase de răceala asta, tusea îl scotea din minţi. Toate moleculele de taurină probabil că se infuzau în el, amestecându-se în cafeaua pe care o băuse deja, dintr-odată se trezi că tremura de-a binelea.

Era nouăsprezece şi zece. Ludovic staţiona la parterul clădirii din bulevardul Suchet de o oră, avusese vreme să cugete. Cu o zi înainte, venise în recunoaştere, în acelaşi loc, şi stătuse ceva mai retras. În faţa lui se aflau splendorile art déco, faţadele enervante de la marginea pădurii, strălucind mai ceva ca vitrinele unor hoteluri de lux. Nu frecventa niciodată acel Paris. Că luxul există, nu era o surpriză, pur şi simplu nu călca niciodată pe acolo. Parisul pe care îl măsura cu pasul pentru slujba lui era exact invers, cartierele din nord, mai ales periferia, niciodată arondismentul 16. De jos se ghiceau apartamentele imense ce se întindeau de-a lungul balcoanelor luminate. La parter straturile de flori erau împrejmuite cu grilaje, Bois de Boulogne se desfăşura în faţa lui. Pe acel bulevard nu erau decât berline premium, totul aici era o etalare a bogăţiei. Într-un sens Aurore făcea parte din acea lume, la parterul clădirii unde pândea el din Twingo, îl chinuia ca un complex, mai mult ca niciodată i se arătă că n-avea nimic de oferit acelei femei în afară de forţa sa, era singura lui monedă de schimb, şi totuşi se simţea ars de febră ca un copilaş.

Se revăzu în urmă cu trei ani, seara, la ieşirea din spital, în aceeaşi maşină, pe acelaşi loc. Înainte să pornească motorul rămânea mult timp ca anchilozat, cu mâinile încleştate de volan, incapabil să se mişte, ca acum. Nu mai devreme de trei ani, forţa nu-i folosise la nimic. Pentru Mathilde n-a putut face

nimic, cel mai revoltător în boală e obstinaţia, încăpăţânarea ei, neputinţa totală la care trimite. Nici astăzi nu se împăcase cu ideea, tot nu izbutea să accepte că Mathilde pierduse bătălia, iar el nu fusese în stare să facă nimic. Singurul lucru pe care-l putea face pentru ea era să meargă s-o vadă, seară de seară, la Toulouse, să facă peste o sută de kilometri după muncă, pentru a-i aduce de fiecare dată un alt borcan de supă. Începuseră să creadă în supă, către sfârşit ea nu mai mânca altceva, nu mai înghiţea nimic în afara fierturilor făcute cu legume din grădina lor de pe valea râului Célé, şi doar aroma, când deschidea borcanul, o aromă puternică de mâncare adevărată o transporta în afara acelui spital, o făcea să călătorească. Ludovic o ajuta să mănânce şi, cu fiecare linguriţă, credea că ea avea să-şi revină, că va trăi din nou sorbind seva legumelor crescute în pământul în care ei înşişi se născuseră, şi fiindcă medicii nu mai aveau cum să lupte împotriva cancerului ei, erau gata să creadă în supă, să-i aducă seară de seară din supa lui, numai să mănânce, numai să-şi întremeze un pic trupul care-o părăsea. Timp de trei luni, seară de seară, Ludovic făcuse drumul între fermă şi Toulouse şi, seară de seară, către ora douăzeci şi două, se întorcea în dezamăgirea celui învins, la acelaşi volan conducea în soarele-apune, având în minte imaginea Mathildei culcată în patul ei. Era inuman să trăiască aşa ceva, totuşi era nevoit, timp de mai bine de-o oră conducea cu borcanul gol pus pe scaunul pasagerului, cu supa pe care ea nu izbutea niciodată s-o isprăvească, şi pe care seară de seară el o termina dintr-o înghiţitură, ştiind dinainte că în ziua următoare avea să meargă din nou cu maşina în celălalt sens, cu borcanul umplut din nou, cu speranţa ca acele călătorii să dureze cât mai mult cu putinţă sau să se oprească de tot, nu mai ştia.

Ora nouăsprezece şi douăzeci.

Aurore nu era Mathilde, Paris nu era valea râului Célé, dar maşina era aceeaşi, la fel şi scaunul gol din dreapta lui, doar că fără borcan. Chiar din acelaşi scaun trăise, seară de seară, spectacolul unui soare ce abdică, de fiecare dată când sosea la

fermă stingea farurile, rămânând în beznă. În ziua aceea era la fel de beznă şi, în plus, ploua, dar avea în minte imaginea lui Aurore, o femeie la ananghie, dar care nu voia s-o spună nimănui, o femeie care poate nu aştepta nimic de la el, dar îi explicase totul, în cafeneaua mică ea intrase în amănunte, din nevoia de a se confesa sau trăgând vreo nădejde anume.

Probabil nu era decât un semn, dar când voiseră să se întoarcă la restaurantul La Grande Cascade, portarul le blocase calea, spunându-le că nu aveau voie, restaurantul era rezervat pentru toată seara, Aurore insistase, îl implorase să-i lase înăuntru doar cât să bea un ceai într-un ungher, un ceai şi atât, dar tipul nu se lăsase convins. Ea era teribil de dezamăgită, rănită că La Grande Cascade din copilăria ei îi respingea. Până la urmă îşi băuseră ceaiul într-o cafenea mediocră din Boulogne-Billancourt, un bar cu pariuri sportive de-a lungul unui bulevard, primul care le apăruse în cale. Decorul izbutise s-o copleşească, poate şi de aceea începuse să vorbească. În faţa ei el se străduia să nu se arate surprins, simula stăpânirea de sine, de parcă nimic nu-l uimea, totuşi manevra era de cea mai joasă speţă, ar fi crezut că mediul modei e în afara acelor sforării. Şnapanii aveau de gând să-i dea lovitura de graţie exact între Crăciun şi Anul nou, fără să-i lase loc de-ntors. Nimic nu e imoral în business, dar greţos aici era că făcătura putea funcţiona numai pentru că acest Kobzham avea aliaţi chiar în cadrul tribunalului de comerţ, pentru a face un astfel de *deal* era necesar să-l aibă de partea lui pe preşedinte, trebuia măcar să-l cunoască, poate chiar să-l frecventeze, infamul privilegiu al reţelelor care face legea la Paris, în afaceri ca-n tot restul, reţeaua conferă avantaje abuzive, sfidează regulile şi, cu toate că în viaţă nu-i interzis să ai aliaţi, când lucrurile ajung la nivelul unui tribunal comercial ca s-o sape pe femeia, e dezgustător.

Ludovic nu-l cunoştea pe Fabian, dar îşi închipuia cam ce soi de jigodie era, oportunistul care trece de partea celui mai puternic. Cât despre Kobzham, îl citise într-o clipită, ştia chiar şi unde locuia. După ce se informase, îi cunoştea, pe lângă adresă,

două sau trei obiceiuri, jumătatea de oră de jogging zilnic cu care se lăuda, în fiecare seară după slujbă, în ziua de dinainte la fel ca astăzi. Ludovic îl văzu ieşind abia la ora nouăsprezece şi treizeci şi cinci, în trening negru, ca în ziua de dinainte, cu căştile pe urechi, cu un fes negru tras pe ochi şi cu câinele care alerga în spatele lui, fără lesă. Tot ca în ziua de dinainte, traversă bulevardul şi plecă spre pădure, în alergare uşoară.

Taurina e ceva care te agită bine. Cu mâinile încleştate pe volan Ludovic anticipa bucuria egoistă de a-l băga pe şnapan în sperieţi, de a-l îngenunchea, tot ce voia era să-l zguduie, dar să-l zguduie tare, să-i citească spaima pe faţă, cât să schelălăie, scursura, măcar o dată în viaţă tipul să se arunce în patru labe şi să se simtă vrednic de milă, voia să-l facă să implore, falsul nabab, ticălosul care-l făcuse neam prost. Voia să-l treacă prin spaima vieţii lui, Ludovic trăia cu anticipaţie uşurarea de după, el care-şi petrecea zilele scoţând bani de la jucători mici, impresionând nişte amărăşteni încurcă-lume, măcar o dată prinsese un peşte cu adevărat mare, un escroc de mare clasă, un bogătan, nu un prăpădit.

Plănuise să-l culeagă la întoarcere, când va gâfâi bine, li se predase acest aspect la formarea profesională, era mereu mai simplu să pui presiune pe un tip care gâfâie deja, în general asta şochează. Nu degeaba Aurore îi vorbise despre bulevardul Suchet, şi despre ritualul lui Kobzham care, odată întors de la birou, ieşea la alergat, nu degeaba îi făcuse toate acele precizări. Singurul lucru despre care nu-i vorbise era câinele, un boxer care rămânea la câţiva metri în spate. Kobzham alerga cu câinele lui. Deja în ziua de dinainte traversase bulevardul fără să se uite cu atenţie, trebuie spus că erau puţine maşini pe acolo, nu risca nimic. Apoi, din nou, o luă pe Allée des Fortifications ca să se înfunde în pădure, pe o cărăruie. Câinele era probabil dresat, rămânea la o distanţă constantă. Se vedea că alerga patruzeci de minute, în ziua de dinainte se întorsese complet stors de vlagă, cu pasul greoi, lac de sudoare, în pofida frigului. Tipul îşi cam forţa bătrâneţile.

Ceasul de pe bord arăta ora nouăsprezece şi patruzeci. Ar fi preferat să aştepte până săptămâna următoare, să-şi aleagă bine reperele, doar că Aurore mai scosese ceva în evidenţă, şnapanul era plecat în fiecare an de sărbători, o săptămână la sporturi de iarnă, iar alta în Florida, Ludovic se vedea rumegându-şi cu mare greutate mânia timp de cincisprezece zile, regurgitându-şi ura şi sărind la gâtul lui abia în ianuarie. Ora nouăsprezece şi cincizeci şi cinci. Cincisprezece zile ar fi fost prea mult. Ludovic ieşi din Twingo. Aruncând o privire către ferestrele clădirilor, nu remarcă pe nimeni, nimeni care să-l zărească. Înaintă spre cărarea care dădea spre pădure, i-ar fi plăcut să aibă vreme să repereze copacul potrivit de după care să ţâşnească în ultimul moment, avea totuşi baftă că în seara aceea era frig şi burniţa, aşa că nici prin împrejurimi nu mai era ţipenie, pustiu peste tot, nici o pisică, nimic altceva în afară de câinele pe care-l auzi în depărtare hămăind de două ori, părea să ceară atenţie, dădea semnalul câinelui care înţelege că plimbarea s-a terminat, dar care vrea să mai alerge şi care se încăpăţânează, pentru că stăpânul nu-l aude, cu muzica la maximum în căşti. La treizeci de metri, printre copaci, Ludovic desluşi sclipiri de bandă fosforescentă, tăntălăul îşi schimbase traiectoria, alerga în afara cărării, chiar printre copaci, peste frunzele căzute, ca să-şi întărâte câinele, pesemne, boxerul care lătra din nou, lui Kobzham i se îngreunase pasul, dar ţinea bine ritmul, o coti la dreapta prin spatele castanilor, în seara aceea o lua pe alt traseu, nu mai era vreme de stat şi cugetat, umflat de adrenalină şi de Strong Pill, cu pulsul la o sută treizeci, Ludovic se năpusti la dreapta prin pădure, ar fi preferat să-l înhaţe din faţă, să ţâşnească în faţa lui, cât să-l şocheze bine, ochi în ochi, dar, schimbare de program, o va face din spate, efectul-surpriză va fi cu atât mai fulgerător. În noaptea de cerneală începu să alerge mai repede ca să se apropie de pradă, văzu că fusese reperat de câine, îşi ţinea cheia de la maşină strânsă în pumnul stâng, cu limba de metal în exterior, pentru eventualitatea în care animalul ar fi avut vreun reflex nefericit. Ajunse uşor la ţintă, gata să-l înşface

de guler, tăntălăul n-auzea nimic, de la distanţă se auzea ţârâitul căştilor care hârâiau, Ludovic îl apucă de umăr, cu ditamai caraba îl înşfăcă de bluză, de parcă găbjea o găină sau o pisică, iar Kobzham se opri scurt, încremeni de parcă ar fi intrat într-un zid, într-un reflex de panică totală se întoarse să vadă cine-l apucase, ce neam de pasăre răpitoare îl apucase cu ghearele, Ludovic, nebun de mânie, voia să-l vadă la faţă, dar dintr-odată Kobzham se prăbuşi, se prăbuşi la pământ, ca deconectat. Ludovic n-avu vreme să înţeleagă ce se petrecuse că trebuia deja să se ocupe de câine, dresată sau nu, potaia se întărâtase, îl muşca de gleznă, din scurt, Ludovic îi ţinti nasul cu o lovitură de pumn, îi trimise o directă ca acelor beagle pierduţi de vânători, care o iau razna, cu nasul zdrelit de cheie, boxerul scoase scheunatul îngrozit al câinelui spintecat de mistreţ, al câinelui care îşi pierde superioritatea asupra prăzii şi care îşi ia picioarele la spinare fără să mai caute să înţeleagă ceva, Ludovic era plin de sânge pe mână, cel al câinelui, îl trosnise urât de tot, Kobzham rămânea cu faţa la pământ, fără să se clintească, Ludovic nu pricepea, nici măcar nu-l lovise pe tâmpit, îl năpădi confuzia, pentru că era sânge peste tot, dar era cel al câinelui. Fără să se aplece, aşteptă un gest de la Kobzham, să se ridice, să-l privească, dar în faţa acestui bătrân stins, planul lui îşi pierdea tot sensul, Ludovic stătea acolo, descumpănit, cu mâinile sprijinite de genunchi, cu o gâfâială inexplicabilă, se uită de jur-împrejur, nimeni, era frig, ploaia se înteţise, nici un zgomot în afară de cel al picăturilor care se izbeau de frunzele moarte şi de hârâitul căştilor care debitau isterice o muzică la maximum, o muzică de nerecunoscut, un bâzâit sâcâitor. Ludovic nu ştia dacă trebuie să se aplece sau nu. Nu voia să-l atingă. Să cheme ajutoare ar fi însemnat să-şi vâre nasul într-un şir interminabil de neplăceri. Şi totuşi gestul învăţat la cursurile de prim-ajutor nu-i era străin, la rugby nu-i ca la război, dar măcar îţi permite să te confrunţi, la tinereţe, cu vederea unui bărbat căzut la pământ, un bărbat care se prăbuşeşte şi nu mai reacţionează te poate scoate din minţi. Ca să plece cu conştiinţa împăcată vru să verifice dacă i se mai

simţea respiraţia, dacă mai avea puls, dar nu-l putea atinge, cu atât mai mult cu cât totul devenea bizar, cu tot sângele. Micile diode albastre ale dispozitivului de măsurare a frecvenţei cardiace dădeau mesaj de eroare şi clipeau ca semnalizarea unui vehicul pusă pe avarie. Dumnezeule mare, cât de greu era să facă acel gest, chiar când îl simula la antrenamente, cu pumnii strânşi care se înfundă în sternul manechinului, era imposibil să-l facă, chiar pe un manechin din cauciuc era şocant, în acele cazuri trebuia să se concentreze pe ideea că salva o viaţă, să nu se gândească decât la asta, că „salva o viaţă“, dar de viaţa care se afla acolo, la pământ, nu-i păsa nici cât negru sub unghie, tipul de pe jos era întruchiparea a ceea ce dispreţuia, a ceea ce-l dezgusta. În jurul lui nu era în continuare nimeni, numai stejari şi castani, luă asta ca pe un semn, se simţi întărit de pădure, pădurea complice care parcă-i spunea să nu facă nimic, să nu atingă nimic, totul acolo va păstra tăcerea, câinele fugise, nu se mai afla altă viaţă în afară de a lui.

Din clipa aceea bărbatul care fuge este un bărbat care s-a speriat, un bărbat care îşi ia tălpăşiţa prin labirinturile unui nenoroc vecin cu taina, bărbatul care fuge e un bărbat care îşi scapă pielea, pentru că ştie că şi-a băgat nasul într-o poveste sordidă din care are numai de pierdut, acel univers nu-i al lui, n-are ce căuta acolo, şi atunci îşi scapă pielea, fuge în anonimatul pământului jilav care-i înghite paşii, orice urmă fiindu-i spălată instantaneu de ploaie. La ieşirea din pădure, Ludovic încetini, apoi, mergând în ritm normal, traversă bulevardul pustiu de parcă ar fi fost singura fiinţă de pe pământ, ridică privirea spre clădiri, văzu ferestre luminate, lumini calde şi beculeţele instalaţiilor de Crăciun, dar pe nimeni care să-l fi văzut, cu ploaia aceea exteriorul nu mai exista.

Problema era că pe acel bulevard vechiul Renault Twingo roşu al lui Mathilde sărea în ochi, putea fi remarcat. Din fericire se întâlni cu puţine maşini pe contrasens şi prinse verde la semafoare. Apropiindu-se de Porte Maillot circulaţia se aglomeră, de acolo avu sentimentul că se contopeşte din nou cu ceilalţi. Urcând pe Avenue de la Grande-Armée, circulaţia era

din ce în ce mai aglomerată, ocoli Place de l'Étoile ca să coboare pe Champs-Élysées, avea nevoie să se înece în mulţime şi se nimerea bine, pe Champs-Élysées era puhoi de lume, maşini venite de pretutindeni, toţi voiau să vadă decoraţiunile de Crăciun, să le admire copiii, bulevardul nu mai era decât un mare manej static care se întindea până la Place de la Concorde. Nu-i venea să creadă că făcuse aşa ceva. Că lăsase un om să moară, asta îl îngrozea. Fiecare sirenă de poliţie sau de pompieri îl îngheţa, la fiecare claxon frica îi scurma în măruntaie ceva mai adânc, „Nu se poate, n-am putut să fac aşa ceva… n-am putut să fac aşa ceva", își tot repeta, ca o mantră. La jumătatea bulevardului Champs-Élysées nu mai avea pe unde s-o ia, nu mai vedea nici o ieşire, nici la dreapta, nici la stânga, nu mai era loc de-ntors, i se înfundase peste tot. Unii se apucară să claxoneze ca la nuntă, alţii pentru că voiau să înainteze, era un amestec de euforie şi de stres în toate astea, o bucurie foarte difuză, milioanele de beculeţe care se înşirau de-a lungul copacilor păreau un lung fluviu de diamante. În maşinile din jurul lui, erau mereu mai mulţi, numai el era singur în maşină. Avea impresia că lumea se holba pentru că numai el era singur în maşină şi tocmai lăsase un om să moară, iar asta se vedea pesemne, se vedea că doar ce omorâse pe cineva, „Dar nu l-am omorât", îşi închipuia deja că era nevoit să dea explicaţii, dacă ar fi apărut câinele şi s-ar fi descoperit că e rănit, plin de sânge, şi dacă l-ar fi văzut cineva când ieşea din maşină ca să se înfunde în pădure, un fumător oarecare de pe marginea ferestrei, pentru el s-ar fi dezlănţuit iadul… În acelaşi timp, nu făcuse nimic. Îşi ţinea mâinile pe volan de parcă mergea cu adevărat, doar că nu se urnea din loc. În fuga lui, stătea locului. Se simţea prins în capcană, încolţit de ei toţi, în primul rând de Aurore, se folosise de el, se folosea de el de la început, dar fără să-i ceară ceva, fără ca măcar el să-şi dea seama, pe nesimţite, el sfârşea prin a face tot ce ea aştepta de la el. Dacă i s-ar fi confesat unui apropiat sau unui prieten, acela i-ar fi spus cu siguranţă să nu se bage în povestea cu pricina, că n-avea decât de pierdut amestecându-se în problemele acelei

femei, cum pierduse deja ferma, şi pe Mathilde, şi podgoriile, până la urmă le pierdea pe toate. Măcar de data asta îi era clar, crezându-se cel mai puternic pierdea tot. Pentru că refuza orice ajutor. Aproape că-i venea să-i întrebe pe toţi oamenii din maşinile din jurul lui: „Ce trebuie să fac…?“, dar îşi dădea seama că, văzându-l atât de mare în maşinuţa lui, cu capul uşor plecat ca să nu se lovească de plafon, cu umerii revărsaţi de-o parte şi de cealaltă a scaunului, nimeni nu-şi putea închipui că bărbatul cu pricina era hăituit, şi atunci n-ar recunoaşte-o nici el vreodată. Mai ales nu în faţa celor din maşina aflată chiar lângă el, erau cinci, tineri, cu muzica la maximum, dansând cu fundul pe scaun în BMW-ul lor, pasându-şi *jointul* cât mai ostentativ cu putinţă. Ludovic îi privi. Asta nu le plăcu. Cei doi tipi din faţă se uitară ţintă la el, cu un aer total provocator, îi spuseră ceva, dar nu auzi ce anume din cauza muzicii, a geamului închis, îl înjurau, probabil, la Paris unii sunt gata să sară la bătaie pentru o privire insistentă. Fără să-şi întoarcă faţa, îşi plecă privirile. Jocul cu pricina nu se va termina aşadar niciodată.

Dumnezeule mare, voia doar să-l bage în sperieţi pe tip şi la urmă tot el era mort de frică. Atunci, pe loc, ar fi avut pe cine să sune, pe Jean, pe Mathis sau pe Éric, fostul mijlocaş la deschidere care gândea întotdeauna limpede, sau pe Thierry, vărul lui, concesionar de echipamente agricole, sau pe Joss, englezul, sau pe Bardas, fostul lui prof de franceză, dacă i-ar fi avut la îndemână ar fi putut să le vorbească, dar ce să le zică, „Am lăsat un tip la pământ, voiam doar să-i bag spaima în oase, nu l-am ajutat să se ridice…“? Ar fi trebuit să le spună povestea de la un capăt la altul, de-a fir a păr, aşa, la telefon, el care nu suna niciodată pe nimeni. O ştia, nici unul dintre ei nu l-ar fi lăsat să cadă, nici unul dintre ei nu i-ar fi vrut răul, doar că toţi i-ar fi spus acelaşi lucru: „Ai făcut o tâmpenie“. Dar când, în plus, ţii tâmpeniile numai pentru tine, nu e niciodată semn bun.

În dimineaţa aceea o durea peste tot, corpul îi poruncea să nu se scoale. De la sosirea părinţilor lui Richard, Aurore era doborâtă de o gripă cumplită, două zile de febră totală, rămânea în aşternuturi fără să aibă măcar forţa să se ridice în capul oaselor, să citească sau să se uite la televizor, totul o storcea de vlagă. De ani întregi nu mai fusese ţintuită la pat două zile la rând, fără să se ridice sau să mănânce.

Simţind primele simptome, căutase pe Internet un leac miraculos, găsise zeci de reţete-minune, altfel prea multe, se spune de fiecare dată că sărbătorile erau propice izbucnirii de epidemii, nu din cauza unei ferocităţi neaşteptate a virusurilor, ci a unei realităţi sociologice, toate familiile care se întâlneau în locuri închise îşi pasau virusurile.

Mai mult ca niciodată îi cădeau greu sărbătorile, în săptămâna de după ele vor merge la părinţii ei pentru Anul Nou, între timp părinţii lui Richard vor fi plecat deja. Înainte să se întoarcă în Statele Unite voiau să dea o tură prin Italia, pe la una din surorile tatălui lui Richard. La Paris, trebuie mereu să fie însoţiţi peste tot, cu atât mai mult cu cât nu vorbeau franţuzeşte.

Nu suporta să stea degeaba, dar nu avea de ales, de cum se ridica o lua cu ameţeli. Întinse mâna până la noptieră, voia să vadă pe un site meteo dacă frigul avea să mai dureze, şi doar săltându-se în coate i se învârti capul, aşa că se lăsă să cadă la loc pe pernă. Avantajul e că rămăsese singură, plecaseră toţi. Richard se ocupa de părinţii lui ca un ambasador care întâmpină nişte personalităţi, dorea să le arate de fiecare dată cât de feeric e Parisul, cât de radioasă şi reuşită îi e viaţa. Probabil şi pentru că se simţea vinovat că îşi duce viaţa atât de departe de ei, la fiecare vizită a lor lua lucrurile în mână şi le ticluia un program întreg, iar pentru că promisese că duce pe toată lumea la Disneyland Hôtel ca să-şi inaugureze *pass*-ul VIP,

plecaseră să-şi petreacă acolo două zile, în Cinderella Suite, două zile izolaţi în acea lume de false castele magice, graţie lui Richard vor asista diseară la ceremonia de aprindere a luminiţelor din bradul de Crăciun şi la festivalul luminilor, copiii erau încântaţi de perspectiva participării la acea pretinsă feerie, cel puţin Aurore scăpa de ea.

Cealaltă angoasă a ei era că firma se închisese pentru cincisprezece zile, de obicei nu trăgeau obloanele decât între Crăciun şi Anul Nou. Îi lipsea să nu se gândească la o viitoare colecţie, nu i se mai întâmplase, nu mai întrezărea nimic în viitor, totul îi scăpa, iar asta o durea. Când dăduse echipei vestea că atelierul va fi închis două săptămâni, cel puţin două săptămâni, toţi fuseseră mai mult neliniştiţi decât bucuroşi de ideea că se vor odihni.

Încă lungită în pat, Aurore plutea între gânduri negre şi aţipeli, nu înceta să se gândească la eventualitatea de a-şi ceda firma, de a pune cruce peste zece ani de muncă. Să continue sub conducerea lui Fabian şi a lui Kobzham nu se vedea în stare, să piardă orice putere de decizie şi să execute directivele acelor bărbaţi, aşa ceva ea nu va face. Cât despre ideea de a lăsa baltă totul, de a-i lăsa de izbelişte pe toţi, de a-i pune pe liber pe angajaţi, atelierul, ar însemna să se lase pradă remuşcării că i-a abandonat. Nu vedea nici o soluţie. Ce vedea era că va fi obligată să meargă pe mâna lui Richard, să-l lase să preia iniţiativa, iar el să-şi asmută avocaţii de la Lathman & Cleary în cazul ei, asta o îmbolnăvea, dar nu mai avea de ales.

Către prânz mai luă un Fervex, îi plăcea aroma prafului cu gust de rom care nu-i dă nasului voie să curgă. Fiecare nouă doză îi dădea o stare de ameţeală stranie, tot corpul i se vătuia, ca sub efectul unui drog. Îi lua cu mâna cheful să-şi şteargă nasul şi să cugete. După cel de-al doilea Fervex era lac de sudoare, avea senzaţia că pluteşte în derivă pe o saltea gonflabilă, încetul cu încetul somnolenţa puse stăpânire pe ea, orice angoasă se evaporă, la urma urmei gripa era scăparea ideală, şi se cufundă într-un somn adânc.

Se trezi la paisprezece patruzeci şi două, totuşi ar fi jurat că a dormit ore întregi. Ziua era atât de întunecoasă încât părea că se înnoptase deja. Pe mobilul ei avea o serie întreagă de apeluri ratate, nu-l auzise vibrând. Mai întâi văzu numele Sandrine şi Aïcha, cu siguranţă îşi puneau o grămadă de întrebări, neliniştite din cauza zvonurilor cu preluarea, doar la vederea apelurilor de la ele i se treziră scrupulele de şefă incompetentă care o bântuiau de luni întregi, în lista de apeluri îl văzu şi pe Richard, o singură dată. Dar cel mai ciudat era că numele lui Fabian apărea de cinci ori. O sunase de cinci ori în mai puţin de-o oră. De trei luni nu-i mai răspundea la telefon, de trei luni ticălosul făcea orice ca s-o evite, iar acum fusese de-ajuns ca ea să se îmbolnăvească ca el s-o sune în rafale într-o sâmbătă, în prima zi de vacanţă. Luă telefonul în mână, incapabilă să-şi dea seama ce are de făcut, n-avea nici un chef să-i vorbească, şi nici tăria, oricum ar fi dat-o. Cel mai rău era că el o suna de pe telefonul fix de la firmă, ceea ce însemna că era la birou. Fabian singur la birou la ora aceea, tipul parcă era întruchiparea relei-voinţe, era de-ajuns ca ea să aibă febră de patruzeci de grade ca el să aibă nevoie dintr-odată să-i telefoneze.

Probabil voia să-i trântească totul în faţă, crezând c-o ia pe nepregătite, dar de ce să fi sunat de cinci ori la rând într-o singură oră? Tot ce voia era să se cufunde din nou în somn, să uite totul până în ziua următoare. Lăsând telefonul, ea-l simţi vibrând aşa cum îl setase pentru SMS-uri şi deschise noul mesaj. Tot Fabian era, dar de pe mobil: „Kobzham a avut un accident. Trebuie să-ţi vorbesc. Urgent găsit plan B!“.

Dintr-odată totul se agită, febra, Fervexul şi un mare acces de paranoia îi înzeciră durerea de cap. Îşi puse coatele pe saltea, închise ochii ca să nu se prăbuşească în hăul negru care se deschidea. Mai rău ca într-un delir, mii de imagini îi trecură prin cap… Deja asta însemna că el ştie că ea a aflat, ştie că experta-contabilă a turnat tot, semn că de la bun început era poate mână-n mână cu ei. Dar cu siguranţă cuvântul esenţial în toată povestea, cuvântul care cresta tăcerea cu o intuiţie înfiorătoare era „accident“, Kobzham avusese un accident, dar

mai ales ce fel de accident, grav sau nu, înseamnă că s-a sinucis sau doar că şi-a scrântit glezna? Dar dacă ar fi fost glezna n-ar mai fi vorbit despre un plan B, prin urmare îşi pierduse viaţa? Ce o sufoca mai mult era aroganţa lui Fabian, cinismul lui abject, nu se îndoia măcar o clipă că ea e dispusă să-i vorbească, de luni întregi trăgea sfori pe la spatele ei, iar acum o sună să-i vorbească de un plan B, de parcă nu s-a întâmplat nimic, de parcă n-a încercat de luni întregi să-i facă felul, dar ce fel de scursură devenise? I se tăiase răsuflarea. Se ridică în capul oaselor, cu *smartphone*-ul în mână, hipnotizată de mesajul care dispărea odată cu reducerea automată a luminozităţii ecranului şi pe care cu vârful arătătorului îl readucea la viaţă, cuvântul ţâşnea din nou, nu-l mai vedea decât pe el, „accident“. Ca răspuns, scrise doar „Ce accident?“ şi, aproape fără să vrea, trimise mesajul, iar atunci începu să tremure, mai întâi se clătină, pândind răspunsul, se rugă să-i spună cât mai repede că avusese un accident banal, de scuter sau de schi, de exemplu, ca să-i risipească pe loc presimţirile crâncene de care era năpădită, premoniţiile populate cu viziuni criminale în care vedea privirea întunecată a lui Ludovic de când avea maxilarul încleştat, impresia barbară pe care o degaja când faţa lui îşi reprima orice umanitate. Dar răspunsul nu venea, el nu-i răspundea. Tâmpitul! Fiecare clipă dura minute, nu se mai termina, ea avea totuşi nevoie să afle, ardea…

Tresări când telefonul îi vibră în mână. „Nu ştiu! Jogging.“ Şi atunci era furioasă. În cele două cuvinte, în acea non-frază, ea regăsea dezinvoltura, obscuritatea, detaşarea care-i plăcuseră la el pe la începuturi, pe când erau complici, gândindu-se mai bine, se simţea sfâşiată că-l pierde, că e ruptă de el, ani întregi el contase enorm, avântarea lor în aventură fusese veselă, pe vremuri îi plăcuse felul lui de-a fi evaziv, asta îl făcea extrem de diferit de ceilalţi, dar acum tot pentru asta îi venea să-l strângă de gât.

Ce să răspundă la SMS-ul lui? Se temea să nu afle mai multe. Şi mai ales n-avea nici un chef să-i audă vocea. De altfel el ar fi trebuit s-o sune, să-i explice, dar ar fi însemnat să-şi spună prea

multe lucruri, conversaţia ar fi fost toxică. Se ridică sprijinindu-se de mobile ca să-şi ţină echilibrul, trase un trening pe ea şi merse până la baie. Cerul era deprimant de jos. Deşi era doar începutul după-amiezii, unele ferestre erau deja luminate, nu şi la Ludovic. Se vedeau cele două ferestre ale apartamentului său, între cele două trunchiuri de copac. Nu era acasă. Sau poate stătea ascuns să-şi rumege crima. Nu, aşa ceva era cu neputinţă, doar febra o făcea să gândească aşa, era furioasă pe ea că nu avea numărul lui de telefon, i se părea ridicolă cochetăria naivă că nu-şi luaseră datele de contact, că se crezuseră mai presus de aşa ceva, pentru că atunci trebuia neapărat să-i vorbească, el trebuia s-o liniştească, să-i spună că n-avea nici o vină, era insuportabil gândul că bărbatul ar fi putut avea o implicare în moartea cuiva, bărbatul ăsta atât de apropiat, atât de apropiat, care trăia acolo, chiar în faţa ei, dar mai ales în ea. În oglindă se descoperi atât de lividă, că părea dată cu talc. Nu se simţea în stare să iasă din casă, abia se ţinea pe picioare, era cald şi tot avea frisoane, nu mai ştia ce avea de făcut, de altfel nu era nimic de făcut, şi atunci se culcă la loc, se cufundă din nou în patul ei ca într-o uitare deplină, cât să se anuleze totul, să fie lăsată în pace, lumea să n-o mai atingă, să nu mai existe nici un mesaj, nici o undă, nici o piedică în calea somnului ei, nici o altă problemă, voia doar să doarmă şi să se lase purtată de caruselul viselor, în fond totul ar fi fost mai simplu dacă s-ar fi dus şi ea, cu ai ei, la Disneyland.

Când Ludovic deschise uşa şi o văzu pe palier, nu bănuia ce sforţări făcuse să vină până acolo, habar n-avea cât se căznise să traverseze curtea îngheţată, iar apoi să urce toate etajele. Casa scării C, spre deosebire de celelalte, era deschisă tuturor vânturilor, ferestrele nu se închideau etanş, nu avea uşă la intrare, iarna scara îngheţa de-a binelea. Aurore purta un trening sub haina pe care şi-o încinsese foarte strâns, îşi pusese tenişii ei vechi pe post de papuci de casă, era bizar s-o vezi îmbrăcată aşa, iar el se temu că înţelege de ce a venit. Ce nu ştia, când se năpusti asupra lui, era cât se simţea de speriată, speriată să-i vorbească, speriată să-l întrebe ce se petrecuse, speriată de ce anume avea să-i răspundă. Fără un cuvânt, Ludovic îşi puse capul peste cel al Aurorei, îşi trecu degetele de-a lungul gâtului ei fin, strângând-o la piept îşi dădu seama că avea febră, că era bolnavă, şi el era la fel, dar la el nu se vedea. Aurore se dădu înapoi, se dezlipi de bărbat ca să-l privească bine în faţă, fără să-i vorbească, în linişte. Ludovic descifră ce anume o bântuia, cuvintele pe care nu izbutea să i le spună, întrebarea pe care nu reuşea să i-o adreseze, înţelese că ştia, şi că, da, Kobzham chiar murise, toată noaptea îşi spusese că poate se ridicase după aceea, că doar i se făcuse rău şi nimic mai mult.

— Ascultă, habar nu am ce s-a întâmplat. Nici măcar n-am avut timp să-l bag în sperieţi. Sau, tocmai, abia dacă l-am speriat… Ce ştii?

Aurore voia ca Ludovic s-o ia din nou în braţe, s-o strângă la piept şi să nu mai fie nevoită să vorbească despre toate acele lucruri, dar acum el o respingea, o ţinea la distanţă; o privi drept în ochi şi-o întrebă dacă au găsit câinele…

— Câinele? Despre ce câine vorbeşti?

El îşi puse ambele mâini pe umerii lui Aurore, ţinând-o tot la distanţă, refuzându-i orice tandreţe, orice efuziune.

— Aurore, pentru mine e important să aflu dacă a murit pe loc şi dacă i-au găsit câinele, pentru că i-am cardit una cu sete…

— Cardit?

— Da, i-am tras una, tare, cu o cheie, l-am pocnit, ce mai, avea o zdrelitură şi sânge pe bot, iar dacă-i găsesc câinele, habar n-am, se vor întreba de ce anume a fost lovit, şi mai ales de cine.

Aurore îl trase cu forţa pe Ludovic ca să se apropie, să se ghemuiască din nou la pieptul lui.

— Dar stai aşa, nu l-ai omorât tu!

Rostise incantația ca pentru a convinge nu ştiu ce instanţă divină care-ar fi fost de faţă, judecându-i.

— Nu, nu l-am omorât eu, dar a murit.

Lipindu-se de acel bărbat, aruncându-se în braţele lui cu forţa care-i mai rămăsese, ea îmbrăţişa iubirea şi diavolul, frica şi dorinţa, moartea şi veselia, avea senzaţia că se pierde într-o ameţeală deplină în braţele lui, că e aspirată de un vortex care-i va înghiţi la infinit. Din acel moment nu mai erau neutri, nu mai erau cei doi amanţi pasageri pe care totul îi desparte. Din ziua aceea se ştia legată iremediabil de acel bărbat, de fapt erau înlănţuiţi, cetluiţi, uniţi de tâmpenia pe care el o comisese din cauza ei, ea ştia că-l teleghidase până la Kobzham, era pactul lor, desigur, ea nu-i ceruse nimic, dar din vina ei bărbatul pe care-l iubea îi adusese moartea bărbatului pe care-l ura. Dintr-odată totul era limpede, dar totul o înspăimânta. Ea era vinovata. Vru să stingă lumina ca să se aşeze pe pat, să stea amândoi acolo, pe salteaua veche, să se înlănţuiască fără să-şi vorbească, îşi dorea doar s-o strângă tare în braţe, iar ea să se cuibărească în braţele lui, şi atunci tot ea îl îndrumă, îl duse spre pat, îl conduse, iar el se lăsă dus. Se lungiră în penumbră, Aurore se culcă peste el cu senzaţia bizară că nu cântăreşte mai mult decât o pană şi rămaseră aşa, unul peste celălalt, mângâindu-se, fără să mai spună un cuvânt. Aurore închise ochii, respira cu greutate, cu gâtul în piuneze şi cu nasul înfundat, totuşi îi simţea parfumul, parfumul ei, gelul de duş pe care i-l dăruise, gelul de duş cu care el se spăla în fiecare zi, ea

îşi regăsea propriul miros, dar pe pielea lui, se simţea ca acasă în braţele acelui bărbat. Deschizând ochii întoarse capul şi, văzu partea de sus a ferestrelor de la apartamentul ei de cealaltă parte a clădirii, luminiţele brăduţului pâlpâiau în salon, lăsase lumina de la baie aprinsă la plecare, la fel şi în dormitor, de fapt, lăsase toate luminile aprinse. Viaţa ei o aştepta acolo, de cealaltă parte, cu brăduţul care pâlpâia şi cu sărbătorile care veneau, cu familia ei care avea să se întoarcă mâine, şi totuşi era acolo, în acel apartament cu două camere, mic şi demodat, în acea clădire dărăpănată, într-un univers paralel, dar la aceeaşi adresă, încă o dată se pierdea în acea aventură…

— Ce vei face?

— Nimic, Aurore, n-am ce să fac.

— Nu, ce vei face de sărbători?

— Mă duc pe la părinţi. Săptămâna viitoare.

Ea zăbovi preţ de o clipă asupra acelei imagini, nu ştia nimic despre părinţii lui, despre fermă, despre regiunea din care provenea, la sud de Corrèze, la nord de Lot, numele nu-i spuneau nimic în afara clişeelor despre Franţa profundă şi viaţa de la ţară.

— Şi câinele? Cu ce schimbă situaţia?

— Dacă a tulit-o, evităm orice încurcătură, dimpotrivă, dacă s-a întors acasă cu botul plin de sânge, îşi vor pune cu siguranţă întrebări.

Ludovic se ridică, săltând-o şi pe Aurore din aceeaşi mişcare.

— Aurore, trebuie neapărat să aflu dacă a fugit sau nu câinele, trebuie să aflu şi dacă Kobzham a murit pe loc sau nu.

— Dar cu ce schimbă situaţia…?

— Te-a sunat Fabian?

— A încercat, dar nu i-am răspuns. Am vorbit prin SMS-uri.

— Atunci sună-l, acum.

— Nu. N-am chef să vorbesc cu el. Şi-apoi nu mă pot apuca, dintr-odată, să-i pun întrebări despre câine!

— Aurore, trebuie să aflu, pentru că el poate face legătura, trebuie să-mi spui ce anume ştie…

Aurore se aşeză cu dificultate, durerile musculare se trezeau, o cuprindeau frisoanele. Scoase telefonul din buzunarul hainei şi văzu că avea un mesaj nou. Richard sunase, în urmă cu cinci minute, în timp ce ea avea corpul lipit de acel bărbat. Va asculta mesajul mai târziu. Era acolo, în pofida febrei, în pofida fricii, în pofida îndoielilor care-i dădeau târcoale, aici cel puţin se simţea sălbatic de vie, inima îi făcea sângele să pulseze până în cea mai mică fibră a muşchilor ei, întreaga ei făptură se zbătea sub loviturile ca de ciocan ale dorinţei şi ale febrei, în penumbră îl zărea pe Ludovic şezând pe marginea patului, statuie rănită, văzând acea fiinţă puternică, dar devenită vulnerabilă, indestructibilă, dar lovită, i se păru şi mai emoţionant, şi mai frumos, dincolo de febră şi de frică se simţea ameţită de dorinţa iraţională de a-l poseda, să se posede unul pe celălalt, să constituie împreună entitatea inedită în care strânsoarea este atât de intensă, iar iubirea atât de ameţitoare. Rămânea acolo, cu telefonul în mână. I se făcu frică gândindu-se la toate acele lucruri, era speriată că prefera acea dezordine simplităţii unei vieţi comode, atât că bărbatul rănit, bărbatul care-şi asumase riscuri reale pentru ea, bărbatul care îndrăznise o bulversa. De data aceea vru să-l ajute ea pe el.

— Bine, îl voi suna. Dar îmi doresc doar să-l înjur pe tâmpit, numai din vina lui am ajuns aici…

— Aurore, trebuie doar să aflăm ce ştie el şi, mai ales, să nu-i lăsăm nici o mişcare în avans, înţelegi, căci dacă îi miroase ceva, suntem terminaţi… Nu numai că-ţi trage ţie clapa, dar m-ar putea trage în jos şi pe mine, ne-ar putea veni de hac la amândoi.

Aurore îl privi pe Ludovic fără un cuvânt, stupefiată să-l simtă atât de profund neliniştit, de panicat. Fără s-o arate, el intrase în panică. Ea deschise ultimul SMS de la Fabian, tastă pentru apelare, apoi se îndepărtă de Ludovic şi se apropie de fereastră, voia să se izoleze fără să se mişte de acolo. Nu era absolut deloc pregătită să stea de vorbă cu Fabian, şi nu ştia cu ce să înceapă. Fabian îi răspunse, ea spuse doar „Eu sunt“. Se

lăsă o lungă tăcere de ambele părţi, apoi, închizând ochii, Aurore îşi adună tot curajul.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a prăbuşit în timp ce făcea jogging, la o sută de metri de casă, în pădure.

— Cine ţi-a spus?

— Soţia lui, m-a sunat de dimineaţă, am vorbit şi cu fratele lui, la Hong Kong.

— Dar de ce-mi vorbeai de accident?

— Pentru că a făcut o criză cardiacă, iată de ce.

— A murit aşa, pe loc?

— Nu-s medic.

Tăcură, nici unul, nici celălalt nu mai ştiau cum să continue ca să-şi poată spune ce aveau de spus. E ceva brutal să te apuci să vorbeşti din nou cu cineva, după ce ai făcut pe îmbufnatul luni întregi.

— Bun. Ascultă-mă, Aurore, ştiu că ai vorbit cu contabila, îi spusesem să-ţi transmită mesajul, dar e spre bine firmei, înţelegi?

— Dar câinele?

— Ce câine, nu mai pot eu de câinele lui!

Aurore se întoarse spre Ludovic, aproape îi venea să-i zâmbească, ochii li se obişnuiseră cu întunericul şi se vedea aproape clar, iradia de o uşurare totală, voia să-i arate acest lucru, avea atâta nevoie să-l liniștească, să-i spună că nimănui nu-i păsa de câine, că nu mai era nici o umbră… Ludovic ridică ochii şi o văzu pe Aurore zâmbindu-i, realiza că-i zâmbeşte. Dar deja Fabian continua la celălalt capăt al firului.

— Aurore, trebuie să rezolvăm repede cu finanţarea, în mod normal fratele lui vrea să continue…

— A murit pe loc?

— Aurore, îţi vorbesc de ce va urma acum…

— Acum te-apucă vorbitul? De şase luni mă lucrezi pe blat cu tipul, de şase luni unelteşti să-mi dai cu flit din firmă, iar acum ai chef de vorbit…?

— Dar aveam de gând să-ţi vorbim. Oricum aveam de gând să-ţi vorbim, dar nu trebuia să se afle, înţelegi?

Aurore nu era pregătită pentru acea conversaţie, nu voia aşa ceva pentru moment, atât din teama să nu spună prea mult, cât şi ca să-şi lase timp să discute cu avocaţii, orice-ar fi fost, nu mai avea chef să se gândească.

— Trebuie să ne mişcăm şi încă repede, am cincisprezece zile să găsesc o soluţie…

— Cum adică „am“?

— Da, „am“, totul e limpede în capul meu, aştept să aflu când va veni fratele lui la Paris, pentru înmormântare probabil, oricum s-a finalizat dosarul cu grupul, în mod normal erau cu toţii de acord…

— Dar încetează cu tipii ăştia… Îmi spui că vrei să mergi mai departe cu fratele lui, când cadavrul lui Jean-Louis încă nu s-a răcit, dar eşti mai scârbos ca ei…

Fabian nu insistă. Aurore se supără pe ea că se înfierbântase, pentru că urgenţa, pentru moment, era să se baricadeze repede cu avocaţii, să-i ceară lui Richard ajutor şi să treacă la atac, să facă totul ca să nu-i lase lui Fabian timp să comploteze cu fratele lui Kobzham, pentru că atunci ea n-ar mai fi avut nici un cuvânt de spus, nici o putere… La celălalt capăt al firului Fabian prelungea tăcerea, sigur avea toate cărţile în mână, şi totuşi o mai plesni o dată, de-aiurea, întrebând-o, la rece:

— Te-ai calmat?

Atinsă la coarda sensibilă, ea nu-i răspunse, nu-şi dorea decât să închidă telefonul, s-o facă violent, la urma urmei avea informaţia pe care o voia, în rest bătălia abia începea, ea va finaliza dosarul cu Lathman & Cleary, iar ei îl vor doborî pe acel ticălos.

— Aurore, cine e tipul cu care ai mers la cacealma la Kobzham?

Ei i se tăie răsuflarea. Aurore ştia că Ludovic nu pierdea o fărâmă din ce spunea şi că o observa, într-o singură fracţiune de secundă, fără ca ea să se poată abţine, expresia i se schimbă cu totul, atunci ea se întoarse, privi din nou pe fereastră, spre

locuinţa ei, de parcă voia ca Ludovic să n-o mai audă, să nu ghicească nimic din ce-şi spuneau la telefon.

— Deci, cine-i tipul?

— De ce?

— Ca să ştiu dacă trebuie să-l menţionez.

— Cui să-l menţionezi?

— Păi, tocmai, că încă nu ştiu.

— Kobzham ţi-a vorbit despre el?

— Da, şi-ţi pot spune că-l scosese din minţi că te-ai dus la biroul lui cu un bodyguard.

Aurore nu ştia ce să răspundă şi nici ce ton să adopte, se întoarse spre Ludovic, el se uita drept în ochii ei, ea nu-şi putu stăpâni tremuratul, spunându-şi, Dumnezeule mare, în ce belea l-am băgat… Atunci se îndreptă spre cealaltă cameră.

— Ascultă, era un consultant. Aveam nevoie de consultanţă. Şi ce, închizi prăvălia pe la spatele meu ca să-i bagi pe felie pe debitorii noştri, nu crezi c-aveam motive să mă tem?

— Pentru binele firmei fac asta!

— Ce vorbeşti! Partenerul meu îşi aduce firma în pragul falimentului, ca s-o pună altora pe tavă şi să mă dea la o parte, aşa ceva ţi se pare normal?

— Aurore, trebuie să înzecim repede totul, trebuie să trecem la parfumuri şi la produse cosmetice, altfel suntem morţi.

— Nu erai aşa, Fabian, tot ce te interesează sunt banii, îţi dai seama că eşti gata să-mi şterpeleşti numele şi să mă bagi sub licenţă, chiar crezi că mă las aşa uşor?

— De aici şi până la a merge acolo cu un *killer*…

— Dar nu e…

— Dovada!

Aurore se întoarse în cameră. Ludovic reconstituise toate elementele conversaţiei, fără să se ridice îi făcu semn Aurorei, un semn pe care ea nu-l pricepu. Între vocea lui Fabian pe care n-o mai suporta şi gestul straniu al lui Ludovic, ea se simţi cu desăvârşire pierdută… Se duse la baie, să fie cât mai departe, să-şi recâştige superioritatea, iar atunci îi aruncă lui Fabian că se văzuse cu avocaţii, că le dăduse dosarul, că nu va scăpa aşa

uşor şi că ea nu-l va lăsa s-o facă. Fabian îi răspunse pe cel mai calm ton cu putinţă.

— Aurore, să nu-ţi treacă prin minte să mă ataci. Oricum nu mai poţi.

— Şi de ce anume?

— Trebuie să ne vedem, Aurore. Trebuie să stăm de vorbă, pentru că asta schimbă totul.

— Ce anume schimbă totul?

— Kobzham îmi spusese că tipul cu care o arzi l-a ameninţat, şi în plus există dovezi.

— Nu e adevărat, e o cacealma…

— Vino, sunt la birou.

— Nu. Nu acolo. Nu pot. Nu pot ieşi, sunt bolnavă, sunt terminată…

— Mâine?

— Ce, doar nu-mi spui că duminica vei fi la birou?

— Pe mâine, Aurore.

Ea păstră telefonul în mână ca pe o armă cu care doar ce a tras. Se întoarse în cameră, Ludovic îi aruncă o privire dură pe care nu izbutea s-o nuanţeze. Aurore era pierdută, nu-şi mai putea ascunde reala neputinţă, febra, osteneala, dintr-odată o apucau toate.

— După părerea ta, ce ne poate face?

Ludovic tăcea. Îşi freca faţa ca pentru a-şi desprinde o năclăială de pe ea, o angoasă care-i crispa trăsăturile ca o otravă. Când dădu să se ridice, Aurore înaintă spre el şi-l rugă să nu se mişte, iar el se aşeză la loc pe marginea patului. Aurore se lungi pe-o parte şi-şi puse capul pe genunchii lui. În pofida angoasei care năpădise totul, ea se încolăci în jurul lui de parcă nu mai voia să se clintească de acolo. Ludovic rămase tăcut mult timp, mângâindu-i părul. Apoi, privind la ferestrele de vizavi, îi spuse că mai bine se întorcea acasă, dincolo se întrebau pesemne pe unde era… Aurore nu-i răspunse. Nu-i spuse că în seara aceea era singură, că dincolo nu era nimeni, că aveau toată noaptea pentru ei, numai pentru ei. Nu îndrăznea să-i mărturisească, nu-şi găsea cuvintele. De altfel,

poate că asta l-ar stingheri, poate că avea doar chef să rămână singur.

— Şi dacă aş dormi aici? sugeră ea în cele din urmă.

Ludovic nu ştia ce să răspundă, nu mai ştia dacă se juca cu el sau dacă-l punea la încercare, şi de ce acum? Confuzia îi sporea angoasa şi încurca totul. În împrejurările date, nu-i venea să creadă că ea se deda acelui gen de provocare, oare chiar era gata să-şi asume riscul de a dormi acolo, când familia o aştepta acasă?

— Deci?

— Aurore, nu ştiu, nu ştiu ce înţelegi tu de fapt prin dormit… Dar te aşteaptă vizavi.

— Sunt singură. Au plecat toţi. Diseară pot să dorm cu tine, să mănânc cu tine, să fiu aici cu tine. Vorbindu-i, ea se întinse ca să-şi găsească un loc mai bun pe coapsele lui, ca să se lipească cu totul de el.

— Aici eşti ca la tine acasă, o asigură Ludovic.

Aurore îşi trecu un braţ pe după talia lui ca să se culcuşească cât mai aproape de el, îl înconjură ca pe o pernă, ca să adoarmă. Şi, de fapt, adormi. Deja dormea. El simţea asta după respiraţia ei potolită. Îi mângâie faţa îndelung, cu buricul degetelor, ea nu reacţionă. Avea o răsuflare de copil răcit. El se văzu blocat. Nu îndrăznea să se mai clintească. De unde era, vedea copacii în întuneric, partea de sus a ferestrelor de vizavi, pâlpâitul constant al beculeţelor din bradul de Crăciun. Îl durea pieptul şi gâtul, dar îi ardea buza după o ţigară, să-şi ia pachetul, nu voia s-o trezească şi nici să fumeze lângă ea, şi totuşi avea nevoie de ţigară, pentru că totul îl scotea din minţi, nu numai câinele, dar şi certitudinea că acest Kobzham vorbise despre el cu Fabian, din acel moment Fabian era liber să facă pe tâmpitul şi să-i joace pe degete, deocamdată avea toate cărţile în mână. Singurul mijloc să afle ce ştia ticălosul despre el era să-l prindă şi să-l întrebe faţă-n faţă. Dar în privinţa asta nu putea face nimic. Şi nici Aurore. Ea dormea. Atunci el nu făcu nimic altceva decât să-şi repete ce ştia. Cufundat în beznă şi-n tăcere, el îşi închipui, anticipă întreg tabloul, Fabian care se apucă să

vorbească despre el cu apropiaţii lui Kobzham, apoi cu poliţaii, turnându-le tot ce ştia despre aşa-zisele ameninţări, şi familia care face legătura cu câinele rănit, şi riscul de a primi, la capătul cursei, capul de acuzare pe care el însuşi îl considera pe deplin justificat, nu pentru lovire, vătămare corporală sau agresiune, ci pentru „neajutorarea unei persoane aflate în pericol“, ba chiar pentru „ucidere din culpă“. Non-crima se va întoarce împotriva lui, dar şi a ei. Aurore nu evaluase situaţia, s-o neliniştească şi mai mult nu ajuta cu nimic, eventual ar pune-o pe fugă, şi se temea să n-o piardă pe acea femeie, fără s-o aibă în vreun fel se temea deja să nu-i scape, să nu fugă. Îşi pierdea minţile neputând să se clintească sau să fumeze, dar rezistă, continuând să-i mângâie chipul.

După o jumătate de oră Aurore încă nu se trezise, stătea cu capul pe genunchii lui, fără să tresară sau să se mişte. El nu contenise să-şi treacă mâna prin părul ei negru, mângâiatul era un drog, se gândea din nou la Mathilde adormită către sfârşit, Mathilde pe care-o alina ca pe un copil. Se uită la Aurore, îi privi frumuseţea chipului, gâtul, pleoapele, un chip de înger plecat departe, în lumea somnului. Dar ea nu era un înger şi nici un dar picat din cer, ba poate dimpotrivă. Pentru că nu se clintise, pentru că înţepenise în poziţia aia, avea dureri de spinare, de picioare, peste tot, era prins în capcană, Aurore în realitate îi făcea rău… Se prea poate ca de la început femeia să-i fi picurat un soi de otravă dulce, simţea cum el însuşi devine toxic, bolnav, pe nesimţite fata îl influenţa, îl manipula fără vreo intenţie ascunsă, fără să-şi dea seama se lăsau amândoi să alunece către un derapaj, să devină din acest motiv machiavelici, să se scufunde, de când se vedeau se scufundau, lăsându-se pur şi simplu în voia mişcării naturale a sufletului, a sufletului amândurora. Relaţia asta le făcea rău.

În bezna totală care scălda încăperea, totul i se înfăţişa într-o nouă perspectivă. De la început îl determina să facă tot ce voia ea, chiar şi mai multe, doar că de data aceasta merseseră prea departe. Ludovic înţelese de ce-i lăsase Coubressac un SMS în acea după-amiază, de ce voia să-l vadă luni dimineaţă, se prea

poate să se fi interesat Kobzham de locul lui de muncă, iar el sau Fabian îl sunaseră deja pe Coubressac ca să-l ia la rost, să afle dacă agenţia lui trimisese pe cineva în cartierul La Défense, să-i spună că lucrurile scăpaseră de sub control, totul putea fi luat în calcul… Privind ferestrele luminate de pe partea cealaltă, el continuă să-i mângâie faţa lui Aurore, cu degetele alunecându-i de-a lungul chipului, ce mai contează dacă ea se foloseşte de el sau ba, la urma urmei nu conta, sigur era că ea se afla acolo, alături de el, rolul lui nu era s-o scoată din minţi, ci s-o apere, s-o păstreze lângă el. Ce-i dăruia ea era enorm, de nemăsurat, fie şi numai acel lucru, să-i doarmă pe genunchi, s-o mângâie cu vârful degetelor, era un întreg, îl liniştea cu totul. Mai ales nu voia s-o scoată din minţi, iar modalitatea ultimă să n-o facă era să-şi devanseze întotdeauna frica, s-o cruţe, doar că de data aceasta era sigur că Fabian făcuse legătura, tipul nu va întârzia să li se pună de-a curmezişul drumului, drumul lor, al amândurora, şi nu peste mult timp îi va încurca.

— Cinci ani, tovarăşe! Dacă tipul trăia când tu te-ai cărat, iar în plus există şi un martor, atunci nici nu-ţi mai povestesc. Ai pus-o…

— Dar îţi zic că nu l-am atins!

— Înţeleg, dar nu se poate spune că ai mişcat vreun deget ca să-l salvezi, ba chiar dimpotrivă… Termină cu prostiile, Ludo, ieşi din rahat; aşteaptă, mă mai sună cineva, rămâi la telefon, te preiau după!

Ludovic stătea pe terasă în faţa unui espresso dublu pe care tocmai îl băuse, era frig, era singurul client de afară. Chelnerul, crezând că face bine, aprinsese radiatorul cu gaz de pe terasă, însă el detesta senzaţia de rotiserie, prefera să-i fie frig. Se îndepărtă cu două locuri. În faţa lui, de cealaltă parte a străzii, era oră de vârf la vânzătorul de legume, o oră de vârf destul de subţire. Când e aşa frig, oamenii preferă să iasă la cumpărături pe aleile temperate din Monoprix. Se uită la tunisienii de la care doar ce cumpărase două pungi de legume. Cei patru vânzători îşi duceau viaţa în magazinul lor mare, deschis tuturor vânturilor, erau îngheţaţi în ciuda micului radiator ascuns sub tejghea. Uneori se îngrămădeau câte trei în spatele tejghelei, profitau de puţina căldură adunându-se în mai puţin de un metru pătrat, ceea ce părea să-i apropie, în orice caz se distrau bine.

Ieşise fără s-o trezească pe Aurore. Îi strecurase o pernă sub cap în locul genunchilor lui. În pofida contextului, redescoperea plenitudinea gândului că-l aştepta cineva acasă, că nu era singur pe lume. În oraş singurătatea are un ecou nemăsurat. Ar fi crezut că e invers, că în oraş viaţa de unul singur e un soi de binefacere, o binecuvântare, ceva ce compensează toate orele petrecute în mijlocul lumii, fiind necontenit înconjurat. De fapt, nu. Văzându-l că tuşeşte, cei trei tunisieni îi făcură semn de departe, spunându-i în glumă să vină lângă ei la căldurică, mai

era un loc. Niciodată nu tuşise în asemenea hal. Le făcu semn că totul e în regulă. De aici fructele lor păreau de recuzită, mai ales portocalele şi merele, aveau un aspect lăcuit, artificial, de parcă le dădeau cu ceară sau cu un produs de strălucire, dar legumele lor erau naturale.

Luase cartofi, praz, napi şi ţelină, nu şi varză, fiindcă asta miroase urât. Îi va face surpriza să-i gătească o supă, aşa ea se va trezi într-o aromă de legume care fierb. Îi suna telefonul. Mathis revenea. Mathis lucra pentru cabinetul tatălui său la Brive, el era la Figeac, nu era decât asigurator, dar făcuse studii de drept, erau prieteni din gimnaziu, jucaseră la acelaşi club din Villeneuve. Mathis era un tip vioi, mijlocaş la grămadă şi căpitan de echipă, genul de tip direct care vorbea întotdeauna pe şleau.

— Ia spune, pentru un client al lui Coubressac ai feştelit-o?

— Mathis, n-am feştelit-o, voiam doar să-l scot din ale lui, pe tip nici măcar nu l-am lovit, a căzut la pământ de unul singur.

— L-ai atins un pic?

— Nu, abia dacă l-am apucat de umăr.

— Dar bine, dacă-l aşteptai, era ca să dai peste el, asta ţine de fapta săvârşită cu vinovăţie, iar aşa ceva, îţi repet, dacă adaugi aşa ceva la neajutorarea unei persoane aflate în pericol şi la ameninţări, atunci nu trebuie să-ţi desenez că înţelegi şi singur.

— Pe hârtie, da.

— Deci, era pentru Coubressac?

— Nu.

— Faci ore suplimentare, asta e, munceşti la negru?

— Nu.

— Ascultă, Ludo, nu prea ştiu ce să-ţi spun, dar în situaţia de faţă nu-ţi mai rămâne decât să te rogi ca poliţia sau jandarmeria, nu ştiu prea bine cum se petrec lucrurile la Paris, să nu deschidă o anchetă, nu-ţi mai rămâne decât să aprinzi o lumânare să nu demareze procedura.

— Cine ar putea s-o facă?

— În caz de suspiciune, poliţia o poate face din oficiu, altfel doar dacă depune cineva o plângere… Dar dacă n-a murit pe

loc, iar tu l-ai lăsat acolo, îţi dai seama în ce rahat eşti băgat? Eşti sigur că nu i-ai scăpat vreo scatoalcă, nici măcar una?

— Doar l-am prins de umăr, nimic mai mult!

— Mda, dar, dragă Ludo, chiar ştiu ce vorbesc, doar am jucat în aceeaşi echipă cu tine, poate că nu loveşti tu, dar tot doare…

— Îţi spun că nu l-am caftit.

— Şi cine mai ştia de încurcăturile tale cu acest bărbat?

— Nimeni. Doar un tip care lucrează cu el, un asociat.

— E neplăcut. Eşti destul de mare ca să ştii ce-ai de făcut, dar în acest gen de muncă evită şi tu orele suplimentare, ştii doar, munca ta are totuşi nişte limite.

— N-are treabă cu slujba mea, recuperările sunt linişte şi pace, crede-mă.

— Da. Înţeleg…

— La naiba, îţi spun că nu era pentru muncă!

— Atunci pentru cine era?

— Pentru o prietenă.

— Nu-mi spune că te-ai băgat în povestea asta pentru o femeie!

— Mathis, n-am nevoie să-mi faci morală, am doar nevoie de un sfat.

— Ei bine, n-ai decât să te rogi ca nu cumva asociatul să facă sesizare. Cine altcineva ar putea face legătura?

— Nimeni. În afară de acest tip, nimeni altcineva.

— Dar dacă, Ludo, dacă numai…

— Dacă-ţi zic că nu, la naiba!

— Femeia asta e la curent, nu?

Negăsindu-şi reperele în jur, trezindu-se într-o beznă cu care nu era obişnuită, se sperie. Chircită în patul complet străin, dormise adânc, doar deschizându-şi ochii într-o lume fără nimic familiar o apucă panica. Încă era îmbrăcată cu haina, dar tot dârdâia. Se ridică, să se desprindă din acel vis urât, dar totul îi reveni pe loc în minte, luminile aprinse în apartamentul ei de vizavi, luminile stinse de la ferestrele Velux de la mezanin, ceea ce spunea că nu erau acasă copiii, că la ea acasă nu era nimeni.

Ea aruncă o privire la telefon, nici un mesaj, nimic, timp de peste o oră dormise, iar lumea îşi urmase cursul fără să se preocupe de ea. Acea infimă îndepărtare îi făcea bine. Nu ştia dacă trebuia să aştepte întoarcerea lui Ludovic sau dacă ar face mai bine să se întoarcă la ea, pentru moment nu-şi mai dorea decât un singur lucru, să se strecoare în pat, atât îi era de frig, dar nu putea. Bâjbâi în jurul noptierei ca să aprindă lampa demodată. În jurul ei, nimic nu inspira încredere, nimic nu trezea dorinţa de a te pune jos, de a te aşeza. Avea senzaţia că se află într-o locuinţă socială veche, departe, foarte departe, ca în seara trecută la Annonay, acea seară crâncenă pentru care avea totuşi o formă de nostalgie. El ar fi putut să-i lase un cuvânt, un semn, dar nu, acel bărbat era plin de intuiţii, nu mai contenea să ghicească mereu totul, şi pesemne îşi închipuia că toţi ceilalţi funcţionau ca el. Privi de cealaltă parte a curţii şi simţi o nevoie acută să fie acasă, în confortul ei, să-şi regăsească reperele, patul. În acelaşi timp simţea nevoia să-l revadă. Inspectând micul apartament cu două camere, nu văzu nimic care să-i atragă atenţia, nimic pe etajere, nici o hârtie, doar un rând de cărţi vechi pe care pesemne nu le deschidea, o întreagă colecţie cu cotorul aurit de la Reader’s Digest, Maupassant, Dostoievski, dar nu erau lucruri de umplutură, nu bibelouri, nu fotografii, nu reviste… Cum putea acest bărbat să locuiască aici de doi ani întregi fără să fi lăsat cea mai mică amprentă, cea mai mică

urmă? Erau doar două perechi de bascheţi şi încălţările noi, de oraş, puse la baza barului. Nici în bucătărie nu era nimic. Dimpotrivă, în dulapuri totul era pus în ordine, un set complet de cratiţe, farfurii aranjate. În frigider, nu erau decât unt, brânză, o conservă de ton şi suc de portocale. Era ciudat să vadă un frigider aşa de gol. Văzându-l, pricepu ce anume o fascina la acel bărbat, ţinea de esenţial.

Încă avea febră, dar era clar că n-o mai durea gâtul atât de tare, se simţea moleşită, Fervexul continua să-şi facă efectul, din cauza lui simţea o moliciune generală, o blegeală. Privi din nou apartamentul de vizavi, spunându-şi că întoarcerea acasă ar fi fost soluţia cea mai bună, şi-ar face un ceai, ar adormi, aş aştepta ca Richard să o sune iar mâine-seară să se întoarcă toţi, să-i aştepte la cald, la adăpost… Exact în acel moment îi sună telefonul. Era din nou Fabian. Cu o ironie muşcătoare, el îi spuse că doar ce vorbise la telefon cu Tania, soţia lui Kobzham, vorbise şi cu fratele lui care urmărea, din Hong Kong, tărăşenia, şi care va sosi mâine, îi spuse că acum îşi dădea seama de ce ea ţinea atât de mult să ştie ceva despre câine. Aurore îl asculta fără să-l înţeleagă, ca o voce off dintr-un film, o voce venită de foarte departe. Câinele fusese găsit în acea dimineaţă pe lângă Porte d'Auteuil, cu botul plin de sânge, nişte oameni îl văzuseră, dar nu îndrăzniseră să se apropie, până la urmă cineva chemase poliţia să se ocupe ei, avea chip, nu şi zgardă, iar soţia lui Kobzham fusese să-l recupereze de la un veterinar din Neuilly.

— Să spargă maxilarul unui boxer, a acţionat în forţă, băiatul tău!

— Ce filme ai în cap, Fabian, ce filme.

— Ştii, Aurore, îmi fac şi eu micul meu dosar, îl ţin la blat, pentru cazul în care ţi-ar veni ideea să-mi pui cumva avocaţii pe cap.

— Nu-mi spune că am ajuns aici, Fabian, realizezi în ce rahat ne-ai băgat…

— Poftim? Aurore, cred că singură-singurică te-ai vârât în rahat. Eu, unul, nu mă gândesc decât la firmă, la viitorul ei,

nimic mai mult, tot restul sunt tâmpeniile tale, poveştile tale, amesteci totul, Aurore, businessul şi sexul, vezi bine, asta nu-ţi poartă noroc…

Buimacă, dezorientată, ea ajunse să creadă că el avea dreptate. Printr-o neverosimilă inversare de roluri, ea aproape că îi adopta punctul de vedere, în fond, era vinovată de toate. El era ticălosul care îşi punea la cale mârşăvia de luni întregi, şi totuşi, ascultându-l în momentul acela simţea că ea e de vină, se regăsea în tabăra asasinilor, în timp ce el triumfa în tabăra moralei, a tipilor corecţi, în situaţia dată el era cel nevinovat. Ba chiar îi considera pe ei ucigaşi, criminali, la urma urmei pe bună dreptate, avea toate argumentele. Închizând telefonul, realiză că el ar putea vorbi cu Richard, cu poliţiştii, dar înainte de toate i-ar putea spune lui Richard despre Ludovic, asasinul, gândul îi zbură la copii, putea s-o arunce în aer în ochii tuturor. Să-l îndepărteze şi să preia controlul asupra societăţii devenea ceva aproape complementar faţă de toate celelalte.

La picioarele patului văzu o cutie de aspirină şi nişte folii cu multivitamine. Îşi spuse că acea iubire le făcea rău, cam ca răceala cu care Ludovic se căptuşise pesemne când o aşteptase în ploaie, probabil că i-o dăduse şi ei sărutând-o, răceala şi-o tot dădeau unul altuia, nu mai conteneau să se distrugă reciproc.

Se lungi la loc în pat, în penumbră inspectă cuvertura veche, matlasată, cu motive bătrâneşti, cu desăvârşire banală, îi trecu prin minte că era încă o copilă când fusese ţesută stofa cu pricina, dăduse peste o cuvertură asemănătoare şi la bunica ei din Bretagne, se chirci, îşi puse cele două perne pe cap ca să-i ţină cald, era bine să adoarmă din nou acolo, în vizuina acelui bărbat generos, a acelei sălbăticiuni lipsite de noroc.

Băgă capul pe uşă, Aurore încă dormea. Veioza era totuşi aprinsă, pesemne că se trezise apoi adormise din nou. Alesese să rămână. Urcând scările, era sigur că n-avea s-o mai găsească acolo, că ar fi preferat să se întoarcă la ea.

Închise uşa şi curăţă legumele înainte să le pună la fiert în oala sub presiune. Cum dădu apa în fiert, micul apartament fu invadat de mirosul atemporal de supă. Nap şi praz, tulpină de ţelină, făcuse bine că nu adăugase şi varză. Deschise fereastra să fumeze o ţigară cu trunchiul aplecat peste pervaz. Mirosul se răspândi până afară. După supele pe care, luni la rând, maică-sa le făcuse pentru Mathilde, el pregătea una pentru o cu totul altă femeie, într-o cu totul altă poveste. Încă o dată, între o femeie şi el era vorba despre supă, de parcă doar aşa ceva avea de oferit, o alinare rustică. Sau i se trăgea de la el, nu simţea că există decât în preajma unor fiinţe în nevoie. Sau poate ceilalţi din jurul lui deveneau vulnerabili, toată lumea se vulnerabiliza.

Cum nu rămase nici o frunză pe copaci, apartamentul cel mare de vizavi părea şi mai impresionant. Nu va putea oferi vreodată cuiva un asemenea lux, nu locuise niciodată în spaţii atât de mari, la confort maxim. Nu-i venea să creadă că Aurore preferase să adoarmă în patul lui vechi în loc să se întoarcă în apartamentul care părea s-o aştepte. Îşi aminti aluzia lui Mathis, e adevărat că Aurore era singura care le ştia pe toate, dacă ea şi-ar întoarce faţa de la el, dacă l-ar părăsi, ar trebui să nu mai aibă încredere nici în ea, în plus faţă de Fabian. Era jucăria amândurora.

Ea veni în spatele lui fără ca el să-şi dea seama, el care credea că nu se lăsa niciodată surprins, ea se apropie şi se lipi de spatele lui ca să se apere de frigul de afară. Ludovic strivi chiştocul şi închise fereastra la loc.

— Mirosul de supă m-a trezit, am simţit că mă-ntorc în copilărie. Ludovic, pot, adică, pot să iau o ţigară de la tine…?

— Când te doare în gât nu prea e recomandabil.

— Doar una, simt nevoia să fumez.

Ludovic îi oferi una şi se dădu la o parte, ea deschise din nou fereastra şi se aplecă să lase fumul să iasă, apoi, fără să se întoarcă, spuse, cât mai calm cu putinţă:

— Ştii, au găsit câinele.

Ludovic dădu focul la mic şi aprinse becul mare din bucătărie.

— Fabian ţi-a spus?

— Da. Oricum, făcuse deja legătura, vreau să spun că, mă rog, Kobzham îi vorbise de tine, de ceartă, de ameninţări.

Ludovic i se alătură Aurorei la marginea ferestrei şi-i luă ţigara din care trase cu nesaţ.

— Şi deci, după părerea ta, are de gând să se folosească de asta ca să te şantajeze, la modul: dacă te mai bagi în businessul lui, mă toarnă la poliţai?

— Nu mi-a spus-o aşa, dar, după părerea mea, da.

— Ce imbecil! În plus acum are mână liberă, cred că e-n culmea fericirii.

— Fratele lui Kobzham ajunge mâine şi, după părerea mea, îl va înlocui, oricum cei doi fraţi lucrau împreună. Dar sunt sigură că Fabian i-a povestit deja despre tine.

— Mda, dar în acelaşi timp n-are nici o probă, ne-am certat o dată, asta nu dovedeşte nimic.

Ludovic încerca să pară stăpân pe sine, dar degeaba încerca să uite conversaţia cu Mathis, intuia că povestea avea să se întoarcă împotriva lui, şi numai a lui. Trase lung din ţigară, până la filtru, pe care-l răsădi în jardiniera de lut abandonată, agăţată de marginea ferestrei…

— Bun, ascultă, diseară vom mânca bine, orice s-ar întâmpla apoi, diseară dăm uitării toate astea, da? E şi mâine o zi, cum spunea bunică-mea.

Puse masa, tăie pâinea într-o farfurie, împături câteva prosoape de bucătărie din hârtie, puse o masă modestă, dar de pe care nu lipsea nimic. Aurore închise fereastra şi rămase lângă ea, privind afară, nu mai îndrăznea să se gândească la

asta, cu mintea întunecată de acel decor, de curtea în care nu se petrecea nimic. La un moment dat doi tineri se întoarseră acasă, aprinseră lumina în curte şi urcară zgomotos pe scara C, iar apoi nimic. Ceilalţi erau fantome în spatele perdelelor trase, care poate-o observau. Trase şi ea perdeaua.

Mâncară supa de parcă se retrăseseră într-o cabană, la munte, departe de orice, şi aveau nevoie să capete puteri şi să se pregătească pentru tot felul de primejdii. E adevărat că supa asta fiartă îndelung le prindea nemaipomenit de bine, avea un efect palpabil, Aurore avea din nou faţa rumenă, îi revenise culoarea în obraji. Ludovic strânse farfuriile, spuse că luase o ruladă. Ea-l privea la treabă, îi admira forţa brută cu care apuca fiecare obiect, era convinsă în sinea ei că pe acel bărbat te puteai baza, pe el puteai conta, el cel puţin nu se va schimba, pe când toţi ceilalţi din jurul ei nu conteneau să se schimbe, începând cu copiii ei, fără ca nimeni să-şi dea seama ei se schimbau de la o lună la alta, devenind alţii îşi dădeau arama pe faţă, îşi schimbau înfăţişarea, chipul, într-o bună zi îşi vor schimba până şi vocea. Într-un anumit fel nici Richard nu contenea să se schimbe, pe măsură ce câştiga putere căpăta şi încredere în sine, având din ce în ce mai mult impresia că era buricul pământului. Cel mai mult se schimbase Fabian, trecând de la aliat la trădător, şi toţi ceilalţi de la serviciu se schimbaseră şi ei, de când lucrurile nu mai mergeau bine deveniseră neîncrezători, n-o mai ascultau, n-o mai respectau. În tabloul de ansamblu doar Ludovic era o certitudine, şi cum nu aveau absolut nici o cunoştinţă comună, ea-i putea spune totul, nu exista nici un risc ca el să povestească ceva cuiva vreodată, erau amândoi într-o intimitate totală, singuri împotriva lumii, dar atât de apropiaţi, de complici, că nu-i venea să creadă.

După rulada pe care Ludovic o adusese de la patiserie, băură o cafea. Aurore îl făcu să vorbească. Locuia singur de mult, nu cunoştea pe nimeni la Paris şi nu întâlnise nici o femeie. Ea şi Richard nu mai făceau dragoste de trei ani. În fond, el era ca ea, iar ea era ca el. Era înduioşată de acea senzaţie geamănă.

— Dar tu şi cu soţul tău… e iubirea perfectă?

— Da. Mă rog, aproape.

Îi mărturisi că de mult nu mai sărutase cu adevărat o gură cu ardoare, un trup, de mult timp nu mai fusese atinsă cu nebunia hulpavă care pusese stăpânire pe amândoi. Cu soţul ei, Richard, dormeau ca frate şi soră, nimic mai mult, aveau desigur momente de tandreţe, între ei era o complicitate duioasă, dar păstrau din ce în ce mai mult distanţa. Vorbind cu Ludovic, ea redescoperea toate adevărurile pe care nu le rostea vreodată, tot ce nici măcar ei înseşi nu îndrăznea să-şi mărturisească. Ea-i spuse că după atâţia ani de viaţă comună, e imposibil să treci de la iubire la obişnuinţă fără să te resemnezi. Ludovic se gândi că i-ar fi plăcut, totuşi, să mai aibă parte de „obişnuinţa“ cu Mathilde.

Nu era decât ora douăzeci şi două, dar Aurore voia deja să meargă la culcare. Ar fi făcut un duş, dar era prea frig în apartament, ea-şi dorea să-i fie cald. Îl apucă pe Ludovic de mână şi-l îndrumă spre cameră. Mai făcuseră acolo dragoste în zilele trecute, dar atunci, simplul fapt de a merge împreună către acelaşi pat li se părea intimidant, îi stânjenea mai mult decât să facă dragoste în sala de aşteptare de la Kobzham sau sub un copac. Se apropiară de pat ca doi copii timizi. Aurore îşi dădu în sfârşit haina jos, îşi scoase pantalonii de trening şi tricoul şi se strecură între aşternuturile un pic aspre, dar curate şi moi, ca într-o casă de la ţară. Lui Ludovic îi venea tare greu să se împace cu ideea, să i se alăture acolo, atunci, era de parcă s-ar fi aruncat într-un fluviu fără să ştie să înoate. Îşi păstră boxerii pe el şi se strecură la rândul lui între aşternuturi, rămaseră o vreme unul lângă celălalt, lungiţi pe spate, tulburaţi de starea aceea uluitoare. Nici unul, nici celălalt nu se mai băgase de mult în pat cu cineva, altcineva decât partenerul de toate zilele. Atunci, dintr-odată, erau foarte departe de obişnuinţele lor, pentru Ludovic să doarmă singur, iar pentru Aurore să meargă la culcare alături de Richard. Era de parcă ar fi trebuit să ia totul de la capăt. Să se prezinte din nou. Nu izbuteau să scoată vreo vorbă, nici să şi-o tragă, nici măcar să se

atingă. Atunci lui Aurore îi sună telefonul. Haina ei era la picioarele patului. Ludovic întinse braţul şi i-o dădu. Ea scoase telefonul şi se uită cine-o suna înainte să răspundă, era Richard. Şovăi, apoi răspunse, de parcă ar fi fost acasă, încă bolnavă, ea îl întrebă cum îşi petrecuseră seara, le vorbi, şi unora şi altora. Ludovic asculta fără să ridice din sprâncene, întru câtva surprins, totuşi, de uşurinţa cu care ea izbutea să nu trădeze nimic, să mintă, mai exact, pentru că ea-i minţea, le spunea că nu făcuse decât să doarmă, că nu se dăduse jos din pat cât fusese ziua de lungă. Dar cum ar fi putut să fie altfel? Ludovic era surprins de îndrăzneala ei. În acelaşi timp era semnul că ea-l punea mai presus de ei toţi, că lui îi rezerva adevărul. Ea închise, lăsând să-i cadă telefonul, şi se întoarse spre Ludovic. Nu mai rămăsese nimic de adăugat după asta. Ea se gândea la răul provocat de minciună. El se gândea deja la ziua de mâine, la Fabian, ar trebui să-l lucreze repede şi să afle ce probe avea cu adevărat.

— Ştii, Aurore, voi lua totul asupra mea.

— De ce-mi spui asta?

— Nu ştiu, dacă într-o zi va fi o problemă n-ai decât să spui că-mi vorbiseși despre asta, că într-o zi îmi povestiseşi despre înşelătoria lor, aşa, ca între vecini, nimic mai mult, în mod normal vecinii își vorbesc, nu-i aşa?

— Aici, nu prea, dar…

— În orice caz, dacă lucrurile ies prost, voi lua totul asupra mea.

Închise ochii. Ludovic îi mângâia în continuare chipul, ei îi plăcea, ştia că mâna lui o putea mângâia ore întregi, avea încredere în mâna aceea, o mână cu mişcări atât de blânde, degetele lungi îi înconjurau chipul, până aproape de gât, mâna lui era ca un drog, iar atunci adormi sub mâna care-o alinta, aceeaşi mână care lovise un câine şi trosnise un bărbat, mâna ucigaşă care o mângâia.

Ludovic nu înţelegea de ce, dar să facă dragoste în seara aceea, când aveau şi ei, o dată, întreaga noapte-n faţa lor, ar fi fost ceva complet deplasat. Era prea mult. O dată erau şi ei

singuri, liniştiţi, fără constrângeri, ar fi fost ca un sacrilegiu să profite de acea facilitate. El nu se mai clintea, să n-o trezească. Ştia că n-ar putea dormi, n-avea destul loc, se dezobişnuise să împartă patul cu cineva, cu atât mai mult cu cât nici nu era mare. Dormea singur de atâta amar de vreme, că se obişnuise. Se pregăti să rămână aşa, cu spatele rezemat de perete, cugetând întreaga noapte şi abţinându-se să tuşească pentru că răceala nu-i mai trecea, îl durea în partea stângă. Îşi trecea degetele peste faţa lui Aurore, iar asta îi făcea incredibil de bine. Afară, apartamentul cel mare îl domina, îl vedea prin fereastra care se detaşa în noapte, în spatele ferestrelor din salon luminile pâlpâiau. Era sublim apartamentul, dar ce-l impresionase cel mai mult era peretele cu fotografii din salon, fotografii cu Aurore, cu soţul ei, cu copiii lor, fotografii făcute cam peste tot, la New York, la Rio, în grădini de la ţară, pe vapoare, în zăpadă. Oamenii aceia trăiau de zece ori mai mult ca el. N-avea nimic de-a face cu ei. Pe femeia aceea, nu mai ştia dacă voise cu adevărat s-o ajute sau doar s-o sfideze. În schimb, era sigur că-şi asuma riscul să le destabilizeze cuplul, în condiţiile în care ei erau de mii de ori mai puternici decât el, de mii de ori mai solizi. Faţă de acel cuplu el nu era decât o mârţoagă ostenită. Nu era de calibrul lor. Îl vor face una cu pământul. Vru să tragă perdeaua ca să nu mai vadă ferestrele de vizavi, dar nu putu să se ridice, Aurore dormea peste el. Atunci se uită ţintă la apartamentul care-l domina în noapte, cu ferestrele care pâlpâiau, s-ar fi spus că venea către el, greşise apropiindu-se de acel cuplu, frecventându-i n-avea decât de pierdut, mediul acela nu era al lui, n-ar fi trebuit să se apropie vreodată de ei, va sfârşi prin a fi zdrobit.

Era prima lor bătaie cu bulgări de zăpadă. Din acea dimineaţă lumea era a lor, merseseră singuri cu maşina prin zorii înecaţi de fulgii de nea, nu mai era nimeni pe drum. Ludovic adormise pe la cinci dimineaţa, Aurore dormea buştean lângă el, era aproape mândru de somnul ei, mândru că ea se abandonase pe de-a-ntregul, potolită, el, dimpotrivă, nu pusese geană pe geană înainte să se lumineze de ziuă, să-şi petreacă o noapte întreagă alături de ea era ceva şi mai extraordinar decât să facă dragoste. Când se trezise, la şapte, Aurore era deja în faţa ferestrei, minunată de spectacolul fulgilor care cădeau, cufundând curtea în feeria de vată a globurilor de sticlă în care ninge când le întorci. Era încă întuneric, apartamentul ei era ţinut la distanţă de norul de fulgi, aşa că devenea ireal, pierdut ca o casă izolată în depărtarea unei stepe. Neaua nu se topea, dimpotrivă, învelea totul, acoperişurile, curtea, crengile copacilor, totul devenea alb. Fascinată de spectacol, Aurore se întorsese spre Ludovic, voia să meargă cu maşina lui să prindă răsăritul peste câmpia ninsă, ivirea zorilor peste albeaţa nouă şi curată. Ludovic ar fi vrut să pună mai întâi de-o cafea, să prelungească starea de graţie a trezirii în doi, să zăbovească puţin în pat, dar Aurore spunea că-şi vor bea cafeaua acolo, undeva prin zăpadă.

Ieşiseră de pe autostrada A6 tocmai în dreptul pădurii Fontainebleau. De la Paris merseseră cu maşina de-a lungul unui peisaj imaculat, pe o autostradă pe care abia se dăduse cu material antiderapant, Île-de-France se dezvăluia sub o mantie albă şi groasă, impecabilă, neatinsă. Nu era nici ţipenie.

După ce au parcurs cincizeci de kilometri spre sud, ninsoarea se potolise, norii sloboziseră ultimele câteva salve, înainte să rupă rândurile şi să dea la iveală un cer mare şi albastru, astfel că acum soarele strălucea cu putere peste lumea uniform albă, spaţiul era inundat de o lumină crudă şi

îngheţată ce regenera totul. S-ar fi putut crede foarte departe, abandonaţi în pustietăţile pierdute ale Marelui Nord. În faţa lor pădurea li se dăruia ca un teritoriu nemaivăzut, Ludovic nu avea cauciucuri de iarnă, iar drumeagurile nu fuseseră deszăpezite, era nebunie curată să iasă de pe drumurile principale, dar el făcea faţă situaţiei, conducând prudent, cu grijă, fără să tragă brusc de volan.

Găsiseră o cafenea deschisă la Barbizon, unde luaseră micul dejun de parcă ar fi fost clienţi ai hotelului, Aurore îşi prinsese părul la spate, îi stătea prins în coc graţie unui creion. În pofida treningului ei simplu, a bascheţilor şi a hainei din alt film, era elegantă, fiecare mişcare a ei era o poză, echilibrată, graţioasă. Ludovic o privea în timp ce-şi bea cafeaua, atunci, de faţă cu ceilalţi, nu simţea că ar avea dreptul să se apropie de ea, avea prudenţe de amant intimidat, îl impresiona că se află acolo cu ea, în zorii unei zile de dinaintea sărbătorilor, să zicem ca nişte îndrăgostiţi. Nu merita acele clipe, cu atât mai puţin libertatea pe care şi-o lua prinzând-o de mână, era o îndrăzneală s-o atingă acolo, într-un restaurant, în faţa tuturor, dar avea nevoie de aşa ceva. Nu izbutea să-şi alunge din minte o idee, că Aurore avea un soţ, copii, socri, toate acele fiinţe existau chiar în clipa aceea şi aveau să i-o răpească pe Aurore peste câteva ore, într-un anume fel era a lor, el nu se afla acolo decât dintr-o întâmplare fericită. Dar despre întâmplarea nefericită voia să-i vorbească, toată noaptea nu se gândise decât la asta, dar nu îndrăznea să strice graţia acelui mic dejun, generozitatea soarelui, care strălucea peste o lume de zăpadă fără s-o topească, fără s-o strice. La ieşirea din cafenea lumina era la fel de strălucitoare ca dimineaţa la munte, paşii le scârţâiau pe pulberea proaspătă, şi nu se putură abține să se bată cu bulgări de zăpadă. Se întoarseră la maşină. Înainte să pornească, Ludovic aşteptă ca Aurore să decidă dacă voia să se întoarcă atunci la Paris, să-şi continue tura matinală şi să se repeadă să-l vadă pe Fabian. Dar nu, ea voia să profite de cele câteva ore pe care le aveau înainte, să profite de acest decor imaculat înainte ca totul să sfârşească în mocirlă şi să se răstoarne în beznă.

Ieşind din Paris, era de parcă s-ar fi extras din propria viaţă, din povestea ei, din familia ei, de parcă ar fi abolit totul, nici o problemă nu mai exista, nici măcar gripa n-o mai deranja, atâta că încă îi vuiau urechile şi toate zgomotele din jur erau asurzitoare. Lui Ludovic nu-i scăpase că ea primise deja mai multe apeluri în dimineaţa aceea, aruncase doar o privire peste telefon, înainte să-l lase să cadă din nou în geantă. Nu voia să-i ştirbească starea asta tihnită, dar ea-l îngrijora, ba chiar o lua razna văzând în ce măsură Aurore părea să fi şters totul cu buretele, fără să mai vorbească nici de Fabian, nici de Kobzham, nici de ameninţările care o înconjurau din toate părţile, nimic nu mai părea s-o neliniştească. Îşi spuse că ea nu mai avea nevoie de el, că dimpotrivă, acum o încurca, cel mai simplu pentru ea ar fi să-i dea repede papucii sau să se desprindă de el, să se descotorosească de el într-un fel sau altul. Ce-l enerva cel mai mult din acea perspectivă era gândul că ea s-ar fi putut detaşa, n-ar mai fi avut nici un chef să-l vadă. Nu voia să vadă relaţia cu femeia asta ca pe o aventură, departe de aşa ceva, ştia totuşi că nu era bine să se înfierbânte vreodată, şi că în jurul lui nu era nimeni care să-l îndemne să-şi bage minţile-n cap, să-şi vină în fire, să nu se încreadă, că prudenţa, distanţa de siguranţă la care trebuia să rămână, toate sfaturile ar fi trebuit să şi le amintească de unul singur.

— Spune-mi, Aurore, cum facem cu Fabian? o întrebă el în cele din urmă.

— N-am chef să vorbesc despre asta…

— Da, dar, crede-mă, cu ticăloşii de genul ăsta nu trebuie să pierdem vremea, dacă nu avem grijă de asta la timp, poate deveni foarte repede periculos, tipul e un jegos, dacă mă poate încolţi nu va ezita…

— Trec pe la birou mai târziu, la întoarcere.

— Merg cu tine.

Ludovic o spuse din pură amabilitate, dar pe un ton întru câtva neliniştit.

— Ludovic, te implor, să nu vorbim despre asta acum… Haide să vedem dacă a îngheţat iazul.

— Ce iaz?

Ea îl îndrumă, folosind hărţile de pe *smartphone*. Ieşiră din pădure, apoi, după zece minute de mers în linie dreaptă fără să întâlnească vreo maşină, pătrunseră într-un alt sector de pădure sau într-o altă pădure, nu cunoştea absolut deloc acea regiune, nu ştia unde-l duce ea, indicatoarele nu-i spuneau nimic şi oricum era absorbit de condus. Drumul pe care îi cerea să meargă era neumblat, nimeni nu mai trecuse pe acolo. Fără să fie periculos, era complicat să conducă, pământul era bocnă, zăpada nu se topea. Totul era alb în jurul lor. Cu ajutorul aplicaţiei Here, Aurore urmărea înaintarea pe ecran, ţintea cutare drumeag, vorbea despre dat pe gheaţa iazului, era atât de frig de săptămâni întregi, probabil iazul îngheţase zdravăn.

— Ai mai patinat vreodată?

— Niciodată.

La răspântia Quatre-Chemins, Ludovic aruncă o privire peste ecranul telefonului pe care ea îl ţinea în mână ca să vadă dacă trebuiau să o apuce pe drumul din dreapta, iar atunci telefonul sună. Pe deasupra se afişară numele şi fotografia lui Fabian. Aurore respinse imediat apelul.

— Ar fi trebuit să-i răspunzi…

— A sunat de trei ori, n-am chef să stau de vorbă cu el.

De data aceea, Ludovic simţi nevoia s-o bruscheze.

— Aurore, dacă încearcă să dea de tine, înseamnă că are o chestie în cap… Nu trebuie să-i laşi nici o mişcare în avans!

Ea nu răspunse. Se concentra pe harta pe care o mărea cu vârful degetelor. Prelungea starea de nepăsare. Avea nevoie de acea relaxare, să se desprindă de toate tensiunile, de toţi cei care o invadau.

Chiar la capătul unui drumeag ajunseră în marginea unei imense întinderi albe în mijlocul copacilor, iazul îngheţat şi acoperit cu zăpadă imaculată. Ludovic opri şi coborâră din maşină. În partea de jos, aproape de mal, era o portiţă, iar în partea de sus a unui stâlp o tăbliţă roşie pe care scria, cu litere albe, „Scăldatul interzis“. Aurore o fotografie, era insolită instrucţiunea de a nu te scălda în apa îngheţată. Se gândi s-o

pună pe contul ei de Instagram, însă îşi dădu seama că toată lumea s-ar întreba atunci unde era, ce naiba căuta acolo. Preferă să-şi ducă *smartphone*-ul în maşină, de parcă simplul fapt de a-l avea asupra ei risca s-o compromită.

Ocoliră poarta ca să se apropie de iaz. Aurore păși, timidă, pe gheaţă. Ludovic o prinse de mână ca s-o oprească, spunându-i că nu era o idee bună. Ea îndrăzni mai mult şi înaintă pe gheaţă, nu foarte sigură pe ea, pe margine i se părea solidă. Ludovic o ţinea strâns de mână, încercând să rămână pe teren stabil. Ea voia doar să încerce să se dea pe gheaţă de-a lungul malului, cu vârful picioarelor dădea zăpada la o parte, aluneca bine.

— Vino, pe margine e solidă, e groasă…

— Aurore, n-are rost să-ţi forţezi norocul.

— Nu-ţi place să aluneci pe gheaţă?

— Nu prea, şi-apoi sunt prea greu pentru chestia asta, nici tu n-ar trebui să te dai.

— Haide, vino…

— Nu.

Aurore îi lăsă mâna şi se îndepărtă, ca să înainteze. Luându-şi puţin avânt, se dădea pe gheaţă, alunecând mai mult sau mai puţin. Ludovic nu voia s-o urmeze şi nici nu voia să-i zică să înceteze, aşa că se aşeză pe pontonul care, vara, era bun pentru bărci şi plonjoane. Îşi aprinse o ţigară privind-o pe Aurore. Nu-i venea că creadă că era cu femeia asta uluitor de graţioasă, elegantă până şi-n gestul cel mai neînsemnat, doar în felul în care îşi lua avânt din câţiva paşi, avea gesturi de dansatoare, chiar pierzându-şi echilibrul rămânea graţioasă, cu capul drept, cu gâtul întins ca o floare de rochiţa rândunicii, continuând cu o nepăsare desăvârşită. Era pe de-a-ntregul altfel decât el. Până la urmă o invidia, îi invidia tinereţea, graţia, era un moment furat unei vieţi pe care el n-o avea, o frântură de viaţă de cuplu. Pe moment, îşi dori să trăiască alături de ea, să n-o mai părăsească, să fie legat de ea, dar asta nu se putea, diseară va fi din nou la casa ei, de cealaltă parte a curţii, iremediabil departe.

Şi totuşi erau legaţi, ba chiar din ce în ce mai mult. Ştia că dacă Aurore ţinea la el, era din cauză că ea credea că te poţi baza pe el, că e de nezdruncinat. Ar fi groaznic pentru ea să descopere că nu era chiar atât de puternic. Va face totul ca s-o scutească de acea deziluzie, chiar dacă îşi dădea seama că începe să fie depăşit de evenimente, că de două zile totul se înrăutăţea, cum fusese cazul cu boala Mathildei, şi cum era şi cu maică-sa care, pe zi ce trece, se apropia din ce în ce mai mult de absenţă, se temea să nu-şi revadă marea spaimă care-l bântuise cândva: să nu mai aibă contol asupra a nimic, să nu mai poată face nimic.

El ştia că Fabian sunase de trei ori, era în mod evident pentru a-i vorbi din nou despre câine. Dacă ar reapărea câinele cu botul în sânge, lui Fabian i-ar veni uşor să-l încolţească pe Ludovic, s-o încolţească şi pe Aurore, femeia care se amuza în timp ce risca să alunece din ce în ce mai mult. Dacă Fabian s-ar lansa în acel gen de şantaj, dacă le-ar vorbi poliţailor, cu un detaliu atât de concret precum un câine rănit de o lovitură de pumn, în plus faţă de tot restul, ar izbuti să-i pună o omucidere în cârcă, în vâltoarea evenimentelor şi-ar pierde şi slujba la Coubressac, şi i-ar da în vileag relaţia cu Aurore, necazurile s-ar ţine lanţ… Fabian îi ţinea în şah. Aurore era obligată să cedeze fără rezistenţă, fără să aibă nici cea mai mică posibilitate de contraatac, dacă şi-ar fi zorit avocaţii, Fabian şi-ar fi dezvăluit toate probele împotriva lui. Ludovic îşi dădea seama că în toate ipotezele el ar avea de pierdut, dacă Aurore n-ar lăsa-o baltă, dacă n-ar reacţiona, până la urmă totul depindea de ea, ea-i ţinea soarta în mâini. El îşi frecă scalpul până la durere, îi era frig pe ponton. Se simţea de parcă e pedepsit, damnat, pentru câteva zile de dragoste cu acea femeie interzisă, pentru câteva zile de fericire trebuia să plătească din greu, să provoace moartea unui bărbat şi să ajungă la puşcărie. Dar, Dumnezeule mare, ce farmece i se făcuseră de nu mai scăpa de ele, şi cum să se desfacă? Ca să iasă din acel coşmar, ar fi de-ajuns s-o lase acolo, la urma urmei, să-şi ia picioarele la spinare, acolo, atunci, pe moment îi trecu prin minte să-şi scape pielea lăsând-o acolo,

să se elibereze din toată povestea asta, povestea asta murdară care se înrăutăţea…

— Ştii, Aurore, nu-mi stă în obicei să cer ajutor, dar n-ar strica să afli de ce încearcă să dea de tine…

Ea se concentra pe alunecat, era din ce în ce mai degajată, îmbătată de combinaţiile de paşi în lateral, ca pe un patinoar, nu auzise ce i-a spus şi nici nu dădea de-nţeles că i-ar fi păsat prea mult.

— Ce-mi spuneai…?

În faţa unei asemenea inconştienţe, el îşi spuse că în fond totul i se trăgea de la ea, totul era din vina ei, îl atrăsese de la început în acea spirală fatală, doar că-i vântura pe la nas cu o viaţă la care el nu avea acces, asupra căreia n-avea nici o putere, dar pe deasupra îl şi implica în poveşti ireparabile, iar încurcăturile acum se întorceau împotriva lui, simţea că Fabian îl sunase probabil deja pe Coubressac ca să-i povestească despre unul din angajaţii lui care făcea exces de zel, lucra la negru, avea să-şi piardă slujba, să se trezească cu poliţaii pe cap, şi totul i se trăgea de la ea, deci da, ca să înceteze totul ar fi fost de-ajuns s-o lase.

Văzând-o cum cade acolo, pe iaz, decise să nu se clintească, să nu meargă spre ea s-o ajute să se ridice, oricum era prea greu pentru gheaţă, doi paşi şi s-ar fi dus la fund. Nici măcar nu încercă să afle dacă se lovise, la urma urmei scufundă-se, să se isprăvească totul, îi trecu prin minte pentru a treia oară.

Ea se ridică cu greutate, scuturându-şi haina îi aruncă o privire contrariată, uimită că el nu se clintise. El nici măcar n-o întrebă dacă e bine, de fapt ea râdea deja, o amuza asta, Ludovic se luă cu mâinile de cap, cu pleoapele închise se freca la ochi, la tâmple, pe gât, îl durea gâtul, îl ustura pieptul în asemenea hal încât fiecare inspiraţie îl ardea, dar mai ales nu-şi dădea seama ce decizie să ia ca să revină la realitate, şi cum să-şi vină în fire, femeia îl făcea să-şi piardă minţile, de când umbla cu ea totul o luase razna, în povestea asta n-avea decât de pierdut, deja murise un bărbat, o moarte care-i va fi pusă în cârcă, pe care şi-o reproşa, şi dacă se poticnea de Fabian nu

putea rămâne calm… Febra îl făcea să turbeze, se săturase de toate încurcăturile, tot ce avea chef să facă era să termine cu toate, să se ridice şi să-şi ia tălpăşiţa, ar fi fost mai simplu, dar auzi acel urlet sfâşietor, scurt, dar sfâşietor, gheaţa cedase la peste zece metri distanţă de la mal, într-o fracţiune de secundă Aurore fusese trasă dedesubt până la brâu, dar mai ales încremeni bocnă, anchilozată instantaneu de frică, de frig şi cuprinsă de spasme, nu mai izbutea să respire. Ludovic sări în picioare, năucit s-o vadă dispărând pe jumătate, fie şi numai pe jumătate, ce vedea era crâncen. Înaintă pe iaz sprijinindu-se cu mâinile de ponton, se ţinea de el cât mai strâns cu putinţă ca să nu se lase cu toată greutatea pe gheaţă, încercând să se facă uşor, dar fu totuşi nevoit să se desprindă de ponton ca să se apropie de Aurore, care nu se mai mişca. Păşi prudent, aproape în vârful picioarelor, fără nici cel mai mic şoc, alunecând uşor, doar că după alţi cinci paşi gheaţa cedă sub greutatea lui, şi tot corpul îi fu tras de apa rece, se afundă greoi, din cauza încălţărilor lui tâmpite, încălţămintea cu pielea prea ţeapănă, cu vârful prea ascuţit, iată că acum erau hăpăite de noroi, era în apă până la brâu, i se tăiase răsuflarea, sparse gheaţa din faţa lui cu mâinile, rănindu-se, şi continuă cum putu către Aurore, pe care izbuti s-o înşface, o trase către el apucând-o cu braţele pe după corp, picioarele îi cântăreau o tonă, apa îngheţată şi glodul vâscos îi îngreunau fiecare pas, nu mai izbutea să înainteze, cu corpul transformat în sticlă de frigul nemilos care-l murseca, se căznea din răsputeri s-o ţină pe Aurore în braţe şi să înainteze în acelaşi timp, atunci se văzu înecându-se împreună cu ea, în acel colţ pierdut de lume, ce tâmpenie. Aurore tremura, era zguduită de spasme, un fel de convulsii, trase adânc aer în piept, sacadat, şi-l dădu afară, inspiră din nou, şi suflă, apoi ea începu să râdă, o amuza să vadă că ajung amândoi la liman cu o greutate geamănă, erau uzi leoarcă până la burtă, îngheţaţi bocnă, dar ea râdea: „Mi-ai salvat viaţa… Mi-ai salvat viaţa!“. Ludovic, înaintând spre mal, nu râdea. Mai întâi pentru că se temuse să nu se înece, de-a binelea, şi apoi pentru că junghiul îl sfredelea mai rău ca o lamă în partea de

jos a spinării, frigul îl zdrobea. Ştia dinainte că vor fi nevoiţi să-şi scoată pantalonii şi încălţările, să le usuce pe toate sub ventilatorul maşinii dat la maximum, una peste alta, o adevărată belea, la rezolvarea căreia, datorită spiritului său practic, se gândea deja.

Fură cu desăvârşire uşuraţi odată ajunşi în maşină, cu încălzirea suflând la maximum. Ludovic a surprins-o pe Aurore când a scos o cămaşă veche cu carouri, o pereche de pantaloni de vânătoare şi nişte cizme dintre vechiturile din portbagaj şi de pe poliţa prăfoasă de deasupra. Ea-şi scoase treningul şi-şi trase pe ea cămaşa din lână ţepoasă, o cămaşă prea lungă ce-i venea ca o rochie, ajungându-i până la coapsele goale. Ludovic îi întinse perechea lui de cizme, ea le încălţă, înota în ele, dar erau uscate şi-i ţineau de cald, niciodată nu fusese îmbrăcată aşa de prost, hainele o înveleau într-o asprime totală, dar o salvau.

— Păstrează cizmele deocamdată până ţi se usucă baschetții, în schimb pantalonii de trening n-au cum să se usuce.

Ea scormoni la rândul ei în hărmălaia din spate, găsind bucăţi de pânză, un pulover gros, o cârpă, dând la o parte o cuvertură descoperi, strecurată sub poliţă, o puşcă de vânătoare în husa ei, deci cu ea omorâse corbii. Ludovic încuviinţă, apoi îşi propti încălţămintea în gurile de ventilaţie, nu reuşea să-şi încălzească picioarele. După un răstimp îndelungat, sfârşiră prin a se lua în braţe. Ludovic nu înceta să dârdâie, apa îngheţată îi pătrunsese până la os, îi dezlipise plămânii, Aurore îl fricţiona, dar degeaba, el respira din scurt, simţind acel junghi în partea stângă, picioarele îi erau încă bocnă, ca tot restul corpului, nu se mai clintea, nu mai era în stare să scoată nici o vorbă.

— Ştii, ar trebui să-ţi scoţi puloverul, partea de jos e udă toată, nu trebuie să stai cu el aşa, tremuri.

— Va fi bine, e uscat în partea de sus, totul e bine, doar că m-am înspăimântat când am văzut că te duci la fund dintr-odată, m-a şocat.

Aurore îl strânse la piept, umplându-se de parfumul lui. Cizmele calde şi puloverul gros o readuceau la viaţă, le simţea

ca pe o impresionantă binefacere, trecerea bruscă de la apa îngheţată la blândeţea învăluitoare a habitaclului o liniştea, ca o saună pe invers, în timp ce Ludovic dârdâia în continuare, cu aerul încăpăţânat al celui care nu vrea să recunoască. Se gândea cât de greu ar fi să nu se mai vadă cu acel bărbat, şi totuşi va trebui, într-o zi, poate chiar din acea seară. Când el scosese o pereche de pantaloni de vânătoare şi cizmele înalte de pescuit, când îi descoperise puşca, mai mult ca niciodată realizase în ce măsură bărbatul îi scăpa, pe de-a-ntregul, că n-aveau nimic în comun, nimic familiar, şi totuşi, exact în clipa aceea, era fiinţa de care ea se simţea cea mai apropiată, cea mai intimă. Cufundându-şi capul în scobitura gâtului său, cu ochii închişi, îşi spuse: Nu-l cunosc decât de o lună şi ceva, dar a intrat în mine printr-o uşiţă ascunsă, secretă, pe care numai el a ştiut s-o găsească… Se strângeau tare unul în celălalt, pierduţi în clipa prezentă, dar punându-şi, fiecare, tot felul de întrebări. Nevoia ei de repere era prea puternică, ştia că soţul, copiii, familia, munca ei îi marcau viaţa şi o fereau de frica de a pluti pe care o simţise în trecut, de fiecare dată când trăise singură avusese sentimentul că se pierde, incapabilă să-şi facă de mâncare seara, să se trezească dimineaţa, înecată în timp. Ar fi pierdută dacă s-ar sustrage aranjamentului care-i punea viaţa în ordine de opt ani, în dimineaţa aceea, doar simpla idee că familia ei nu era acasă, că era despărţită de ea, o scotea, cumva, din minţi, se simţea păşind pe deasupra vidului, fără să se bazeze pe nimic, fără să conteze pe nimic, agăţându-se de bărbatul pe care, în fond, nu-l cunoştea. Strângându-l pierdută în braţe, îi veni să-l sune pe Richard, să afle că mai era în continuare pe undeva, să-l iubească, şi pe Iris şi Noé la fel, şi chiar pe Victor, fiul ei vitreg, şi pe socrii ei, era o idioţenie, dar de înţeles, ceva atât de puternic pentru ea, fără să recunoască avea atâta nevoie de ei, de prezenţele lor…

— Ludovic, scuză-mă, dar trebuie să dau un telefon.

— Lui Fabian?

— Nu, soţului meu, copiilor mei…

El vru să iasă desculţ din maşină ca s-o lase să sune liniştită, ea găsi acest lucru delicat din partea lui, şi elegant.

— Rămâi. Poţi să rămâi.

Ludovic se căznea să-şi stăpânească frisoanele, dârdâia întruna, ar fi preferat să fie afară ca să n-o audă, dar îi era frig, sau frică, ambele, nu-şi mai dădea seama. O auzi pe Aurore vorbind cu acele fiinţe esenţiale. Încercă să fie cât de discret putea, să nu scoată nici un zgomot. Se simţea respins, dat la o parte, uitat. Probabil că Aurore o simţi, şi atunci puse telefonul pe difuzor, ca să nu-l excludă cu totul, ca să se îmbarce în aceeaşi minciună cu ea. Îl stânjenea să audă totul. Aurore, aşezată alături de el, nu avea aceeaşi voce, tonul vocii ei era blând, sigur. Dintr-odată era departe, foarte departe de el. Ea-l apucă de mână. Bântuit de sentimentul că încurcă locul, o ascultă minţind, ea spunea că e la experta ei contabilă, spunea că lucrează şi că era mai bine cu răceala, de altfel după-amiază va trece pe la birou şi va rămâne acolo până seara, se vor vedea acasă sau vor merge la restaurant. Nu sufla o vorbă despre apocalipsa ce-i înconjura. La rândul lui, Richard spunea că sunase la cabinetul de avocaţi, vorbise cu Lathman însuşi, spunea că-l pusese sumar la curent, iar ei erau gata de luptă, între pasivele dubioase şi bilanţurile false erau o droaie de unghiuri de atac care să-i bage la apă…

— Nu, Richard, nu vom face aşa… Mă rog, nu ştiu, e mai complicat decât am prevăzut. Trebuie mai întâi să vorbesc cu Fabian în această după-amiază, eu…

— Ascultă, Aurore, lasă-l pe Fabian, poartă-te de parcă n-ar conta, săptămâna viitoare lansăm o procedură de salvare ca să îngheţăm activele, vor fi încolţiţi, aruncând o privire peste dosar, Lathman e sigur că-l poate strânge pe Kobzham cu uşa pentru nedeclararea veniturilor, rambursări ilegale de TVA, un tip care importă containere din Amsterdam şi din Anvers, jonglează sigur cu TVA-ul…

— Richard, uită de Kobzham, te rog, uită-l, adevărata problemă e Fabian…

— Dar pe Fabian îl încolţim pentru nedepunerea declaraţiilor contabile, deturnare de active, organizare de bancrută frauduloasă, cum ţi-am spus… N-ai grijă, o să-i termini pe viaţă pe toţi ăştia…

— Te rog, Richard, ascultă-mă, nu vom face aşa…

— Nu-ţi face griji, Aurore, suntem mai puternici ca ei. *The winner takes it all*…

După ce închise, îşi puse telefonul pe picioarele goale, răsuflând greu, ca după un efort nemăsurat.

— Iartă-mă.

— Pentru avocat?

— Nu, iartă-mă că mint în faţa ta. Şi că-i mint şi pe ei, mă vei crede o mincinoasă.

Aurore îl simţea pe Ludovic totalmente închis în sine, până atunci nu-i trecuse niciodată prin minte că el ar putea să nu aibă încredere în ea sau să se îndepărteze de ea.

— Nu-mi spune că soţul tău chiar îşi va asmuţi avocaţii în acest caz?

— Am vorbit odată cu el, dar n-ar fi trebuit, am făcut o tâmpenie, o tâmpenie cât mine de mare.

— Aurore, termină cu prostiile… Ştii că dacă te iei de Fabian lui îi va căşuna pe mine, îmi poate distruge viaţa, mă poate da pe mâna poliţailor, nu-i de glumă cu aşa ceva.

— Ştiu, dar Richard nu va înţelege niciodată de ce nu reacţionez, sunt încolţită, Ludovic, sunt încolţită, nu mai ştiu ce trebuie să fac… La urma urmei, un câine se poate răni şi singur, nu?

— Dumnezeule mare, Aurore, nu, dar o iei razna în felul ăsta. Dar întâlnirea de la Kobzham? Şi aşa-zisele ameninţări pe care mi le pune-n cârcă, nu vezi că pot să atârne greu în cazul unei acuzări?

— Dar eu n-am vrut niciodată să-l omori…

— Dar, la naiba, nici nu l-am atins!

Ludovic nu reuşea să se calmeze, îi era frig, îl durea în gât şi totuşi avea chef să zbiere, se abţinea să izbucnească, încercând

să-şi păstreze stăpânirea de sine, mintea limpede, să gestioneze cu calm situaţia.

— Ascultă, dacă mâine îi trimiţi avocaţii pe cap, eu mi-o iau pe coajă…

— Ludovic, nu pot sta cu braţele încrucişate…

— Aurore, tipul îmi poate pune în cârcă moartea unui om, ajunge cu prostiile!

— Dar n-ai făcut nimic!

— Omucidere involuntară, neajutorarea unei persoane aflate în pericol, dacă mă dă în gât iau cinci ani, pentru că eu nu voi avea niciodată avocaţi ca ai tăi, Aurore, nu-i am, şi atunci chiar nu e momentul să mă laşi, Aurore, mă înţelegi, ne gândim în linişte, pe îndelete, dar nu cumva să mă laşi.

Ieşind din pădure, dădură peste un sătuc cu o dispunere uimitoare. În dreapta pieţei centrale era un restaurant celebru, La Toque Blanche, un local gastronomic şic şi, chiar de cealaltă parte, L'Auberge, Hanul, un local tradiţional şi desuet. După o privire pe hartă, îl aleseră pe cel de-al doilea. Împingând uşa vitrată cu perdele în carouri *vichy* simţiră cum se întorc privirile spre ei, vechiul han era deja plin-ochi. Dacă Ludovic, cu pantalonii lui de camuflaj, putea trece drept un vânător sau un pădurar, Aurore, cu puloverul kaki, cizmele bărbăteşti de două ori mai mari şi cocul improvizat, era mai dificil de catalogat. Era o tavernă tradiţională, un popas vânătoresc, genul de loc mereu surprinzător de găsit la cincizeci de kilometri de Paris. Ludovic îi salută pe bărbaţii de la bar iar aceştia îi răspunseră, ca o încuviinţare. Patronul le găsi o masă mai în spate, ultima rămasă liberă, aproape de şemineu. Traversând sala, Aurore şi Ludovic să străduiră să dea bine. În faţa acestui cuplu inedit, patronul nu-şi pierdu nimic din fudulie, enumerând antreurile şi felurile principale pe un ton aproape cântat, cu tăbliţa de ardezie în mână. Aleseră *pot-au-feu*, patronul îşi luă tăbliţa spunând că e în regulă şi adăugând, pentru Ludovic:

— Pentru vinuri aveţi meniul… În locul dumneavoastră aş merge pe Gamay!

— Atunci, faceţi ca şi când aţi fi în locul meu.

Aurore îl privi pe Ludovic. De când îl cunoştea invidiase aparenta încredere în sine a acelui bărbat, dar în clipa aceea ştia că stăpânirea lui de sine era simulată. Era palid, neobişnuit de stins, stătea cu capul plecat şi-şi trecea necontenit mâinile peste faţă.

— Nu-ţi face griji, Ludovic, sunt aici.

Patronul veni să le toarne două degete de vin, ca să-l deguste. Ludovic îşi dădu paharul peste cap şi-l întinse înapoi,

să-i mai toarne.

— Merge?

— O singură sticlă, nu e sigur.

Aurore îşi dădea seama că Ludovic forţa nota, făcea totul să nu se dea pe faţă, dar gesturile îi erau tensionate, faţa crispată, pe dinăuntru îl simţea panicat, el bău două pahare unul după celălalt. Ea-şi căută cuvintele şi, vrând să-l liniştească, îl luă de mână.

— Ludovic, tu ce-ai face în locul meu? întrebă ea, până la urmă.

El ştia că era în interesul lui Aurore să atace, că prioritatea ei e să-şi păstreze firma, n-o va putea convinge să facă altceva, dar nici nu voia să fie de acord cu ea, şi atunci o lăsă pe ea să aleagă.

— Vezi tu, Aurore.

O chelneriţă le aduse o oală de fontă aburindă, plină cu *pot-au-feu*, patronul li se alătură când ea începea să-i servească, deja îi trata ca pe toţi ceilalţi clienţi din jur, ca pe nişte obişnuiţi ai casei. El le montă farfuriile, îi indică chelneriţei unde să pună osul cu măduvă, merse el însuşi să caute pâinea prăjită şi sarea grunjoasă. Era reconfortant. El observă atunci că partea de jos a puloverului Aurorei era udă şi-i propuse să şi-l scoată ca să-l usuce în faţa şemineului. Aurore se execută, stânjenită că se afişa îmbrăcată simplu, doar în cămaşa cu carouri, grosieră şi nu foarte curată. Ludovic îşi scoase încălţările şi, desculţ, merse să şi le pună lângă vatră. Înăuntrul sălii erau ţinta tuturor privirilor, fiindcă patronul insista, presupunând cu voce tare motivele pentru care erau uzi-leoarcă, o vânătoare cu gonaci care se terminase prost, „O vânătoare de cerbi căraţi în spinare de domnul“, spunea el, privind-o pe Aurore şi punându-şi palmele pe umerii lui Ludovic care se aşezase la loc.

— O, dar şi puloverul dumneavoastră e ud, trebuie pus la uscat!

— Ba nu, doar partea de jos, o să fie bine, şi de când îl am pe mine deja s-a încălzit apa.

— O, dar nu trebuie glumit cu aşa ceva, puneţi-vă în faţa focului, aşa.

Familiaritatea sinceră, aparenta veselie erau total deplasate, insolite, în acel loc în care nu cunoşteau pe nimeni. Aurore şi Ludovic păreau un cuplu care obişnuieşte să dea pe-acolo, erau prinşi în capcana senzaţiei înşelătoare că sunt cu adevărat împreună. Ludovic umplea paharele de cum se goleau, atât pe-al Aurorei, cât şi pe-al lui, voia s-o facă să bea, nu ca s-o influenţeze, ci ca să vadă până unde era gata să meargă. La jumătatea porţiei de *pot-au-feu*, după ce se isprăvi sticla, patronul mai aduse una, din proprie iniţiativă, şi-i propuse Aurorei să-i toarne din nou; cu o expresie fermă, ea-i făcu semn că da.

— Aşadar, aţi venit pentru vânătoarea la Daguenau?

— Nu cunosc, răspunse Ludovic.

— Nu sunteţi pentru mistreţi?

— Nu. Noi suntem cu corbii…

Patronul nu se prinse de şmecherie, pentru că în mod evident trebuie să fie una. Ascultându-i pe amândoi, Aurore se gândi din nou la husa pe care o văzuse în portbagaj, la carabina cu care omorâse păsările, şi avu un fel de spasm realizând că Ludovic era înarmat, ca majoritatea bărbaţilor de pe aici, pe cât se părea.

— Corbul… ştiţi cum se găteşte aici? reluă patronul.

— Nu-mi spuneţi că-l gătiţi?

— Ba da, se pune la cuptor cu o piatră, iar când piatra e coaptă, şi corbul e gata…

Aurore era descumpănită de acel umor îndoielnic, scârbită de râsetele care se ridicară în jurul lor, pentru că cei de la mesele celelalte ascultau, Ludovic se strădui să râdă, ca să abată atenţia, dar junghiul continua să-şi înfigă lama, de parcă apa îngheţată îi ciupise nervul sau îi perforase plămânul, se sforţa să nu arate nimic, dar de la scufundarea în apa îngheţată suferea de mii de ori mai mult ca Aurore, febra întărea sentimentul de irealitate care-l învăluia, totul i se părea straniu, în mod excepţional pierdea controlul, totul îi scăpa. După ce-şi

termină paharul observă că Aurore i-l umplea deja, terminându-şi-l pe al ei, pe care îl umplu de asemenea. Nu ştia ce anume aştepta ea, şi nici prin ce minune va căuta să se descotorosească de el.

De la alcool prezentul se dilată, e dictatorial, ocupă tot spaţiul. Cu ajutorul vinului nu mai există nici viitor, nici trecut, eşti pur şi simplu acolo. Singura modalitate de a nu înfrunta realitatea era de a prelungi durata prânzului, de a nu se mai ridica de la masă, şi atunci comandară brânzeturi, desert şi încă un rând de cafelele. Aurore habar nu mai avea ce să facă, ce să-i zică lui Fabian, cum să lupte cu el, era bântuită de imaginea carabinei, de fantoma lui Kobzham prăbuşită în pădure, şi atunci se concentră pe acel prânz din afara timpului, în falia temporală din care nu mai voia să se extragă, în faţa acelui bărbat atât de îndepărtat, atât de apropiat.

Patronul restaurantului îi pofti să ia loc în salonul cel mic, în partea din spate, unde erau două fotolii în apropierea unui alt şemineu, până li se usucă hainele. De cum se liniştiră, în acea sferă caldă şi reconfortantă, Aurore avu presentimentul că se vedeau pentru ultima oară, făcu totul să nu se ghicească nimic din acea impresie, dar camera întunecoasă, ferită, o vedea ca pe o anticameră oarecare, o sală de îmbarcare, de parcă venise cumva clipa despărţirii. Ca să alunge repede acea senzaţie, dori să-l facă să vorbească pe acel bărbat, să se povestească, acolo, atunci, îşi dorea să afle totul unul despre celălalt, să se cunoască cât mai îndeaproape, să-şi spună tot, îl întrebă care e visul lui cel mai profund, cel de ieri sau de azi, nu contează, la ce anume visa? El îi spuse că visa să se mute înapoi la ţară, să înceapă un proiect, o bază de agrement, o pensiune rurală într-o fostă fabrică de dărăcit, valea râului Célé era o lume suficient de întinsă, şi niciodată nu-şi dorise mai mult să se întoarcă acolo ca acum… Şi de data asta, constatau acelaşi lucru, că nu aveau nimic în comun, şi totuşi o senzaţie comună îi apropia, un fel de izolare familiară, de singurătate geamănă. O întrebă de unde venea Richard şi, pe măsură ce vorbea despre el, neînţelegerea pe care o încerca se accentuă, Richard se născuse în statul

Georgia, locuise în Chicago, în Singapore, la Londra, apoi la Paris, peste câţiva ani visa, evident, să se întoarcă în Statele Unite ca să ocupe funcţii şi mai importante, într-o zi sigur că o să lase în urmă Parisul, sau să se împartă între cele două ţări, ea îşi făcea griji pentru asta, la fel şi pentru copii, să facă atâtea drumuri dus-întors, îi descria tabloul unui gen de viaţă care lui îi scăpa cu desăvârşire, el nu fusese niciodată în Statele Unite şi nu găsea nimic anormal sau extravagant în aşa ceva. De mai multe ori ea lăsă să-i scape, printre fraze: „Îţi voi arăta fotografii mai încolo, la birou“. Văzând-o alunecând în lac, îi trecuse prin minte că ea îşi dorise să se scufunde amândoi, să se înece şi totul să rămână acolo. Apoi fusese felul în care se uitase la carabină, trecându-şi mâna peste ea, fascinată, chiar nu vedea de ce anume era acea femeie interesată de el, doar dacă nu cumva aştepta să o ajute să se descotorosească de toţi cei care o încurcau, dar ceea ce tocmai înţelesese era că exact în clipa aceea cele două fiinţe care o încurcau cel mai mult pe lume, cei mai răi doi duşmani ai ei erau chiar ei înşişi, duşmanul ei cel mai cumplit era chiar cuplul imposibil pe care-l făceau ea şi el. Îi turnă din nou, îi umplu din nou paharul, cât să vadă dacă i-ar trece astfel de idei prin cap, sau poate că ea voia să se descotorosească de altcineva, de Fabian, de ce nu, îşi închipuia poate că totul va fi la fel de uşor cum fusese cu acei corbi. N-o mai înţelegea.

Acum că băuse, părea veselă, aproape fericită, cu cât vorbeau mai mult, cu atât el îşi dădea seama cât de departe era femeia de el. Într-un acces de neîncredere, el pândea momentul în care ea îi va cere să plimbe ursul, să-i dea cu praf de mers, şi dacă întârzia cu întoarcerea la Paris era ca să profite de acele ultime clipe, un soi de ceremonie de adio, după care va scăpa de el ca de-o măsea stricată, îi va da papucii diseară, ar putea s-o facă fără nici o problemă pentru că era sigură că poate să-l scoată pe Fabian din joc şi să-şi păstreze firma, iar acum, că nu-l mai avea pe Kobzham s-o încurce, nu se mai temea de nimic, în toată povestea ea era singura care va scăpa basma curată, pe

când Fabian, la fel ca el, ar sfârşi-o la puşcărie, ar fi chiar culmea.

Totul era din vina lui, a vrut să se bage în seamă cu o lume care nu era a lui, lumea şmecherilor, a celor cu parnos, iar acum plătea preţul. Parisul îl depăşea, oraşul, oamenii, totul în Paris îl privea de sus, era minuscul faţă de răutatea, de înfumurarea citadină… Măcar atunci descoperi cât era de tâmpit, fusese prins în capcană, îl durea din ce în ce mai tare pe dinăuntru, fiecare răsuflare îl înjunghia între coaste. Era şi mai rău de când pricepuse că ea nu mai avea nevoie de el. Dimpotrivă. Acum o încurca. O încurca în faţa soţului ei, a lui Fabian, a celor de la poliţie, pentru ea, el nu mai era decât un vecin stânjenitor de care ar face bine să se descotorosească, de aceea îl dusese pe iaz.

— Ludovic, mă sperii când mă priveşti aşa…

Cu o figură dezamăgită ea-i reproşă că e absent, grav, înfricoşător, că nu profită de moment, şi-i luă mâna. Fără să-l liniştească cine ştie ce, ea-i zâmbi şi îl întrebă pur şi simplu:

— Mergem?

Avu sentimentul c-o urmează ca pe un călău. Se întoarseră la Paris într-o lumină cenuşie. Soarele se făcuse nevăzut, zăpada rezista din ce în ce mai puţin pe câmpii, la marginea drumurilor nu mai era decât o magmă maronie şi noroioasă, minunata mantie albă de dimineaţă se mocirlise, zăpada desăvârșită de la dus se preschimbase la întoarcere în zloată. Cu cât se apropiau mai mult de Paris, cu atât Aurore se lăsa ajunsă din urmă de situaţie. Se privi în oglinda de la parasolar, o modalitate de-a privi lucrurile în faţă, se găsi palidă, îşi citi teama pe chip, obsesiile care reveneau s-o bântuie, asta o enervă, făcând-o să închidă brusc parasolarul. Simţi că-i va veni din cale-afară de greu să înfrunte toate astea, totul i se păru insurmontabil. Insuportabil, în cazul de faţă, era tocmai că avea toate cărţile în mână, le avea din nou. Insuportabil era că trebuia să aleagă între trei feluri de doliu, să-şi piardă firma, să-şi piardă asociatul sau să-şi piardă noul bărbat, pe care viaţa i-l dăduse la ultima împărţire a cărţilor. Totuşi, ca să nu-l piardă pe

bărbatul pe care-şi pusese mâna, trebuia nu numai să-şi pună soţul într-o lumină proastă, ci mai ales să-i lase mână liberă unui asociat care o săpa de luni întregi la temelie, să-şi asume riscul de a lăsa să-i scape firma printre degete. Îi plăcea să-şi pună mâna pe coapsa lui Ludovic, îi aruncă o privire, absorbit de condus, avea faţa încremenită, era altundeva, cumva absent. Îl iubea pe bărbatul de lângă ea, îi iubea prezenţa în acelaşi timp masivă şi discretă, nu cunoscuse niciodată o fiinţă la fel de delicată, ai fi zis că e foarte fragil pe dinăuntru, poate chiar era, de fapt. Nu se dădea înapoi să-l protejeze, să-l apere, în clipa aceea simţea pur şi simplu nevoia să-l liniştească, să-i spună că nu-l va lăsa, că nu-l va părăsi niciodată, totuşi nu-şi duceau viaţa împreună, departe de aşa ceva, dar în acelaşi timp nu vedea cum ar putea face într-o zi alegerea de a nu-l mai vedea pe acel bărbat, de a nu-l mai avea alături de ea.

— Ludovic, eşti bine?

El nu răspunse. Îi făcu doar un semn cu capul, nu prea convins, i-ar fi plăcut să se prefacă sigur pe el, dar chiar nu vedea cum să scoată cămaşa şi, mai mult ca orice, nu mai ştia cum s-o liniştească pe femeie.

— Ştii, Ludovic, voiam să-ţi spun… Contează pe mine!

El îi aruncă o privire neîncrezătoare, de parcă nu pricepea, nu-şi dădea seama cum anume l-ar fi putut proteja, pe când, dimpotrivă, totul se înrăutăţea, se înnegrea în jurul lor. Se concentră din nou la drum. Apoi, gândindu-se mai bine, zări un fel de promisiune, o promisiune pe care n-o luase niciodată în considerare.

În dreptul faţadei atelierului, Ludovic înţelese adevărata măsură a mizei. Deasupra intrării era o firmă cu litere de neon sidefat, „Aurore Dessage“, de care n-avu cum să nu se lase impresionat. Aurore îi spuse să parcheze pe locul unde se făceau livrările, în spatele Smart-ului negru, „cel al lui Fabian“. Rămaseră în Twingo, cu motorul oprit, ştiind că ieşirea din maşină însemna începerea ostilităţilor. Îl apucă de mână. El se simţea în aceeaşi stare ca în pragul unei întâlniri, pregătindu-se să înfrunte toate situaţiile posibile, neştiind niciodată cum aveau să evolueze lucrurile, de fiecare dată îşi lua un răgaz, evalua, încerca să intuiască în ce dispoziţie să fie, la fel cum eziţi în faţa unui aparat de aer condiţionat între cald şi rece, *on* sau *off*, starea de spirit de dinaintea unei întâlniri el o cunoştea pe deasupra, de nevoie, doar că, astăzi, făcea un efort să se simtă legitim, simţea mai tare ca niciodată că înainta pe teren minat. Un Smart negru, nu-l uimea că tipul conducea un Smart negru, uşor rablagit, cu o grămadă de zgârieturi mici şi de îndoituri cam pe toată caroseria, semne ale unui şofer nedelicat care parca probabil fără să-i pese, un tip nu foarte scrupulos sau atent.

— Altminteri, în afară de toate astea, e *clean*? întrebă el dintr-odată.

— Ce vrei să spui cu asta?

— N-are… habar n-am, extravaganţe, jocuri de cărţi, alcool, droguri? La urma urmei, dacă se amuză să ne încolţească, poate că şi noi am avea cu ce să-l strângem cu uşa…

— Nu, Ludovic, trebuie să încetăm cu situaţia asta tensionată, nu vreau să-i facem jocul…

— Dar suntem deja în joc, Aurore, suntem deja parte din el, suntem în toiul jocului, mai în joc de-atât nu se poate. Dacă-mi pui ceva la îndemână, orice, să i-o trag, îţi jur că nu mi-ar scăpa.

— Nu, Ludovic, vom proceda altfel.

Aurore deschise portiera şi coborî din maşină. Ludovic o urmă. În faţa clădirii scoase din geantă un inel mare cu chei, cu cea mai mare descuie uşa, apoi, odată ajunsă pe hol, formă un cod, deşi în mod clar alarma era deja dezactivată. Ludovic o urma fără un cuvânt, traversară tot parterul, până în showroom, în partea dreaptă. Sala era vastă, cu coloane şi oglinzi. Jumătate de duzină de fotolii vechi erau acoperite cu piele albă, impecabilă. Dintr-odată, Aurore se activă, deveni cu totul alta. O văzu metamorfozându-se în faţa lui. Îşi abandonă cizmele mari, puloverul groaznic şi cămaşa, odată dezbrăcată înşfăcă mai multe rochii, trase pe ea una neagră, apoi se răzgândi pentru alta, tot neagră, dar mai scurtă. Cu geaca şi puloverul încă pe jumătate ude, Ludovic nu îndrăznea să se aşeze nicăieri, în încăperea în care totul se murdărea uşor. Pereţii erau albi, cu stucaturi bej pe tavan, inspectă locul de parcă ar fi trebuit să-l evalueze, salonul se întindea pe mai bine de o sută de metri pătraţi. De acolo se zăreau treptele care urcau la etaj, scara avea o feronerie cu design personalizat din oţel şi alamă. Ludovic dădu ocolul încăperii fără să îndrăznească să pipăie stofa modelelor aliniate de-a lungul zidului pe umeraşe aurii. În mijlocul unui joc de oglinzi, Aurore verifică dacă rochia îi venea bine, apoi alese nişte încălţări dintr-un dressing ascuns în spatele oglinzilor. Cu toate oglinzile care-şi răspundeau, cele câteva fotolii opulente şi alămurile lustruite, totul inspira aici perfecţiunea, jocurile reflexiilor amplificau încăperea. Oriunde te-ai fi uitat, salonul se multiplica la infinit. Ludovic concepea orgoliul ei intim, de a se şti stăpâna acelui mic univers, insuportabila perspectivă de a fi nevoită să abandoneze totul.

Într-un anume fel, lui nu-i venea să creadă, fără să-şi arate uluirea nu-i venea să creadă. Văzând-o astfel, în inima regatului ei, era şi mai impresionantă, femeia reuşise aşadar să construiască o firmă cu adevărat impunătoare, un adevărat mic imperiu, se simţea o piticanie alături de ea. Chiar aşa, fără să se clintească, în răcoarea camerei, transpira întruna, avea febră mare, sângele îi clocotea în tâmple, iar vederea i se înceţoşa ca

într-un caleidoscop. Îndrăzni până la urmă să se aşeze pe un fotoliu, dar, chiar aşezat, nu scăpa de durere, de parcă gheaţa lacului îi rupsese o vertebră, orice mişcare era dureroasă. Aurore veni în faţa lui, pe tocuri. Îl fascina mai mult ca niciodată. Având în vedere fragilitatea situaţiei sale, ameninţarea c-o să piardă totul, c-o să se trezească exclusă din propria sa firmă, ea căpăta o aparenţă tragică şi intangibilă.

— Ştii, cred că e mai bine să urc singură.

— Unde e?

— Biroul lui e la etajul trei. Tu mă aştepţi aici.

— Cum crezi.

— Mi-e teamă, dacă te vede, să nu se simtă obligat să facă pe nebunul.

— Va face pe nebunul.

Aurore îşi puse capul pe genunchii lui Ludovic, bărbatul care, încă o dată, era acolo, cât mai aproape de ea, care nu o va lăsa la greu. Oftă. Ar fi preferat să rămână lângă ea, să urce cu ea, s-ar fi simţit mai puternică dacă el i-ar fi fost alături, ca la întâlnirea de la Kobzham.

— Ce grozăvie. Îmi pare rău că te fac să trăieşti aşa ceva.

— Aurore, nu ştiu ce anume vrei să negociezi cu el, dar dacă se gândeşte să-mi pună în cârcă moartea lui Kobzham, prefer să mi-o spună în faţă…

Ea-l cunoştea pe Fabian, ştia că din orgoliu nu se lăsa impresionat, îi era prea frică de reacţiile lor, ale amândurora.

— Ai mobilul la tine? întrebă ea.

— Da.

— Sună-mă.

Ludovic se încruntă fără să înţeleagă.

— Ştii doar că n-am numărul tău…

Aurore îi luă telefonul din mână şi formă propriul număr, astfel îl făcu să sune pe-al ei, iar ea răspunse imediat.

— Vezi, e ca şi când ai fi acolo, lângă mine…

Ieşi din încăpere cu telefonul în mână, apoi urcă treptele. Cu urechea lipită de telefon, Ludovic o auzea urcând treptele, o imagine de la vânătoare îi reveni în minte, când vânau de-a

lungul văii râului Célé, se foloseau toţi de mobile ca să comunice de parcă ar fi avut staţii walkie-talkie. O auzi urcând cele trei etajele, apoi auzi zgomotul tocurilor ei pe parchet, de-a lungul unui culoar care răsuna, şi, în sfârşit, vocea ticălosului. Totuşi nu izbuti să şi-l imagineze, vocea era îndepărtată, era şi bruitată de foşnetul ţesăturilor, până ce Aurore puse telefonul pe o masă, să fie stabil, fără şocuri. Aparent mersese la el în birou, se aşezase în faţa lui, nu spunea nimic, dar, după cum răsufla, simţi că e nervoasă. Fabian spuse numai:

— Ai venit singură?

Ludovic avea în sfârşit ceva de la tip, fie şi numai vocea.

— Nu l-ai adus pe noul tău prieten…?

Îl avea în sfârşit pe şnapan, pe ticălosul la mila căruia era, stătea chiar acolo, cu trei etaje deasupra lui.

— Fabian, de când tragi sfori pe la spatele meu?

— Despre ce vorbeşti?

— Să aduci firma în pragul falimentului ca s-o preiei împreună cu ei, de când tragi sforile?

— Nu, Aurore, nu aşa trebuie să vezi lucrurile.

— Atunci haide, explică-mi.

— Ascultă, cred că toate poveştile astea îţi scapă, şi în acelaşi timp e normal cumva, aşa şi trebuie, eu am fost aici de la început pentru ca tu să creezi în linişte, să-ţi concepi colecţiile fără să ai vreo grijă, înţelegi, esenţialul este ca tu să-ţi concepi modelele fără să fii nevoită să-ţi pui cea mai mică întrebare.

— Fabian, nu mă lua de tâmpită, de şase luni faci orice s-o dăm în bară, de şase luni dai cu firma de pământ, ca s-o aduni de pe jos cu linguriţa.

— Ce tot spui?

— Ce faci tu aici, Fabian, nu e doar dezgustător, ci şi un delict: majorare de pasiv, manevre frauduloase, abuz de încredere, bancrută, îţi spun ceva toate astea?

— Văd că doamna s-a văzut cu avocaţii ei.

— Te pot băga la puşcărie pentru aşa ceva.

— Nu, Aurore, nu, nu cred. Moartea lui Jean-Louis schimbă destule lucruri, n-o să-ţi fac un desen…

— Ba da, tocmai, haide, dă-i drumul, fă-mi un desen!

— Am ceva mai bun.

Ludovic îl auzi pe Fabian ridicându-se şi luând nişte hârtii.

— Deci, cum ţi se pare?

Se făcu liniște, Ludovic se gândea că picase linia, apoi îl auzi pe Fabian întinzându-i ceva Aurorei, şi trântindu-i, pe un ton imposibil de ironic:

— Fotografiile sunt mai bune ca un desen, nu, aşteaptă, mai am şi altele!

— Ce sunt astea?

— Bulevardul Suchet…

Aurore alese să închidă telefonul sau poate că se întrerupsese legătura. Ludovic nu putea să-și dea seama, dar îl scoase din minţi că nu mai auzea nimic. Acestea fiind spuse, n-avea nevoie să afle mai mult. Vru să se ridice din fotoliul prea confortabil, dar junghiul din spinare îl înţepa din ce în ce mai adânc, se ridică şi se îndreptă cu mare greutate, oriunde ar fi privit se vedea, multiplicat de oglinzi, cocârjat, ţinându-se de spinare, cu dezechilibrul reflectat la infinit, nu mai ştia ce să facă, să i se fi alăturat ar fi fost cu siguranţă o tâmpenie, una în plus, i se tăiase răsuflarea. Îşi închipuia că sus aveau să-și arunce vorbe tăioase, că aveau să ridice tonul, că aveau să se certe, să se înjure, dar nu, nici un zgomot, chiar ţinându-şi răsuflarea nu auzea nimic. Slabe şanse ca ea să-l fi aşteptat să urce, să-l sperie şi pe acela, să debarce cu arma lui şi s-o descotorosească în sfârşit de acel spin în coastă, maşina era acolo, în faţa vitrinei, cu carabina înăuntru, ea ştia că era înăuntru…

El o sună încă o dată, ca ea să-i răspundă în birou, dar îi intră direct mesageria vocală. Ce nu ştia era cum va reacţiona Aurore, acum că scursura cealaltă îşi jucase jokerul, adăugând mărturiile secretarelor lui Kobzham şi telefoanele către Fabian în care vorbise de ameninţări, şi probabil şi alte dovezi, viaţa acelui Kobzham probabil era înţesată de camere de supraveghere, era limpede că ticălosul l-ar pune sub acuzare pentru omucidere. Era stăpânul jocului. Dacă Aurore îl ataca,

şnapanul avea să dea totul pe faţă, dintr-odată Ludovic s-ar trezi cercetat penal, Fabian ar pica pentru bancrută frauduloasă, doar Aurore s-ar scoate. De una singură… De aceea nu răspundea.

Avea de ce să se dea cu capul de pereţi, doar că, peste tot unde întorcea capul, îşi vedea doar propria imagine, nu se vedea decât pe sine, cu trupul încovoiat, cu hainele grele, devenea propriul duşman, cel pe care şi-l desemna. Totul era din vina lui. Nu putea rămâne acolo. Nu-i putea lăsa pe ceilalţi să-i hotărască soarta, nu era cu putinţă să-i lase pe ceilalţi să-i hotărască soarta, nu era cu putinţă să cadă din cauza unui neisprăvit ca acela. I se învârtea capul, îşi puse mâinile pe genunchi ca să-şi tragă sufletul, treaba asta îl depășea, dar trebuia să urce, să dea ochii cu ei, trebuia să-l plesnească peste bot pe şnapan, era probabil ultima dintre tâmpeniile ce-i mai rămâneau de făcut, dar nu suporta ideea că viaţa lui depindea de tip… Închise ochii, trăgând aer în piept în reprize scurte ca să-și accelereze pulsul, până ce văzu roşu în faţa ochilor, se pregăti să înghită cele trei etaje şi să se năpustească în biroul tipului, să dea cu toate de pământ, chit că i-ar fi bruscat pe amândoi, i se urcase fierbinţeala la cap, înzecită de febră şi de alcoolul pe care-l băuseră la prânz, se ridică trăgând puternic aer în piept, dar atunci simţi un junghi în spate care-l crestă pe dinăuntru, ţintuindu-l scurt şi aruncându-l în genunchi, durerea era aşa de cumplită că se prăbuşi pe gresia rece ca pe spărturile de gheaţă ale unui iaz îngheţat care s-ar fi deschis sub el, trăgându-l în străfunduri.

„Scorpionul este complet lipsit de conştiinţă, de vreo formă de inteligenţă sau raţionament, şi chiar dacă scorpionul nu gândeşte, el ştie să se bată, ucide de îndată ce este atacat, sunt singurele două lucruri care-i trec prin cap, să reacţioneze şi să ucidă… La fel stau lucrurile cu animalele mari când pornesc la drum printr-un loc deschis, unde nu există nici copaci, nici tufişuri, de acolo prădătorii nu se mai pot camufla, iar prăzile li se oferă. Din această frumoasă faună în câmp deschis, bivolii sunt cei mai de temut, mai ales când înaintează în turmă, cu sutele, nimic nu le stă în cale. Şi cu toate că sunt cele mai grele şi mai puternice dintre toate animalele rapide, cântărind o tonă şi alergând cu aproape şaizeci de kilometri la oră, ei au o regulă de neîncălcat: să nu se izoleze. Se înţelege că leoaicele sau gheparzii n-au nici o şansă în faţa a sute de bivoli care stau laolaltă şi împung, însă de cum se rătăceşte un bivol, de cum se îndepărtează de turmă să bea apă şi se trezeşte singur, atunci se poate spune că soarta lui e pecetluită, leoaicele sau gheparzii se vor năpusti asupra sa, iar singuraticul va sfârşi ucis.“

Niciodată nu-şi petrecuse două zile în pat, în faţa televizorului, cu atât mai mult cu cât în perioada sărbătorilor nu era nimic de văzut, în afară de documentarele cu animale şi de filmele vechi, cât era ziua de lungă, şi desene animate, dar de cele mai multe ori documentare cu animale, imagini frumoase în care sălbăticiuni splendide vânează hăituindu-și îndelung prada, feline ale căror mişcări sunt urmărite cu încetinitorul, splendori care n-au decât un proiect în cap, să împartă moartea, fără suflet sau pudoare, în faţa camerelor. Ludovic se uita la aşa ceva fără să schimbe canalul, năucit de dozele de opioide pe care le lua de două zile, fascinat de bivolul încolţit din toate părţile, de singuraticul care îngenunchea în faţa unei întregi haite de leoaice, se simţea, din intonaţia comentatorului, că avea să se termine rău.

Alaltăieri Aurore mersese să-i cumpere medicamentele. Îi pregătise dozele pentru că reţeta era complexă, medicul îi prescrisese paracetamol codeinat asociat cu un antalgic opioid şi *patch*-uri de aplicat între dozele de comprimate, în caz că durerea era prea puternică, şi chiar cu schemele desenate de farmacistă pe cutie, pentru el toate astea rămâneau de neînţeles, cu atât mai mult cu cât toate medicamentele îi veneau de hac.

De două zile se simţea zdrobit, lăsat în voia sorţii, oriunde s-ar fi întors, totul îl neliniştea, totul îl scotea din minţi, viaţa lui, ce se alesese din fermă, din maică-sa, golul imens din viaţa lui durerile care-l răstigneau, bărbatul care murise din cauza lui şi dezordinea pe care o adusese în viaţa acelei femei… Aurore trecuse pe la el în decursul dimineţii. Spusese că are să mai treacă pe seară sau mai devreme, nu-și mai amintea. De patruzeci şi opt de ore era legat de ea, de venirile şi plecările ei, din cauza suferinţei şi somnolenţei induse de medicamente, nu se mai putea ridica. N-ar fi putut niciodată merge până la farmacie, nici măcar să umple un pahar cu apă de la robinet nu putea. Simţind descărcarea fulgerătoare, alaltăieri, se gândise imediat la o recidivă a herniei sale de disc, dar doctorul îl diagnosticase cu pneumonie; nu-l credea, ştia că durerea la hernia care-l doborâse când avea douăzeci şi cinci de ani îl obligase să înceteze antrenamentele de rugby şi îl trântise trei săptămâni la pat cu infiltraţii în serie. Medicul îi dăduse o trimitere pentru radiografie, pentru că era convins că existau şi semne de pneumonie. Doar că nici pomeneală să iasă pentru aşa ceva, oricum pe 23 decembrie, înainte de Ajunul Crăciunului, ar fi un chin să-şi facă o radiografie, şi cum să se ridice, cum să meargă la trei staţii de metrou de acolo, să stea la coadă, să se programeze la consultaţie, să-l revadă pe medic, îl scotea din minţi să fie devorat de astfel de preocupări, era bântuit de senzaţia că o tot încasează, că nu mai are nici un control asupra a nimic, dar mai ales că adusese un haos desăvârşit în viaţa acelei femei, încât nici nu mai îndrăznea s-o privească în ochi, în final nu rezolvase nimic, dimpotrivă,

înrăutăţise totul, era prins în capcană din toate părţile, ca bivolul bătrân de la televizor, prăbuşit în faţa lui, cu fălcile puilor de lei care-i sfârtecau trupul, se afla într-o situaţie fără ieşire…

Tot ce putea face deocamdată era să întindă braţul ca să-şi ia pastilele. Din clipa aceea nu va mai lua decât cele două analgezice cu spectru larg, va înceta cu antibioticele, deşi Aurore îi spusese să le ia, nu le va mai înghiţi. Ca să nu-şi reproşeze ceva, aruncă o privire peste prospectele tuturor porcăriilor pe care le lua de două zile, se simţea atât de zdrobit şi de îngreţoşat că i-ar fi plăcut să afle ce anume îşi băga în sânge, iar acolo, pe foiţele groaznic de împăturite, văzu contraindicaţii cu carul, scrise cu litere mici, unele cu litere foarte mari, atenţionări înnebunitoare cu triunghiuri roşii care vorbeau de riscuri, de tulburări, de halucinaţii, de dependenţă şi chiar de deces în caz de supradozare, de fapt avea pe noptieră un veritabil arsenal de substanţe mortale, o baterie de otrăvuri, ar fi fost suficient să le scoată pe toate, să le dilueze într-un pahar mare cu apă şi s-ar fi isprăvit cu totul.

Când Aurore se întoarse, după-amiază, el o rugă să tragă perdeaua. Nu mai voia să vadă apartamentul de vizavi, nu voia să vadă nimic de afară, şi mai ales locuinţa lor, voia doar să se pitească, să dispară în faţa televizorului aprins. Din bucătărie ea-l întrebase daca vrea să-i facă un ceai, el acceptă, de două zile se ocupa de el ca nimeni altcineva. Când îl ajută să se ridice în capul oaselor era şi mai ameţit decât de dimineaţă, cel mai tulburător era s-o vadă învârtindu-se în jurul lui, senzaţia ireală că are pe cineva viu prin preajmă, care există. Îi pregătise două platouri, unul pentru gustare, altul pentru diseară, să aibă totul la îndemână. Dar încă nu-i venea să creadă ce făcuse ea alaltăieri. El încă nu ştia cine este cu adevărat femeia asta, totuşi era sigur cel puţin de un lucru în privinţa lui, că nimeni altcineva, în afară de ea, nu i-ar fi dăruit o asemenea dovadă de iubire, ce făcuse ea nimeni n-ar fi fost în stare, de altfel la momentul respectiv el refuzase şi nu accepta nici acum. În seara de dinainte el îi spusese să n-o lase baltă, avea poate

numai de pierdut din povestea asta, dar voia ca ea să-l atace pe Fabian, nu era cu putinţă ca ticălosul să fie singurul care scapă teafăr şi nevătămat, trebuia neapărat ca ea să-l înfrunte şi să-l doboare. Trimis în corzi de dozele de codeină, el îi spuse din nou să le dea avocaţilor toate amănuntele, ca ei să atace, în haită, şi să-l doboare pe şacal, iar apoi să-l halească, precum toate sălbăticiunile cât savana de mari la care se uita de două zile, să slobozească haita, iar ei să-l facă arşice. Dar nu, nimic de făcut, ea nu voia şi pace.

— Crede-mă, Ludovic, ştiu ce fac.

Probabil ea-și imagina că, după toate medicamentele pe care el le lua, nu prea mai e lucid, pluteşte într-o conştiinţă foarte abstractă şi pare tot timpul pe jumătate adormit, un pic altundeva. Ea ştia ce făcea şi abandona orice procedură.

Ludovic nu mai avea tăria să se opună. Izbutea să-şi dea seama că îl menaja, îi vorbea ca unui rănit, un rănit pe care-l ajutase să se ridice, pentru că ea condusese Twingo-ul când s-au întors de la birou, plecaseră de acolo ca doi răniţi fugind de focul advers, doi răniţi care se salvează de sub tirul inamic. Pentru că da, Fabian chiar îl sunase pe Coubressac ca să-i spună că unul din angajaţii lui lucra la negru şi profera ameninţări, da, Fabian chiar întocmise un dosar ca să depună plângere şi era gata să-l denunţe la poliţie. Îl pusese la curent chiar în timp ce-l aducea cu maşina, era cu atât mai sufocat că nu mai izbutea să respire. După aceea îl ajutase să urce scările, apoi sunase la urgenţe, doctorul îi făcuse imediat două injecţii, apoi îi prescrisese acele baterii de medicamente; ea coborâse la farmacie să le cumpere pe toate, iar de atunci el nici nu se mai putea ridica din pat, ţintuit de durere, buimac de la opioide, nu se mai clintea.

Cel puţin se simţea curat, faţă de Aurore se simţea curat, cel puţin se putea privi în oglindă, pentru că şi de dimineaţă îi propusese din nou să se sacrifice, încă o dată îi spusese: „Aurore, atacă, gândeşte-te la tine înainte de orice altceva, la interesele tale, salvează-ţi firma, lasă-l să mă toarne, nu-mi pasă, voi şti să mă apăr, desigur, îmi vor pune în cârcă o droaie

de poveşti, dar în fond n-am nimic să-mi reproşez, în toată povestea asta îmi voi pierde probabil slujba şi voi trece prin luni întregi de proceduri, dar la naiba, nu l-am omorât pe bărbatul acela, deci haide, Aurore, gândeşte-te mai întâi la tine…“. Doar că ea era mai tare decât el sau mai altruistă, întru câtva superioară, pentru că se gândise mai întâi să-l protejeze pe el.

Incapacitatea de plată descărca societatea de orice datorie, o lovitură dură pentru furnizori şi pentru ceilalţi creditori, dar cel puţin firma va fi ca nouă pentru cei care o preluau, iar ei vor avea marca Aurore Dessage numai pentru ei şi vor face ce vor dori cu ea, rochii, genţi şi parfumuri. În schimb se angajau să investească şi să păstreze personalul, şi ce mai contează dacă afacerea nu era foarte *clean*, în ochii tribunalului comercial esenţialul era să salveze locurile de muncă. Fabian ar prelua firma cu ajutorul altcuiva, nu mortul, ci fratele lui şi tot stafful acestuia, pentru că ei ştiu că în afaceri nu trebuie niciodată să vânezi de unul singur, ci în haită, că în afaceri nu trebuie să te izolezi niciodată, nu trebuie să porneşti la drum de unul singur, fără să îţi asiguri sprijinul, altfel vei fi halit cu fulgi cu tot.

În cea de-a treia zi îl trezi mişcarea perdelei care era dată la o parte şi-l năpădi numaidecât ruşinea să se arate culcat, încă o dată. Dădu să se ridice, dar fu oprit din scurt de durere. Aurore tocmai inundase camera în lumină, stătea acolo, în faţa ferestrei, începu să-i miroasă a cafea, în lumina zilei, soarele bătea din plin în curte, dimineaţa luminoasă de decembrie umplea încăperea cu o strălucire primăvăratică.

— Ai dormit bine? Ştii că diseară e Crăciunul?

Ludovic nu era obişnuit să vorbească dimineaţa, mai ales la trezire, răspunse cu un zâmbet chinuit, clipea din ochi cu faţa la fereastra scăldată de razele soarelui, pe moment se supără pe Aurore c-o deschisese larg, era totuşi ora zece, îi venea foarte greu să-şi ajusteze privirea pe cadranul ceasului, ea se amuza să-l vadă buimac în asemenea hal şi părea de o veselie uimitoare.

— Ştii, nu voi putea reveni în timpul zilei, așa că vreau doar să fiu sigură că ai de toate. Pentru diseară ţi-am adus o caserolă de mâncare de Crăciun, am pus-o în frigider, te vei putea ridica până la bucătărie?

Când nu ţi-e bine ți se face repede jenă să-i tot auzi pe ceilalţi întrebându-te: „Ai nevoie de ceva, ce ţi-ar face plăcere?“. Cel mai bine e când anticipează, aducându-ţi ce trebuie, ghicind. Femeia îl impresiona, nu înţelegea locul pe care ea şi-l cucerise în inima lui, nereușind să-și dea seama nici ce trebuia să aştepte de la ea, nici ce anume aştepta ea de la el.

— Iris şi Noé te îmbrăţişează!

— Stai, nu înţeleg, acasă le spui că vii să mă vezi?

— Da. Suntem prieteni, nu-i așa?

— Da.

— Şi-apoi mâine plecăm. Pentru o săptămână nu voi mai fi aici. Te vei descurca?

La asta nu se gândise, dintr-odată se simţi pierdut, lăsat în urmă toată săptămâna viitoare, săptămână care-l scotea din minţi, n-o prevăzuse, nu se gândise la ea, o săptămână ţintuit acolo, fiindu-i rău, fără să poată să iasă ori să se ridice, o săptămână imposibilă, de la bun început nu voia acea săptămână, mai ales pe aceea dintre Crăciun şi Anul Nou, o săptămână de cugetat, de frământări... Era seara de Crăciun şi totuşi nici soră-sa, nici tatăl lui nu-l sunaseră, fie şi numai să afle dacă avea să vină la ei, nici măcar nu încercaseră să afle dacă va fi cu ei de sărbători, poate le convenea să nu vină, cumnatul era pesemne încântat să nu se mai împiedice de el, iar tatăl era pesemne liniştit, cel puţin nu vor mai fi probleme, tatăl nu-şi dorea decât ca ferma să meargă mai departe, cu fiul lui sau cu altul, nu conta, pe tot restul nu dădea o ceapă degerată, cât despre maică-sa, probabil nici măcar nu ştia că e Crăciunul. Își dădu seama că acolo nu aveau nevoie de el, familia lui nu mai avea nevoie de el, poate chiar le convenea să nu vină, să nu deranjeze...

— Dar cu crema, cum vei face când nu voi fi aici?

— Mă voi descurca eu cumva.

Aurore nu-l certă, prefăcându-se că are încredere în aparenta lui determinare. Ca ea să-l dea cu cremă, el fu nevoit să se întoarcă pe o parte cât mai mult, pe cât era în stare, deşi orice mişcare îi făcea rău. Ea mângâie blând forţa eşuată, valea de muşchi dureroşi. Ludovic închise ochii, nu mai spuse nimic, medicamentele plus masajul, totul îl făcea să plutească într-o absenţă vătuită.

Înainte să plece ea vru să-i vorbească, ţinea să-i spună că accidentul lui Kobzham o salva, dacă nu s-ar fi întâmplat așa, ea ar fi nevoită să-i înfrunte chiar acum pe Fabian şi pe Kobzham, s-ar lupta cu ghearele şi cu dinţii ca să-şi salveze afacerea şi să le scape din capcană, ar fi epuizant, demoralizant, până la urmă poate că i-ar fi pus la pământ, dar cu ce scop, ca să ia totul de la capăt, şi să-şi care afacerea pe brațe din nou, mai singură ca niciodată, epuizată de săptămânile de procedură, fără să mai pună la socoteală că după aceea ar fi trebuit să relanseze totul,

să recucerească încrederea tuturor, să-i mobilizeze din nou pe toţi… N-ar fi putut îndura vreodată toate astea. Atunci ea îi spuse clar, îi spuse că nu-şi mai dorea să-şi facă aşa meseria, era un adevărat noroc să poată reconsidera totul, să poată lua totul de la zero, astăzi tinerii creatori care se lansau o făceau singuri sau în doi, ca autoantreprenori, ca artizani, pentru ea ar fi ideal să producă în cantităţi mici cu intermediarii potriviţi, dar nu se va mai lansa niciodată în producţia pe scară largă, genul acela de viaţă o scârbea, nici nu-şi mai dădea seama, dar se îneca în acea viaţă. Brusc, se simţea ca nouă, uşoară, avea senzaţia unui nou început…

El o asculta fără să-i dea crezare, se gândea că ea mergea la cacealma, că minimaliza totul, ca el să nu se învinovăţească.

— Te asigur, Ludovic, e un rău de dragul unui bine, nu-mi mai pot petrece viaţa sub presiune, nici nu vreau o astfel de viaţă…

Mirosea bine acel unguent, un amestec de camfor şi de arnică. Aurore era absorbită de mângâierile pe care i le dăruia. În vârful degetelor îi simţea spinarea care se destindea, Ludovic plutea într-o stare de aţipire, totuşi altceva voia să-i zică neapărat înainte să plece. Dar el dormea deja. Atunci şi-o spuse sieşi. Vorbea de parcă bărbatul o asculta… Nu-mi pot reface viaţa, dar nici nu pot trăi fără el, prezenţa lui îmi este prea preţioasă, prezenţa lui mă umple, alături de el am impresia cea mai clară că sunt eu însămi. E o alegere nemăsurată să părăseşti persoana alături de care îţi duci viaţa, cu care locuieşti de ani buni, cu care ai copii, e o decizie cu neputinţă de luat, fiindcă se deschide către prea multe abisuri, a te rupe înseamnă a-ţi asuma descompunerea propriei existenţe, dar şi a celor din jur, riscând să pierzi totul, să-i pierzi şi pe ei, riscând să destabilizezi totul. Să părăsești înseamnă să-ți dăruiești din nou viață, să o dăruiești și celuilalt, să părăsești înseamnă să le dăruiești din nou viaţă multor oameni, de aşa ceva bărbaţii nu sunt în stare, a dărui viaţă este un lucru pe care ei nu ştiu să-l facă. Cu excepţia bărbatului din vârful degetelor mele, îl iubesc

mult mai mult decât îşi închipuie el, nici nu poate bănui cât de mult, ca să nu-l înnebunesc nici măcar nu-i voi spune. Nu acum.

Seara era cina festivă, ajunul tuturor, e totuşi ceva să fii singur atunci. Nu merse după platoul cu mâncare din frigider, nu-i era foame, nu izbutea. În faţa lui perdeaua era dată la o parte, Aurore uitase s-o tragă. Ştirile de la ora opt nu vorbeau decât despre *foie gras*, ruladă în formă de buturugă şi despre bradul de Crăciun. Pentru o clipă stinse televizorul ca să rămână complet pe întuneric şi să vadă apartamentul de vizavi, la ei toate luminile erau aprinse, de la el din pat vedea uneori capete, îi vedea pe copii trecând prin faţa ferestrelor, apoi alţi oameni, se vedea că e multă lume, era fascinant ca spectacol, dar total demoralizant, fără să facă nimic îi privi din pat, fără să se poată ridica, fără să poată trăi nimic din seara de ajun pe care o ghicea în faţa ferestrelor sale, era ca şi când viaţa îl părăsea, iar el nu mai izbutea s-o prindă din urmă, doar ceilalţi înotau cu adevărat, pe când lui nu-i mai reuşea nimic, nici măcar să se ridice, luă cutia de Tramadol şi desfăcu două folii întregi cu capsule, pe care le goli, una câte una, în paharul cu apă, făceau o pastă densă pe fundul paharului. Adăugă cele după folii de analgezice cu codeină, pastile mari, compacte şi tari ca piatra, trebuia să se dizolve, să se îmbibe cu apă, dar nu se dizolvau, vru să le fărâme cu capătul lingurii, dar numai schiţând mişcarea simţi un junghi în spate, în seara aceea îi era rău, cel mai mic gest îl secera, atunci lăsă paharul pe noptieră, cât să se îmbibe comprimatele, să se dizolve singure, ca toate pastilele să se dizolve în pahar și-apoi în el. Uneori viitorul se limitează la atât, la cele câteva ore dinaintea sa, dar el nu mai voia să se confrunte cu săptămâna care începea, o săptămână de remuşcări fără să se împotrivească, ar face orice să n-o trăiască, mai ales nu aşa.

Dimineaţa se trezi pe o parte, nu ştia cum de izbutise să se întoarcă peste noapte, nu-şi amintea, totuşi când deschise ochii avea faţa întoarsă către noptieră, cu paharul opac şi păstos chiar în faţa lui, de data aceasta toate pastilele mari se topiseră, nu mai trebuia decât să-l bea, să-l amestece cu o duşcă mare de whisky şi să-l dea peste cap.

Se sforţă să se ridice, încetişor, ce-l îngrozea în acea durere era obsesia că se va frânge în două, ca şi când corpul s-ar putea rupe dintr-odată, la fel de lesne ca un creion. De pe etajeră înşfăcă sticla de Black Label, ridicând-o, se răsuci de parcă ar fi cărat un sac de ipsos, dar n-o lăsă şi izbuti s-o pună pe noptieră fără să se aşeze la loc, îi luă o grămadă de timp să-i scoată dopul şi-şi umplu ochi paharul cel mare cu whisky, amestecând se făcuse o melasă îngrozitoare. Era ora unsprezece, dar nu se luminase de ziuă cu adevărat, dormise ca o valiză în gară, perdelele erau încă date la o parte, fulgi timizi cădeau când și când, cerul şi acoperişurile se contopeau în aceeaşi nuanţă de ardezie. Vizavi, luminile erau aprinse. Ezită să se apropie de fereastră, de teamă să nu fie văzut, în acelaşi timp îl durea îngrozitor să stea în picioare. Deja simţea nevoia să se culce la loc, era total demoralizant. Avea nevoie de o ţigară, atunci merse pe lângă pereţi, sprijinindu-se de ei ca să ajungă până la sacoul de lângă fereastră, de trei zile nu mai fumase. Medicul se înşela, nu erau plămânii, o simţea după nevoia avidă să-şi umple bronhiile, să tragă fumul adânc în piept. În buzunarul interior de la geacă dădu peste telefonul lui, descărcat de trei zile, nici măcar nu se gândise la telefon, până la urmă poate că-l sunaseră. Făcu efortul supraomenesc să apuce cablul încărcătorului care atârna de-a lungul comodei ca să-şi conecteze telefonul, care se aprinse scoţând o mică vibrație de întoarcere la viaţă şi un cuplet de trei note. Voia doar să ştie dacă încercaseră să dea de el. Dar atunci văzu că luminile de la

ferestrele Velux de vizavi tocmai se stinseseră, lumea se pregătea să plece, nu mai ştia ce-i spusese Aurore. Îşi scoase nasul pe fereastră, iar în partea de jos îi zări pe gemeni jucându-se în curte, nu trebuia să le zică gemeni, îi spusese ea, nu era bine să le spună aşa, ci să-i deosebească, strigându-l pe fiecare pe nume, Iris şi Noé, îşi aminti de asta văzându-i, aveau fâşuri şi căciuli de parcă ar fi fost la munte şi s-ar fi distrat la poalele unor pârtii de schi. Adunaseră destulă zăpadă cât să facă un fel de om, o grămăjoară de toată isprava, Ludovic se aplecă să-i vadă la treabă, fascinat de dăruirea totală cu care cele două fiinţe mici se jucau. Apoi, fără ca el să priceapă de ce anume, ei săriră în picioare şi merseră în mijlocul tufişurilor, alergară să se ascundă, dar de sus îi distingea foarte bine. Ferestrele de vizavi erau de data aceasta stinse, semn sigur că plecau. Doar luminile bradului continuau să pâlpâie în încăpere, îşi spuse că Aurore le lăsase pentru el, ca o atenţie. Lumina se aprinse pe scara A. Cei doi copii se ascunseseră bine, din curte nu se vedeau deloc, dar de sus el îi vedea punându-şi la cale surpriza. Fulgii uşori care pluteau în spaţiu făceau totul ireal, ca un decor de glob cu zăpadă. Ludovic nu s-a putut împiedica să-şi spună că acei doi copii de jos, din curte, erau copiii Aurorei, femeia pe care nu o va revedea, atunci vru s-o vadă plecată, cel puţin să nu vadă nimic altceva, o pândi către trepte, apoi privi din nou spre copii, iar acolo două căpşoare erau ridicate în direcţia lui, îl reperaseră, într-un reflex idiot se trase înapoi, de parcă n-ar fi trebuit să-l vadă, apoi se răzgândi imediat, uitând până şi de durere, cele două căpşoare încă mai erau ridicate spre el, două căpşoare deasupra fâşurilor groase, atunci, într-o mişcare geamănă, îi făcură semn să tacă, punându-şi degetul pe buze, contau pe el să nu spună nimic. Nu prea ştiu cum să le răspundă, doar le făcu prosteşte cu mâna, dar deja, pentru ei, joaca devenise mai importantă. Apoi părinţii lui Richard ajunseră în partea de jos a treptelor cu valizele lor, da, pesemne ei erau. Richard intră în hol, venea de afară, probabil parcase în faţa porţii sau găsise un taxi, Ludovic reconstituia manevra, nu putea să ghicească tot, doar că de data

aceasta plecau cu toţii. Copiii erau încă bine ascunşi. Aurore va coborî ultima. Când apăru în josul scării, el simţi că face ceva greşit şi se retrase încă o dată. Nu mai trebuia s-o privească, trebuia să-i lase să plece, trebuia să-i lase să se întoarcă, liniştiţi, la viaţa lor. Din poziţia lui retrasă, îşi aprinse ţigara, trase avid fumul în piept, cât să aibă toţi timp să iasă şi să nu mai fie nimeni în curte. Lăsă să treacă treizeci de secunde, jos nu mai era nici un zgomot, cât de mic, se apropie din nou de fereastră, iar Aurore stătea ghemuită lângă cei doi copii, le scutura fâşurile murdărite de amestecul de zăpadă și pământ, erau toţi trei lângă poartă. Probabil că gemenii îl pândeau, fiindcă, de cum îşi apropie capul de fereastră, îi făcură semne ample de la revedere, înainte ca Aurore să-şi ridice, la rândul ei, ochii către el, era radioasă, radioasă sau uşurată să-l vadă în picioare, se ridică şi ea în picioare şi-l salută, de sus el văzu cele trei zâmbete care-i spuneau la revedere sau pe curând, cele trei zâmbete care-l lăsau în urmă fără să-l părăsească. Ei ieşiră din curte şi se făcură nevăzuţi pe sub clădire.

Apoi se auziră mici ciocănituri discrete în uşa lui, nu era cu putinţă să-l caute cineva, dar ciocăniturile se reluară, înfundat, iar telefonul care nu mai suna, iată că începea din nou să sune, ai fi zis că vieţile îl prindeau din urmă din toate părţile, ca un muşchi bătrân irigat din nou cu sânge, pentru el era o adevărată încercare să meargă până la uşă, dar voia să vadă pe vizor cine e, se ivi o siluetă mică, cu un batic pe cap, echipată pentru frigul de pe lume…

— Domnişoară Mercier?

— Aşa deci, băiete! Vecina de vizavi mi-a explicat… Dar nu trebuie să vă daţi peste cap, mă voi ocupa eu de tot, diseară voi merge după pâine, îmi va face bine să ies din casă, mda, deci pentru diseară n-aveţi nevoie de nimic?

— Nu. Vă asigur… Sau puţină pâine, da, dacă doriţi.

De pe palier ea aruncă o privire în camera lui şi observă că-i căzuse perna lângă pat, spunându-i cu autoritate că avea să aerisească, să-i întindă aşternuturile.

— Micuţa mea Odette, nu, nu vă faceți griji, lăsaţi, lăsaţi…

— Ştiu care-i treaba. Văd că nu-ndrăzneşti să-mi cer ajutorul. Dar vom spune că e doar o întoarcere a serviciilor, ca o întoarcere de lift, nu-i aşa, îţi trimit înapoi liftul, nu aşa se spune?

Ludovic era încurcat de această bătrânică de treabă, şi cu desăvârşire ruşinat că era văzut astfel, neputincios, cu atât mai mult cu cât ea se apuca, din când în când, să-l tutuiască, fără nici o problemă trecea de la dumneavoastră la tu, dar mai ales îl făcea să se simtă prost intrând peste el aşa, adevărul era că lui îi era ruşine, îmbrăcat în boxeri şi cu un tricou pe post de pijama, rămânea proţăpit acolo, cu braţul rezemat de perete, chinuindu-se să stea drept, chiar dacă nu izbutea. Telefonul bâzâi, de trei ori la rând, tonul de avertizare pentru mesaje. Îl lua în mână să se uite la el.

— O, dar ceaiul s-a răcit, e rece, îl încălzesc sau fac altul?

Dintre cele trei SMS-uri, nu-l văzu decât pe ultimul, pentru că era de la Aurore, Aurore deja, îl deschise imediat, „Hei, jură-mi că la vară îmi vei arăta cum arată o fabrică de dărăcit… Promiţi? Te îmbrăţişez“. Nu ştia ce să mai creadă. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că Aurore ar putea veni cândva în valea lui. O găsea atât de diferită, atât de opusă mediului din care provenea el, i se părea ceva nesăbuit s-o revadă, într-o bună zi, acolo. În acelaşi timp ea îşi dorea asta, în mod clar ea şi-o dorea cu adevărat.

O zări atunci pe Domnişoara Mercier care-i adulmeca paharul cel mare, îl inspecta dubitativă şi scârbită.

— Bun, nu-mi răspunzi, haide, îl arunc. Îl arunc şi-ţi fac altul?

— Da. Îl vom arunca, Odette. Îl vom arunca.

— Îţi aduc de la mine, tei cu piper, sunt sigură că n-ai gustat aşa ceva!

N-o văzuse niciodată aşa pe băbuţă, alertă, fără să mai şchiopăteze, îi goli paharul în chiuvetă, îl clăti scrupuloasă şi porni din nou spre uşa încă deschisă, apoi se întoarse spre el, de parcă şi-ar fi vorbit sieşi:

— Bun, un ceai, pâine şi mai ce?

Stătea acolo, aşteptând ca el să-i ceară altceva, sperând ca el să aibă nevoie de ea, nu se întâmpla foarte des să poată ajuta pe cineva, de parcă ideea de a-i da o mână de ajutor o întărea cu o energie nouă, de parcă puterea de a-l ajuta o făcea să trăiască din nou… Nu o va lipsi de acel dar. N-ar lipsi pe nimeni de acel dar.